

Giới thiệu Hóa Ra Người Ở Nơi Đây

Ngôn tình sủng Hóa Ra Người Ở Nơi Đây là tác phẩm đầy xúc động của tác giả Thanh Phong Ngữ. Lục Tâm là do một tay Lục Cảnh Hành nuôi lớn nên người. Anh bên cạnh cô suốt mười mấy năm trời, nhưng không ngờ rằng anh không để ý tới cô một phút cô đã có một mối đào hoa. Mà đối phương lại là một mối đào hoa ngang tầm với anh, khiến Lục Cảnh Hành đang công tác ở nước ngoài đứng ngồi không yên, gấp rút về nước. Anh cậy mạnh cường ép để được ở chung với Lục Tâm, chủ động tiếp nhận vụ án cô đang phụ trách, nước chảy đá mòn rồi cơ hội cũng đến. . . Mời các bạn cùng đón đọc truyện để khám phá về chuyện tình buồn này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Ai – xơ – len, sông băng Oát.

Dưới ánh mặt trời, băng nguyên như rơi vào bạch ngọc nhân gian, trong suốt sáng long lanh, ánh mặt trời ảm áp khúc xạ thành vô số điểm sáng huyền ảo tuyệt đẹp.

Băng trôi sáng óng ánh dưới ánh nắng, nó có dày có mỏng, phiêu diêu trong màu xanh của làn nước biển, ánh mắt nhìn theo chiếc ca nô chạy qua chạy lại trên đây, cứ nhìn như vậy tạo thành lục giác ảo ảnh trong điện ảnh.

Bên kia Quý Lâm Lâm đã ồn ào mở đầu, trong không gian tĩnh lặng thì giọng nói của cô ấy càng trở nên rõ ràng: “Thư Hàm, Thư Hàm, đứng ở bên kia, đừng nhúc nhích, đứng rồi, hướng ra mặt biển đi, giang hai tay ra, ngược lên bốn mươi lăm độ, gương mặt tỏa về phía biển, nhắm mắt lại, tưởng tượng đi nào, youjunk, ijunk...”

Chưa dứt lời đã bị Kỳ Thư Hàm lớn tiếng cắt đứt: “Cút sang một bên... Không thấy lão nương ta đang bận à.”

Lời nói vừa dứt Quý Lâm Lâm đã nhận một cái đập thật mạnh bên vai, cô xoay người nhìn sang Lục Tâm, người mà tay vẫn thả lỏng, mắt không thêm động.

Quý Lâm Lâm lơ đãng chép miệng: “Thật không có chút tình cảm nào cả.”

Lại nhìn về phía Lục Tâm, đôi môi đỏ mọng lại mở ra, khẽ uốn người về phía Lục Tâm kêu một tiếng: “Tâm Tâm...”

Lục Tâm mất nhìn mũi, mũi nhìn miệng, rất nghiêm túc nhìn tảng băng trôi trước mặt, một tay tùy ý khoát lên tay lái ca nô, làm bộ như không hề nghe thấy gì.

Quý Lâm Lâm lắc lắc chiếc eo nhỏ chập chờn như con mèo nhỏ đi tới, một tay rất tự nhiên đặt lên tay đang nắm lấy tay lái ca nô của Lục Tâm, nhỏ tiếng gọi Lục Tâm.

Lục Tâm không bao giờ chịu được tiếng gọi điệu đà của Quý Lâm Lâm, không hề quay đầu nhìn cô ấy: “Nói tiếng người đi.”

Giọng nói của cô không lớn, mềm mại đáng yêu, thanh tuyến trầm ổn an tĩnh, từ trước đến nay không hề có lực uy hiếp, Quý Lâm Lâm oán trách liếc Tâm Tâm một cái, biết Lục Tâm không chịu nổi, lại càng thích trêu chọc hơn, tiếng nói càng kiêu mị hơn: “Tâm Tâm à..., Đừng như vậy mà, để cho đại gia chơi đùa một chút.”

Trong lúc nói chuyện thì đưa tay lên khoát vai Lục Tâm, theo bàn tay cô trượt dần xuống, nắm lấy bàn tay bên kia của Tâm Tâm, muốn xoay hẳn người cô lại, đưa tay sang ngang và làm một động tác kinh điển: “Đến đây, Rose của ta...”

*Rose: nhân vật nữ chính trong Titanic.

“Đừng rộn nữa.” Thấy Quý Lâm Lâm chỉ mãi chơi, Lục Tâm vội lên tiếng ngăn cản, nghiêng đầu tách khỏi tay cô, tay cầm tay lái ca nô, một bên cố gắng nhìn về phía trước, chú ý tình hình lưu thông, khoảng thời gian này, tuy trên mặt biển không có nhiều ca nô, nhưng ở bên này của tảng băng trôi đã bị giới hạn tầm nhìn, không biết phía bên kia có chiếc ca nô nào không.

“Sợ gì chứ, trên mặt biển này mà quý còn chưa từng nhìn thấy một lần, kỹ thuật lái của Tâm Tâm, tớ tin lắm.” Quý Lâm Lâm lơ đãng, khom người, không nói gì kéo lấy tay của Lục Tâm.

“Đừng... đừng...” Lục Tâm la lớn cảnh báo Quý Lâm Lâm, cố gắng bẻ tay lái để không đụng vào chiếc ca nô mới rẽ lên kia, không nói nhiều, Lục Tâm phản ứng cực nhanh, đẩy Quý Lâm Lâm ra, nghiêng người đánh tay lái sang bên phải, hai chiếc ca nô phóng như bay trên mặt nước, trong nháy mắt gắng gượng đổi hướng đi, ca nô đánh thành một vòng quanh.

Kỹ thuật của cô không được tính là thành thực, vùng nước bên này nhỏ hẹp, hai bên bị hai tầng băng trôi ép sát, vừa nẩy tuy né được, không phải đâm chiếc ca nô kia, nhưng lại “Âm” một tiếng, đâm vào tầng băng trôi, lực va đập khiến cả chiếc ca nô rung lắc mạnh vài cái, suýt nữa thì phần đuôi chiếc ca nô của Thư Hàm mang đến bị chìm vào nước.

Kỹ thuật của đối phương hiển nhiên là tốt hơn cô nhiều, đánh tay lái sang bên trái một cách cực kì dứt khoát, tuy rằng cách tầng băng trôi gần hơn bọn cô, nhưng nó lại cứ chạy đến gần rồi đột ngột dừng lại.

Lục Tâm vịn lấy đỉnh thuyền đứng lên, chống tay phía sau làm chỗ dựa, cả lòng bàn tay đều nhóp nhép mồ hôi.

Cô nhìn chiếc ca nô của đối phương, hạ kính mát xuống, lộ ra ánh mắt áy náy, tỏ sự xin lỗi, mâu tâm (đôi mắt, con ngươi) trong suốt an tĩnh, như băng nguyên hạ thủy, yên lặng lên tiếng: “Thật xin lỗi.”

Trên ca nô đối phương, chỉ có hai người, một người cũng tháo mắt kính xuống như Tâm Tâm, gió lạnh thổi làm những sợi tóc tung bay một cách mất trật tự, người đàn ông đứng ở bên khoan điều khiển nhìn cô chằm chằm.

Gần nửa khuôn mặt bị che kín bởi chiếc kính râm, chiếc áo khoác màu đen cổ áo được dựng lên khiến nửa khuôn mặt bên dưới cũng bị che nốt, Lục Tâm không thể nhìn rõ được khuôn mặt hắn, cố gắng nhìn vào đôi mắt giấu sau cặp mắt kính, hình như hắn híp mắt lại, sau đó lạnh nhạt lên tiếng: “Không sao.”

Quê hương của cô cũng là dân Trung Quốc, giọng nói hơi trầm, rõ ràng, lạnh lùng, lại mang theo ý vị khách khí xa lạ, cũng rất êm tai, khiến cho Lục Tâm không tự chủ được mà run lên.

Quý Lâm Lâm thực sự rất bất ngờ, đuôi lông mày nhướng lên một cái, người đã quay sang đối phương vui vẻ nói: “Các anh cũng là người Trung Quốc sao? Thật trùng hợp, sao các anh biết chúng tôi là người Trung Quốc?”

Nơi đuôi thuyền lại bị rung lắc một lần nữa, dần dần chậm lại, người đàn ông nắm lấy thanh ngang đứng lên, phù ngách một bên nhúu mày, giọng nói không thân thiện lắm: “Không phải người Trung Quốc phải nói tiếng Trung Quốc sao?”

“...” Quý Lâm Lâm bị nghẹn họng không thể nói được gì nữa, luôn cảm thấy lời nói này chẳng có tí liên quan gì cả.

Người đàn ông đứng trong khoang điều khiển không nói gì nữa, dứt khoát khởi động lại ca nô, chỉ để lại một câu: “Kỹ thuật lái quá cứng nhắc, cần chú ý hơn.”, chốc lát ca nô như tên rời cung đi thật xa, Quý Lâm Lâm đưa mắt nhìn ca nô phía đằng xa, một tay nắm ngực, một tay vuốt cằm: “Người đàn ông này tạm được, rất có phong độ.”

Vừa nói xong đã bị Ký Thư Hàm liếc cho một cái: “Khuôn mặt tròn méo ra sao còn chưa biết mà mày đã coi trọng người ta thế à?”

Quý Lâm Lâm thờ ơ nhún nhún vai: “Ai phát minh ra đèn chiếu sáng, chỉ cần là ống thẳng đã biết là cái đèn tốt, bà đây chỉ nhìn dáng dấp đã biết đây chắc chắn là một người đàn ông tốt.”

“Tiết chế một chút, cẩn thận kéo trai bao đấy.” Ký Thư Hàm luôn nói chuyện không kiên nhẫn như vậy.

Lục Tâm sờ sờ mũi, quyết định không phát biểu ý kiến, yên lặng xoay người tiếp tục công việc lái ca nô của mình, tâm tình cũng không vì chuyện khi nãy mà ảnh hưởng quá lớn, chỉ là lái ca nô với tốc độ chậm hơn mà thôi.

Quý Lâm Lâm và Thư Hàm là bạn bè, Thư Hàm với Lục Tâm lại là bạn trung học, Lục Tâm biết Quý Lâm Lâm qua Thư Hàm, không xem là đặc biệt thân thiết nhưng cũng không quá xa lạ, thỉnh thoảng hẹn nhau đi ăn cơm, xem phim, hay đi du ngoạn chẳng hạn, khi trò chuyện thì cũng nói những chuyện nói khuê phòng chung chung, cũng chưa thân đến mức hỏi và can thiệp đến những vấn đề riêng tư của nhau. Nhưng với Thư Hàm thì khác nha, cô đã từng thấy tất cả những yếu đuối và chật vật của Quý Lâm Lâm, tính tình cũng thẳng thắn, bởi vậy cô ấy và Quý Lâm Lâm nói chuyện chưa bao giờ quanh co lòng vòng chỉ cho mặt, nên dạy dỗ đều không khách khí mà làm thẳng tay, Quý Lâm Lâm lại không hề nghiêm túc.

Lâm Lâm chỉ hừ lạnh: “Tao làm sao mà không chịu nổi? Tao còn chưa nói muốn...”

Nói chưa hết câu thì quay đầu sang phía Lục Tâm, nhìn thấy Lục Tâm, cô tỏ vẻ xấu hổ, cười nói: “Được rồi, được rồi, trước mặt Lục Tâm sao lại nói những chuyện thế này chứ, Tiểu Tâm Tâm sắp bị chúng ta làm hư rồi kìa.”

“...” Lục Tâm quay đầu không nói gì, chỉ nhìn cô ấy một cái, tiếp tục lái ca nô, không nói lời nào, cũng không biết có phải là ảo giác về Quý Lâm Lâm như thế này không. Mặc dù bình thường cô ít nói, cũng không có ý niệm với cuộc sống về đêm, nhưng chỉ đơn giản là không thích mà thôi.

Thư Hàm nói về cô, hừ một tiếng: “Bây giờ mày hay một người đàn ông nào đó coi trần đứng trước mặt nó, nó cũng không một chút đỏ mặt đâu.”

Đầu óc Lục Tâm không thêm quan tâm nữa, mắt nhìn mũi tiếp tục lái ca nô, để tùy Quý Lâm Lâm và Thư Hàm lái nhái, kỹ thuật của cô hơi cứng nhắc vừa kinh qua chuyện lúc này dĩ nhiên bây giờ không dám có chút lơ là, Quý Lâm Lâm và Thư Hàm không không dám nháo cô nữa, ba người đứng trên ca nô nhìn mặt biển xanh biếc có vài tầng băng trôi lơ lửng, hưởng thụ một buổi sáng tuyệt vời, buổi chiều tài xế lái xe đưa ba người về khách sạn sang trọng nghỉ ngơi.

Trở lại khách sạn, Quý Lâm Lâm lật đật chạy đi rửa mặt tắm rửa thay quần áo chuẩn bị đi một vòng ăn đêm, Thư Hàm thì vội vàng mở máy tính viết bản thảo, cô ấy là phóng viên mảng thời sự tin tức, tâm nặng sự nghiệp, mặc dù đang đi du lịch, cũng không quên bớt chút thời gian làm việc.

Lục Tâm không bận chuyện gì, tắm xong liền theo thói quen mở máy tính, lên mạng, nhìn xem gần đây có tin tức gì nóng không.

Cô không đặc biệt hâm mộ ai, chú ý cũng nhiều, nhưng chỉ là một ít tin tức, cảnh sát, công tri đại v, chính sử đã sử, phiên dịch các loại sổ sách, mỗi ngày hứng thú cô lại lên mạng tìm hiểu những tin tức nóng hổi, và biến động mọi nơi.

Lục Tâm lên weibo chỉ có mục đích gì, rảnh rồi buồn chán thì cũng vẫn hoàn chán cứ thế mà F5 máy tính, load đi load lại mãi một trang, sau đó lại nhớ đến tên một người, thuận tiện muốn xem xem người đó dạo này có khỏe hay không, mà cô cũng buồn chán lắm mới đi kiểm tra, chỉ là vừa mới gõ tên hần, còn chưa kịp ấn Enter, khỏe mất lại vô tình nhìn xuống thanh bên dưới thấy cái tên quen thuộc kia, lên mạng thấy hần, tâm Lục Tâm tự như “tôm” nhảy vào xuống nước, tim đập có chút mạnh, tay theo bản năng nhấn xuống ô bình luận mới, không quá ngờ, bên trên đã có gần hai trăm bình luận, đều là “Rót cục người đã hiện hồn” hay “Gần đây thế nào?” “Sinh nhật vui vẻ” các bình luận chúc phúc.

Người yêu thích hần, vì hần mà hai tháng trước đã tỉ mỉ làm một video chúc mừng sinh nhật, hần cũng trả lời rất ngắn gọn “Cảm ơn, đã làm phiền rồi!”. Tuy rằng ai cũng biết thực chất hôm đó không phải là sinh nhật hần, hôm nay mới phải.

Lục Tâm nhìn chăm chăm máy vi tính không nhúc nhích, tưởng tượng hình ảnh lúc này hần cũng đang ngồi trước màn hình vi tính, lên mạng, nhìn bình luận, tim đập cũng có chút thích thú, suy nghĩ một chút, mở khung chat, lẳng lẽ nhập vào bốn chữ “Sinh nhật vui vẻ”, nhích chuột tới nút “Gửi”, đã rê chuột tới đây rồi, nhưng cô vẫn không dám nhấp chuột, lòng hơi khẩn trương, mặc dù bụng đã khẳng định, lời chúc của bản thân gửi đi cũng sẽ bị chìm trong một đồng lời chúc của người khác, cách màn hình máy tính cũng không khoác com – lê, có thể người nào đó không nhận được, thậm chí, có thể hần không thèm đoái hoài đến mấy câu chúc tầm phào này.

“Đang làm cái gì thế?” Tiếng nói kiêu mị của Quý Lâm Lâm từ phía sau thỉnh thoảng vang lên, làm Lục Tâm giật mình, theo bản năng quay đầu lại.

Quý Lâm Lâm nheo mắt nhìn cô: “Đang làm gì đen tối đúng không, sao mặt lại đỏ như vậy?”

Thư Hàm nghe vậy nhích lại gần nhìn, cơ thể không cẩn thận đụng trúng tay Lục Tâm, tay Lục Tâm vốn để trên con chuột, đã để sẵn ở chữ “Gửi” chỉ là không có can đảm nhấp chuột mà thôi, mà khi Thư Hàm đụng tay cô thì nó cũng theo cái đụng ấy mà nhấn nút “Gửi” rồi.

*Tên hai hệ liệt trước đã được Việt hóa...

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Lục Tâm không tự nhiên “Nha” một tiếng, tưởng có thể cứu vớt tình thế nhưng đã muộn, chỉ có thể tro mắt nhìn bình luận được gửi đi.

“Nha cái gì.” Thư Hàm hướng mắt nhìn vào máy tính của cô “Suốt ngày online, có cái gì hay ho đâu.”

“Cái gì?” Quý Lâm Lâm cũng tò mò gục đầu xuống xem.

“Online từng phút.” Lục Tâm đáp, đầu ngón tay vừa trượt, bình tĩnh đóng tab lại.

Quý Lâm Lâm hừ một tiếng “Online như vậy có gì hay? Khó khăn lắm mới có một chuyến đi xa đến Iceland (Ai-xơ-len), đừng lãng phí tất cả thời gian ở khách sạn.”

“Đúng vậy” Thư Hàm hiếm khi đồng ý với ý kiến của Quý Lâm Lâm, đầu cũng không ngẩng lên, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím “Chờ mình một lát, mình đi tắm rửa trước, lát nữa cùng nhau ra ngoài đi dạo.”

Nói xong, đầu ngón tay luột lướt nhấn một phím, lưu tài liệu lại, để máy tính qua một bên rồi đứng lên tìm quần áo. Quý Lâm Lâm thuận thế ngồi xuống vị trí mà Thư Hàm vừa bỏ lại, lấy máy tính của mình ra, không quấy rầy Lục Tâm nữa.

Lục Tâm lại tập trung vào việc online, nghĩ đến vừa rồi, cô nói ra những lời đó, vô cùng lưỡng lự, cuối cùng vẫn mở máy lên, nhìn thấy hai thông báo song song xuất hiện “Một bình luận mới” và “Một người theo dõi mới” thì trái tim đột nhiên hồi hộp vô cùng, từ đáy lòng, cô hơi chờ mong lại hơi lo sợ, sợ là người kia, rồi lại sợ không phải là người kia.

Lục Tâm im lặng một lát, nhắm mắt nhấn xem bình luận, nhìn thấy hai chữ “Cám ơn” cùng với cái tên người quen thuộc, cảm thấy tim đập nhanh hơn, ngón tay trên màn hình cũng hơi run run; khi nhìn đến tên người theo dõi mới được liệt vào có chút quen thuộc thì cũng bình tĩnh hơn, cứ như vậy tưởng tượng giờ phút này, có lẽ anh đang xem xem cô có online không, lại có chút mất bình tĩnh.

Lục Tâm online rất ít khi đăng bài, nếu có thì nội dung chủ yếu là một ít cảm nghĩ hoặc là hình ảnh du lịch. Tính chất công việc với tính cách của cô, tương quan giữa công tác với cuộc sống, nên Lục Tâm luôn luôn rất ít chia sẻ ở đây.

Lục Tâm nhìn chăm chăm hai chữ “Cám ơn”, nghĩ nghĩ rồi khẽ mỉm cười, sau đó thuận tay mở tin nhắn, phát hiện, anh trả lời riêng cho cô.

Loại cảm giác quan tâm này, làm cho Lục Tâm có cảm giác đối phương biết cô là ai, nhưng rất nhanh lại phủ quyết loại ý niệm này, không có khả năng, thông tin online của cô cũng không có cái gì.

Máy tính hiện ra một bình luận rất nhanh, là anh bình luận, dưới hình ảnh sông băng Oát cô vừa đăng, vô cùng ngắn gọn “Rất được”. Hình như Lục Tâm có thể tưởng tượng được giọng anh trầm thấp bên tai cô nói hai từ này, vành tai bắt đầu tê dại.

Tưởng tượng như vậy làm tai Lục Tâm hơi nóng lên, tay run run gõ lại hai chữ “Cảm ơn”. Trả lời xong, Lục Tâm lại hối hận, quả thật hai chữ này vô cùng tệ nhạt.

Quả nhiên, cô đợi hồi lâu cũng không thấy có hồi đáp, Thư Hàm đã rửa mặt chải đầu xong, lái nhái đòi ra ngoài đi dạo.

“Không thể để người chết buồn ở đây được.” Quý Lâm Lâm quyết tâm. Không đợi Lục Tâm phản ứng đã trực tiếp kéo cô đứng lên, lôi ra ngoài.

Đối với Quý Lâm Lâm, quán bar ban đêm là điểm đến không thể thiếu, nhiệt độ tứ phía không thể không nóng được.

Cũng may Quý Lâm Lâm tìm được quán bar không gian đủ to, ngoài sân nhảy ồn ào âm nhạc cùng với ngọn đèn mờ ảo, quầy bar thanh u (thanh tịnh và đẹp đẽ) hơn rất nhiều.

Quý Lâm Lâm vẫn quan tâm đến cảm nhận của Lục Tâm, không lôi cô vào chỗ đông người náo nhiệt, mà chỉ vào góc thanh tĩnh này, tìm bàn ngồi xuống, gọi rượu, nhưng an vị chưa được bao lâu thì đã quay người nhập vào sân nhảy, theo tiết tấu lắc mông xoay thất lung, gương mặt xinh đẹp cùng dáng người nóng bỏng đã tạo ra một trận xôn xao.

“Lãng lo!” Thư Hàm không khách khí nhận xét, bưng lên chén rượu lên khẽ nhấp.

“Mình sẽ cho là cậu nói nó ‘gọi cảm’.” Lục Tâm nghiêng đầu nhìn ly rượu Quý Lâm Lâm, đáp lại.

“Hò ly tình.” Thư Hàm hừ nhẹ.

Quý Lâm Lâm như nghe được hai người ở sau lưng mình bàn luận, quay đầu nhìn về hướng bên này, nhìn đến Thư Hàm thì trên khóe môi khẽ nở nụ cười – một nụ cười phong tình vạn chủng, liền dắc ý lắc eo thon trở về. Khẽ cúi người, một tay khoát lên lưng ghế dựa Lục Tâm ngồi, một tay lại bưng ly rượu lên “Lại đang mừng mình à?”

Mới nhảy về còn mệt, nói chuyện thờ hơi hồn hên.

Mí mắt Thư Hàm cũng không nhúc nhích “Cũng biết vậy nữa sao?”

Lục Tâm nhìn Quý Lâm Lâm trề môi khẽ hừ một tiếng, ngửa đầu uống một hơi cạn ly rượu, con người lưu chuyển, khóe môi cũng theo thói quen nở ra một cười quyến rũ yếu ớt; đặt ly rượu xuống, xoay người nói “Mình qua bên kia ngồi”. Liền bưng ly rượu của Lục Tâm, đi sang bên trái cô, vòng ra phía sau rồi rời đi.

Một lúc sau thì tiếng nói yếu ớt từ phía sau truyền đến: “Tôi có thể ngồi chỗ này hay không?”

Thuần tiếng Trung.

Lục Tâm theo bản năng quay đầu nhìn về Quý Lâm Lâm bên kia, quả nhiên thấy có hai người đàn ông Trung Quốc.

Quán bar đông người, bên này với bên đó cũng có chút khoảng cách, Lục Tâm nhìn không rõ, theo cô nhìn thấy thì là một người đàn ông da vàng, tóc đen, cao lớn xen lẫn trong đám người tóc vàng, mắt xanh, nhìn có vẻ sáng sủa, anh ngồi nghiêng nghiêng bên trái cạnh người đàn ông vừa nói, có thể nghe được là tiếng Trung.

Một tay người đàn ông tùy ý khoát lên phía sau sofa, một tay chống đầu, khuôn mặt bị Quý Lâm Lâm chắn mất, nhưng có thể nhìn ra, tư thế của người đàn ông này thật phóng đảng.

“Con bé này, một ngày không đi quyến rũ đàn ông thì sống không nổi ư, chịu không được mà.” Thư Hàm khẽ gắt, thu hồi tầm mắt, đứng lên rồi nói “Ta đi toilet”.

Lục Tâm cũng thu hồi tầm mắt, ngồi một mình nhàm chán, cô lấy di động ra chơi, không ngờ lại nhìn thấy anh trả lời bình luận của cô.

“Đang đi Iceland du lịch?”

Sự nhàm chán trong lòng nhanh chóng bị vài từ ngắn ngủn này xua tan, Lục Tâm đáp lại “Đúng vậy”; không ngờ anh bình luận lại rất nhanh “Bây giờ vẫn còn ở gần sông băng Oát?”

“Không, tôi đã rời khỏi rồi”.

Lục Tâm đợi một lát không thấy anh trả lời, Thư Hàm cũng chưa trở lại; không có việc gì làm, vô thức nghiêng đầu nhìn về phía Quý Lâm Lâm bên kia, Quý Lâm Lâm đã ngồi xuống cạnh người đàn ông kia, cười đến phong tình vạn chủng.

Người đàn ông đó vẫn duy trì tư thái như vừa rồi, một tay chống đầu, đầu hơi nghiêng, tay vốn tùy ý khoát lên sô pha sau lưng đã thu về, chiếc di động màu đen cũng tùy ý nắm trong tay; đôi mắt khẽ nhắm lại như đang nhìn di động, lại như đang nghe mọi người bên cạnh trêu chọc.

Trêu chọc cái gì thì Lục Tâm không nghe rõ, chỉ là có chút nghi ngờ, nhìn chằm chằm người đàn ông đó từ xa. Dưới ánh mắt quá mức chuyên chú của cô, người đàn ông đột nhiên nâng mi mắt, nhìn qua cô bên này.

Bốn ánh mắt giữa không trung giao nhau, Lục Tâm giật mình.

Lục Cảnh Hành yên lặng nhìn theo tầm mắt của cô, dừng lại trên di động nắm trong tay, tay cầm di động vừa thu lại, đã bung một ly rượu đứng lên, đi tới chỗ Lục Tâm bên này, bước đi trầm ổn tao nhã, không nhanh không chậm.

Lục Cảnh Hành đột nhiên đứng dậy, làm cho Bạch Chi với Quý Lâm Lâm vô cùng bất ngờ, không hẹn mà cùng nhìn về phía anh.

Lục Tâm cũng bất ngờ, kinh ngạc ngồi tại chỗ, nhìn anh đi về phía cô, không biết là đi tới chỗ cô hay phía sau cô.

Thân hình cao lớn dừng trước mặt cô tạo ra một khoảng tối bức người, Lục Tâm cũng không vội vàng, cô ngửa đầu nhìn anh, bởi vì anh mà tim đập hơi loạn nhịp.

Lục Cảnh Hành ngồi xuống đối diện với Lục Tâm, nhẹ nhàng đặt ly rượu trong tay lên bàn, ánh mắt sắc bén dừng trên mặt cô, con ngươi đen hơi nhắm lại.

“Lục Tâm?” Anh gọi tên của cô, tiếng nói trước sau trầm thấp dễ nghe như một, hơi thở thân nhiên từ tính, cùng với vẻ không xác định.

Lục Tâm khẽ xấu hổ “Anh ... anh hai.”

Cách gọi này hình như không thích hợp, anh không phải anh hai của cô, nhưng nếu không gọi anh hai thì nên gọi anh như thế nào mới đúng.

Một tiếng “Anh hai” này làm cho Thư Hàm mới từ toilet về, với Quý Lâm Lâm đang đi tới kinh ngạc.

“Tâm Tâm, anh ấy là anh hai của cậu?” Quý Lâm Lâm hỏi.

“Không phải.”

Đuôi lông mày Lục Cảnh Hành cũng không nhúc nhích, không đợi Lục Tâm mở miệng đã trả lời thay Lục Tâm, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm Lục Tâm như cũ “Tại sao mấy năm qua em không gọi một cuộc điện thoại cho anh?”

“..... Bận.” Lục Tâm nhỏ giọng đáp, chột dạ, lo lắng.

Khóe môi Lục Cảnh Hành hơi hơi nhếch lên “Bận đến mức bảy năm không có thời gian rảnh để gọi cho anh một cuộc điện thoại, gửi một tin nhắn?”

“.....” Lục Tâm mím môi không dám hé răng, người cũng như bị điện giật không nói được gì.

Thư Hàm nhìn hai người, lên tiếng giải vây giúp Lục Tâm “Tâm Tâm, vị này là?”

Lục Tâm đứng dậy, giới thiệu mấy người.

Lục Cảnh Hành thân nhiên lên tiếng bắt chuyện cùng Thư Hàm, di động Lục Cảnh Hành lại đột nhiên vang lên, anh cúi đầu nhìn một cái liền cúp máy, quay đầu nhìn Lục Tâm “Anh có việc đi trước, về sớm một chút, đừng chơi quá muộn”.

“Dạ.” Lục Tâm gật đầu xem như đồng ý, nhìn anh xoay người gọi một tiếng ‘Bạch Chi’, một trước một sau bước đi, bước chân hơi nhanh, hình như có việc gấp.

Sau khi Lục Cảnh Hành rời đi, Lục Tâm ở đây cũng không còn hứng thú, Quý Lâm Lâm với Thư Hàm cũng vậy. Ngồi một lát thì tất cả cùng trở về, quyết định ngày mai đi trượt tuyết.

Bởi vì bất ngờ gặp Lục Cảnh Hành, cả đêm Lục Tâm không thể nào ngủ ngon. Ngày hôm sau đi trượt tuyết không có chút sức lực nào, trượt không bao lâu liền chịu không nổi, dứt khoát ở một bên chụp ảnh.

Khu trượt tuyết này tuy rằng không bằng vùng núi A Nhĩ Ti Tư, nhưng cũng là vùng tuyết tự nhiên nên vẫn hấp dẫn được không ít du khách.

Lục Tâm cầm máy ảnh, chống ván trượt, vừa nghỉ ngơi vừa chụp ảnh cảnh xung quanh, tránh những chỗ nhiều người.

Trước mắt là tốp năm tốp ba người tụ trước một căn nhà gỗ nhỏ trên nền tuyết trắng xóa, không cần cố ý lấy cảnh cũng có thể chụp ra những hình ảnh

vô cùng đẹp.

Lục Tâm giờ máy ảnh lên, đem hình ảnh chứng kiến thu vào ống kính, đầu ngón tay nhẹ nhàng ấn phím chụp, tiếng “Ca sát” khe khẽ vang lên, kính động đến những người đứng trước nhà gỗ cách đó không xa; đột nhiên có người quay đầu, ánh mắt thẳng tắp bắn tới Lục Tâm bên này, âm ngoan băng lãnh.

Tay cầm máy ảnh của Lục Tâm tự nhiên căng thẳng, nhìn mấy người đàn ông đứng trước ở nhà gỗ, trang phục của bọn họ nhìn như bình thường lại như có gì đó không bình thường. Lục Tâm hơi dăm chiêu, cúi đầu nhìn máy ảnh trong tay, dư quang ở khóe mắt thoáng nhìn thấy có một người đàn ông di chuyển bằng ván trượt tuyết trượt đến chỗ cô; theo bản năng, Lục Tâm lập tức xoay người đi đến chỗ có nhiều người, cố gắng hết sức duy trì bước chân vững vàng, không để dự cảm bất an nơi đáy lòng quấy nhiễu đến hành động của chính mình.

Ván trượt tuyết phía sau lướt gió vù vù tới gần, tay Lục Tâm bắt giác nắm chặt, thấm đẫm mồ hôi, động tác tự nhiên cũng nhanh hơn, không dám quay đầu, mà cũng không thể quay đầu.

Tiếng gió lạnh từ ván trượt càng ngày càng đến gần, khiến cho Lục Tâm cảm thấy tuyệt vọng. Tay nắm chặt thoáng buông ra, ván trượt dưới chân chưa kịp trượt ra ngoài, phía bên phải bỗng nhiên có một cánh tay vươn về phía cô, mạnh mẽ cầm cánh tay phải của cô, Lục Tâm theo bản năng vùng ra.

“Là anh!” Tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai, lẫn trong tiếng gió nên nghe không được rõ ràng, nhưng giọng nói quen thuộc lại làm cho Lục Tâm đột nhiên an lòng, tùy ý để anh nắm cánh tay của cô, lôi kéo cô nhanh chóng đi qua bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 3

Từng hạt tuyết bay nhanh như chiếc ván trượt lướt nhanh trên mặt đất, ở bên tai nghe “vù vù”, mỗi đợt gió lạnh băng như lưỡi dao, ghim mạnh vào khuôn mặt của Lục Tâm tựa như tê buốt.

Hôm nay, cô vốn đeo kính râm và đội mũ ra ngoài, vừa lúc nghỉ ngơi chụp ảnh thì lấy kính râm xuống, mấy sợi tóc được thoát khỏi sự “đè đầu cưỡi cổ” của chiếc nón len, bị làn gió lạnh thổi tung một cách mất trật tự, gương mặt vất đi nét dễ phòng, không chỉ làm cho vừa nhìn đã nhất thanh nhị sở, bây giờ lại bị gió lạnh ngược đãi, Lục Tâm không tự chủ được nghiêng người sang Lục Cảnh Hành né bớt gió.

Lúc này một bàn tay khô ráo ấm áp đặt trên gương mặt của cô, bưng kín hai tai và gương mặt của cô, áp mặt cô vào bên trong ngực anh, gió rét thấu xương tựa hồ như biến mất, luồng khí ấm áp từ lòng bàn tay và thân thể anh mà đến, Lục Tâm theo bản năng ngẩng đầu ngấm nhìn Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành đội mũ đeo kính râm, che phần lớn gương mặt, nửa phần mặt dưới cũng bị chiếc cổ áo dựng đứng che đi mất, toàn thân cao thấp đều được bọc lại như đòn bánh tét, Lục Tâm không nhìn rõ thần sắc trên gương mặt anh, anh cũng cúi đầu nhìn cô, chỉ là thành thạo đạp đất một cái, đẩy ván trượt đi, bỏ xa từng người từng người một, vài mái nhà nằm trong góc tuyết cũng dần chìm trong đám người, nhanh chóng bỏ lại phía sau tất cả mà truy lùng người nào đó.

Ván trượt đi tới chân núi tuyết thì dừng lại.

“Lập tứ trở về khách sạn!” Lục Cảnh Hành thấp giọng dặn dò, buông Lục Tâm ra, đỡ cô bước xuống ván trượt, khoảnh khắc như ngưng lại, một khắc sau liền dừng lại, kéo cánh tay của cô, hướng cửa cảnh khu mà bước nhanh tới.

Mỗi bước chân của anh lớn hơn cô rất nhiều, Lục Tâm theo không kịp, bị anh lôi đi thất tha thất thiểu, tuy không rõ đang xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn ánh mắt của những người đó và phản ứng của Lục Cảnh Hành cô biết sự việc chắc chắn không đơn giản, bởi vậy, cô cũng không dám dừng lại một chút, cố gắng nhanh chân đi theo anh.

Lục Cảnh Hành kéo cô đứng bên ngoài cảnh khu, bên cạnh một chiếc xe màu đen khá lớn, một tay mở cửa xe một tay cầm tay Lục Tâm đến trước ngực, cửa xe vừa mở ra, anh liền ấn cô ngồi vào xe, bản thân cũng khom người ngồi vào.

Ghế tài xế có người ngồi, là một người đàn ông Iceland cao to lực lưỡng, ánh mắt bình tĩnh âm trầm, không giống với những lái xe taxi bình thường khác.

Tối hôm qua, lúc ở quán bar, Bạch Chi ngồi ở ghế cạnh tài xế.

Thấy anh trở về, Bạch Chi hơi cau mày: “Xong cả chưa?”

“Đi trước đã.” Lục Cảnh Hành lãnh đạm lên tiếng, lại nhìn về phía Lục Tâm “Quán rượu nào?”

Lục Tâm báo địa chỉ.

Lục Cảnh Hành nhìn về phía tài xế, truyền tải lời Lục Tâm.

Anh nói tiếng Anh, giọng nói là giọng Luân Đôn chuẩn.

Ngoại ngữ của Lục Cảnh Hành rất giỏi, nói rất tốt, không chỉ có tiếng Anh, người thầy vỡ lòng dạy ngoại ngữ cho cô là Lục Cảnh Hành.

“Đưa máy chụp hình của em cho anh.” Sau khi dặn dò tài xế xong, Lục Cảnh Hành chuyển sang nói với Lục Tâm.

Lục Tâm không biết rõ ý định của Lục Cảnh Hành, nhưng vẫn lấy chiếc máy đeo trên cổ đưa cho anh.

Lục Cảnh Hành nhận máy chụp hình xong liền cúi đầu lấy thẻ nhớ ra ngoài, chiếc thẻ nhớ nhỏ nhỏ chỉ bằng đầu ngón tay được anh nắm gọn trong lòng bàn tay.

Lục Cảnh Hành trả lại máy ảnh cho cô: “Thẻ nhớ anh sẽ giữ. Bây giờ quay về khách sạn, cầm theo hộ chiếu anh sẽ đưa em ra sân bay, em lập tức rời khỏi Iceland.”

Lục Tâm không nhịn được nhủ mi: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế? Những người vừa này...”

“Trước tiên em đừng làm gì cả!” Lục Cảnh Hành cắt lời cô: “Gọi điện thoại cho mấy người bạn của em, lập tức rời đi.”

Lục Tâm gật đầu, thấy anh không nói cô cũng không dám hỏi lại lần hai, lấy điện thoại ra gấp rút gọi cho Thư Hàm, trong điện thoại cô nói vài câu, cũng không nói rõ có chuyện gì, chỉ bảo có việc gấp cần phải về nước, bảo các cô cũng về sớm một chút.

Từ khu trượt tuyết đến khách sạn của cô không xa, về đến khách sạn rất nhanh.

Lục Cảnh Hành đưa Lục Tâm đi lấy hộ chiếu, ngay cả hành lý cũng không cho cô thu dọn mang theo, kéo cô lên xe đi đến sân bay, lại vội vã mua cho cô vé về nước của chuyến bay gần nhất.

“Trên đường đi nhớ chú ý an toàn.” Lục Cảnh Hành đưa cô qua trạm kiểm soát: “Về đến nơi gọi điện lại cho anh.”

Lục Tâm trong phòng chờ, ngồi đợi gần nửa giờ đến mình làm thủ tục, Thư Hàm vừa gọi điện cho cô vừa thở hổn hển, hỏi cô rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, vất vả lắm mới bay được một chuyến tới Iceland, chưa đi chơi đủ đã phải vội vàng chạy về.

Trong lòng Lục Tâm cũng cố gắng tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra, cố gắng hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó nhưng vẫn chưa tìm ra nguyên nhân, đầu mối duy nhất là những hình ảnh mà cô chụp được, mà cái thẻ nhớ đã bị tên vô lại lấy đi mất rồi, cô cố gắng một lần nữa nhưng cũng không thể nhớ được bản thân đã nhìn thấy những gì.

Lục Tâm mang theo một bụng nghi ngờ, đi trên ba chuyến bay trung chuyển, với khoảng bốn mươi lăm giờ bay thì chuyến bay quá cảnh cuối cùng cũng đáp xuống Hương Cảng (Hong Kong), lại từ Hương Cảng về thành phố.

Cô làm ở bên này thành phố, nhà ở sát phía biên giới.

Lúc cô về đến nhà đã là chuyện của chín giờ tối, ăn cơm rửa mặt xong là mười một giờ, cô vội tay tắt đèn đi ngủ thì chợt nhớ tới lời dặn dò của Lục Cảnh Hành: đến nhà phải gọi cho anh.

Số điện thoại riêng tư của Lục Cảnh Hành vẫn là số cũ, cũng đã gần bảy năm Lục Tâm không gọi vào số đó, đột nhiên màn hình điện thoại hiện ra số điện thoại của anh, cô nhìn chăm chăm vào tên anh, lòng có chút khiếp đảm, muốn gọi điện cho anh, nhưng lại không có dũng khí nói chuyện, do dự một chút, thay đổi cách thức một chút cũng được, gửi cho anh một tin nhắn văn bản, báo tin cô bình an về nhà.

Tin nhắn vừa được gửi đi, chốc lát điện thoại cô đã vang lên, cô tắt tiếng đi để trái tim cô dịu lại một chút, hình như đã thành phản xạ có điều kiện cầm lấy điện thoại, quả nhiên là Lục Cảnh Hành gọi điện thoại lại.

Lục Tâm nắm chặt điện thoại, nhìn nó một chút rồi nhấn nút trò chuyện, nhỏ giọng gọi một tiếng “Đại ca.”

“Đã về đến nhà?” Lục Cảnh Hành hỏi, giọng nói trầm ấm xuyên qua điện thoại truyền vào tai, kèm theo tiếng giấy vụn, hình như là đang lật văn kiện.

“Đúng vậy, vừa trở về được một lúc.” Lục Tâm nhẹ giọng đáp lời “Ngày đó anh không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Lục Cảnh Hành nhàn nhạt đáp, ánh mắt từ thủy tới chung vẫn nhìn vào văn kiện, không hề dời mắt, thanh âm cũng nhàn nhạt lãnh đạm, “Lục Tâm, là em không dám hay là không muốn gọi điện cho anh?”

Lục Tâm không nghĩ tới việc anh sẽ hỏi một câu như vậy, vô thức phản bác: “Em đâu có.”

“Hừ?” Thoảng cao giọng.

Lòng Lục Tâm chùng xuống phân nửa, lúng ta lúng túng: “Gọi điện quốc tế... đắt lắm...”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Bên kia điện thoại trầm nặc một chút.

“Lục Tâm, em thiếu tiền lắm sao? Hà?”

Lục Tâm im lặng không dám lên tiếng, cẩn thận thay đổi đề tài: “Ngày hôm đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tự phân tích.” Lục Cảnh Hành khôi phục giọng điệu nhàn nhạt “Anh đã dạy cho em rồi.”

“Vậy anh trả ảnh chụp lại cho em đi.”

“Tự mình tới lấy.”

“Gửi bưu điện không được sao chứ.” Lục Tâm chú ý chỉ nói nhỏ, vì âm lượng quá nhỏ, Lục Cảnh Hành không thể nghe thấy, đuôi lông mày nhếch lên “Nói gì thế?”

Lục Tâm lên giọng: “Không có gì. Không phải anh vẫn còn ở nước ngoài hả?”

“Chiều thứ ba, lúc ba giờ sẽ đáp máy bay.” Lục Cảnh Hành băng quơ nói.

“Á.” Lục Tâm “Á” một tiếng, nói câu muốn đi ngủ rồi chúc “Ngủ ngon” liền cúp điện thoại.

Đã cúp điện thoại nhưng Lục Tâm vẫn không tài nào ngủ được, cũng không biết ý của câu nói lúc nãy Lục Cảnh Hành nói có phải là bảo cô đi đến sân bay đón anh hay không, ngẫm lại chuyện nói lúc nãy với anh, Lục Tâm chỉ là giả bộ thôi, đối với mấy tấm ảnh đó cô chẳng cố chấp vậy đâu, thứ ba theo lẽ thường phải đi làm, không đi đến sân bay, mãi cho đến năm giờ chiều Lục Cảnh Hành vẫn chưa gọi điện báo tin gì cho cô cả, nghĩ đến ý tứ không muốn để cô đến sân bay đón, cô thờ phào nhẹ nhõm, tuy trong lòng mơ hồ có chút mất mát.

Cũng may, mất mát trong lòng này tồn tại không được bao lâu, Lục Tâm thuộc tủy người mà bản thân có chuyện không vui sẽ lập tức dời sự chú ý sang nơi khác, công việc lại chiếm phần lớn tâm tư, sau cũng không chú ý đến các khác.

Trước lúc hết giờ làm, trợ lý chủ tịch Lâm Phi lại mang sang hai phần tư liệu.

“Đây là một ít trọng điểm của thương vụ ngày thứ sáu, đây là giới thiệu chi tiết về hạng mục này.” Lâm Phi cầm phần văn kiện không được tính là mỏng trong tay giao cho Lục Tâm, không quên căn dặn, “Cô về trước chuẩn bị cho tốt, trong hội nghị đừng để xảy ra nhầm lẫn. Tổng giám đốc sẽ kết hợp hội nghị trong bữa tiệc, yêu cầu hợp tác của ông ấy rất nghiêm khắc, nhất là đối với chuyện dịch thuật.”

Lục Tâm gật đầu, nhận tư liệu: “Được, cảm ơn chị.”

Lâm Phi cười: “Đừng quá khách khí, em mới tới, đối với điều lệ chế độ cũng như phong cách hành sự của lãnh đạo còn chưa hiểu rõ, có vấn đề gì thì cứ tìm chị nhé.”

Lục Tâm nói tiếng cảm ơn lần nữa, nhìn Lâm Phi xoay người bước đi mới cúi đầu nhìn tư liệu hội nghị trong tay.

Bây giờ cô là phiên dịch viên của tập đoàn quốc tế Đế Tân, phiên dịch ba ngôn ngữ Anh, Pháp và Tây Ban Nha. Cô cũng vì vượt qua vòng thử thách thực lực ở mấy vòng phỏng vấn, được chủ tịch Đế Tân – Giang Viễn Quân đặc biệt tuyển dụng, thành người phiên dịch của anh ta, thỉnh thoảng cũng đảm nhiệm truyền dịch trong những hội nghị thương vụ không quan trọng lắm, nhưng vì cô vào công ty chưa được hai tháng, chỉ mới tiếp xúc với các thương vụ tương đối thông thường.

Hội nghị lúc nãy Lâm Phi mang tới cho cô, đối với cô đây cũng là một thương vụ tương đối lớn so với những thương vụ từ khi vào làm tới nay, khách hàng là một người Tây Ban Nha, có lẽ cũng bởi thế nên mới giao việc này cho cô.

Tây Ban Nha là ngôn ngữ mà Lục Tâm yếu nhất, kinh nghiệm ở ngôn ngữ này cũng không nhiều bằng Anh Pháp, mặc dù hội nghị không được tính alf trọng yếu, nhưng cũng không dám để bản thân có sơ suất, bởi vậy mấy ngày ếp tiếp, một ngày một đêm đều chăm chú chuẩn bị, vào thứ sáu, hội nghị cuối cùng cũng gần như hoàn thành, hội nghị lần này duy trì nửa giờ, cô luân phiên truyền dịch.

Khi Lục Tâm dịch xong câu nói cuối cùng, thần kinh bị kéo căng mấy ngày nay được thả lỏng trong tiếng vỗ tay của mọi người và trong câu nói của tổng giám đốc Giang Diệp Thành “Hội nghị hôm nay tới đây thôi”. Trầm tĩnh lại.

“Biểu hiện không tệ.” Giang Diệp Thành hộ tổng khách tới cửa, thỉnh linh quay lại nói với Lục Tâm một câu.

Lục Tâm ngẩn người, lại hồi phục tinh thần rất nhanh, mỉm cười: “Cảm ơn tổng giám đốc.”

“Một hồi đưa khách đến phòng tiệc, cô cũng cùng đến nhé.” Giang Diệc Thành dặn.

Lục Tâm gật đầu, theo Giang Diệc Thành, phụ tá của anh, và một vài lãnh đạo cấp cao của công ty đi.

Trên bàn ăn, Lục Tâm vẫn tiếp tục sắm vai phiên dịch viên, trên bàn tiệc không giống như trên bàn hội nghị, bầu không khí dễ thở hơn rất nhiều, Lục Tâm cũng phiên dịch dễ dàng hơn rất nhiều, cuộc xã giao kết thúc trong bầu không khí hòa hợp.

Giang Diệc Thành tựa như khá hài lòng với phiên dịch viên Lục Tâm, sau khi cùng anh ta tiễn khách, bỗng anh ta quay đầu hỏi cô một câu: “Ngôn ngữ Tây Ban Nha là cô học lúc đại học à?”

“Không phải, ngôn ngữ Tây Ban Nha là ngôn ngữ thứ hai thôi, tôi học chuyên ngành ngôn ngữ Pháp cơ.”

Giang Diệc Thành nhú mày: “Không phải ngôn ngữ cô phiên dịch tốt nhất là tiếng anh hả?”

Lục Tâm hơi đỏ mặt, thẹn: “Cái đó là học khoảng thời gian rảnh.”

Giang Diệc Thành gật đầu, cũng không cố truy hỏi đến cùng, chỉ là bảo tài xế đưa Lục Tâm về.

Lục Tâm về nhà thấy Thư Hàm đang ở đây, không biết cô ở bên này lúc nào nữa, đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, nghe được tiếng mở cửa, Thư Hàm quay đầu nhìn Lục Tâm: “Đã về rồi sao? Ăn cơm rồi chứ hả?”

—— Bên dưới bỏ sung mới ——

“Ừ, mình ăn rồi, cậu đã ăn chưa?” Lục Tâm hỏi, một bên cúi đầu đổi giày, đối với chuyện tự dung Thư Hàm ở nhà cô, cô nhìn đã quen mắt rồi không trách.

Cũng bởi vì tính cách và nguyên nhân công việc nên Lục Tâm Thư Hàm và Quý Lâm Lâm ba người thuê phòng khác nhau, nhưng đều ở cùng trong một tòa nhà, trên dưới tòa nhà đều là hàng xóm mà thôi, giúp đỡ nhau cũng rất tiện, ba người đều có chìa khóa nhà của nhau.

“Mình cũng ăn rồi.” Thư Hàm lại đưa sự chú ý của mình về chiếc tivi, “Sao tối nay lại về trễ thế, lại đi dự tiệc xã giao à?”

“Đúng vậy.” Lục Tâm thả chiếc túi trên vai xuống, đi đến tủ lạnh, “Ngày hôm nay có một thương vụ cần bàn bạc, đối phương là người Tây Ban Nha, nên trận này mình bị kéo đi. Xong việc tổng giám đốc bảo cùng đi ăn bữa cơm, nên mình đi.”

“Phiên dịch tiếng Tây Ban Nha?” Thư Hàm nhú mày hỏi, thấy Lục Tâm bung đến hai ly sữa tươi, vừa tự động đưa tay đón lấy một ly, vừa nói: “Tâm Tâm, mình nói thật, với trình độ ngôn ngữ của cậu bây giờ, chỉ ở Tân Đế thôi thì lương phí lắm, tiền lương phiên dịch cũng không tính là cao, mỗi ngày sáng chín giờ đi, chiều năm giờ về, còn phải thường xuyên cùng ông chủ đi dự tiệc, không có tự do gì cả, tiền lương làm thêm giờ cũng ít nữa. Trình độ của cậu, hoàn toàn có thể đứng làm độc lập, kiếm được nhiều tiền cũng rất dễ dàng.”

“Mình nghĩ như bây giờ cũng tốt lắm rồi, rất phong phú, hơn nữa còn có thể tiếp xúc với nhiều người khác nhau mà.”

Thư Hàm nghe thế, vì Lục Tâm cũng có chút không đáng giá, Lục Tâm có khả năng thiên phú về ngôn ngữ, nhưng cũng phải vì thiên phú à dừng một cái trở thành người phiên dịch viên thông Anh tường Pháp tỉnh Tây. Năm đó, cô học tập ngôn ngữ không ai không than phục, hai người năm đó học cùng một trường đại học, lúc học trung học Lục Tâm còn biếng nhác, mặc dù không gọi là lười, nhưng muốn gọi là siêng năng thì vẫn còn xa, bởi vậy thành tích cũng không thuộc top khiến người khác phải lé mắt, thành tích khi vào đại học cũng chỉ là vừa hơn điểm đạt tròn mười điểm.

Khi Lục Tâm lên đại học thì hoàn toàn khác hẳn, cứ như một người khác vậy, học tập đặc biệt liêu mạng, bốn năm, mỗi sáng sáu giờ Lục Tâm dậy, kiên trì rời giường để học từ đơn, luyện khẩu ngữ, có giờ thì đi học nếu không thì lên phòng tự học hoặc là lên thư viện trường, cuối tuần đi làm việc vặt miễn phí cho công ty phiên dịch, từ học kì hai năm thứ hai đại học đã bắt đầu tiếp xúc với một số công việc phiên dịch rồi.

Buổi tối mười một mười hai giờ đêm là lúc tất cả mọi người vội vàng yêu thương nhau cùng xem phim Hàn Quốc hoặc là chơi đùa giết thời gian, chỉ có mỗi Lục Tâm là vẫn ôm khư khư quyển từ điển dày cộp và mp3 tự ngâm mình ở phòng tự học hoặc thư viện. Trừ phi đi học, hoặc là buổi tối, khả năng Thư Hàm tìm được Lục Tâm rất thấp.

Có người nói, nếu bạn nỗ lực ít hoặc nhiều, khi lên trời sẽ trả lại bạn tương tự như thế. Thư Hàm luôn cảm thấy câu này rất đúng với Lục Tâm. Chỉ là Thư Hàm thấy, hơn phân nửa người liêu mạng như vậy đều vì không muốn khổ cực trong thời gian sau này, bây giờ, khi mà mọi thứ đã ổn định, đều dễ như trở bàn tay, thì Lục Tâm so với lúc còn đại học vẫn khổ cực, năng lực của cô ấy không hề tương xứng với đồng lương mà cô ấy nhận được. Thư Hàm vẫn đoán không ra.

“Tâm Tâm, câu mau khai thật đi, tuổi trẻ liêu mạng như vậy, rốt cuộc là cậu muốn như thế nào?” Thư Hàm hỏi cô.

Lục Tâm ngẩn người, có chút kì quái nhìn Thư Hàm: “Mình không có liêu mạng mà, mỗi ngày đi làm rồi tan tầm, không phải đại gia cũng đều như vậy sao?”

“Như thế mà cậu không gọi là liêu mạng á? Cậu xem thử xem mấy người học đại học đã từng giống cậu xem... Không giống người học đại học?” Thư Hàm cố gắng tìm từ để diễn tả, ngược lại không phải là thuyết phục Lục Tâm như thế không tốt mà là quá sức tốt, ngoài kia mỗi ngày có bao nhiêu người

hoang phí, mà cô lại như một ngoại tộc.

Lục Tâm nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Cũng không có mưu đồ gì, chỉ là mình muốn học mà thôi.”

Nếu như trong cuộc sống bạn có một người để bạn ngưỡng vọng thì, bạn sẽ không khỏi ảo vọng một ngày nào đó bạn và người đó đứng cùng một độ cao, thế thôi, mặc dù, cô, không tài nào đạt được.

“Vậy bây giờ thì sao?” Thư Hàm liếc Lục Tâm: “Với năng lực của cậu thì không cần thiết ở Đé Tân tôi luyện thêm đâu.”

“Bây giờ mình vẫn còn gà mờ mà, Đé Tân tốt vô cùng, có nhiều cơ hội để rèn dũa.” Lục Tâm tránh nặng tìm nhẹ đáp, cúi đầu uống thêm miếng sữa, tỏ ý không muốn tiếp tục nói thêm về vấn đề này, “Sao hai người nhiều ngày vậy mới về? Ở bên đó có chuyện gì hả?”

Thư Hàm và Quý Lâm Lâm mới vừa về ngày hôm qua, so với cô là chậm ba ngày.

“Có thể có chuyện gì đó ghê gớm lắm, ngay cả anh trai của cậu cũng muốn trông chừng bọn mình, làm bọn mình phải thay đổi khách sạn.” Nhắc tới chuyện này, Thư Hàm lại nhớ tới ngày đó Lục Tâm vội vã quay về, nghiêng đầu lại nhớ chuyện này.

Lục Tâm không nghĩ Lục Cảnh Hành lại để cho Thư Hàm thay đổi khách sạn, đại khái là lo những người đó tra ra được cô và bọn Thư Hàm ở cùng một chỗ, không tìm được cô, lại gây thêm phiền phức cho bọn Thư Hàm.

Cô chưa xem qua ảnh chụp, bản thân lại không có một manh mối, Thư Hàm là phóng viên tin tức, Lục Tâm sợ nên không nói với cô, cô ấy có độ nhạy cảm của một phóng viên tin tức, một mình chạy đến Iceland điều tra đến cùng, bởi vậy không dám nói thật với Thư Hàm, chỉ là ôm tâm sự trong lòng không thoải mái.

Thư Hàm cũng không hỏi nhiều nữa, đã quen với Lục Tâm gần chín năm, rất ít khi nghe Lục Tâm nhắc đến người nhà.

Lục Tâm nhìn Thư Hàm hỏi cũng chưa vội trả lời, tùy tiện cầm quyển sách trên bàn trà nhìn nhìn, nhà cô cái gì cũng không nhiều nhưng sách lại đặc biệt nhiều, đầy cả một giá sách, khắp nơi cũng là sách, khiến cho nhà cửa có vẻ bừa bộn.

Lục Tâm không thích dọn dẹp nhà lắm, bình thường có khi một hai tháng không dọn dẹp, tất xấu này từ khi hiểu chuyện đã có, cô muốn sửa cũng không sửa được, trước kia Lục Cảnh Hành ít nhiều giúp cô uốn nắn, đại khái là như phát hiện cô là một kẻ vô dụng vậy, sau này riết rồi cũng lười để ý, cô xả nhà, còn anh thì yên lặng dọn dẹp.

Nghĩ đến chuyện trước đây, đầu óc tối sầm lại, mới nhớ ra cũng đã lâu rồi cô chưa về Lục gia.

Lục Tâm suy nghĩ, dự định thứ hai sẽ mua một chút lễ vật về thăm Lục gia.

Cô về bên kia đã là bốn giờ chiều, cuối tuần nên mọi người đa số là ở nhà, ngay cả Lục Trọng Tuyên học ở nước ngoài vì sắp tới lễ Noel nên cũng được nghỉ dài hạn trở về.

Thấy Lục Tâm trở về, mọi người ai cũng bất ngờ và vui mừng, nhất là Lục lão gia – Lục Trình Hải, cứ lôi kéo Lục Tâm ăn cần hỏi han.

Mẹ Lục Cảnh Hành vội vàng bảo người nhanh chóng chuẩn bị bữa cơm, trước đây Lục Tâm có ở Lục gia mấy năm, tính tình nhu thuận an tĩnh, một nhà từ trên xuống dưới ai cũng yêu mến, nên mỗi khi Lục Tâm trở về, lại bị một nhà đầy người vây bắt hỏi han.

“Mẹ, nhà mình có khách à? Náo nhiệt thật.” Một nhà đầy người đang trò chuyện huyên náo, một giọng nói trầm thấp nhàn nhạt xen vào, từ trên lầu truyền xuống.

Giọng nói quen thuộc khiến cho Lục Tâm quay đầu nhìn theo bản năng, nhìn phía trên lầu, thấy Lục Cảnh Hành đứng ngay ở cầu thang.

Lục Cảnh Hành tựa hồ như vừa mới thức dậy, tóc còn rối, trên người tùy ý mặc chiếc áo đen, trang phục nhàn nhã, đang chuẩn bị xuống lầu, Lục Tâm nhìn sang đúng lúc anh cũng nhìn cô, ngoài ý muốn thấy đuôi mắt Lục Tâm hạ xuống.

“Lục Tâm?” Anh gọi tên cô, người đứng ở cầu thang, một tay đặt trên tay vịn, một tay bỏ trong túi, tư thái rất nhàn hạ, cứ nhìn cô như vậy, từ trên nhìn xuống một cách thích thú.

Lục Tâm không nghĩ sẽ gặp Lục Cảnh Hành ở nhà, từ khi anh tốt nghiệp đại học thì quanh năm suốt tháng không có ở nhà, thậm chí một hai năm không về cũng là chuyện thường xảy ra, bởi vậy mỗi lần về nhà, Lục Tâm chưa từng nghĩ mình sẽ gặp Lục Cảnh Hành ở đây, bây giờ gặp nhau bất ngờ như vậy, Lục Tâm ngẩn người, nghe được tiếng gọi tên mới hồi phục tinh thần, nhu thuận gọi một tiếng: “Anh cả.”

“Em chịu về rồi sao?” Lục Cảnh Hành xuống lầu, ngồi xuống kế bên cô, “Anh còn nghĩ em đã quên còn có cái nhà này rồi.”

Anh nói những lời này thì giọng nói vẫn nhàn nhạt như vậy, ngược lại không phải là cách nói trách cứ hay giấu cợt mà chỉ đơn giản đang trần thuật lại, Lục Tâm nghe thế có chút ngượng đỏ mặt, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Trình Uyển Ninh có chút bất mãn, liếc Lục Cảnh Hành: “Nói bậy cái gì đó, số lần Tâm Tâm về gặp chúng ta có thể sánh bằng tên thái tử người nhiều lần sinh ra, ngày lễ Tết nó còn nhớ rõ gọi về đây vấn an mọi người, còn nhà người thì hay nhì, vừa đảm nhiệm chức vụ đây tở đã bốc hơi không thấy bóng dáng đâu cả.”

“Còn không phải sao, người ngoài không biết lão nhị đây là anh cả của nhà này đây.” Lục Trọng Tuyên thuận miệng phụ họa.

Lục Cảnh Hành đưa tay giật giật mi tâm, nhìn qua Lục Tâm “Té ra ai em cũng liên lạc hỏi thăm, có mỗi anh là bảy năm qua không hề có được một cuộc gọi nh?”

Chữ cuối cùng âm điệu hơi nhấn mạnh, Lục Tâm không dám lên tiếng, cúi thấp đầu, không dám thừa nhận lại càng không dám phủ nhận.

Lục Cảnh Hành lại liếc nhìn Lục Tâm thêm một lần nữa, giọng nói rất khắc chế: “Tại sao ngày đó không thấy em ở sân bay?”

Tâm lý Lục Tâm rớt “Lộp bộp”, ngẩng đầu nhìn sắc mặt bình tĩnh của anh, thậm chí mang theo vẻ mặt vô tội: “Hả? Anh đâu có bảo em đi đón anh đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5

Hai tay Lục Cảnh Hành nắm chặt, cố gắng kiềm chế, đôi môi nhếch lên, nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười: “Lục Tâm... Mấy năm nay... Là em trốn anh?”

Lục Cảnh Hành vừa dứt lời thì không khí náo nhiệt trong nhà cũng bốc hơi, toàn bộ mọi người đều nhìn về Lục Tâm, trong mắt hiện rõ sự tò mò thất sắc.

Da mặt Lục Tâm vốn mỏng, bị nhiều con mắt nhìn chăm chăm như thế, mặt tự nhiên như bị thiêu cháy, có chút co người: “Em... em không... đâu có, chỉ là, uhm, anh...à, công việc của anh đặc biệt, em sợ ảnh hưởng thôi mà.”

Cô nói xong lại thấy chột dạ, thật ra cô cũng không rõ Lục Cảnh Hành làm cái gì, năm sáu tuổi, cô bị lạc đường được Lục Cảnh Hành mang về nhà, cho đến năm cô mười tám tuổi mới trở về nhà của mình, mười hai năm cô và anh cùng ở bên nhau, chính tay anh đã dạy cô rất nhiều thứ, là bài tập phụ đạo hay bài tập hình thể thông thường, là mặt mũi phá dịch thậm chí là bộc phá và xạ kích, những thứ nào mà cô nghĩ có thể cùng anh nói chuyện, cô đều đọc lướt qua. Công việc của anh luôn bất định, có lúc cả mấy tháng ở nhà không làm gì, đôi khi lại đi hơn một năm rồi không về, quanh năm suốt tháng ở nước ngoài làm việc, có khi trước lúc đi ngủ vẫn còn thấy anh, sau khi ngủ dậy đã không thấy bóng dáng anh đâu, hoặc là mấy tháng không gặp, bỗng nửa đêm về nhà.

Lúc trước Lục Tâm có hỏi qua công việc của anh, Lục Cảnh Hành cũng chỉ nhàn nhạt trả lời, cô biết công việc của anh, đã có một công ty Trung Quốc được đưa vào diện quản lý, phải có một người đi ra nước ngoài, để làm giám sát.

Lục Cảnh Hành hơi nghiêng đầu, nhìn cô: “Làm từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều tan tầm, thỉnh thoảng có nghỉ một ngày mà em cũng gọi là đặc biệt à?”

“...” Lục Tâm không đáp lại được, đầu môi không nói được lời nào.

Trình Uyển Ninh không thể chịu được khi Lục Tâm bị ăn hiếp: “Được rồi, được rồi, chỉ có một cú điện thoại thôi mà, con bé không gọi cho con thì con không thể gọi cho nó được à, mà làm đàn ông gì mà keo kiệt thế hả?”

“Còn không phải...” Lục Trọng Tuyên muốn tiếp lời, bị ánh mắt Lục Cảnh Hành chiếu tướng thì lập tức ngậm miệng.

Có chỗ dựa nên người người nào đó to gan hẳn lên, lên nhìn Lục Cảnh Hành, cô thấy Lục Cảnh Hành đứng lên.

“Lục Tâm, theo anh lên đây một chút.” Xoay người lên lầu.

Trình Uyển Ninh bất mãn: “Sắp ăn cơm rồi còn gọi Tâm Tâm lên đó làm gì.”

“Chuyện công việc.” Lục Cảnh Hành đáp.

Lục Tâm rất không muốn đi qua, cứ ngồi lì trên ghế salon đợi kết quả.

Lục Cảnh Hành đi tới đầu cầu thang không thấy Lục Tâm đuổi theo, anh quay đầu lại nhìn cô, đôi mày đẹp nhếch lên: “Lục Tâm?”

Anh đã lên giọng rồi sao cô còn ngồi nổi, đành đứng lên áy này nhìn Lục Trình Hải và Trình Uyển Ninh cười cười: “Ông nội. mẹ nuôi, con đi qua đó một lúc.”

Lục trọng tuyên nhìn lục tâm liếc mắt: “Tâm Tâm, bao nhiêu năm rồi sao chị vẫn còn sợ anh em vậy!”

Mới vừa nói xong đã bị Lục Nhiên bên này quét mắt nhìn qua: “Anh à, anh không sợ hả?”

Lục Trọng Tuyên vuốt mũi không nói được.

Lục Tâm theo Lục Cảnh Hành lên lầu, Trình Uyển Ninh đứng bên dưới không an tâm nên căn dặn: “Cảnh Hành, Tâm Tâm đã là người lớn rồi, không phải như lúc mầy còn ép nó học đâu.”

Lục Cảnh Hành quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt mẹ: “Mẹ, con tự biết chừng mực.”

Xoay người về phòng.

Lục Tâm đi sau lưng anh, khi đi tới cửa thì đột nhiên bị đánh ập tới, tay Lục Tâm theo bản năng đẩy ra, một bàn tay từ phía sau bắt lấy cô, vừa nhanh vừa hiểm, Lục Tâm thất thần trong nháy mắt, thân thể xoay tròn về phía bên trái theo bản năng, muốn thoát ra khỏi bàn tay ấy để đi đến cửa, nhưng không ngờ lại rơi vào một bàn tay khác đang chờ đón, tay bị bẻ ngoặt ra sau, thân thể Lục Tâm cong người về phía trước, chân trái nhấc lên muốn đá thử bên dưới của anh, nhưng động tác lại hơi chậm, mắt cá chân bị một bàn tay bắt được, hầu như cùng lúc đó, nòng súng lạnh như băng cũng đặt vào bên hông cô, bắt một phát vừa nhanh vừa chuẩn.

Về mặt Lục Tâm xuy xuống tay thì đang bị beaychan thì bị bắt, đúng là có chút xấu hổ, kêu lên một tiếng tội nghiệp: “Anh hai.”

Lục Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái, thả cô ra, khẩu súng bên hông cũng im lặng thu về, nhanh chóng như lúc xuất hiện.

“Tình cảnh giác thấp, phản ứng chậm, thể năng yếu đi, động tác chậm chạp.” Lục Cảnh Hành lạnh nhạt liệt kê từng điểm yếu, thỉnh thoảng xoay người: “Lục Tâm, rốt cuộc là mấy năm nay em làm cái gì thế?”

“Thì em đi học, đi làm.” Lục Tâm quệt mồ hôi trả lời, đưa tay xoa xoa bả vai bị anh bẻ, lúc này bị bẻ bắt ngờ bây giờ mới cảm thấy hơi đau.

“Bị đau?” Lục Cảnh Hành hỏi, bàn tay tự nhiên rơi trên vai cô, nhẹ nhàng thay cô xoa nắn, dùng lực mạnh yếu vừa phải, Lục Tâm vì thoải mái mà rút tay về, để tùy anh thay cô xoa bóp.

“Lục Tâm, bao lâu rồi em chưa hoạt động?” Lục Cảnh Hành xoa bả vai cô, lòng bàn tay cảm giác được đôi vai cô không linh hoạt như trước khiến anh phải cau mày.

Lục Tâm tránh nặng tìm nhẹ: “Mỗi ngày em đều tập yoga mà.”

“Sao không tập chạy?”

“Khu nhà em không có đường chạy...”

“Chạy bộ cơ mà.”

“Quên mất tiêu...” Chữ còn chưa thành, bị anh bóp một cái đầu gối, Lục Tâm đau đến nhe răng trợn mắt, luôn miệng nói: “Á... Ồi chào... Nhẹ... Nhẹ một chút!”

Lục Cảnh Hành nhìn cô, bàn tay nghiêm phạt bóp cô thêm một cái, thấy cô đau đến nhíu mi nhíu mày mới buông ra: “Một lát cơm nước xong theo anh đi tập bắn!”

“Em có hẹn...”

“Lục Tâm!” Lục Cảnh Hành ngắt, cúi đầu nhìn cô, “Em dám kiếm cớ nữa xem”

Lục Tâm lập tức ngậm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 6

Sau bữa cơm chiều, Lục Tâm ngoan ngoãn đi theo Lục Cảnh Hành đến bãi tập bắn.

Lục Cảnh Hành đưa cho Lục Tâm một khẩu súng lục: “Đến bắn thử hai phát xem. Cách bia hai mươi lăm mét.”

Lục Tâm nhận súng, cách đó không xa là bia ngắm bắn, cô đứng kiên định ngay ngắn, tay phải cầm súng từ từ đưa lên, tập trung nhìn vào hồng tâm, bóp cò: “Đừng đừng đừng đừng” năm phát súng liên thanh.

Lục Cảnh Hành một tay khoanh ngực, một tay vuốt cằm, nhìn chằm chằm tấm bia: “Vòng chín, vòng mười, vòng chín, vòng mười, vòng mười.”

“Tỷ suất trúng hồng tâm là 40%.” Lục Tâm thu tay bắn về, Lục Cảnh Hành thần nhiên kết luận, giọng nói không chậm, Lục Tâm nghe xong thì mặt hơi đỏ lên, với tiêu chuẩn của Lục Cảnh Hành thì kết quả của cô vừa rồi là không đạt.

“Cách bia năm mươi mét.” Lục Cảnh Hành tiếp tục nói.

Lục Tâm theo yêu cầu của anh bắn năm phát, không biết có phải bị ảnh hưởng bởi kết quả lúc nãy hay là do đứng trước một tay thiện xạ nên lần này cô hoàn toàn thất bại.

“Tỷ lệ trúng hồng tâm. Là không!” Lục Cảnh Hành vừa nói xong thì da mặt cô cũng nóng đến độ muốn bị thêu cháy.

“ Bao lâu rồi chưa luyện tập?” Lục Cảnh Hành cuối đầu nhìn cô, hỏi, giọng nói vẫn thanh thanh nhàn nhạ như vậy.

“Bình thường em có dùng súng đâu.” Lục Tâm nói nhỏ, đối với cô luyện tập cái này không có tác dụng lớn. Cũng không phải là cô lười biếng không luyện tập, mà là mỗi lần đến bãi bắn, nhớ lại quá khứ, lúc Lục Cảnh Hành cầm tay cô dạy cô ngắm bắn, sau đó lại thương cảm cho việc cảnh còn người mất, và lại bình thường không dùng đến, nên dần dần cũng không tập luyện.

Lục Cảnh Hành liếc cô: “Nhờ vào lúc quan trọng thì sao? Gặp phải chuyện bất thành linh làm sao em tự bảo vệ mình hả?”

Lục Tâm cúi đầu không lên tiếng.

Lục Cảnh Hành bắt đầu thao giảng: “Quanh năm suốt tháng không chịu luyện tập, tố chất cơ thể sẽ dần đi xuống, tính cảnh giác cũng giảm đi, độ linh hoạt của tứ chi và phản ứng duy trì chậm lại, độ ổn định của tay cũng giảm, gián tiếp ảnh hưởng đến phát huy xạ kích, tóm lại quanh năm không luyện tập sẽ khiến cho độ nhạy cảm với xạ kích và độ thuần thực giảm.”

“...” Cha, ngài đã trở về.

Lục Cảnh Hành nheo mắt thành một đường ngang: “Nói ra suy nghĩ của mình.”

Lục Tâm lắc đầu: “Sau này em sẽ chú ý.”

Hình như Lục Cảnh Hành hừ một tiếng, đưa tay về phía cô: “Sang đây!”

Lục Tâm không dám chần chừ, yên lặng đi tới.

Lục Cảnh Hành kéo cánh tay cầm súng của cô, trượt dọc theo cánh tay, cuối cùng nắm lấy cả bàn tay, khẽ cả ngón tay bóp cò, giờ lên, hòng súng hướng về phía hồng tâm.

Một bàn tay khác đặt trên vai cô, lưng cô dán hẳn vào ngực anh, giống như khi xưa anh cầm tay cô chỉ cho cô cách bắn, hơi thở nóng rực từ phía sau quanh quần chung quanh, ba mươi chín ngày trời lạnh, hơi nóng của anh lại khiến cô cảm thấy thân thể khô nóng, tim đập mạnh, vì anh đến gần mà cơ thể cô loạn cả lên.

Lục Cảnh Hành cũng cảm nhận được cô không tập trung, bàn tay đặt trên vai vỗ nhẹ: “Chuyên tâm một chút.”

“Đạ.” Lục Tâm lên tiếng, cố gắng định thần, tay thả lỏng để anh nắm, Lục Cảnh Hành vừa nhắc lại kiến thức cũ, vừa biểu diễn cho cô xem.

“Đùng đùng đùng.” Năm phát, dứt khoát, rất chuẩn xác, năm phát đều trúng hồng tâm.

Lục Cảnh Hành rút tay về: “Kiến thức cơ bản có thể miễn cưỡng gọi là đạt yêu cầu, còn những thứ khác...”

Dừng lại, “Nói vút hết cũng không ngoa.”

Lục Tâm chu miệng không lên tiếng, bảy năm không gặp, vừa chạm mặt chỉ biết nghiệm thu thành quả, mình nhiều năm không chịu liên lạc, quả là sáng suốt mà.

=.=

“Bất mãn gì thì mau nói thẳng.” Như nhìn thấu hết tất cả suy nghĩ của cô, Lục Cảnh Hành lên tiếng.

“Đâu có.” Tâm lý Lục Tâm có chút không thoải mái, giọng nói đáp lại cũng cứng nhắc, nghe như dối.

Lục Cảnh Hành nhìn cô chằm chằm một lúc, sau đó lấy tay nheo nheo mặt cô: “Giận rồi à?”

“Không dám.”

“Miệng chu đến độ có thể treo được bình rồi mà dám bảo không có.” Lục Cảnh Hành lấy súng trong tay cô cất đi, cánh tay rất tự nhiên mà rơi trên vai

cô, đẩy cô đi ra ngoài.

“Lục Tâm, em phải có năng lực tự vệ cơ bản, mà tố chất thân thể lại là yếu tố quyết định.” Lục Cảnh Hành vừa đi vừa nói: “Bắt đầu từ cuối tuần, em theo anh đi chạy bộ, sáu giờ sáng.”

Lục Tâm sắc mặt cứng đờ: “Không phải anh phải đi nước ngoài công tác à?”

“Tạm thời thì không. Phải ở Ân Thành một quãng thời gian.”

“Cái... Tốt quá nha.” Lục Tâm miễn cưỡng kéo kéo khóe môi, cố gắng nặn ra nụ cười, “Lúc nào rảnh rồi, em sẽ giúp anh để ý chuyện phòng ở.”

Lục Cảnh Hành cúi đầu nhìn cô: “Không phải em có phòng trống sao?”

Lục Tâm muốn đập đầu xuống đất ‘Bịch bịch’ lắm rồi ấy: “Có... có nhưng... Tiền thuê nhà đắt quá nên em đã trả phòng rồi.”

Nơi cô thuê có hai phòng ngủ, một phòng khách, vốn là thuê chung với Thư Hàm. Nhưng Thư Hàm thuộc tuýp người cuồng sạch sẽ, còn cô lại khá tùy tiện, thói quen sinh hoạt của hai người không hợp nhau, sau hai tháng ở chung Thư Hàm không thể chịu được tật xấu của cô, nên đã chuyển lên căn phòng nhỏ trên lầu. Lục Tâm lười dọn nhà, với đề lại căn phòng nhờ người nhà có đến thì có phòng mà ở, nên không đổi nhà khác.

Nhưng... dù có phòng trống đi chăng nữa cũng không thể để Lục Cảnh Hành đến ở được.

Chỉ nghĩ đến chuyện cùng anh sống dưới một mái nhà là cô không thể kim lòng được rồi.

Đối với câu trả lời của Lục Tâm Lục Cảnh Hành chỉ cười và “A” một tiếng, cánh tay trên vai cô khẽ đè một cái.

“Lục Tâm, anh nói này, em nghĩ bây giờ anh nên thương em nghèo, hay khen em biết tiết kiệm đây hả?”

“Thương em nghèo đi!” Lục Tâm khiêm tốn nhận.

“Không sao cả, tiền nhà để anh lo cho.”

“...” Con người chớp chớp, cô quay sang nhìn anh, hơi không hiểu được lời anh nói.

“Tuần trước anh ở Ân Thành, đã nhìn trúng một căn hộ hai phòng, thấy ở cũng tạm ổn nên anh đã mua luôn rồi.”

“Ý anh là căn hộ em đang thuê là căn hộ anh vừa mua?”

Khi Lục Tâm hỏi câu này, cuống họng cô như bị nghẹn lại, giọng nói có chút run rẩy.

Vừa dứt lời thì nụ cười tỏa nắng của Lục Cảnh Hành đã lan ra từ khóe miệng, Lục Cảnh Hành xoa xoa tóc cô: “Rất đúng, tuy rằng thân thủ chậm chạp, nhưng may là đầu óc vẫn còn dùng được.”

“...Thồ phi!!!!” Một hồi lâu, Lục Tâm mới phun ra được hai chữ này.

Hai ngày sau, quả nhiên chủ cho thuê ấy nảy đến tìm cô, căn phòng đã bán cho người khác, vấn đề khế ước thuê muốn tìm phòng mới thì người chủ chỉ nói vài câu, lúc cô trả phòng gần đi, Lục Cảnh Hành gọi điện thoại tới.

Bởi vì chuyện này mà mấy ngày nay tâm tình của cô rất rất không tốt, cô nói với Thư Hàm muốn chuyển sang đó ở một khoảng thời gian, Thư Hàm phóng khoáng đồng ý, nhưng điều kiện tiên quyết đó là không được làm nhà cô thất điên bát đảo như nhà Lục Tâm ở.

Lục Tâm vẫn chưa tính khi nào sẽ cho Lục Cảnh Hành biết chuyện, thì Lục Cảnh Hành đã gọi tới, cô đang uống cà phê, tiện tay bấm nút nhận cuộc gọi.

“Tính khi nào sẽ chuyển tới nhà bạn ở?” Điện thoại vừa thông, Lục Cảnh Hành đã vào thẳng vấn đề, vẫn là giọng điệu thản nhiên đó.

“Em đã nói trước với cô ấy rồi.” Lục Tâm trả lời, vẫn ngoan cố sử dụng lý do lúc trước.

“Không phải em nói không có tiền sao? Chỗ miễn phí không ở bầy đặt chạy đi tìm chỗ tốn tiền!”

“...”

“Được rồi, mau ngủ sớm đi, đừng thức muộn quá đấy.”

Lục Cảnh Hành nói xong, vừa muốn cúp điện thoại thì Lục Tâm gọi: “Anh hai!”

“Hừm?”

“Em không thể ở chung một chỗ với anh được.”

“Lý do?”

“Em lớn rồi, chúng ta ở chung không nên.”

“Là do, em sợ anh quấy rối em à?”

“...” Lục Tâm không ngờ anh sẽ nói như vậy, nên hơi lung túng, miệng lẩm bẩm, “Em sợ em không cầm lòng nổi.”

“Hả?”

“Không... không có gì đâu.” Lục Tâm suýt làm rơi ly cà phê, cô không biết Lục Cảnh Hành có nghe không, hắng giọng một cái, chỉnh lại giọng: “Em muốn nói là, hai chúng ta ở cùng một chỗ, sau này nhờ em muốn dẫn bạn trai về thì phải làm sao?”

“Em có à?”

“Sẽ có.”

“Vậy cứ chờ em tìm được đi đã. Ngoan, mau đi ngủ sớm một chút.” Lục Cảnh Hành cúp máy.

Lục Tâm bực mình, cả đêm ngủ được.

Đại khái là bởi vì mấy ngày qua ngủ không ngon, nên ngày thứ hai đi làm, sắc mặt cô không được tốt cho lắm, Lâm Phi Nhân nhiệt tình, thấy sắc mặt cô luôn miệng hỏi cô có sao không, thân thể khó chịu chỗ nào, sao sắc mặt lại trông kém như vậy...

Lúc cô ấy nói cái này, hỏi cái kia thì mọi người đang chuẩn bị họp, mọi người đang tề tựu ở đây, nghe cô ấy hỏi cũng nhìn sang bên này, Giang Diệc Thành cũng nhìn qua, thuận miệng hỏi: “Có phải khó chịu ở đâu rồi không?”

Lục Tâm cho rằng anh ta sợ thân thể bệnh tật của mình làm ảnh hưởng đến hội nghị, nên Lục Tâm lắc đầu liên tục: “Tôi không sao, có lẽ là do tối qua ngủ trễ thôi.”

Giang Diệc Thành gật đầu, “Vậy là tốt rồi.”

Không để tâm bên này nữa, anh thấy mọi người đã đến gần đủ nên bắt đầu cuộc họp.

Cuộc họp này là cuộc họp mỗi tuần theo thông lệ, chủ yếu là để tổng kết tình hình làm việc, sau đó thuận tiện thông báo điều lệnh nhân sự.

Chủ tịch Giang Viễn Quân vì thân thể không còn tráng kiện như trước nên đã lui về phòng tuyến, quyết sách của công ty chủ yếu giao cho Tổng giám đốc Giang Diệc Thành phụ trách.

Lục Tâm chỉ nhập liệu một số tài liệu không quan trọng lắm, kiêm phiên dịch viên đi cùng với Tổng giám đốc, chủ yếu phụ trách một số thương vụ thông thường và giúp đỡ phiên dịch khi đi công tác nước ngoài.

Mặt khác Giang Diệc Thành tiếp nhận gần như toàn bộ công việc của chủ tịch, công ty đang tuyển dụng hai vị trí giám đốc, một người chịu trách nhiệm về hoạt động làm việc của toàn bộ công ty, người còn lại là giám đốc quan hệ xã hội.

Giám đốc điều hành thì nghe nói tháng sau sẽ nhậm chức, còn giám đốc quan hệ xã hội cuối tuần sẽ nhậm chức, được tổng công ty ở hải ngoại đều về, nghe nói là các chi nhánh ở hải ngoại của Giang gia đều do con gái quản lý.

Đối với vị đại gia tuổi trẻ tài cao tương lai của anh ta còn sáng lạn hơn cả thiên kim tiểu thư này thì có chút ngạc nhiên, nghe nói ban đầu là do anh ta tự xin ra chi nhánh ở hải ngoại giết giặc, có lẽ nhờ thế mà công ty làm ăn phát đạt, đúng lúc phong sinh thủy khởi thì anh ta lại đệ đơn xin quay về tổng bộ, cho đến nay, chỉ thấy mặt anh ta trong cuộc họp thường niên, toàn bộ công ty từ trên xuống dưới chỉ nghe kỳ danh chưa thấy kỳ nhân.

Lục Tâm đối với những tin tức bát quái như vậy không có hứng thú, đối với điều lệnh của công ty cũng chẳng có gì bắt mắt, đối với cô, có thể tham gia hội nghị công ty cấp cao và hội nghị thương vụ quốc tế mới là chuyện tốt.

Cho nên sau khi nghe được thông báo chuyển công tác, Lục Tâm vui nhiều hơn buồn, đối với một nhân viên chỉ mới vào làm hai tháng mà nói, từ việc đi theo chủ tịch rồi đi theo tổng giám đốc, từ việc đi theo một ông lão tóc bạc rồi theo một người đàn ông trẻ đẹp lại có chức vụ cao, không thể tránh khỏi sự nghi kỵ và thị phi, cho nên phòng nhân sự vừa đến gửi thông báo, đến lúc tan việc Lục Tâm đã cảm nhận sâu sắc điều lệnh này đã mang đến phiền toái cho cô như thế nào.

Từ phòng làm việc xuống dưới lầu, dọc theo đường đi, gặp phải đồng nghiệp, thấy ánh mắt họ hàm xúc không rõ, nụ cười giả tạo nhưng vẫn khách khí lên tiếng chào hỏi Lục Tâm, Lục Tâm cũng vì khách khí nên đáp lời.

Vừa xuống lầu, điện thoại liền vang lên, là Lục Cảnh Hành gọi tới.

Phản ứng đầu tiên của Lục Tâm chính là, anh ta gọi rồi, cô rầu rĩ không muốn nhận, một người cầm điện thoại đứng bên lề đường, suy nghĩ một chút, vẫn là nhận: “Alo?”

“Tam sở chưa? Anh đi đón em, cùng nhau anh bữa cơm.” Lục Cảnh Hành hỏi, giọng nói theo thói quen – thật trầm, giống như cộng lông gãi nhẹ bên tai, nhột.

Lục Tâm cự tuyệt theo bản năng: “Ui, đừng mà, hôm nào đi, em hứa.”

“Em ở đâu?”

“Đã trên xe rồi, anh đừng đến.”

Vừa dứt lời, bên cạnh có một tiếng kèn kêu dài, Lục Tâm vô thức nhìn lại, cánh cửa thủy tinh từ từ hạ xuống, từ từ hiện ra khuôn mặt tuần tú quen thuộc, đi động bên tai, một tay tùy ý đặt trên cửa, còn cổ ý chỉ vào lời nói dối của cô – gõ gõ cửa xe.

Thấy cô nhìn sang, khóe môi Lục Cảnh Hành khẽ trễ xuống, đôi mắt đen không hề có ý cười: “Lục Tâm, một ngày em không nói dối anh, em không chịu được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Mặt Lục Tâm lúc đỏ lúc trắng, rất lúng túng, cũng hơi tức giận: “Anh...Sao anh tới mà không nói sớm?”

“Nếu không như vậy thì làm sao biết em có nói dối anh hay không.” Lục Cảnh Hành nói không nhanh không chậm, lấy tai nghe ra, cánh cửa bên cạnh tài xế từ từ mở ra.

“Lên xe đi!”

Lục Tâm chu miệng: “Không được, em có hẹn rồi.”

“Lục Tâm!” Giọng nói trầm thấp dường như mang theo một tia cảnh cáo.

Lục Tâm bĩu môi, rất có cốt cách bước tới, rất có cốt cách mà khom lưng ngồi xuống, sau đó ‘Cạch’ một tiếng đóng cửa lại, vì trong lòng cô không thoải mái, nên cánh cửa xe đành chịu tội, cái cần điều chỉnh ghế hơi rung rung.

Ngược lại, Lục Cảnh Hành không vì thế mà tức giận, chỉ là thờ ơ khởi động xe, vừa lạnh nhạt nói: “Xe anh bẻ cái gì thì em đền à?”

“Cùng lắm thì em lại đền cho anh chiếc khác.”

Lục Cảnh Hành quay đầu nhìn cô: “Không phải em nghèo lắm à?”

Lục Tâm chu mỏ không trả lời.

Lục Cảnh Hành nhìn cô một cái rồi dùng tay vỗ vỗ vào gáy cô, tóc của cô hơi rối ra: “Muốn so khẩu khí với anh à? Ba ngày trước, hai người dám lừa anh, anh còn chưa tìm em tính sổ mà em còn dám cáo trạng trước à?”

Âm cuối vừa nhẹ nhàng nhưng cũng cao hơn những âm còn lại, mỗi lần anh nói như vậy đều mang theo tia cảnh cáo đối phương.

Lục Tâm đỏ mặt, nghe ngữ điệu của anh, sự khó chịu trong lòng biến mất hay vào đó là sự lúng túng trong cổ họng khi cô trả lời: “Không dám.”

Vừa trả lời thì bị Lục Cảnh Hành xoa mạnh đầu một hơi dài.

Lục Tâm nhìn vào kính chiếu hậu, cô thấy tóc mình rối bời như một ổ gà, cô yên lặng nghiêng người, tránh bàn tay anh.

Lục Cảnh Hành cũng không chú ý, trầm tĩnh thu tay về.

“Ăn ở đâu thế?” Lục Cảnh Hành hỏi, nhìn bộ dáng tức giận của cô, giọng nói anh ôn hòa hơn hẳn.

“Về nhà ăn.” Lục Tâm vô thức đồng ý.

“Được, em nấu.” Lục Cảnh Hành đánh một vòng tay lái một cách dứt khoát, đi qua siêu thị bên kia đường.

“...Hay mình ăn ở ngoài đi.”

Vừa nói xong lại bị vỗ một cái: “Đã bao nhiêu năm rồi mà em chẳng tiến bộ tí nào cả. Nấu cho anh bữa cơm cũng không được à?”

Vẫn là lái xe đến siêu thị, dắt theo Lục Tâm mua một đồng nguyên liệu nấu ăn.

Tài nấu nướng của Lục Tâm tốt, đương nhiên của Lục Cảnh Hành cũng tốt.

Tài nấu nướng của Lục Tâm đều học từ Lục Cảnh Hành, Lục Tâm luôn cảm thấy năm đó Lục Cảnh Hành dạy cô nấu ăn là vì anh muốn có một đầu bếp riêng. Miệng anh thì kén chọn, muốn ăn ngon nhưng lại không muốn đi ăn ở ngoài, càng không thích xuống bếp. Chỉ là anh thật không ngờ, Lục Tâm không thích xuống bếp hơn cả anh, hơn nữa Lục Tâm cảm thấy ăn ở ngoài là mỹ mãn lắm rồi, hoặc là cho bột mì vào nửa chén nước sạch, cho thêm chút váng mỡ và một ít cháo, đúng là mỹ vị nhân gian.

Do đó, ngày xưa nếu chỉ có hai người thì Lục Cảnh Hành luôn là người xuống bếp.

Chỉ là lần này mua đồ về nhà xong, Lục Cảnh Hành để tùy Lục Tâm vào phòng vọc máy tính, một bàn tay xách Lục Tâm từ trong phòng đi ra, nhét mấy cọng hành vô tay cô: “Thái rau.”

Sau đó anh mặc tạp dề vào, phụ trách phần thái thịt.

Lục Tâm thái củ cà rốt xong thì rửa phần vừa thái, xoay người đã muốn ra khỏi phòng bếp, thực sự cô không thích mùi dầu khói của phòng bếp.

Chân trước vừa bước đã bị Lục Cảnh Hành kéo lại, cời tạp dề treo lên người cô: “Tối nay em phụ trách nấu ăn.”

Xoay người bước ra khỏi phòng, khóa trái cửa phòng bếp.

Chờ Lục Tâm làm xong ba món ăn một món canh bung ra thì, mặt mũi cô đã đen xì lại, không phải đen vì khói dầu mà là giận đến đen mặt.

“Tay nghề cũng không đến nỗi nào.” Lục Cảnh Hành vừa thương thức vừa khen đôi câu: “Dạy em nhiều như vậy, tay nghề nấu ăn mai một mới là...”

“Dừng lại.” Lục Tâm nóng nảy ngắt lời, vì nửa câu sau của Lục Cảnh Hành sẽ là, ‘Vậy sau này việc nấu ăn em làm đi.’

“Lục Cảnh Hành, em với anh nói chuyện đi, nếu anh không cho em chuyển ra ngoài, vậy thì anh phải chịu trách nhiệm làm cơm đó.” Lục Tâm phải giận lắm mới gọi thẳng tên của Lục Cảnh Hành, còn bình thường thì nhu thuận gọi một tiếng ‘anh hai’, cô bị chập mới gọi tên anh như thế. Loại bị ‘chập’ này trước giờ cô bị không nhiều, nhưng việc xuống bếp hay không thì phải đấu tranh.

“Còn có, rửa chén!” Lục Tâm bổ sung thêm một việc.

“Được rồi, thêm việc dọn dẹp nhà cửa nữa.” Lục Tâm thở mạnh một hơi, phân rõ quyền và nghĩa vụ.

Vừa nói xong thì ánh mắt của Lục Cảnh Hành cũng quét qua, ngón tay thon dài rất có tiết tấu, gõ lên mặt bàn từng cái từng cái.

“Lục Tâm!” Anh gọi cô một tiếng.

Lục Tâm cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, tiếp tục ăn cơm.

“Lục Tâm?” Giọng nói được đẩy lên hơi cao.

Động tác múc cơm của Lục Tâm hơi ngừng lại, sau đó ngược mắt nhìn anh: “Anh hai, nếu không thì em mời một đi về ở nhà.”

Con người của Lục Cảnh Hành đảo quanh khắp nhà: “Nhà em vẫn còn phòng trống chứ?”

“Đồ đạc nhiều lắm, chỉ ở được một người thôi.” Lục Tâm dùng đầu đũa chỉ đồ đạc trong phòng, “Nếu đi không mang theo nhiều đồ thì sang đây ở cũng được.”

Lục Cảnh Hành nhìn cô chăm chăm, con ngươi sâu thẳm chớp mắt như có như không nhìn cô, Lục Tâm cảm thấy lưng mình đang phát lạnh, yên lặng dòi tầm nhìn, dòi tới chân bàn, rồi nhìn dần lên trên, nơi ngón tay thật dài, đột nhiên thức ăn trong miệng không còn mỹ vị gì cả.

Thật lâu sau, một giọng nói lạnh nhạt, xa thẳm từ đỉnh đầu vang lên: “Anh sẽ hầu hạ em!”

Giọng nói thấp thấp, trầm lắng hai chữ ‘hầu hạ’ rín rít như nói ra từ kẽ răng khiến Lục Tâm sợ hãi.

“Anh hai, em còn phải đi mời đi về ở.” Lục Tâm nhỏ giọng đáp.

Lục Cảnh Hành gấp một đũa rau xanh trực tiếp bỏ vào miệng cô: “Ăn.”

Lục Tâm im lặng ăn, không dám phản bác nữa, ăn xong đặt chén trong tay lên bàn: “Em no rồi, nhớ rửa chén đó.”

Xoay người chạy về phòng.

Lục Cảnh Hành thu dọn chén bát xong thì Lục Tâm trong phòng vẫn chưa ra.

Lục Cảnh Hành gõ cửa vài cái rồi đẩy cửa bước vào.

Lục Tâm đang lướt weibo, nghe thấy tiếng bước chân, cô giật mình, tay run, gấp máy vi tính lại.

“Đang giấu giếm chuyện gì à?” Lục Cảnh Hành hỏi, bước tới.

“Không... Đâu có.” Lục Tâm đứng lên, bàn tay vẫn đề lên máy tính, nhìn ra ngoài cửa: “Anh hai, hành lý của anh đã mang tới chưa, anh... không cần quay về à?”

“Trên xe anh có hai bộ đồ để hoán đổi.” Ngụ ý là đêm nay ở đây.

“Ồ.” Lục Tâm đáp lời, “Vậy anh đi tắm trước đi, cả người có mùi dầu mỡ khó chịu lắm.”

“Nghỉ ngơi trước đã.” Lục Cảnh Hành thấy cô ôm khư khư máy tính xách tay, đưa tay thử về phía máy tính: “Cho anh mượn máy tính dùng một lát. Máy tính của anh chưa mang tới.”

Lục Tâm đề chặt không buông: “Em đang cần.”

“Máy tính bàn cũng được.” Lục Cảnh Hành liếc mắt nhìn về phía máy tính.

Lục Tâm nhanh tay đẩy sang một bên: “Hết pin rồi.”

Lục Cảnh Hành liếc nhìn cô, ánh mắt mang tia bí hiểm, thân thể cao to đột nhiên ngã về phía trước, bàn tay nhanh như điện vuron về phía chiếc máy tính mà tay cô đang đề lên, thân thủ thoăn thoắt như báo.

Theo bản năng, Lục Tâm vùng tay lên, cánh tay nhanh nhẹn lấy máy tính trên bàn lên, thân thể khom về phía trước, chui ra khỏi khoảng trống của cánh tay anh và cái bàn.

Một chân của Lục Cảnh Hành đá về phía máy tính của cô, Lục Tâm ôm máy tính xoay tròn thân, thoát khỏi nguy hiểm, còn chưa kịp thở, cô phát hiện trên tay nhẹ bẫng, máy tính đã rơi vào tay Lục Cảnh Hành.

“Xem ra anh nhầm lẫn rồi, phản ứng vẫn còn được, chỉ là hơi chậm.” Năm ngón tay cầm cây bút vạch một đường: “Động tác xoay người thiếu lưu loát, được cái này mất cái khác, vấn đề giống hệt lần trước.”

Lục Tâm biết anh đang nói đến lần cô không né được miệng súng của anh, mặt không khỏi nóng lên, nhưng vẫn đưa tay về phía anh, hơi không tự nhiên: “Đưa máy tính cho em.”

Con người Lục Cảnh Hành chuyển về nhìn máy tính trong lòng bàn tay, ngón tay vừa chuyển, bất ngờ ném cho cô, Lục Tâm theo bản năng ôm lấy, tiếp được, nhưng động tác hơi chặt vật.

Lần này Lục Cảnh Hành lại vỗ đầu cô một cái, chỉ là lạnh nhạt nói: “Muốn giấu thứ gì thì tranh thủ giấu mau lên. Đêm nay anh không ở đây.”

Lục Tâm thờ phào nhẹ nhõm: “Anh đi đường lái xe cẩn thận nhé.”

Lục Cảnh Hành liếc nhìn cô một cái: “Anh có nói là sẽ đi sao?”

“... Không phải anh vừa nói là đêm nay không ở đây sao?”

Lục Cảnh Hành làm như lơ đãng liếc mắt lên giường cô: “Lẽ nào em mong anh sẽ ở đây à?”

“Bùm.” Một luồng khí nóng xông thẳng lên mặt cô, cô nghi ngờ, không biết bản thân có bị chảy máu não luôn rồi không.

Đáy mắt Lục Cảnh Hành dường như vừa xẹt qua ý cười, bàn tay xoa xoa đầu cô theo thói quen: “Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều quá, đi ngủ sớm một chút, anh còn có việc khác, hôm nay chỉ là ghé ngang, mấy ngày nữa sẽ mang đồ qua.”

Quả thực, anh chỉ ở lại một lúc, đến khoảng chín giờ anh nhận một cuộc điện thoại rồi đi ngay, hai ngày sau đó Lục Tâm cũng không thấy anh, ngược thờ phào nhẹ nhõm, nhưng đây chính là cảm giác sống ở đáy sông, loại sóng ngầm này đã diễn ra từ bảy năm trước, từ khi cô còn chưa tách phòng với anh đã có, chỉ là theo thời gian, nó cũng phai dần, chỉ cần cô cố gắng không nhớ đến thì sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng vì anh quay về mà nó lại bùng lên dữ dội.

Lục Tâm nhàn nhạt sống qua hai ngày cuối tuần, thứ hai đi làm, vừa đến phòng làm việc thì cô nghe mọi người đang thấp giọng thảo luận gì đó, đi tới gần mới biết, chuyện đang thảo luận là thiên kim chủ tịch mới được chuyển công tác. Có người nói trong lúc làm việc có thể đã vô tình gặp được thiên kim chủ tịch, đó là một người lạ mặt, nhưng cử chỉ tao nhã vô cùng. Vì vậy mọi người đều suy đoán có phải là thiên kim chủ tịch hay không.

Suy đoán này đã được chứng thực trong hội nghị cấp cao lúc mười giờ sau đó.

Lục Tâm chỉ là theo tổng giám đốc phiên dịch, cô vốn không có tư cách tham dự hội nghị cấp cao này, bởi vậy chỉ được nghe từ thư kí tổng giám đốc, Lâm Phi, nhắc tới.

Nói tới cô ấy thì trên mặt Lục Tâm tràn đầy ước ao, cũng khó trách cô ấy được người khác ước ao, gia thế tốt, tướng mạo đẹp, vóc người được ca tụng, tài hoa, ưu nhã, nếu có thêm một người bạn trai cao to đẹp trai, thì cô ấy chính là tập hợp hàng vạn hàng nghìn sự thiên vị rồi.

Lục Tâm đột nhiên nghĩ tới Lục Cảnh Hành.

“Tâm Tâm, làm sao thế?” Lâm Phi vỗ vỗ cô, “Sao lại thất thần thế kia?”

“Hả? Không, đang suy nghĩ đến buổi hội nghị ngày mai.”

Lâm Phi không nói nhiều: “Làm việc dưới trường tổng giám đốc thì đừng nên thất thần như ông lão như vậy, anh ta kiêng kị nhất là nhân viên...”

Nói phân nửa thì đột nhiên im lặng, lặng lẽ kéo Lục Tâm về chỗ ngồi.

Lục Tâm theo bản năng quay đầu lại, thấy Giang Diệc Thành đang đi tới.

Đi cùng với anh ta còn có một cô gái trẻ tuổi, một tay cầm văn kiện, một tay cầm bút, cô gái đang cúi đầu nhìn văn kiện trong tay, thỉnh thoảng cúi đầu viết gì đó, vờn nói với Giang Diệc Thành đang đứng kế bên: “Anh à, cách giải quyết của phòng quan hệ xã hội ở công ty mình gặp một vấn đề rất lớn, ứng đối thế nào, theo dõi...”

Chưa nói xong thì khóe mắt đã thoáng nhìn một bóng hình, chợt dừng lại.

Giang Chi Khê ngẩng đầu, thấy Lục Tâm thì hơi nhủu mi, như đang lục lọi trí nhớ, sau đó cau mày chán chừ gọi cô: “Lục Tâm?”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8

Lục Tâm cũng khách khí nở một nụ cười yếu ớt: “Giang... Giang tổng”

Vốn muốn gọi ‘Giang tiểu thư’ nhưng hai người ở cùng một công ty, cô ấy lại là quản lý, nên cô mới sửa cách gọi lại.

Giang Diệc Thành liếc nhìn hai người: “Hai người quen nhau?”

“Đúng vậy, đã từng gặp.” Giang Chi Khê quay đầu lại giải thích với Giang Diệc Thành, sau đó lại cười cười với Lục Tâm, coi như như là chào hỏi, rồi kéo Giang Diệc Thành trở về phòng làm việc của anh.

“Anh, Lục Tâm vào công ty bao lâu rồi?” Đóng cửa phòng làm việc lại, Giang Chi Khê nhìn Giang Diệc Thành, hỏi.

“Hơn hai tháng rồi.” Giang Diệc Thành lạnh nhạt đáp, xoay người đi về bàn làm việc.

“Ý anh là còn đang thử việc?”

Ngón tay vuốt cuốt cằm, Giang Chi Khê trầm ngâm mở miệng, vừa dứt lời đã thấy ánh mắt lạnh lẽo của Giang Diệc Thành quét tới.

“Năng lực làm việc của Lục Tâm không tệ, đặc biệt là phiên dịch rất tốt tiếng Tây Ban Nha và tiếng Pháp. Công ty ta đang thiếu người tài về mặt này, em đừng dọa người của anh chạy mất.”

Ý trong lời nói của Giang Diệc Thành khiến Giang Chi Khê có chút chịu không được: “Anh à, em đâu có nói muốn bắt người, hơn nữa, em nhỏ nhen dễ giận vậy à?”

“Nói trước để đề phòng thôi. Việc công ra việc công, việc tư ra việc tư, đừng lẫn lộn.”

Giọng nói Giang Diệc Thành không có gì bất thường, là điển hình của giải quyết việc chung, nhưng trong lời nói ý cảnh cáo rất rõ ràng, cũng khiến Giang Chi Khê có chút xấu hổ, muốn phản bác theo bản năng, nhưng thấy ánh mắt rét run Giang Diệc Thành quét tới, cô không dám nói gì nữa, đi về phòng làm việc.

Nói chuyện xong cũng đã đến giờ cơm trưa.

Giang Chi Khê đi ra từ phòng làm việc của Giang Diệc Thành, vô tình liếc nhìn sang chỗ ngồi của Lục Tâm.

Lục Tâm đang chuẩn bị cho hội nghị ngày mai, dường như cô cảm giác được có người đang nhìn mình, ngẩng đầu theo bản năng, thấy Giang Chi Khê, cô lễ phép nhìn cô ấy gật đầu cười chào: “Giang tổng!”

Giang Chi Khê cũng nhìn cô cười, đã đi tới: “Đang vội à?”

“Đúng vậy. Ngày mai phải họp rồi, đang chuẩn bị một chút.”

Giang Chi Khê cười cười, ánh mắt nhìn đồng hồ trên tay: “Đến giờ ăn rồi, cùng ăn nhé.”

Lục Tâm nhìn góc phải màn hình máy vi tính, đúng là đã 12h rồi, nghe Giang Chi Khê mời, cô cũng không từ chối, gật đầu: “Được thôi.”

Sắp xếp lại mặt bàn một chút, đứng dậy, đi ra ngoài với Giang Chi Khê.

Ở dưới lầu có quán cơm Tàu, tìm một bàn hai người ngồi xuống.

Giang Chi Khê thuận tay đưa thực đơn qua cho Lục Tâm: “Muốn ăn chút gì không?”

Giang Chi Khê lớn hơn Lục Tâm vài tuổi, đã ngoài ba mươi, giờ tay nhấc chân đều mang sức thu hút của những người phụ nữ tuổi này, đã qua thời kỳ thiếu nữ thơ ngây táo bạo, năm tháng qua đi, chỉ còn lại sự ôn trọng, trước mặt Lục Tâm không tự chủ ra dáng trưởng bối.

Thực ra thì nhìn Giang Chi Khê không hề thấy già, bản thân càng trưởng thành lại càng đẹp, tóc dài xoăn tới thắt lưng, ba vòng có sự khác nhau rõ rệt, gương mặt trái xoan, lớn chừng bàn tay trong càng xinh đẹp, ngũ quan lập thể, mang đến cảm giác như một người con lai, bình thường cô ấy chú trọng bảo dưỡng và trang phục nên nhìn cô chỉ tầm hai mươi tuổi, chỉ là ngay từ ngày đầu tiên gặp Giang Chi Khê, tên Giang Chi Khê và Lục Cảnh Hành đã gắn với nhau, nên trước mặt Giang Chi Khê, cô luôn tự giác xem mình như vãn bối.

Nhận thức ngày đầu tiên vẫn còn dư âm đến ngày nay.

Lục Tâm không thích cảm giác này, thật giống như, Giang Chi Khê và Lục Cảnh Hành mới là cùng cấp bậc, còn cô thì chỉ có thể ngưỡng vọng.

Lúc Giang Chi Khê đưa thực đơn qua thì Lục Tâm vẫn còn suy nghĩ về vấn đề này, suy nghĩ đến mức có chút thất thần, mãi đến khi Giang Chi Khê cầm thực đơn khẽ chạm vào cô một chút: “Làm sao vậy?”

Lục Tâm thẹn đỏ mặt, nhìn Giang Chi Khê cười cười, nhận lấy thực đơn, tùy tiện chọn vài món.

“Nhiều năm không gặp.” Giang Chi Khê nhìn cô bụi người: “Mấy năm nay thế nào?”

“Rất tốt, tốt nghiệp thuận lợi, làm việc cũng rất ổn.”

“Kết hôn rồi à?” Giang Chi Khê đột nhiên hỏi, hơi đột ngột, chính cô ấy cũng nhận ra nhưng mà lại không muốn thu về, chỉ là nghiêng đầu nhìn Lục Tâm.

Lục Tâm cũng không vòng vo, cô lạnh nhạt đáp thẳng: “Vẫn chưa.”

Giang Chi Khê cười cười: “Tuổi này rất thích hợp để kết hôn, để vài năm nữa sẽ không dễ dàng như bây giờ đâu.”

Lục Tâm cũng cười cười: “Không vội.”

“Đã có bạn trai chưa?” Giang Chi Khê lại tiếp tục hỏi.

Lục Tâm không thích tính chất thăm dò vấn đề này lắm, nhìn cô ấy cười cười, không nói có cũng không nói không, chỉ là nhìn cô ấy mà cười.

Lục Tâm không nói lời nào, ngược lại lại là Giang Chi Khê không thể chịu được, cúi đầu khuấy ly nước trái cây: “Cô không tò mò chuyện tôi và anh cô ư?”

Lục Tâm cười cười, lắc đầu. Chuyện của Lục Cảnh Hành cô chưa từng hỏi qua, huống hồ là lại đi hỏi Giang Chi Khê.

Lục Cảnh Hành từng nói cô là con nhái, luôn ngậm chặt miệng, nếu không chọc thì sẽ không động, nếu chọc thì cũng chỉ “Oái” một tiếng rồi im bật.

Phản ứng của Lục Tâm khiến Giang Chi Khê không cảm thấy thú vị, bất đắc dĩ lắc đầu: “Khó trách anh gọi cô là nhái.”

Theo cách nói thì có vẻ cô ấy và Lục Cảnh Hành rất thân, điều đó khiến tâm lý Lục Tâm có chút buồn bực, nhưng nét mặt không biểu hiện gì, chỉ là nói theo: “Là anh ấy nói xấu thôi.”

Giang Chi Khê cười cười, không nói gì, cúi đầu khuấy ly nước trái cây, một lúc lâu mới nói: “Lục Tâm, cô vẫn chưa bạn trai, thực ra trong lòng vẫn...”

“Giang tổng.” Lục Tâm mỉm cười ngắt lời: “Sau này cô sẽ về tổng bộ sao?”

“...” Lục Tâm thay đổi chủ đề quá nhanh khiến Giang Chi Khê không theo kịp.

Lục Tâm lơ đãng, chỉ trò chuyện chung quanh công việc và chuyện của Giang Chi Khê, Giang Chi Khê là người hiểu biết, thấy Lục Tâm không muốn nhiều lời, cô cũng không muốn làm người gây sự.

Bữa cơm kết thúc trong không khí không tính là ngọt ngào, công việc buổi chiều của Lục Tâm không vì bữa cơm này làm ảnh hưởng, chỉ là sau khi tan tầm, đứng trước cửa nhìn bầu trời tối đen, tâm trạng Lục Tâm hơi buồn bực.

Đó là xe của Lục Cảnh Hành, ngày đó Lục Tâm có nhìn thấy xe của anh, vì anh ở Ân Thành một thời gian dài nên mới mua xe.

Mấy năm nay, hơn phân nửa thời gian là anh ở nước ngoài, tuy bảy năm qua không hề liên lạc, nhưng bình thường Lục Tâm hay về Lục gia, thỉnh thoảng nói chuyện với mọi người, cô cũng mơ hồ biết được tình hình gần đây của anh, biết mấy năm nay anh ở New York. Giang Chi Khê cũng chỉ ở New York.

Lúc ăn cơm, cô hỏi Giang Chi Khê, sau này có quay về tổng bộ không, câu trả lời của Giang Chi Khê là chưa xác định. Thời gian ở Ân Thành của Lục Cảnh Hành cũng là chưa xác định.

Nghĩ như vậy, tâm lý Lục Tâm khó chịu, nhìn thấy xe của Lục Cảnh Hành cũng lơ đãng, thế nhưng Lục Cảnh Hành lại nhấn kèn, mở cửa cạnh ghế tài xế.

Lục Tâm lên xe, không nói câu nào.

Sự khác thường của cô khiến Lục Cảnh Hành nhìn cô thêm vài lần, bàn tay duỗi tới, nắm lấy cổ tay cô, bắt buộc cô phải nhìn anh, con ngươi đen trên người anh do dự một vòng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lục Cảnh Hành hỏi, giọng nói trầm thấp.

Lục Tâm vỗ vỗ miệng, ngược mắt nhìn anh: “Không có gì, em chỉ em nên tìm bạn trai.”

“Muốn gả rồi à?” Lục Cảnh Hành hỏi, giọng nói không nhanh không chậm.

“Cũng không hẳn.” Lục Tâm thành thực đáp.

“Gấp cái gì.” Lục Cảnh Hành buông lỏng tay nắm cổ tay cô ra, khởi động xe, “Bạn trai mà em sợ không tìm được.”

Lục Tâm chính là sợ không tìm được, cô sống hai mươi lăm năm, một bóng hoa cũng chưa thấy.

Không phải cô không nhận được thư tình, cũng không có người bày tỏ tình cảm, nhưng bày tỏ xong thì không có sau đó.

Tuy rằng ngay từ đầu mỗi lần đều là cô từ chối, nhưng đàn ông bị Thư Hàm với Quý Lâm Lâm từ chối, còn có thể xếp hàng đến đường quốc lộ, đám người tặng hoa với chocolate như tre già măng mọc, hết người này đến người khác bị từ chối, đừng nói kiên nhẫn, bây giờ thấy cô ấy như thấy mẹ, ai cũng muốn liên lạc lại.

Sau khi tốt nghiệp đại học, thỉnh thoảng Lục Tâm cũng gặp một, hai người khiến Lục Tâm có thể suy nghĩ, sau đó cô có nghĩ đến một gia đình toàn vẹn, nhưng họ đã nói với cô, bọn họ thích hợp làm bạn hơn, dần dần cũng ít liên lạc.

Thư Hàm nói, mệnh cô bị người khác ngăn vận đào hoa, Lục Tâm nghĩ, với sắc diện của cô, hoa đào e rằng không thể khai nhụy nổi, thêm vài canh cũng không thể nào nở được.

Bởi vậy, sau khi ăn xong, Lục Tâm phải đi cùng với Thư Hàm đến Xuyên Môn, để cho cô ấy giới thiệu bạn trai cho cô.

Ngày xưa, đối với việc tìm bạn trai, Lục Tâm không nhiệt tình lắm, Thư Hàm vào Quý Lâm Lâm sắp xếp vài lần nhưng đều bị Lục Tâm đẩy ra từ chối, bây giờ lại chủ động tới tìm cô, muốn giới thiệu, thiếu chút nữa Thư Hàm bị dọa sợ, trừng mắt nhìn Lục Tâm: “Cậu bị cái gì kích thích thế?”

Lục Tâm lắc đầu: “Không có, nhìn mấy người bạn đều gả đi hết rồi, nên mình nôn nóng mà.”

“Mới là lạ.” Thư Hàm khinh miệt, nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi, “Nói đi, muốn gả cho kiểu nào?”

“...” Đối với việc Thư Hàm chọn bạn trai như củ cải trắng, Lục Tâm không phản đối, những vẫn nói dằng dặc: “Đừng giống cha già nhà mình, tính tình tốt, phải trong sạch, là cảnh sát.”

Thư Hàm liếc cô: “Tại sao phải là cảnh sát?”

“Mình thích.” Lục Tâm đáp, không chịu nói lý do thật.

Thư Hàm nhin không được cười khi khi: “Điều kiện của cậu không những là điều kiện hà khắc mà còn là đòi hỏi quá đáng nữa.”

Lục Tâm lơ đãng, cô ở đây đợi một lúc mới trở lại.

Lục Cảnh Hành vẫn chưa đến, hành lý của anh vẫn chưa mang tới, từng có kinh nghiệm lần trước, tâm lý Lục Tâm biết anh sẽ không đến ở, bởi vậy, cô rất ung dung khi đối mặt với anh.

Lục Cảnh Hành thấy cô quay về liền thuận miệng hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Đi xuyên môn.” Lục Tâm ngồi trên ghế sofa, nhàn rỗi không làm gì, lấy điện thoại ra chơi trò chơi, tiêu diệt chấm nhỏ, nhưng cô vừa vào đã thua.

Bất thành linh một bàn tay cầm lấy điện thoại của cô.

Lục Tâm đẩy bàn tay theo bản năng: “Ồi chào, anh làm gì thế?”

Một tay Lục Cảnh Hành tách khỏi tay cô, một tay chơi trò chơi, không ngừng đầu: “Thay em chơi! Đần không chịu được!”

Một chút sức lực đã tiêu diệt hơn trăm vạn đại quan, ở phút cuối cùng bàn tay đang bấm điện thoại ngừng lại.

Lục Cảnh Hành ném điện thoại về phía cô: “Loại trò chơi con nít...”

Lục Tâm tức giận nhận lấy: “Từ nhỏ anh đã cho em mượn điện thoại chơi chút nào đâu.”

Vừa nãy nghiêng người quỳ bên ghế sofa nhìn anh chơi, quỳ đến hai chân cô đều tê cứng luôn rồi đây này.

Lục Cảnh Hành thấy cô quệt mồ hôi hai chân, một bàn tay đuổi tới: “Nói em đần, em không chịu, sao lại không ngồi mà xem.”

Bàn tay xoa bóp rất biết dùng lực, Lục Tâm trái lại không đáp trả, nhắm mắt an tâm hưởng thụ.

Điện thoại Lục Cảnh Hành vang lên làm phá vỡ sự yên lặng.

Lục Cảnh Hành nhận cuộc gọi, Lục Tâm cũng không biết bên kia nói gì, chỉ nghe Lục Cảnh Hành lạnh nhạt lên tiếng: “Được, tôi sẽ đến ngay.”, sau đó cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 9

“Anh có việc cần ra ngoài, em nhớ ngủ sớm.” Vừa ngắt điện thoại, Lục Cảnh Hành quay sang nói với Lục Tâm.

Lục Tâm cảm thấy Lục Cảnh Hành có một điểm tốt, đó là dù bất kể chuyện gì xảy ra, trước khi ra ngoài Lục Cảnh Hành đều báo cho cô biết, mặc dù anh không nói rõ đi đâu, hay làm gì.

Nhưng cô vẫn có thể thông cảm, bởi lẽ do thân phận đặc thù mà thôi.

Nghĩ vậy, cô gật đầu đồng ý, lại thuận miệng hỏi một câu: “Có cần em để cửa đợi anh về không?”

Hỏi xong lại cảm thấy có chút không đúng, nghe thế nào cũng ra vợ muốn đợi chồng về. Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Lục Tâm cảm thấy da mặt sắp cháy đến nơi rồi. Vừa ngẩng mặt lên lại bắt gặp ánh mắt chế nhạo của Lục Cảnh Hành, trong lòng quần bách, ấp úng muốn giải thích: “Em..... Em..... Anh..... Anh đừng có hiểu lầm.”

Đuôi lông mày Lục Cảnh Hành hơi hơi nhíu: “Hiểu lầm chuyện gì?”

“..... Không..... Không có gì.” Lúng ta lúng túng trả lời, lại phát hiện Lục Cảnh Hành vẫn còn nhìn cô chằm chằm, ý chế nhạo trong mắt tỏa ra càng nồng đậm, Lục Tâm càng thêm bối rối, dứt khoát đẩy anh: “Anh đang có việc gấp còn không mau đi nhanh, còn ở đây nhìn cái gì nữa!”

Bất chợt Lục Cảnh Hành nắm tay cô, ánh mắt mơ hồ mang theo vài phần cười: “Lục Tâm, em vừa mời anh đêm nay ở lại sao?”

“Anh đừng có nghĩ lung tung.” Lục Tâm lắc đầu theo phản xạ, tay muốn rút về nhưng bị hán nắm quá chặt, lòng bàn tay khô ráo ẩm áp, như có như không bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé của cô, trái tim bỗng chốc lại nhanh thêm vài nhịp, Lục Tâm gấp đến độ giờ chân, thúc giục anh, “Lục Cảnh Hành anh đi ngay lập tức cho em!”

Lục Cảnh Hành mỉm cười, đưa tay khẽ nhéo má cô: “Vẫn ngoan như lúc trước.”

Đứng dậy với lấy áo khoác, nhưng vẫn không quên ngoáy đầu nói với Lục Tâm: “Đêm nay anh phải phụ ý tốt của em rồi, đợi vài ngày anh xong việc lại

về với em nhá.”

Nhìn về mặt Lục Tâm trong nháy mắt lại quần bách không chịu nổi, tâm tình Lục Cảnh Hành cực kỳ tốt, bất chợt xoay người, tay ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, khẽ đặt lên trán một nụ hôn: “Em nhớ đi ngủ sớm một chút. Còn nữa, ở nhà một mình phải khóa kỹ cửa sổ.”

Cả người Lục Tâm lập tức cứng lại, ngơ ngác tùy ý để tay anh vuốt ve tóc cô, sau đó đứng lên đi ra ngoài.

Sau khi rời khỏi nhà Lục Tâm, Lục Cảnh Hành lập tức trực tiếp lái xe tới nhà Đinh Viễn Tân. Cuộc điện thoại hân vừa nhận được là của Đinh Viễn Tân gọi tới.

Đinh Viễn Tân từng là thủ hạ đắc lực của Lục Trình Hải, ông nội Lục Cảnh Hành, do một tay Lục Trình Hải nâng đỡ, sau đó theo quân đội chuyển sang nghiên cứu nội bộ tổ chức khoa học. Trong mắt người ngoài, ông chỉ là một nhân viên nghiên cứu khoa học bình thường, hơn bảy mươi tuổi, vừa nghỉ hưu được vài năm, hiện đang nhàn rỗi ở nhà.

Khi Lục Cảnh Hành đến nhà Đinh Viễn Tân thì Bạch Chi mới về nước cách đây không lâu cũng đã ở đó, đang ở phòng khách nói chuyện phiếm với Đinh Viễn Tân.

“Bác Đinh.” Lục Cảnh Hành cung kính chào hỏi.

Ngày trước Lục Trình Hải bồi dưỡng nâng đỡ Đinh Viễn Tân, Lục Cảnh Hành cũng do một tay Đinh Viễn Tân bồi dưỡng nên, vì thế tình cảm đôi bên rất tốt, hai người vừa là thầy, vừa là bạn của nhau.

Đinh Viễn Tân cười lớn với Lục Cảnh Hành: “Cảnh Hành, lại đây.”

Lục Cảnh Hành ngồi xuống, ba người lại tùy tiện nói chuyện phiếm vài câu về chuyện gia đình, lúc này Đinh Viễn Tân mới đứng lên, đi tới thư phòng.

Lục Cảnh Hành và Bạch Chi cũng đi theo tới đó.

Đinh Viễn Tân lấy một tập tài liệu mỏng trong ngăn bàn, đưa cho Lục Cảnh Hành.

Bạch Chi nhận tài liệu từ tay Lục Cảnh Hành thì vô tình trông thấy hai chữ “Đế Tân”, đôi mày nhíu lại, nhìn Lục Cảnh Hành: “Cậu muốn nhận vụ này? Chẳng phải là dùng dao mổ trâu để giết gà sao?”

Đinh Viễn Tân cũng thuận miệng phụ họa: “Đúng thật là rất lãng phí, nhưng nó nhất quyết phải xen vào vũng nước đục này. Còn nữa, chúng ta đã cài người ở bên trong từ trước.”

“Năng lực của người đó có thể tin được không?” Lục Cảnh Hành thuận miệng hỏi, mắt vẫn không rời tập tài liệu.

“Chắc là không có vấn đề gì bất thường. Con bé sau khi tốt nghiệp đại học từng nhận qua vài vụ án giết người, hoàn thành cực kỳ sạch sẽ. Chú mày đừng nhìn nó có vẻ đơn thuần vô hại mà đánh giá sai năng lực của nó.”

Bạch Chi cười: “Bác Đinh rất ít khi khen người khác đó.”

Lại quay đầu hỏi Lục Cảnh Hành: “Tiểu nha đầu năm đó luôn bám phía sau cậu sao bây giờ không nghe tin tức gì nữa? Lúc trước không phải cậu nói muốn bồi dưỡng cô ấy thành trợ thủ đắc lực của mình sao?”

“Cô ấy không làm được.” Đầu Lục Cảnh Hành cũng không ngước lên, vẫn tập trung xem tài liệu.

Bạch Chi vỗ vai anh: “Bớt đi Lục thiếu, người do một tay cậu đào tạo, trình độ tất nhiên mọi người đã tỏ như ban ngày rồi.”

“Tôi đã nói cô ấy không thích hợp là không thích hợp.” Lục Cảnh Hành rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, “Cậu đừng có ý đồ gì với cô ấy.”

Nói xong liền bắt gặp Đinh lão đang cười, có chút ý tứ hàm xúc không rõ, thậm chí là ái muội, nhưng không nói với Lục Cảnh Hành chuyện gì mà quay đầu trách cứ Bạch Chi: “Đầu óc của xú tiểu tử nguoi thật đúng là làm bằng gỗ, chẳng trách tuổi đã một bó to rồi mà vẫn chưa tìm được bạn gái, nguoi xem Cảnh Hành nguoi ta là đang thương hương tiếc ngọc đó thôi.”

Bạch Chi giật mình vỗ trán: “Con đã hiểu rồi, nếu là con, con cũng sẽ không đẩy con gái của mình đến nơi nguy hiểm.”

Vừa nói xong liền bị Đinh lão đập một cước: “Thật là hết thuốc chữa.”

Bạch Chi bất ngờ bị đánh, nhìn Lục Cảnh Hành cầm tư liệu trong tay nhét vào thùng giấy vụn, nhìn hai chữ “Đế Tân” lại đột nhiên nghĩ tới Giang Chi Khê, bất chợt mở to ra, không nhận được nháy mắt với Lục Cảnh Hành: “Thì ra là thế.”

“Chuyện gì?” Lục Cảnh Hành nhìn cậu, trực giác thấy có điều bất ổn.

Bạch Chi vỗ vỗ vai anh: “Không có gì, không cần giải thích, anh em với nhau tôi hiểu mà.”

Sau khi Lục Cảnh Hành mang mọi thứ tiêu hủy sạch sẽ, lấy ra bức ảnh lần trước Lục Tâm vô tình chụp được, bước tới mở máy tính của Đình lão, bắt đầu thảo luận một đề tài khác.

Không ngờ một lần thảo luận mất cả một buổi tối, ngày hôm sau Lục Cảnh Hành lại bay đi Iceland.

Lục Tâm không gặp Lục Cảnh Hành đã vài ngày, cũng không hề liên lạc.

Từ nhỏ đến bây giờ, cô đã có thể thích ứng được cuộc sống khi Lục Cảnh Hành đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, cũng có thể chịu đựng không liên lạc gì với anh. Có thể nói Lục Cảnh Hành đã huấn luyện cô rất tốt.

Lục Tâm luôn cảm thấy Lục Cảnh Hành huấn luyện cô như vậy, chỉ là để anh thỏa mãn.

Vì rằng lòng dễ ý nhưng vẫn phải ra vẻ bình thản chịu đựng gian khổ, lúc Lục Cảnh Hành xuất hiện một lần nữa vào mấy ngày trước, cuộc sống gia đình của Lục Tâm tạm ổn, vẫn tư nhuận mỹ mãn như cũ, không hề dậy sóng.

Công việc xâm nhập vào công ty đối tác càng ngày càng thuận buồm xuôi gió. Mặc dù Giang Diệc Thành không giao phó cho cô những trọng trách to lớn, nhưng anh cũng không gây áp lực cho cô.

Giang Chỉ Khê cũng không khiến cô khó xử. Mặc dù cô ta là thiên kim của công ty, lại là một nửa cổ đông, nhưng không vì những chuyện vặt vãnh mà tìm cô gây phiền toái. Lục Tâm nghĩ có lẽ nhờ ảnh hưởng của Lục Cảnh Hành, nên khiến công việc làm ăn thuận lợi, tất nhiên sẽ không rảnh rỗi để ý đến người không có khả năng uy hiếp đến lợi ích như cô, nhờ đó cuộc sống tại công ty tương đối bình yên.

Cuộc sống hằng ngày sau giờ làm việc cũng không có thay đổi gì lớn, đi làm, sau giờ tan ca, thỉnh thoảng đọc vài quyển sách, xem vài bộ phim đã khiến cô tương đối thỏa mãn. Quý Lâm Lâm chỉ biết lắc đầu, cảm thấy cuộc sống của một cô gái đang ở tuổi hơn hai mươi năng động lại chẳng khác gì một bà lão bảy tám mươi tuổi, chẳng những người không thú vị, ngay cả cuộc sống cũng chẳng thú vị gì hơn. Bởi vậy cô gấp rút nghĩ cách kéo Lục Tâm đi ra ngoài nhiều hơn, để nhận thức thế giới, và quen thêm nhiều bạn bè.

Lục Tâm lại không đồng ý. Cô chỉ muốn tìm một người thích hợp tiến hành yêu đương, sau đó thuận theo tự nhiên mà kết hôn, tiếp tục sống cuộc sống gia đình không gợn sóng của một bà lão này. Cô không muốn luẩn quẩn với Quý Lâm Lâm trong vòng xoáy phức tạp của việc thiết lập những mối quan hệ xã hội, cũng chỉ biết trông chờ vào Thư Hàm, hy vọng Thư Hàm có thể tìm được một người bạn trai thích hợp cho cô.

Có tám gương gỗ mục không thể điêu thành ngọc như Lục Cảnh Hành, yêu cầu của Lục Tâm trong việc chọn bạn trai cũng không quá cao. Không cần quá xuất sắc, chỉ cần hợp nhau là được. Vì vậy người làm người trung gian như Thư Hàm cũng dễ làm, chẳng mấy chốc đã sắp xếp cho cô một buổi hẹn gặp mặt. Nhưng cũng vào lúc đó, vị thần long đại nhân thấy đầu không thấy đuôi Lục Cảnh Hành đã về nước, cất hành lý cùng nhau đi tới,

Lục Cảnh Hành tới công ty đón Lục Tâm, sau đó lái xe chạy thẳng một mạch tới nhà trọ của cô. Nhìn Lục Cảnh Hành xách hành lý đi vào một cách vô cùng tự nhiên, Lục Tâm hơi mất bình tĩnh, dùng tay chặn hành lý của anh, giọng run run: “Anh thật sự muốn đi vào?”

Lục Cảnh Hành nhìn cô một cách kỳ quái: “Phòng của anh tại sao anh lại không thể đi vào?”

Lại nhìn đuôi lông mày của cô nhún tít lại, bàn tay hần khê vuốt gương mặt nhỏ nhắn: “Làm sao vậy, thấy anh ở lại em vui quá nói không nên lời sao?”

Xoa mặt cô, rồi bàn tay vòng qua vai vô lấy lại hành lý, đẩy cô đi lên lầu.

Lại phát hiện phòng của anh chưa được dọn dẹp, bàn tay liền vỗ vô lên vai Lục Tâm: “Ngoan, giúp anh dọn dẹp sạch sẽ một chút nào.”

Lục Tâm trả lời ngay lập tức không cần suy nghĩ: “Em không dọn.”

Lục Cảnh Hành đưa mắt nhìn cô chằm chằm, con ngươi đen hơi nheo lại: “Thật sự không muốn dọn?”

“Không dọn.”

“Được rồi.” Lục Cảnh Hành buông cô ra, kéo hành lý đi vào phòng của cô.

Lục Tâm vội vàng theo sau, nhìn anh từng bước lấy quần áo trong hành lý xếp vào tủ của cô, cô lập tức chạy tới ngăn cản: “Lục Cảnh Hành, anh đang làm cái gì vậy?”

“Không phải em muốn anh ở chung phòng với anh nên mới cố ý không dọn phòng cho anh sao?” Lục Cảnh Hành đầu cũng không thèm nhấc, hất tay cô ra, cẩn thận đem một bộ Âu phục treo vào tủ quần áo, động tác vô cùng thành thạo. Không những thế, anh còn cố ý xoay người nhìn về phía giường của Lục Tâm, gật đầu tỏ vẻ vừa lòng: “Tốt lắm, giường cũng khá rộng rãi.”

Lục Tâm cảm thấy vô cùng khó thở. Cô lấy bộ tây trang của anh xuống, không nói gì, nhét vào ngực anh: “Em dọn, em dọn là được chứ gì. Anh không được ở phòng của em.”

Lập tức đẩy Lục Cảnh Hành đi ra ngoài, sau đó “Rầm” một tiếng, đóng cửa lại thật mạnh, tức giận sang phòng bên cạnh dọn dẹp phòng cho anh.

Bình thường Lục Tâm rất ít khi dọn dẹp phòng, nên dọn chậm, chạy tới chạy lui cả nửa ngày vẫn chưa xong việc, Lục Cảnh Hành ở bên cạnh nhìn không được ném một câu: “Vẫn vụng về như vậy.” Ngày trước anh toàn dọn phòng giúp cô. =. =|||

Lục Tâm không phục: “Em như thế nào anh còn không biết sao.”

“Anh chỉ biết có người đã hai mươi lăm tuổi đầu vẫn ngốc nghếch như xưa thôi.” Mang mọi thứ sắp xếp một cách tươm tất, Lục Cảnh Hành có chút nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Không chịu xuống bếp, không biết dọn phòng, đã lười lại còn biếng, thật không hiểu tại sao lúc trước anh lại thu nhận em.”

Lục Tâm nghẹn họng trân trối, không phản bác được câu nào. Chỉ biết kiễng chân chăm chú xem hán dọn dẹp phòng, sau đó không một tiếng động xuống phòng bếp nấu cơm.

Lục Tâm cũng không phải chỉ biết ăn. Cô ngoan ngoãn theo sau giúp hán những việc vặt. Lúc này, sắc mặt Lục Cảnh Hành mới khá hơn.

“Ngày mai sáu giờ sáng nhất định phải dậy, nhớ rời giường.” Lục Cảnh Hành dặn dò sau khi cơm nước xong xuôi.

Ngày hôm sau đồng hồ vừa điểm sáu giờ, Lục Tâm đã bị Lục Cảnh Hành lôi ra từ trong ổ chăn dậy chạy bộ. Sau bốn mươi lăm phút Lục Tâm thở cũng không thở nổi, cũng may Lục Cảnh Hành biết cô lâu nay không được rèn luyện nên có chút thông cảm, không bức cô đứng chịu gió lạnh bên ngoài mà mang cô trở về, không những thế còn tự tay xuống bếp làm bữa sáng cho cả hai ăn, cuối cùng còn tự mình đưa cô đi làm.

Xe ngừng lại trước cổng công ty Đế Tân, không đợi Lục Cảnh Hành mở miệng, Lục Tâm lập tức chào tạm biệt rồi đi làm. Tuy nhiên đi chưa được vài bước lại phát hiện Lục Cảnh Hành cũng theo cô xuống xe, cùng cô đi vào trong công ty.

Lục Tâm ngẩn người, đang muốn hỏi anh đi lên làm gì, chợt nhớ tới Giang Chi Khê cũng đang làm việc ở đây, bỗng chốc cô hiểu ra, cũng không tiếp tục truy hỏi, cúi đầu im lặng lên lầu điểm danh.

Sau khi trở lại văn phòng đã thấy mọi người ở đây đều đang thảo luận về một vị tổng giám mới nhận chức. Lúc này Lục Tâm mới nhớ lại lần trước họp cũng đã nghe đề cập qua tháng này sẽ có một vị tổng giám mới bắt đầu đi làm.

“Tôi nghe nói vị tổng giám mới này là do Giang tổng đặc biệt mời tới, nghe đồn cùng Giang tổng có quan hệ không bình thường. Tâm Tâm à, cô có biết không?” Lâm Phi nhìn Lục Tâm, nhớ tới lần trước Lục Tâm còn ngồi ăn cơm chung với Giang Chi Khê, tính bát quái trong lòng không nhịn được mà trở dậy.

Lục Tâm lắc đầu. Cô quả thật không biết. Mọi quan hệ giữa Lục Cảnh Hành và Giang Chi Khê cũng được xem là không bình thường, nhưng việc Lục Cảnh Hành đến Đế Tân....

Lục Tâm đột nhiên nghĩ tới lúc này Lục Cảnh Hành cũng theo cô đi vào công ty, đuôi lông mày nhíu lại vì nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Lục Cảnh Hành đi cùng với Giang Chi Khê đã chứng thực suy đoán của Lục Tâm.

Trên người Lục Cảnh Hành mặc áo khoác ngoài màu đen dài đứng bên cạnh áo khoác lông màu nâu nhạt của Giang Chi Khê, vừa ngẩng đầu đã thấy giữa hai người có một khí chất trầm tĩnh ẩn ý không nói nên lời, loại khí chất trầm tĩnh này là do tuổi tác lắng đọng của bọn họ tạo thành, ở trước mặt bọn họ, Lục Tâm trở thành một đứa trẻ nông nổi, so sánh với nhau trái lại có phần không thích hợp.

Lục Tâm có thể tự mình hiểu lấy, hai người tựa như bức tranh giữa không trung đi tới, thật thút thốt mà mắt cup xuống nhìn chớp mũi, tỏ ra chăm chỉ làm việc.

Từ lúc cô còn nhỏ, Lục Cảnh Hành đã bắt đầu huấn luyện cho cô làm thế nào để khống chế cảm xúc, cô học tập rất tốt.

Bởi vậy khi tiếng bước chân ‘cộp cộp’ có tiết tấu ngày càng đến gần, Lục Tâm vẫn nghiêm túc cup mắt như cũ, một tay lật xem tư liệu về hội nghị trên bàn, một tay cầm bút, thỉnh thoảng còn chăm chú đánh dấu từng cái, không hề ngẩng đầu lên.

Cô nghĩ Giang Chi Khê và Lục Cảnh Hành sẽ đi đến văn phòng của Giang Diệc Thành, không ngờ tiếng bước chân lại dừng trước bàn làm việc của cô.

Khoảng trống trước mắt bị một bóng đen che khuất.

Lục Tâm cảm thấy nếu không ngẩng đầu lên thì có vẻ hơi bất lịch sự, bởi vậy, ngẩng đầu lên nhìn hai người một cách khó hiểu.

Hai người cũng không nhìn cô, mà yên lặng nhìn sang bàn làm việc bên cạnh cô.

Giang Chi Khê quét mắt nhìn toàn bộ văn phòng, hai tay nhẹ nhàng vỗ một tiếng, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của mọi người, sau đó trình trọng giới thiệu Lục Cảnh Hành.

“Vị này là Tổng giám mới của chúng ta, Lục Cảnh Hành – Lục tiên sinh, về sau sẽ phụ trách việc mở rộng thị trường kinh doanh cho công ty ở trong nước.”

Lục Cảnh Hành mỉm cười với mọi người, khách khí nói: “Rất vui khi được làm việc chung với mọi người.”

Mọi người vỗ tay, đại khái bởi vì khí chất trên người của Tổng giám mới rất dễ chịu, một đám vỗ tay đặc biệt hăng say, trai đẹp mỹ nữ bình thường đều hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

Lục Tâm cũng yên lặng vỗ tay theo, trong lòng vẫn không hiểu được Lục Cảnh Hành làm thế nào để nhận chức, còn đặc biệt cố tình đến bên này long trọng giới thiệu.

Bộ phận anh phụ trách là hoạch định hoạt động của công ty, ở đây là bộ phận kinh doanh, hai bộ phận này cực kỳ không liên quan đến nhau, bình thường người mới đến nhận chức thường tự giới thiệu một cách long trọng thành tựu của bản thân, chưa từng thấy ai lại bỏ qua khâu giới thiệu làm quen.

Mặc kệ những thắc mắc khó hiểu trong lòng, Lục Tâm vẫn vỗ tay theo mọi người, cho đến khi Giang Chi Khê vỗ tay liên tục vài cái, mọi người mới ngừng lại, cô cũng ngừng theo.

Giang Chi Khê quay đầu nhìn về phía Lục Tâm, mỉm cười nhìn Lục Tâm: “Lục Tâm, tôi và cô sau này sẽ cùng phụ trách công việc hoạch định chiến lược, nếu có gặp vấn đề gì trong công việc thì có thể tìm chúng tôi mọi lúc.”

Lời vừa nói trong nháy mắt liền khiến tất cả đồng nghiệp trong văn phòng kinh ngạc, nhìn về phía Lục Tâm, mặc dù vừa nghe giới thiệu Tổng giám mới nhận chức cũng họ Lục, nhưng không ai để ý kết hợp anh với Lục Tâm, không ngờ tới hai người đứng là anh em.

Lục Tâm không để ý đến ánh mắt kinh ngạc xung quanh, cười cười với Giang Chi Khê: “Được.”

Lục Cảnh Hành cũng nói với cô: “Có vấn đề gì thì cứ đến tìm tôi, văn phòng của tôi ở dưới lầu.”

“Ừm.” Lục Tâm cup mắt đáp.

Ở bên trong văn phòng, Giang Diệc Thành nghe thấy động tĩnh bên ngoài nên cũng bước ra.

Giang Chi Khê thấy Giang Diệc Thành, cô gọi to: “Anh!”.

“Cảnh Hành đến nhận chức, em đang tính đi vào trong ấy tìm anh.” Giang Chi Khê nói.

Thì ra mọi chuyện là như vậy, Lục Tâm đã hiểu. Thấy không còn chuyện gì, cô đang định ngồi xuống thì Giang Diệc Thành đã nhìn về phía cô.

“Lục Tâm, hội nghị ngày mai chuẩn bị thế nào rồi?” Giang Diệc Thành hỏi.

“Vâng, đã chuẩn bị gần xong rồi.”

“Tốt.” Giang Diệc Thành gật gật đầu “Mấy ngày tới chuẩn bị tốt một chút, cuối tuần sau theo tôi đi Hongkong tham gia hội nghị.”

“Dạ.” Lục Tâm gật đầu.

Lục Cảnh Hành hơi hơi nhíu mi, tầm mắt bình thản vòng vo trên người Giang Diệc Thành, lại dần dừng trên người Lục Tâm, khẽ vuốt cằm, anh hơi trầm ngâm.

Giang Diệc Thành và Lục Tâm nói chuyện xong, lúc này mới nhìn đến Giang Chi Khê và Lục Cảnh Hành, lạnh nhạt nói: “Về văn phòng đi.”

Ba người cùng nhau trở về văn phòng.

Giang Diệc Thành vừa ra khỏi văn phòng một bước, bên trong văn phòng nháy mắt nổ tung.

“Tam Tam, Tam Tam, Lục tổng giám thật sự là anh của cậu à?”

“Tam Tam, cậu có một người anh đẹp trai như vậy tại sao lại chưa từng nhắc đến thế hả?”

“Tam Tam, Lục tổng giám và Giang tổng có phải là một đôi hay không? Bọn họ đã kết hôn chưa?”

“Tam Tam, có phải anh của cô vì Giang tổng nên mới đến công ty không? Nghe nói trước đây công ty của anh ta ở nước ngoài khá phát triển, còn lớn mạnh hơn Đế Tân nhiều đó.”

“Lục Tổng giám và Giang tổng trên cơ bản xem như cùng ngành, cùng văn phòng, cả ngày đều ở cùng một chỗ, hạnh phúc quá đi nha.”

.....

Câu hỏi về vấn đề này một câu lại thêm một câu, làm cho lỗ tai Lục Tâm “ong ong” rung động, cũng may tính tình cô rất tốt, kiên nhẫn có thừa, vô tội nhìn mọi người, không ngừng lắc đầu: “Tôi không biết.” “Tôi không rõ cho lắm”. “Ồi chào.” “Không làm sao vậy giải thích được.”.....

Tóm lại đáp án chính là cô chính là cái gì cũng không biết, mà quả thật cô cái gì cũng không biết, cả việc Lục Cảnh Hành muốn tới công ty nhận chức cô cũng không biết.

Lục Tâm không biết rõ sự tình làm cho mọi người không còn hăng hái, biết có theo Lục Tâm hỏi nữa cũng không tra ra cái gì, nên không quần quít lấy Lục Tâm hỏi nữa, tiếp tục thảo luận vấn đề vừa rồi, nam tài nữ mạo, có hâm mộ, có ghen tị, có cảm khái, điểm chung duy nhất là đều cảm khái tại sao mình không phải là Giang Chỉ Khê.

Trong mắt người ngoài, Lục Cảnh Hành và Giang Chỉ Khê môn đăng hộ đối, trong lòng Lục Tâm cũng ngọt ngào hơn, yên lặng cảm lấy tai nghe, vừa nghe nhạc vừa làm việc, tai không nghe thấy tâm sẽ không phiền.

Cô làm việc vô cùng nhập tâm, ngay cả việc Lục Cảnh Hành và Giang Chỉ Khê đi ra ngoài cũng không phát hiện, mãi đến mấy ngón tay dài thấy rõ từng khớp thả xuống, che khuất mặt bàn gỗ nhẹ hai tiếng.

Lục Tâm ngẩng đầu lên nhìn Lục Cảnh Hành.

“Tí nữa cùng nhau đi ăn cơm” Lục Cảnh Hành nói.

“Ừm” Lục Tâm đồng ý, cô không để ý tới lúc bình thường đều lấy một chữ “Ừm” để kết thúc.

—

Thời gian ăn cơm trưa vừa đến, Lục Cảnh Hành liền điện đến.

Lục Tâm đi xuống lầu phát hiện cùng đi ăn cơm còn có Giang Chỉ Khê, lòng đột nhiên cảm thấy không muốn ăn.

Giang Chỉ Khê cùng lúc cũng thấy được, khẽ nở nụ cười chào cô.

Lục Tâm cũng mỉm cười đáp lại, yên lặng đi theo phía sau hai người.

“Muốn ăn món gì?” Khi ngồi vào bàn ăn Lục Cảnh Hành đưa thực đơn qua cho cô.

Giang Chỉ Khê cũng cười nói theo: “Tâm Tâm muốn ăn món gì cứ việc gọi.”

Lục Tâm liếc mắt nhìn hai người một cái, không nói một tiếng cầm lấy thực đơn, cũng không khách khí, một hơi gọi mười mấy món mắc nhất, dù sao tiền cũng không phải do cô trả.

Đến khi đồ ăn được đưa lên Lục Tâm cũng chỉ yên lặng cúi đầu ăn cơm, Lục Cảnh Hành với Giang Chỉ Khê quan tâm hỏi cô cũng ậm ực một hai câu, không nói nhiều, chỉ chuyên tâm ăn cơm, ăn xong cũng không chờ hai người, áy náy cười cười: “Anh, Giang tổng, em còn phải trở về chuẩn bị cho việc phiên dịch trong cuộc họp tuần sau, em đi trước, hai người từ từ ăn.”

Nói xong xoay người rời đi.

Trong lòng lại vẫn hơi muộn phiền, cô gọi điện thoại cho Thư Hàm: “Thư Hàm, người mà nhà người muốn giới thiệu cho ta làm quen khi nào có thể gặp mặt?”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 11

Thư Hàm cảm thấy có gì đó kỳ quái, đối với chuyện này cô chưa từng thấy Lục Tâm tỏ ra hứng thú như vậy bao giờ.

“Lục Tâm, cậu gặp chuyện gì kích thích sao ?” Thư Hàm dè dặt hỏi thăm.

“Không có đâu.” Giọng nói của Lục Tâm vẫn bình thường, không khác mấy so với mọi ngày. “Thư Hàm, tối nay được không? Vừa vặn tối nay mình cũng khá rảnh.”

“.....” Hồi lâu sau Thư Hàm vẫn không nói được câu nào. “Lục Tâm, cậu khẳng định cậu vẫn bình thường?”

“Mình vẫn ổn mà.”

“Được rồi, mình sẽ giúp cậu sắp xếp.” Thư Hàm cúp điện thoại, sau đó gọi điện hỏi giúp Lục Tâm một chút, vừa vặn đối phương cũng có thời gian, liền hẹn nhau tối nay gặp mặt Lục Tâm.

Lục Tâm làm việc rất hăm chỉ, vừa hết giờ làm việc, Lục Tâm thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về, vừa tắt máy tính thì Lục Cảnh Hành chợt gọi điện thoại tới.

“Anh tự mình về trước đi, em còn có việc.” Vừa nghe máy, Lục Tâm từ chối ngay lập tức.

“Em biết anh tìm em vì chuyện gì sao?” Lục Cảnh Hành hỏi, giọng nói nam tính trầm thấp như thổi bên tai, phảng phất nghe thấy tiếng thu xếp tài liệu, vẫn kiên.

Lục Tâm bực bội: “Dù sao đi nữa, em chắc chắn đây không phải là chuyện tốt.”

Cầm túi đi ra khỏi cửa.

“Ồ dưới sảnh đợi anh một lát.”

“Em không rảnh.” Nói xong dập máy ngay lập tức. Đây là lần đầu tiên cô chủ động ngắt máy khi nói chuyện với Lục Cảnh Hành. Hơn nữa, ngữ khí vô cùng bực bội.

Lục Cảnh Hành nhàu mày, nhìn chằm chằm màn hình di động một hồi, với tay tắt máy tính chuẩn bị lên lầu tìm Lục Tâm.

Lúc này, Giang Chi Khê bước tới.

“Cảnh Hành, lát nữa chúng ta cùng dùng cơm nhé.” Giang Chi Khê hỏi.

“Thật xin lỗi, anh còn có chút việc, hẹn em ngày khác vậy.” Lục Cảnh Hành cười khách khí. Anh bước ra cửa, chạy lên lầu, chỗ làm việc của Lục Tâm đã không còn ai ở đó. Anh xoay người ấn lại thang máy xuống sảnh.

Quả nhiên Lục Tâm cũng không đứng đây đợi anh, Lục Tâm cúp điện thoại của anh xong thì đi thẳng tới xe điện ngầm.

Cô chỉ là một người đi làm bình thường, không có tiền mua xe.

T^T

Lục Tâm đi không bao xa, chuông điện thoại lại reo. Nghĩ nghĩ, cô vẫn bắt máy.

“Em đang ở đâu?” Là giọng nói của Lục Cảnh Hành.

Ngữ khí của Lục Tâm không tốt lắm: “Đang ở tàu điện ngầm, anh có chuyện gì sao?”

“Anh thấy em rồi.” Lục Cảnh Hành nói: “Mau quay lại đây.”

Giọng nói đã hơi trầm xuống.

Nếu như là trước đây, Lục Cảnh Hành mà đổi sắc mặt, Lục Tâm sẽ không có can đảm bước thêm một bước, nhưng có lẽ vì trong lòng không vui, cô vờ như không nghe thấy gì, tắt máy, bước nhanh hơn. Đương như sau lưng cô có tiếng bước chân trầm ổn truyền tới, Lục Tâm biết đó là tiếng bước chân của Lục Cảnh Hành, cô thật sự không muốn quay về với anh, thân mình chợt lóe, chen vào giữa đám người đông đúc trên đường, theo dòng người đi vào bên trong tàu điện ngầm.

Kỹ năng của cô là do Lục Cảnh Hành dạy, hơn nữa thân mình cũng không cao, nên cất đuôi anh không phải là việc khó.

Quả nhiên Lục Cảnh Hành không đuổi theo, nhưng vẫn liên tục gọi điện thoại cho cô.

Lục Tâm không muốn cãi nhau với Lục Cảnh Hành, vì vậy cô vẫn ngoan ngoãn nghe điện thoại.

“Em đang ở đâu?” Giọng nói của Lục Cảnh Hành càng trầm hơn so với ban nãy.

“Ồ trên mặt đất đây.” Để chứng minh mình không gạt anh, cô còn gõ gõ cửa vài cái cho anh nghe.

“Em thật là... Lớn rồi mà vẫn còn cáu kỉnh như trẻ con.” Lục Cảnh Hành nói, ngữ khí tuy vẫn không tốt, nhưng đã nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều.

Giọng nói ấy rơi vào trong tai Lục Tâm không hiểu sao có chút chói tai. Cô hét lên: “Anh đừng có quăn em.”

Hết xong lại cảm thấy mình như chuyện bé xé ra to, hơi mím môi, tâm trí cũng bình tĩnh trở lại, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn.

“Anh hai, em đã lớn rồi. Anh có phạm vi của anh, em cũng có cuộc sống của riêng em. Bảy năm trước em chọn cách dọn ra ngoài là không muốn tiếp tục quấy rầy anh, cũng không hy vọng anh can thiệp vào chuyện riêng tư của em.” Lục Tâm nhẹ nhàng nói, sau đó ngắt điện thoại.

Bình thường cô vẫn kiềm chế cảm xúc tốt lắm, không hiểu sao hôm nay lại không khống chế được. Sau khi ngắt máy, mũi cô cũng hơi sụt sịt, nhưng cô không hề khóc, cứ như vậy mà cầm điện thoại trong tay, đến trạm cũng không phát hiện. Một lúc sau Thư Hàm gọi tới, cô mới xuống trạm.

Khi Lục Tâm tới nơi, người đàn ông Thư Hàm giới thiệu cho cô cũng đã tới.

Tuy rằng yêu cầu của Lục Tâm rất cao, nhưng dù sao cũng là chị em tốt, Thư Hàm không thể tùy tiện chọn bừa một người đàn ông tới cho xong việc được.

Mặc dù ngoại hình của người đàn ông này thua Lục Cảnh Hành, nhưng nhìn cũng không phải là tệ. Chiều cao vừa đủ, nhìn người khá trầm ổn, một thân mặc cảnh phục làm nổi bật khí thế bức người của anh ta.

“Vị này là Tiêu Lăng, cảnh sát hình sự, hai mươi sáu tuổi, chưa kết hôn.” Lục Tâm vừa đến, Thư Hàm liền đứng dậy giới thiệu, lời lẽ ngắn gọn lưu loát, nói đúng trọng tâm.

“Xin chào.” Khóe môi Tiêu Lăng nở một nụ cười thật tươi, lễ độ lên tiếng chào Lục Tâm.

Lục Tâm cũng khách khí đáp trả. Lúc này bỗng dưng tỉnh táo, cảm thấy thẹn thùng. Tự trách tại sao lại cùng một người mới quen biểu hiện thân cận như thế.

Tiêu Lăng không để tâm những chuyện như vậy. Anh ta thấy Lục Tâm là một người sống nội tâm, tính cách hơi câu nệ. Trong quá trình nói chuyện, Lục Tâm không hề chủ động bắt chuyện trước, anh ta hỏi gì cô trả lời đó. Nhìn chung không khí có vẻ hài hòa, nhưng không hề gần gũi, thân mật. còn chưa nói tới chuyện cạ xát gia tăng tình cảm.

Chỉ là, vì sự xuất hiện của Lục Cảnh Hành mà bầu không khí hòa hợp này trở nên có chút quái dị.

Lục Tâm không hiểu tại sao Lục Cảnh Hành biết cô đang ở đây, khi đồ ăn vừa được bung lên, cô nghiêng đầu nhìn thấy Lục Cảnh Hành đang đẩy cửa bước vào, con người đen quét một vòng khắp phòng, sau đó tầm mắt dừng lại trên người Lục Tâm, từ từ bước về phía cô. Bước đi vẫn trầm ổn có lực như trước.

Thư Hàm lén kéo kéo góc áo của Lục Tâm. Lục Tâm vô tội liếc nhìn cô bạn một cái, tiếp tục nói chuyện phiếm với Tiêu Lăng.

Lục Cảnh Hành bước tới bên cạnh Lục Tâm, khách khí gọi: “Lục Tâm”

Thư Hàm đứng lên, cười chào hỏi: “Anh Lục, anh cũng tới đây dùng cơm sao. Thật trùng hợp quá!”

Tiêu Lăng nhìn Lục Cảnh Hành: “Vị này là?”

“Là anh trai của em, Lục Cảnh Hành.” Lục Tâm đứng lên giới thiệu, “Vị này là Tiêu Lăng.”

Lục Cảnh Hành khách khí chào hỏi: “Xin chào.”

Tiêu Lăng đáp lời chào.

“Anh hai, tại sao anh lại đến đây?” Lục Tâm hỏi, chuyện ngắt điện thoại khi nãy khiến cô hơi lúng túng.

“Tình cờ đi ngang.” Lục Cảnh Hành băng quơ đáp, lại nhìn phía Tiêu Lăng, cười hỏi, “Không ngại tôi ngồi đây chứ?”

“Tất nhiên là không rồi, anh ngồi đi.” Tiêu Lăng xoay người kéo ghế thay Lục Cảnh Hành, nghiêng nhìn Lục Cảnh Hành là trưởng bối của Lục Tâm.

Lục Cảnh Hành cũng không khách khí ngồi xuống nói chuyện cùng Tiêu Lăng, ảcngf nói càng hăng say, trực tiếp ném Lục Tâm sang một bên.

Tiêu Lăng thấy Lục Tâm bị xem nhẹ, nhiều lần muốn chuyển đề tài sang cô, nhưng khi Lục Tâm còn chưa kịp trả lời thì đã bị Lục Cảnh Hành lạnh lùng chuyển hướng. Cho tới khi cơm nước xong xuôi, Tiêu Lăng vẫn không thể nói với Lục Tâm câu nào. Cuối cùng, khi sắp về mới có cơ hội nói câu tạm biệt với cô.

“Lục Cảnh Hành, anh cài thiết bị định vị trên người em phải không?” Lúc Tiêu Lăng vừa rời khỏi nhà hàng, cô lập tức quay đầu chất vấn Lục Cảnh Hành. Làm gì có ai vui vẻ cho được khi đối tượng xem mắt cùng anh trai của mình nói chuyện với nhau, còn mình bị xem nhẹ ở một bên?

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 12

Đối với sự nổi giận của Lục Tâm, Lục Cảnh Hành chỉ thản nhiên cúi đầu liếc mắt nhìn cô một cái, nhẹ giọng nói: “Đi về trước đã.”

Bàn tay đặt trên vai cô, kéo cô đi ra ngoài.

Lục Tâm nhẹ nhàng lách người, né tránh cánh tay anh, quay đầu nhìn lại, cô cao giọng: “Lục Cảnh Hành, anh cố ý!”

Lục Cảnh Hành nhìn cô chăm chăm, khẽ nhếch môi nhưng không lên tiếng, cứ nhìn cô như vậy.

Ánh sáng trong phòng rơi vào giữa đồng tử* của anh, đồng tử rất sâu, đậm, giống bầu trời đêm bên ngoài, sâu hun hút.

*đồng tử: con ngươi

Lục Tâm bị anh nhìn chăm chú như thế, khí thế không tự giác yếu đi, theo bản năng cụp mi né tránh tầm mắt của anh, cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân, lại có chút không cam lòng khẽ cắn môi dưới.

“Lục Tâm.” Hồi lâu sau, rốt cục Lục Cảnh Hành cũng mở miệng, tuy tiếng nói hơi trầm nhưng lại rất rõ ràng, từng chữ một “Anh chính là cố ý.”

Lục Tâm lại theo bản năng ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt anh vẫn giống như vừa rồi, đồng tử thật đen, không hề chớp mắt nhìn thẳng vào cô.

“Lục Tâm, em ăn dấm chua cái gì?” Lục Cảnh Hành hỏi, ánh mắt chăm chú nhìn cô.

Vấn đề anh hỏi làm cho Lục Tâm có chút bối rối, lại đánh thẳng vào đáy lòng, đầu óc cả ngày mơ mơ hồ hồ của cô đột nhiên tỉnh táo lại, đúng vậy, tại sao cô lại ăn dấm chua, cô lấy tư cách gì đi ăn dấm chua với người ta.

Tư tưởng đã thông suốt, trong lòng chỉ còn lại bối rối và xấu hổ, Lục Tâm không dám nhìn Lục Cảnh Hành nhưng tức giận đã giảm đi nhiều, giọng nói cũng nhỏ đi.

“Anh hai, thật xin lỗi anh.” Lục Tâm thấp giọng nói “Em chưa từng ăn dấm chua với người ta, chỉ là không thích đi khắp nơi đều bị nhìn chòng chọc.”

“Em.....” Lục Cảnh Hành nhìn chăm chăm đầu cô hồi lâu, chỉ cảm thấy nghẹn trong ngực, giọng nói của cô lại đượm chút buồn, cuối cùng chỉ có thể hóa thành bất đắc dĩ, thở dài một tiếng: “Gỗ mục không thể khắc.”

Sau đó vỗ một cái vào ót cô, đánh có hơi nặng tay, giọng điệu rất không vui: “Đi về.”

“Dạ.” Lục Tâm buồn bực đáp lại, yên lặng theo Lục Cảnh Hành lên xe.

Lục Cảnh Hành sa sầm mặt mày không nói lời nào, chuyên tâm lái xe, không khí trong xe có phần ngột ngạt.

Lục Tâm thử tìm đề tài: “Anh hai, anh có cảm thấy người tên Tiêu Lăng.....”

“Lục Tâm.” Lục Cảnh Hành không nhanh không chậm cắt đứt lời cô: “Đừng hỏi anh vấn đề này, bây giờ ngực anh vẫn còn nén giận đấy.”

“Ồ.” Lục Tâm lúng ta lúng túng trả lời, không dám hé răng, rõ ràng cô mới là người phải tức giận, ngược lại hiện tại bị yếu thế.

Lục Cảnh Hành hiển nhiên đối với sự im lặng của cô cũng không vừa lòng, quay đầu nhìn cô một cái: “Tại sao em không hỏi thử xem là vì sao?”

Lục Tâm rất biết nghe lời: “Vì sao?”

Lục Cảnh Hành lại không hài lòng, nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, phun ra hai chữ qua kẽ răng: “Quên đi.”

Lại nói, xe chạy rất nhanh, khi gặp đèn đỏ ở ngã tư đường thì đột nhiên dừng lại, chấn động làm cho thân mình Lục Tâm lao về phía trước.

Lục Tâm khó hiểu nhìn anh: “Không phải anh bảo em hỏi sao, sao bây giờ lại giận?”

“Anh không nhắc em sẽ không hỏi?” Lục Cảnh Hành đột nhiên mở miệng “Lục Tâm, trong lòng em có gì thắc mắc, có chỗ nào không thoải mái, sao em không nói rõ ra? Nhiều năm như vậy sao em không tiến bộ một chút? Hừm?”

“.....” Lục Tâm chẳng hiểu vì sao lại bị giáo huấn một trận, thấy anh không nói gì nữa, nhìn sắc mặt anh càng ngày càng trầm, mới lúng ta lúng túng nói:

“Đối với anh, em quả thật không có nghĩ vẩn gì cả.”

“.....” Một bàn tay Lục Cảnh Hành đặt lên trán, khuỷu tay chống lên vô-lăng, khẽ khép mắt, tay kia thì kéo lại vạt áo cho Lục Tâm “Em đừng nói gì cả.”

“Dạ.” Trong lòng Lục Tâm cũng có chút không vui, dứt khoát dựa vào cửa sổ xe nhắm mắt nghỉ ngơi, suốt dọc đường vô cùng nghe lời không nói nữa. Xe dừng trước cổng, cô nhanh chóng mở cửa xuống xe, xoay người đi vào, Lục Cảnh Hành đi theo phía sau cô.

Lục Tâm làm như không nhìn thấy, mở cổng chính đi vào nhà, Lục Cảnh Hành giữ tay cô lại từ phía sau.

“Lục Tâm, bắt kể tên Tiểu Lăng kia như thế nào, em cũng không thể cùng cậu ta ở chung một chỗ, biết không?” Lục Cảnh Hành nói.

Lục Tâm kỳ quái liếc anh một cái: “Vi sao?”

“Bởi vì anh không cho phép.”

“.....” Lục Tâm nhìn chằm chằm Lục Cảnh Hành không nói, tìm theo ánh mắt anh lúc này đập nhanh hơn, có chút giật mình nhìn khuôn mặt tuần tú của anh đang chăm chăm tới gần, sau đó một bàn tay khẽ vuốt hai má của cô, một bàn tay khẽ đỡ đầu cô, môi mềm liền nhẹ nhàng bị đè ép xuống.

Cả người Lục Tâm cứng ngắc trong phút chốc.

Một bàn tay của Lục Cảnh Hành đã ôm thắt lưng của cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, tay kia thì đỡ đầu của cô, cúi thấp đầu, đè ép môi cô, trần trọc liếm mát, hôn một hồi lâu thì phát hiện ra thân thể cô vẫn cứng ngắc như cũ, ánh mắt mờ to sững sờ nhìn anh, hoàn toàn thất thần.

Lục Cảnh Hành hoài nghi nếu hôn nữa Lục Tâm có phải sẽ hít thở không thông mà chết, hoặc tim đập quá nhanh mà đột tử. Anh dừng lại, nhéo nhéo hai má của cô: “Lục Tâm, em không sao chứ?”

Lục Tâm không có ý thức lắc đầu: “Không..... Không có việc gì.....”

Người như vẫn còn ở trong khiếp sợ thật lớn, đẩy Lục Cảnh Hành ra, ngơ ngác ngác trở về trong phòng, có chút choáng váng, ngay cả cửa phòng khóa trái cũng không phát hiện ra.

“Lục Tâm?” Lục Cảnh Hành không yên lòng, gõ cửa phòng “Em không sao chứ?”

“Không..... Em không sao.....” Lục Tâm lúng ta lúng túng đáp, trên môi vẫn còn lưu lại hơi thở ấm áp của Lục Cảnh Hành, cả người bị nộ hôn bất ngờ kia làm cho khiếp sợ – quá mức khiếp sợ, đến nỗi toàn bộ đầu óc đều trống rỗng, cả đêm không ngủ được. Ngày hôm sau, mới sáu giờ sáng Lục Cảnh Hành đã đến kêu cô thức dậy. Lục Tâm đột nhiên không biết nên đối mặt với anh thế nào, cả người bất chước đã điều* chui vào trong ổ chăn làm bộ không nghe thấy.

*đà điều có một tập tính đó là mỗi khi gặp nguy hiểm sẽ chui đầu xuống cát, làm như vậy nó sẽ cảm thấy không còn nguy hiểm nữa; cái này tương tự bịt tay trộm chuông.

“Lục Tâm, anh biết em đã dậy rồi.” Giọng nói Lục Cảnh Hành trầm thấp ôn hòa từ ngoài cửa truyền vào, kèm theo vài tiếng gõ cửa.

Lục Tâm làm bộ không nghe thấy, quần chăn tiếp tục ngủ.

“Lục Tâm, em nếu không dậy, anh sẽ đi vào.”

Lục Tâm không để ý tới, cửa phòng cô đã khóa trái.

“Anh cho em ba giây.” Giọng nói trầm xuống kèm theo mấy tiếng đếm rõ ràng: “Ba, hai, một.”

Âm lạc, khóa cửa vang lên âm thanh bị bẻ, chờ khi Lục Tâm ý thức được thì Lục Cảnh Hành thật sự đã mở được khóa, cánh cửa đã bị đẩy ra ngoài, Lục Tâm cả kinh theo bản năng ngồi dậy, nói năng có phần lộn xộn: “Anh..... Anh đi ra ngoài trước, em lập tức đi ra.”

Lục Cảnh Hành tựa như không nghe thấy, từng bước một đi tới bên giường.

Vào mùa đông, tuy đã sáu giờ nhưng trời vẫn còn tối, Lục Cảnh Hành đi vào nhưng lại không bật đèn, thân ảnh cao lớn của anh tạo ra một cái bóng thật to, Lục Tâm nghĩ tới nộ hôn tối hôm qua, đột nhiên tâm có chút hoảng, một tay cầm lấy chăn vung lên, lộn nhào nhảy xuống giường, nhưng tốc độ không nhanh bằng Lục Cảnh Hành. Lục Cảnh Hành đột nhiên nghiêng người, nắm lấy mắt cá chân của cô, dùng sức giữ chặt, Lục Tâm vừa ngồi xồm lên liền bị kéo ngã nằm úp sấp xuống giường, cả kinh nói không dứt: “Em..... Em rời giường..... Anh hai..... Anh không thể như vậy.....”

“Anh thế nào?” Tiếng nói từ phía sau truyền đến, do mới sáng sớm nên giọng của anh hơi khàn khàn. Lời nói vừa dứt, Lục Cảnh Hành bỗng nhiên nghiêng người nằm lên người cô, thân mình cao lớn đè chặt cô xuống nệm giường, một tay chống xuống giường, không đến mức đè đau cô, tay kia thì đã ôm trọn vai cô. Sau đó, nắm cằm của cô bắt cô quay đầu lại đối mặt với anh, con ngươi đen trong bóng đêm khóa trụ ánh mắt cô, cúi đầu khẽ hỏi: “Lục Tâm, em trốn tránh cả một buổi tối mà vẫn không dám gặp anh?”

“Em..... Em.....” Lục Tâm nói năng khó khăn, cả buổi mà không nói được một câu đầy đủ. Cô thích Lục Cảnh Hành, thật sự rất thích, nhưng chỉ là

thích vụng trộm, chưa từng nghĩ tới có một ngày, anh sẽ hôn cô, bắt ngờ hôn làm cho cô bỗng chốc không tiếp nhận được.

Lục Cảnh Hành khẽ thở dài, ngón tay vuốt ve cánh môi cô; cúi đầu, lại hôn cô.

Lục Tâm vẫn giống như tối hôm qua – cứng ngắt người, tròng mắt yên lặng nhìn anh gần trong gang tấc, mãi cho đến khi mơ hồ nhận thấy áo ngủ trên người bị nới lỏng, một bàn tay thô ráp ấm áp đẩy áo ngủ ra, dừng lại trên lưng. Lục Tâm đột nhiên bừng tỉnh lại, tay vội vàng cầm tay anh, nghiêng đầu tránh nụ hôn của anh, mặt bị nóng bóng thiêu cháy.

“Em..... Em đi chạy bộ.”

Lục Cảnh Hành nhìn ánh mắt của cô, giọng nói khàn hơn so với vừa rồi: “Lục Tâm, anh không nghĩ chạy bộ vào hôm nay.”

Nhìn Lục Tâm sắc mặt thay đổi, lúc này mới cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, chống tay ngồi dậy: “Cho em năm phút, lập tức rửa mặt thay quần áo.”

Lục Tâm không dùng đến thời gian năm phút để làm toàn bộ mọi việc, cô thu dọn mọi thứ mà không để ý chính mình từ trước đến nay luôn luôn rất chậm chạp, hiếm khi nhanh nhẹn giống hôm nay.

Lúc cô chuẩn bị xong từ trong phòng đi ra, Lục Cảnh Hành cúi đầu nhìn đồng hồ: “Bốn phút hai mươi giây.”

Sau đó nâng mắt nhìn cô: “Lục Tâm, cuối cùng anh cũng tìm được biện pháp để em cam tâm tình nguyện dậy sớm.”

“.....” Lục Tâm mặt đỏ lên, liếc anh một cái, xoay người ra cửa.

Bởi vì hai cái hôn này, nơi nào đó trong lòng Lục Tâm rung động, dọc theo đường đi không dám nói chuyện cùng Lục Cảnh Hành, vẫn cúi đầu xuống, còn thật sự chạy bộ, ngay cả khi đi làm cũng thất hồn lạc phách, xem chút nữa gây ra chuyện rắc rối ở hội nghị, cả Giang Diệc Thành đối cô cũng có vài phần quan tâm, hỏi cô có phải đã gặp chuyện gì hay không.

Lục Tâm cũng không biết giải thích chuyện đã phát sinh như thế nào, nói anh trai, người mà cô thầm mến mười mấy năm, hôn cô, Lục Tâm cảm thấy trong lòng nhất thời không cách nào thích ứng được.

Tan tầm Lục Cảnh Hành qua đón cô, nhưng không về nhà, ngược lại mang cô đến chỗ bạn anh.

Những người bạn ngày xưa biết anh trở về Ân thành, hẹn anh đi ăn cơm, nói là thay anh đón gió tây trần.

Nhưng người bạn này của Lục Cảnh Hành Lục Tâm cũng biết, trước kia khi nhỏ theo Lục Cảnh Hành đi ra ngoài đã từng gặp qua, mọi người đều biết nhau, nhưng Lục Tâm không ngờ Giang Chi Khê cũng có mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Giang Chi Khê không ngờ Lục Cảnh Hành lại đưa Lục Tâm cùng tới, khi vừa tan tầm, cô muốn mời Lục Cảnh Hành cùng đi, nhưng Lục Cảnh Hành nói còn có chút việc, cô cũng không kiên trì, không ngờ chính lúc đó Lục Cảnh Hành lại đi đón Lục Tâm.

Tuy gặp Lục Tâm có chút ngoài ý muốn nhưng Giang Chi Khê vẫn niềm nở tiếp đón, Lục Tâm bèn khách khí đáp lại.

Trước kia Lục Tâm đã từng cùng ăn cơm với bạn bè của Lục Cảnh Hành, không tính là nhiều lần. Ngoại trừ quen biết Bạch Chi lúc ở Iceland, cô biết mấy người Hàn Dục Thiên, Đinh Lăng và Mạc Ninh là vì ngày trước đi theo Lục Cảnh Hành ăn cơm, khi đó Giang Chi Khê cũng ở đây, nên khi thấy bọn họ với Giang Chi Khê ngồi với nhau Lục Tâm cũng không quá bất ngờ. Chi là bất ngờ khi Lục Cảnh Hành không đi cùng Giang Chi Khê mà lại đón cô tới.

Thậm chí Lục Tâm cũng không hiểu tại sao Lục Cảnh Hành muốn cô tới đây.

Bạch Chi lại càng không hiểu, do nghề nghiệp, hai người cũng không thường xuyên liên lạc với nhau. Nhưng trong ấn tượng của anh, ba chữ Lục Cảnh Hành luôn được ghép với một người phụ nữ mang tên Giang Chi Khê chứ không phải một Lục Tâm đột nhiên xuất hiện này.

Anh chỉ biết Lục Tâm là cô gái ở Iceland tình cờ đưa cho bọn họ bức ảnh, cũng không nhớ Lục Tâm là cô bé năm đó luôn theo đuôi Lục Cảnh Hành. Bởi vậy khi Lục Cảnh Hành và Lục Tâm cùng nhau tới, anh bất ngờ nhũn mảy, chăm chú nhìn Lục Tâm, lại nghiêng đầu sang nhìn Giang Chi Khê.

Ban đầu Giang Chi Khê cũng hơi ngẩn người, sau đó lại thoải mái hướng hai người chào hỏi.

Mạc Ninh tâm tư tinh tế, trí nhớ lại tốt, liếc mắt một cái liền nhận ra Lục Tâm: “Đây là Tâm Tâm sao? Vài năm không gặp, chỉ chớp mắt nha đầu ngày đó

đã trở thành một vị đại mỹ nữ rồi.”

Lời nói của Mạc Ninh làm Lục Tâm thẹn đỏ mặt, cô ngượng ngùng chào hỏi : “Chị Mạc Ninh.”

Năm đó Lục Tâm cùng ra ngoài ăn với Lục Cảnh Hành cũng không nhiều lần lắm. Khi ấy cô mới mười bốn mười lăm tuổi. Chớp mắt một cái, mười năm đã qua, cô đã trưởng thành, những người khác sao lại không đổi thay.

Nhưng dù sao mọi người đều hơn ba mươi tuổi, ngoại trừ Đinh Lăng và Mạc Ninh đã kết hôn ra thì những người khác vẫn còn đơn chiếc, nhìn cũng không khác năm đó mấy. Mạc Ninh vẫn hòa đồng vui vẻ như trước, Hàn Dục Thiên vẫn luôn lấy cô ra trêu chọc. Thàass cô đi theo Lục Cảnh Hành liền không nhịn được cười : “Tâm Tâm à, đã lớn rồi sao vẫn còn theo đuôi anh trai em thế kia ? Em đã có bạn trai chưa? Em có muốn cân nhắc đến anh không?”

Vừa dứt lời đã bị Lục Cảnh Hành vỗ mạnh vào bả vai : “Bớt ý đồ với con bé đi.”

Hàn Dục Thiên cười: “Cậu giống cha người ta quá.”

Lục Tâm cũng gật đầu đồng ý: “Thì ra không phải mỗi em cảm thấy như vậy.”

Vừa nói xong đã bị Lục Cảnh Hành vỗ nhẹ lên đầu : “Nói bậy bạ gì đó, nhìn anh già lắm sao?”

“Anh không già.” Lục Tâm yên lặng nói, quả thật Lục Cảnh Hành không già, chỉ lớn hơn cô vài tuổi mà thôi. Nhưng giọng điệu dạy dỗ cô thật giống không khác gì so với cha dạy dỗ con.

Tất nhiên Lục Cảnh Hành không hài lòng với đáp án của cô, bàn tay hấn hung hăng vào mái tóc cô cho rối bù, lại nói nhỏ bên tai: “Lát nữa trở về xem anh xử lý em như thế nào.”

Giọng nói khàn khàn, mang theo hơi thở ấm áp truyền vào trong tai, tai Lục Tâm bắt giác nóng lên, hai tai đỏ bừng rồi lan dần sang cả khuôn mặt.

Mạc Ninh nhìn Lục Tâm một kỳ quái, cô đã kết hôn nhiều năm, tất nhiên nhận ra giữa hai người đó có chút mờ ám. Nhưng vì từ khi Lục Tâm còn nhỏ luôn đi theo Lục Cảnh Hành nên cô xem Lục Tâm như em gái Lục Cảnh Hành, bởi vậy mười năm không gặp, lúc gặp mặt nhau, về phương diện kia, cô vẫn nghĩ Giang Chi Khê mới là một đôi với Lục Cảnh Hành.

Khi đó Giang Chi Khê và Lục Cảnh Hành thường hay đi chung, lại cùng ở nước ngoài nhiều năm như vậy, Giang Chi Khê từng kết hôn nhưng chẳng bao lâu sau lại cách xa, có phải là vì Lục Cảnh Hành hay không thì chẳng ai biết được.

Giang Chi Khê rất kín miệng, không hề nói với ai, bên Lục Cảnh Hành cũng không hề nhắc đến tình hình mấy năm ở nước ngoài, tuy mọi người đều là bạn bè, nhưng vì xa cách, bình thường cũng ít liên lạc, chỉ khi nào trở về mới tụ họp một trận, ba năm rưỡi cũng chỉ mới tụ tập hai lần. Vì Đinh Lăng Tài mới nhập bọn với bọn họ, và Giang Chi Khê cũng không xem là đặc biệt thân nên Mạc Ninh không hỏi gì.

Tuy nhiên hôm nay thấy Lục Tâm và Lục Cảnh Hành như vậy, Mạc Ninh không nhịn được quay sang nhìn Giang Chi Khê, thấy Giang Chi Khê cầm ly rượu, nói chuyện phiếm với Bạch Chi, không biết vô tình hay cố ý không hay biết gì cả, sắc mặt vẫn không có gì khác thường.

Lục Cảnh Hành lôi kéo Lục Tâm tới ngồi, mọi người đã vài năm không gặp, khi bạn bè gặp nhau không tránh khỏi việc hỏi thăm công việc, hỏi chuyện cuộc sống, những chuyện lúc trước như thế nào.

Lục Tâm là người ít tuổi nhất, cô không giống bọn họ, họ đã học chung với nhau vài năm, học chung từ trung học nên biết nhau nhiều, họ hay nhắc lại chuyện mấy năm đi học khiến cô không thể chen vào câu nào, đành yên lặng ăn cơm.

Lục Cảnh Hành cũng không nói nhiều, chủ yếu là nghe mọi người bàn luận, thỉnh thoảng gấp thức ăn thay Lục Tâm.

Giang Chi Khê ngồi đối diện chỉ yên lặng nhìn, sắc mặt trầm tĩnh như thường, chỉ là uống rượu liên tục.

Lục Tâm cũng nhận thấy tâm tình Giang Chi Khê không tốt, từ lúc mới vào, cô bắt giác để ý tới hành động của cô ấy với Lục Cảnh Hành. Dù sao cô cũng là người hay để ý, tâm tình có lẽ nhạy cảm hơn, chỉ là Hàn Dục Thiên lại không nhạy cảm bằng Lục Tâm, anh không nhận thấy sự mờ ám giữa Lục Tâm và Lục Cảnh Hành, bởi vậy anh đùa giỡn với Lục Tâm: “Tiểu Tâm Tâm à, em không để ý tới anh chút nào sao?”

“Xưng hô đúng một chút.” Giọng nói của Lục Cảnh Hành lạnh lùng cắt ngang, con ngươi đen tà mị nhìn anh: “Gọi là chị dâu.”

“Chị dâu?” Không chỉ Hàn Dục Thiên, những người khác khi nghe xưng hô này đều nhìn về phía hai người, nhất là Lục Tâm.

Lục Tâm cũng hơi sững sốt, theo bản năng nhìn sang Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành vẫn chậm rì rì gấp thức ăn cho Lục Tâm, con ngươi đen thản nhiên đảo qua, không nhanh không chậm nói : “Người phụ nữ của tôi các cậu không gọi là chị dâu chứ gọi là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 14

“Loảng xoảng ~ loãng xoảng ~” Âm thanh chén bát vỡ vang lên rất đúng lúc.

Tâm mất mớ mịt của mọi người đều chuyển từ mặt Lục Cảnh Hành qua người Lục Tâm.

“Lục Tâm?” Mạc Ninh nhú mày, gọi cô một tiếng, ánh mắt dừng trên vệt nước trái cây chảy chậm chậm trên mặt cô.

“Á~” Lục Tâm phục hồi lại tinh thần, cúi đầu nhìn, không biết mình đã làm rớt đồ uống với khay đĩa thế nào, vội luống cuống tay chân đứng lên, nhanh chóng đi lấy khăn tay, lại không biết như thế nào, vừa vрон tay ra, không những không lấy được khăn tay mà ngược lại còn làm đổ mấy chai bia trên bàn.

“Loảng xoảng~” tiếng vang kinh động, Lục Tâm theo phản xạ tự nhiên muốn đỡ lấy chúng nhưng đầu ngón tay lại không với tới, bàn tay không cẩn thận đè nặng lên một bên cạnh bàn, cái bàn không chịu được nặng liền nghiêng về một bên khiến cho nửa bàn đồ ăn đồ uống..... (!!!)

Một bàn tay cầm lấy tay cô, kéo cô ra.

Lục Tâm ngẩng người nhìn bàn tay cầm cổ tay mình, theo phản xạ đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, phát hiện một đoàn ánh mắt cổ quái đang nhìn chăm chăm cô.

“Lục Tâm.....” Mạc Ninh nhìn một đống hỗn độn trên mặt đất “Cô..... Không sao chứ?”

Hình như bị dọa không hề nhẹ.

Lục Tâm lắc đầu: “Không..... Không có việc gì.”

Thoảng cúi đầu lại nhìn thấy rượu đổ ra mặt bàn, muốn đi lấy khăn lau lại cho khô ráo sạch sẽ, Lục Cảnh Hành cầm lấy cổ tay cô: “Vẫn nên để anh làm, thu dọn lại đồ ăn trên bàn cho em.”

Là ai làm hại?

Lục Tâm bĩu môi, thối lui từng bước, để tùy Lục Cảnh Hành thu dọn thay cô.

Bạch Chi hơi dăm chiêu nhìn hai người, trầm ngâm mở miệng: “Cảnh Hành, đây là anh đơn phương..... tuyên bố? Tôi thấy..... em gái Tâm Tâm dường như bị dọa không hề nhẹ.”

“Đơn phương là thế nào?” Lục Cảnh Hành ngẩng đầu nhìn Lục Tâm “Lục Tâm, em nói xem, có đơn phương không?”

“.....” Lục Tâm hoàn toàn chưa có sự phòng bị gì cho tình huống này, thừa nhận cũng không phải, phủ nhận thì không biết có thích hợp hay không. Cô không biết Lục Cảnh Hành tuyên bố như vậy có phải là muốn cô phối hợp với anh diễn trò hay không, trước đó cũng không lên tiếng nói trước, khiến bây giờ cô hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

“Lục Tâm.” Lục Cảnh Hành nheo nheo cổ tay cô.

Lục Tâm chần chừ nhú nhú mày, dư quang ở khóe mắt không tự giác nhìn về phía Giang Chi Khê, lại nghiêng đầu nhìn Lục Cảnh Hành, nghĩ nghĩ, sau đó rất phối hợp gật đầu.

Hàn Dục Thiên vỗ trán làm ra bộ dạng vô cùng đau đớn: “Quả nhiên là gần sông được hưởng nước, sớm biết vậy năm đó tôi đã hạ thủ vi cường.*”

*hạ thủ vi cường: ra tay trước được lợi

Vừa nói xong đã bị chân Bạch Chi ở dưới bàn đá đá mấy cái, nhìn Giang Chi Khê ngồi bên kia.

Lục Cảnh Hành với Lục Tâm ở chung một chỗ là chuyện tốt, nhưng tâm tư của Giang Chi Khê đối với Lục Cảnh Hành mọi người đều nhìn ra được, hiểu được, trường hợp này vẫn nên quan tâm đến cảm nhận của cô ấy một chút.

Hàn Dục Thiên xấu hổ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Mọi người cũng biết điều nên không hỏi gì thêm, không khí trên bàn cơm cũng coi như hòa hợp, ăn xong một bữa cơm không mùi không vị.

Sau khi ăn xong Lục Tâm về nhà cùng Lục Cảnh Hành, lúc này khi ăn cơm Lục Tâm còn bị cả kinh đến luống cuống tay chân nhưng lúc này lại đặc biệt bình tĩnh, ngồi trên xe này giờ cũng không nói gì, trên đường về đầu còn dựa vào cửa kính xe ngủ.

Xe dừng lại dưới lầu nhà trọ.

Lục Tâm mở mắt nhìn ra bên ngoài: “Đến rồi”.

Sau đó liền đẩy cửa ra xuống xe, quá mức bình tĩnh khiến Lục Cảnh Hành nhìn không được nhìn cô mấy lần rồi mới chạy xe vào bãi đỗ xe, từ bãi đỗ xe đi ra mới phát hiện Lục Tâm đã về phòng.

Khi Lục Cảnh Hành lên tới thì Lục Tâm đã mang đồ đi tắm, khi đi ra áo tắm bọc kín cả người lại thật nghiêm túc.

Trước kia Lục Tâm một mình ở một phòng, ăn mặc vô cùng tùy ý, tắm rửa xong có thể tùy tiện khoác một cái áo ngủ trên người đi đi lại lại xung quanh trong phòng; nào giống như bây giờ, tắm xong bên trong còn phải mặc nội y, bên ngoài cũng phải mặc thật kín đáo nghiêm cẩn, sợ Lục Cảnh Hành đột nhiên gây rối với cô, quần áo không chỉnh tề sẽ vô cùng xấu hổ.

Lục Cảnh Hành khó hiểu nhìn cô một cái: “Em không có gì muốn hỏi sao?”.

Lục Tâm nghĩ nghĩ, hỏi: “Có phải anh với Giang Chi Khê cãi nhau không? Muốn em diễn trò sao anh không nói trước?”.

“.....” Lục Cảnh Hành vỗ nhẹ một cái vào ót cô “Não em bị hết pin à?”.

“.....” Có ý gì?

Lục Tâm phát hiện cô cùng Lục Cảnh Hành vĩnh viễn không có cách nào hòa hợp với nhau, cô nghi hoặc nhìn anh, Lục Cảnh Hành đã quay người cô đẩy ra phòng khách: “Đi sạc pin đi.”.

“.....” Lục Tâm thật sự nghe không rõ, lắc lắc thân mình tránh đi, quay đầu nhìn lại Lục Cảnh Hành: “Lục Cảnh Hành, anh rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Lục Cảnh Hành không để ý đến cô, đi vào phòng cầm áo ngủ chuẩn bị đi tắm.

Lục Tâm dang hai tay ra ngăn cản anh lại: “Nói rõ ràng trước đã.”

Bàn tay Lục Cảnh Hành cầm áo ngủ của cô: “Em muốn giúp anh tắm rửa sao?”

Lục Tâm lùi lui ra, quét miệng nhìn anh đi vào phòng tắm, ngồi trên xô pha đợi anh.

Lục Cảnh Hành tắm rửa xong đi ra thấy Lục Tâm vẫn còn ngồi trên xô pha, liền ngồi xuống bên cạnh.

“Đã suy nghĩ cẩn thận chưa?” Lục Cảnh Hành hỏi.

Lục Tâm nâng mâu: “Cái gì?”.

Sau đó, nhớ tới vấn đề vừa thảo luận, lại tiếp tục nói: “Anh với Giang Chi Khê có chuyện gì vậy? Nếu không tại sao vô duyên vô cớ ở trước mặt cô ấy nói em là bạn gái của anh?”.

“Không có.” Lục Cảnh Hành cúi đầu nói nhỏ một câu, duỗi dài cánh tay ra, dùng sức chế trụ kéo cánh tay của cô vào lòng, Lục Tâm sợ tới mức nâng khuỷu tay nên phản kích theo bản năng, cánh tay Lục Cảnh Hành hơi hơi động, chế trụ cánh tay cô đập tới.

“Lúc này anh không muốn so đo với em.” Lục Cảnh Hành thần nhiên nói, bàn tay đặt sẵn ở thắt lưng của cô hướng lên phía trên, thuận thế lật người lại, nháy mắt đem cô đặt dưới thân, bàn tay kéo hai cô tay cô đặt lên đỉnh đầu.

“Lục Tâm, không có việc gì sao tự nhiên em lại nhắc đến Giang Chi Khê làm gì? Em không phải bạn gái của anh sao, chẳng lẽ muốn anh tự mình giáo huấn em?”

Anh nhìn chăm chăm cô, không biết có phải do vừa tắm rửa xong hay không, giọng nói của anh khàn hơn trước kia một chút, trên người tỏa ra nhiệt khí, kéo cô sát vào người anh.

Trong lòng Lục Tâm hơi hoảng, bởi vì tư thế của cô và anh thay đổi nên nói năng hơi loạn xạ, cổ tay theo bản năng vịn vào giấy dựa, giọng nói như hoảng hốt: “Anh..... Anh đứng lên trước cho em.”

Lục Cảnh Hành không những không đứng dậy, mà còn đè thấp thân mình hơn, một bàn tay từ mặt cô luồn vào mái tóc cô nghịch nghịch, sau đó bàn tay chậm rãi chuyển xuống, tầm mắt cũng đi xuống theo, dừng lại bên hông cô.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 15

“Anh đã xem sơ yếu lý lịch của em” Giang Diệc Thành nhàn nhạt nói.

Lục Tâm gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu, sơ yếu lý lịch của cô có giới thiệu những công việc cô đã làm.

“Lúc ấy tại sao em lại từ chức?” Giang Diệc Thành nghiêng đầu nhìn cô, hỏi, “Là vì cảm thấy lão tổng của Hoa Nguyên có vấn đề sao?”

“Không có.” Lục Tâm lắc đầu, giọng nói mềm mại tinh tế, không nhanh không chậm trả lời, “Khi em từ chức, Hoa Nguyên nhìn vẫn bình thường, hình như việc kinh doanh cũng không có vấn đề gì, chủ tịch cũng hòa nhã, thật không ngờ bên kia ông ta lại... có vấn đề.”

Lục Tâm uyển chuyển nói, báo chí đăng báo chủ tịch Hoa Nguyên là Đỗ Nguyên làm việc phi pháp đang bị truy nã, trước hôm khởi tố vụ án, trước khi bị cảnh sát khống chế ông ta đã kịp trốn ra nước ngoài.

“Vậy tại sao em lại đột ngột nghỉ việc? Hoa Nguyên thật là một bàn đạp không tệ.” Giang Diệc Thành tiếp tục hỏi, cũng không nhanh không chậm, giống như nói chuyện phiếm đang cùng bạn bè.

Lục Tâm cũng lấy dáng vẻ nói chuyện phiếm để trả lời. “Yêu cầu năng lực hơi cao anh à. Hoa Nguyên chủ yếu là đầu tư quốc tế, thiên về lĩnh vực tìm kiếm nguồn năng lượng mới. Mà lĩnh vực này khá mới mẻ với em, phiên dịch rất mệt mỏi, cần rất nhiều sức lực. Hơn nữa em lại kiêm thêm bộ phận thư kí, xã giao nhiều lắm, thường xuyên gặp phải những vị khách không giữ lễ độ. Cho nên làm được một thời gian em quyết định từ chức.”

Giang Diệc Thành gật đầu: “Trước kia khi đi phiên dịch em thường xuyên bị quấy rối không?”

Lục Tâm có chút ngượng ngùng: “Cũng không hẳn là thường xuyên, nhưng xã giao khó tránh khỏi việc uống rượu, một số người khi có men rượu sẽ không kiểm soát được hành động, có đôi khi khó tránh khỏi chịu thiệt.”

Giang Diệc Thành cười cười: “Em theo anh đi làm việc, về sau cũng không tránh khỏi những trường hợp như vậy, thậm chí có nhiều tình huống còn khó giải quyết hơn so với trước kia, có khả năng em sẽ bị bọn họ xem thành tiêu thư bởi rượu hoặc dụ dỗ lên giường linh tinh, em thấy em có thể chịu được chứ?”

Lục Tâm gật đầu: “Chắc sẽ không có vấn đề gì lớn. Ngày trước em ít có kinh nghiệm xã hội, không biết cách xử lý những chuyện như vậy, gặp việc khó liền lùi bước, nhưng dù sao bây giờ cũng đã lớn tuổi...”

Giang Diệc Thành nhìn cô từ đầu xuống chân rồi đánh giá: “Anh nhìn em chỉ thấy giống sinh viên mới tốt nghiệp đại học.”

Sau đó lại nói: “Thật ra em cứ yên tâm đi, những giả thiết tương tự lúc này sẽ không tồn tại. Nhưng anh cũng không đảm bảo sẽ không có trường hợp nào ngoài ý muốn, lúc đó mọi chuyện phải dựa vào chính em rồi, nhưng điều kiện tiên quyết là không được làm ảnh hưởng tới lợi nhuận của công ty.”

“Em hiểu. Cảm ơn Giang tổng.” Lục Tâm chỉ có thể nói cảm ơn.

Giang Diệc Thành không trả lời lại, tiếp tục cúi đầu đọc báo.

Tờ báo đã bị lấy đi, Lục Tâm cũng không tiện đòi lại, bèn mở điện thoại xem những tin mới trong ngày.

Trên điện thoại cũng có tin tức của Đỗ Nguyên như trên báo và đang phát lệnh truy nã, trong đó còn kèm theo chứng minh nhân dân của ông ta, khoảng hơn 60 tuổi, mặt mũi hiền lành, không ai ngờ được phía sau một người có đáng vẻ hiền lành lại dính vài oan hồn.

Xe rất nhanh dừng lại tại bãi đỗ xe của sân bay.

Lục Tâm, Hoàng Thành và Giang Diệc Thành cùng nhau đi. Bây giờ là lúc cao điểm ở cửa kiểm tra an ninh, người muốn xuất cảnh cũng không ít.

Lục Tâm xếp hàng sau hai người kia, xếp phía trước là hơn ba mươi người, đang chờ.

Giang Diệc Thành cùng Hoàng Thành nhân dịp này thảo luận công việc, Lục Tâm ở phía sau chẳng hiểu tí gì, đành lấy di động ra xem tin tức.

Trang đầu tiên vẫn là tin tức của Đỗ Nguyên, trước đó cô đã từng là nhân viên đi theo ông làm việc hơn nửa năm nên cũng không xa lạ với gương mặt này, đối với những đặc điểm của ông có thể coi như nắm rõ trong lòng bàn tay.

Lục Tâm tùy ý kéo xuống một chút, thấy không có gì nổi bật. Lúc này cô mới cất điện thoại, ngẩng đầu nhìn dòng người đang nối bước, tùy ý nhìn sang bốn phía. Đột nhiên khóe mắt lơ đãng nhìn thấy một người đàn ông cao to, thân hình quen thuộc khiến Lục Tâm bất giác nhìn về phía đó bằng hai mắt.

Người đàn ông này mặc một chiếc áo khoác to, dài đến đầu gối, trên cổ quấn một chiếc khăn to, cặp mắt kính gọng vàng, trên đầu lại còn đội mũ lưỡi trai, cực thời trang.

Liên hệ đến cách ăn mặc, tuy Lục Tâm không thấy được mặt ông ta, nhưng Lục Tâm chú ý tới ngón trỏ của bàn tay trái của hắn có đeo một chiếc nhẫn,

hai tay ông ta luồn vào nhau, ngón cái của tay phải vô ý thức xoay xoay chiếc nhẫn bằng đồng cổ trên tay.

Bàn tay cầm điện thoại của Lục Tâm chợt căng thẳng, lặng lẽ cúi đầu, lúc này cô chưa tắt trang tin tức nên gương mặt Đỗ Nguyên chiếm hơn phân nửa màn hình điện thoại.

Lục Tâm nhìn chăm chăm vào di động một lát, khẽ cắn môi dưới, sau đó thờ ơ soạn một tin nhắn ngắn, gửi đi, ra vẻ lo lắng đánh giá đoàn người xếp hàng chờ.

Kiểm soát viên kiểm tra cẩn thận, hàng người di chuyển chậm chạp, thời gian cũng chậm rãi trôi qua.

Tới gần kiểm soát viên, Lục Tâm mơ hồ phát hiện có chỗ khác thường. Ngoài cửa sổ không biết khi nào đã có vài người đứng ở đó, mặc quần áo bình thường, nhìn như có vẻ đang đợi người.

Hiển nhiên Đỗ Nguyên đứng bên phải đám người cũng đã phát hiện ra bầu không khí bất thường, ông ta vừa bình tĩnh nhìn về phía cửa kiểm tra, vừa nhét một tay vào túi xách, đi ra từ trong đám người.

Lục Tâm nhìn về phía cửa kiểm tra, những người ngoài đó cũng bắt đầu có động tĩnh, có người gọi điện thoại.

Lục Tâm bắt giác nhìn về phía sau, nắm chặt di động trong tay, sau đó từ từ quay đầu lại, hai mắt dán chặt vào điện thoại, vừa gõ chữ, vừa vờ như vô tình dần rời khỏi hàng, chỉ là cúi đầu trò chuyện, cho tới khi đến gần Đỗ Nguyên, chân phải theo bản năng muốn dừng lại nhưng không cẩn thận va vào Đỗ Nguyên.

Đỗ Nguyên hơi lão hóa, thân thể hơi bất ổn, bàn tay kéo Lục Tâm theo bản năng để bình ổn lại thân thể, ông ta cầm tay Lục Tâm, thân thể Lục Tâm mất thăng bằng, tiếng “A” còn chưa kịp là, thì thân thể đã ngã thẳng về phía Đỗ Nguyên, Đỗ Nguyên còn chưa kịp phản ứng đã bị thân thể nhỏ nhắn của Lục Tâm đè lên, vừa vịn ngăn bàn tay trong túi xách của ông ta lại.

Sự việc ngoài ý muốn khiến mọi người xung quanh đều đổ dồn về phía này. Giang Diệc Thành và Hoàng Thành cũng xoay người, nhìn Lục Tâm chặt vật nằm trên người Đỗ Nguyên, Giang Diệc Thành bắt ngờ nhíu mày.

Lục Tâm giấu gương mặt đỏ bừng trong bàn tay, , nói năng có chút lộn xộn: “Thật ngại quá, thật ngại quá.” Nói xong khủy tay trái của cô chống lên cánh tay bỏ vào trong túi xách của Đỗ Nguyên, giấy dựa muốn đứng lên.

Đỗ Nguyên bị đè ở dưới tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhanh lên.”

Nhưng đã không kịp nữa, khi ông ta vừa động thì vị kiểm soát viên và đội ngũ mặc thường phục khi này đã nhanh chóng làm việc. Đỗ Nguyên vì bị Lục Tâm bắt ngờ giữ lại nên đã mất đi cơ hội tốt, không đợi Lục Tâm rút cánh tay đè ông ta về, vài người mặc thường phục đã chạy tới nơi, chiếc công kim loại chói lọi ngay lập tức đeo trên tay Đỗ Nguyên, cánh tay bị Lục Tâm đè cũng nhanh chóng bị lôi ra, khóa công được cài lại.

Cùng với bàn tay là một khẩu súng cầm tay (súng lục).

Khi súng được mang ra, mọi người đang vây xem ở xung quanh sợ tới mức liên tục lui về phía sau vài bước, Lục Tâm cũng giật mình đứng dậy, người có chút chật vật, dường như vẫn chưa hết kinh hoàng.

“Ông.” Lục Tâm muốn nói gì đó, nhưng vì quá mức sợ hãi mà không nói thành lời, chỉ là cũng vô thức lui vài bước.

Sau đó Đỗ Nguyên cải trang đã bị cảnh sát đưa đi, còn lại một người cảnh sát nói lời cảm ơn với Lục Tâm, khi hai người đối mặt với nhau thì đối phương hơi sững sốt:

“Cô Lục?” Tiểu Lăng không xác định hỏi.

“A? Ngài là.” Lục Tâm hơi ngại ngùng, không nhận ra đối phương là ai.

“Mấy ngày trước chúng ta xem mắt.” Tiểu Lăng cười gọi lại cho cô.

Lục Tâm nháy mắt nhớ đến, hơi ngượng.

Cũng may Tiểu Lăng không để ý, cùng cô nói lời cảm ơn, lại nhìn cô có vẻ bận rộn, liền hẹn ngày khác nói chuyện.

Hôm nay Lục Tâm giúp cảnh sát một việc lớn ngoài ý muốn, bọn họ nhất định muốn khen thưởng cho cô. Nhưng nhìn cô bây giờ không tiện, nên để lại số điện thoại, khách sáo trò chuyện hai ba câu rồi mới rời đi.

“Người lúc này là ai vậy?” Sau khi Tiểu Lăng đi khỏi, Hoàng Thành hỏi.

“Là người quen lần trước bạn của em giới thiệu.”

“Không phải người đó.” Hoàng Thành ngắt lời cô, “Là người vừa bị cảnh sát mang đi.”

Lục Tâm lắc đầu: “Em cũng không biết, tới bây giờ em còn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.”

Hoàng Thành cười: “Xem ra Lục Tâm trong lúc vô tình đã giúp cảnh sát lập được công lớn rồi.”

Lục Tâm được anh ta khen có chút ngượng ngùng: “Anh còn nói, lúc này thật tạ tội.”

“Người lúc này không phải là Đỗ Nguyên sao?” Giang Diệc Thành bỗng dừng mở miệng, ngón tay vuốt ve cằm.

Lục Tâm “A” một tiếng, nhin không được quay đầu nhìn lại nơi mà cảnh sát vừa dẫn người đi, đuôi lông mày nhếch lên: “Không phải đâu, em đi theo ông ấy làm việc hơn nửa năm, bộ dáng dường như không béo như vậy, giọng nói cũng không giống ông đó đâu, dường như không phải là Đỗ Nguyên.”

“Có phải hay không tôi nay xem tin tức sẽ biết thôi.” Giang Diệc Thành thản nhiên nói, không tiếp tục chủ đề này, anh nhìn về phía cô: “Em không bị thương chứ?”

Lục Tâm lắc đầu: “Không có việc gì.”

Chỉ là khuỷu tay trái bị đập nên hơi đau mà thôi.

Lục Tâm theo bản năng xoa xoa khuỷu tay.

Hành động nhỏ này không thể tránh khỏi ánh mắt của Giang Diệc Thành, anh không nói gì, khi tới Hương Cảng liền sai Hoàng Thành đi mua chai dầu Hoa Hồng cho cô thoa .

Còn anh ta vẫn lạnh nhạt không nói gì như cũ, đón xe về khách sạn trước.

Đoạn ngắn ngoài ý muốn tại sân bay rất nhanh trở thành điểm nóng, đứng trang đầu trên các báo tin tức và trở thành trọng điểm của weibo, cảnh sát đã xác nhận, người bắt nạt bắt được là Đỗ Nguyên.

Khi nhìn thấy tin tức thì, Hoàng Thành không khỏi reo ghẹo Lục Tâm: “Lục Tâm à, thật không ngờ em lại thu được một món hời đó, phần thưởng này không ít đâu.”

Lục Tâm cũng cười theo: “Em có thể nghỉ làm việc trong một thời gian dài chứ?”

Hoàng Thành nhìn về phía Giang Diệc Thành: “Anh nghĩ Giang tổng sẽ không thả người đâu.”

Giang Diệc Thành chỉ thản nhiên bảo: “Mọi người về phòng của mình nghỉ ngơi trước đi, ba giờ chiều nay còn có cuộc hội nghị.”

Hoàn toàn chỉ bàn luận chuyện công việc, sau đó anh ta cũng xoay người trở về phòng.

Hoàng Thành cũng làm mặt quỷ với Lục Tâm, sau đó cũng trở về phòng.

Lục Tâm trở về phòng của mình, vừa cất hành lý, còn chưa kịp gọi điện thoại về cho Lục Cảnh Hành báo bình an đã thấy Lục Cảnh Hành gọi tới, đoán chừng là anh đã thấy tin tức sân bay, còn bị đăng thêm ảnh nữa, là hình ảnh cô chật vật đè lên người Đỗ Nguyên.

“Em không bị thương chứ?” Quả nhiên, điện thoại vừa được kết nối, Lục Cảnh Hành đã vào chủ đề chính, ngay cả một câu hỏi thăm vô nghĩa cũng không nói, giọng nói bình thản trầm thấp, không nghe ra một tia cảm xúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

“Anh đã xem tin tức rồi?” Lục Tâm cẩn thận hỏi, giọng Lục Cảnh Hành càng lạnh nhạt, thì cô càng không thể nắm bắt.

“Uhm”

Mơ hồ lên tiếng trả lời, lúc này Lục Tâm có thể tưởng tượng được lúc này một tay anh cầm điện thoại, một tay tùy tiện đút vào túi quần, đưa lưng về phía cửa chính, đứng bên cạnh cửa sổ nhìn xuống đường, trong đầu xuất hiện bóng dáng thon dài khiến cho Lục Tâm rung động, anh không nói lời nào, cô cầm điện thoại cũng không dám hé răng.

“Không bị thương chứ?” Lục Cảnh Hành lạnh nhạt hỏi lại vấn đề vừa rồi.

Lục Tâm liền đáp lại anh: “Không có.”

“Khụy tay thì sao?”

“Bị thương ngoài da thôi.”

Đầu dây bên kia Lục Cảnh Hành lại không nói gì.

Lục Tâm đoán không ra tâm tư của anh lúc này, thấy anh không nói, cô liền thấp giọng nói: “Chuyện này..... Nếu không còn việc gì thì em cúp máy trước, buổi chiều em còn phải đi họp.”

“Lục Tâm.” Rốt cuộc Lục Cảnh Hành cũng mở miệng, không cho phép cô cúp máy: “Chỗ đó có cảnh sát, em cần quái gì đập đầu vào tường, hả?”

“.....” Lục Tâm không ngờ anh vừa mở miệng trách cứ, ngăn người một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Trên người ông ta có mang theo vũ khí, ông ta lẫn vào dòng người đi qua đi lại, nếu trong lúc hồ đồ, ông ta quyết định ngọc đá cùng vỡ thì sao. Lúc đó ông ta đã thấy hành động của cảnh sát, ông ta tùy tiện tạo một vụ công kích, ở hiện trường có nhiều người vô tội như vậy, nếu thật sự phát sinh xung đột sẽ không tránh được việc lạc đạn gây thương tích cho người khác, hoặc bị bắt làm con tin, trong tình huống cấp bách như vậy cơ bản là không có nhiều thời gian để suy nghĩ, để có thể giảm bớt thương vong trước hết cần khống chế đối phương trước, không thể để một người như cá nằm trên thớt lại chạy thoát dễ dàng như vậy.”

Lại nói, cảnh sát cũng lo lắng đến tình huống đặc thù lúc đó, chờ Đỗ Nguyên hoàn toàn thoát khỏi đám người mới tiến hành truy bắt hắn, với sự giao hoạt của Đỗ Nguyên, chuyện ông ta lợi dụng cơ hội mà chạy thoát không phải là không có khả năng.

“Em làm sao biết cảnh sát không thể khống chế hắn?” Lục Cảnh Hành hỏi, giọng nói thật kiên cố.

“Vậy anh làm sao biết cảnh sát nhất định có thể khống chế hắn?” Lục Tâm dựa theo lời anh hỏi ngược lại, bị Lục Cảnh Hành trách cứ khiến lòng cô rất khó chịu.

Lục Cảnh Hành trầm mặc một lát: “Lục Tâm, không phải anh phản đối em dừng cảm xôn lên. Nhưng em phải biết rõ, Đỗ Nguyên là thuộc một tổ chức, chứ không phải là một cá nhân, địa vị của ông ta trong đó cũng cao như trong Hoa Nguyên, có rất nhiều người vì họ mà bán mạng. Hiện giờ do em mà ông ta thất thủ bị bắt, hơn nữa là ở trước mặt mọi người, bao nhiêu người chụp được hình ảnh hiện trường đăng công khai trên mạng, mặc kệ lúc đó em là cố tình hay vô tình, chỉ cần sau này tổ chức đứng sau Đỗ Nguyên phát hiện ra do em mà mất đi cơ hội chạy thoát, nhất định sẽ có rất nhiều người vì chuyện này mà giận chó đánh mèo đến tính sổ trên người em. Em có hiểu những gì anh nói không?”

Lục Tâm tất nhiên là hiểu được, cho dù lúc đó cô cố gắng hết sức không để lộ mặt ra, nhưng cô đi theo bên cạnh Giang Diệc Thành, lại thêm trang phục lúc đó, chỉ cần ảnh chụp hiện trường bị công khai trên mạng, người có tâm muốn tìm được cô là chuyện rất dễ dàng, cũng có nghĩa là, một thời gian rất dài sắp tới, ngày tháng của cô sẽ không còn yên bình nữa, nhưng chỉ là có lẽ mà thôi, nếu cảnh sát có thể bắt trọn lưới tổ chức đứng sau Đỗ Nguyên, hoặc đối phương cam chịu số mệnh, sẽ không chú ý.

Duy có thể khẳng định, vì bảo vệ an toàn cho cô đồng thời phòng ngừa sau này cô bị trả thù, cảnh sát đã cố ý xử lý nhẹ chuyện này, các manh mối được các phương tiện truyền thông thông báo rằng, cảnh sát chỉ nói là Đỗ Nguyên tót lọt qua cửa kiểm tra an ninh thì bị bắt về quy án, như vậy ngoài việc có thể bị tìm trả thù, cuộc sống của Lục Tâm cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng tất nhiên vận khí của Lục Tâm không tốt như vậy.

Ngày hôm sau lúc khai mạc hội nghị, cùng Giang Diệc Thành xã giao tiếp khách đã uống rất nhiều rượu, khi trở về một thân đầy mùi rượu khiến Lục Tâm khó chịu, về tới phòng liền theo thói quen lấy quần áo đi tắm, thân người ngồi xỏm trước va-li hành lý, kéo hành lý qua thì tay thoáng dừng lại, khóa kéo của va-li bị người nào đó mở ra một nửa.

Tuy Lục Tâm làm việc rất tùy ý, nhưng trí nhớ của cô không kém, cô nhớ rõ tối hôm qua cô đã khóa lại rất cẩn thận.

Ngón tay kéo khóa bất giác co chặt, Lục Tâm mím môi, thân nhiên mở va-li hành lý ra hết, thấy quần áo bên trong hơi loạn một tí thì sắc mặt cũng không động một cái, chỉ coi như không có việc gì lấy quần áo trong va-li ra, tiện tay ném lên trên giường, che lên chỗ cô vừa để điện thoại xuống. Sau đó kéo va-li hành lý lại, xoay người ôm lấy quần áo cùng với điện thoại đi động được quần áo trùm lên đứng dậy, lúc đứng dậy, cô dùng ánh mắt bình tĩnh đảo qua rèm cửa sau sofa, nhìn thật kỹ lưỡng thấy rèm cửa hơi hơi động dậy, lại coi như không có việc gì dời ánh mắt đi, ôm quần áo cùng điện thoại đi đến phòng tắm, vừa đi vừa hướng cửa phòng đối diện cao giọng: “Giang tổng, ngài đợi lát nữa tôi sẽ đến, tôi thay quần áo xong sẽ đến ngay.”

Bàn tay liền móc điện thoại ra gọi cho Lục Cảnh Hành.

Khi vừa đi qua cửa phòng tắm thì một tay vội vàng vắt quần áo lên móc treo đồ, một tay cánh tay khác mở cửa phòng ra, mở một nửa cánh cửa, thân ảnh nhanh nhẹn vọt ra khỏi phòng.

Lúc mới từ bên trong chạy ra, Lục Tâm phát hiện lòng bàn tay mình dính đầy mồ hôi, cô không dám dừng lại, vừa gọi điện thoại vừa chạy qua phòng Giang Diệc Thành ở đối diện, đôi tay nóng lòng ấn mạnh chuông cửa.

Cửa phòng được mở ra rất nhanh.

Giang Diệc Thành đứng ở cửa, khó hiểu nhìn Lục Tâm.

Lục Tâm tắt di động, mặt tái nhợt, không đợi Giang Diệc Thành mở miệng đã chống vào cánh cửa, cúi đầu nheo: “Giang tổng, có thể cho tôi vào phòng một chút không? Trong phòng tôi có người.”

Lúc này giọng nói của cô vô cùng run rẩy, Giang Diệc Thành nghe giọng cô nói, đồng thời cũng nhìn ra sự hoảng sợ trong mắt cô, khiến anh ta không nhận được khe nhìn ra phía sau cô, không nói hai lời một tay kéo tay cô, một tay túm lấy cô kéo cô vào phòng, sau đó đóng sầm cửa lại.

“Xảy ra chuyện gì?” Giang Diệc Thành hỏi, xoay người đi đến tủ lạnh lấy nước cho cô uống.

“Tôi không biết.” Lục Tâm khẽ lắc đầu, giọng nói so với vừa rồi bình tĩnh hơn “Khi tôi về phòng, định lấy quần áo đi tắm, lúc ngồi xổm xuống vô tình nhìn thấy dưới rèm cửa có một đôi giày.....”

“Cô có đặc tội với người nào không?” Giang Diệc Thành hỏi, nghiêng người lấy điện thoại, cúi đầu bấm số gọi.

Lục Tâm lắc đầu: “Không có, hôm qua tôi chỉ không cẩn thận đụng ngã ông chủ thôi.”

Giang Diệc Thành nhíu nhíu mày, không nói gì thêm, để cô ngồi một lát, còn anh ta thì nhắc điện thoại gọi bảo vệ của khách sạn.

Bảo vệ của khách sạn đến rất nhanh, nhưng trong phòng đã không còn ai.

“Lục Tâm, có phải lúc nãy cô nhìn lầm rồi không?” Sau khi bảo vệ tìm kỹ một lần nữa trong phòng hoàn toàn không có người liền hỏi.

“Vừa rồi tôi thật sự nhìn thấy dưới kia có một đôi giày.”

Lục Tâm chỉ chỉ dưới rèm cửa, nơi đó đã được tìm kỹ từ trên xuống dưới vài lần nhưng không thấy ai cả. Lục Tâm vô cùng xác định, khi cô trở về phòng thì đúng là có người nấp ở đó. (Editor: Tâm tỳ, chị bị ngốc sao? Lúc chị vs Giang tổng vô phòng uống nước thì người ta đã nhân cơ hội chạy mất rồi, còn đứng im đấy cho chị gọi bảo vệ tới bắt sao?)

“Đi nói những bảo vệ khác xem lại camera theo dõi hành lang với camera thang máy của khách sạn một chút đi.” Giang Diệc Thành nhẹ giọng phân phó, sau đó quay đầu nói với Lục Tâm: “Đêm nay cô ở tạm bên phòng tôi đi.”

Lục Tâm ngẩng đầu nhìn anh ta theo bản năng: “Vậy Giang tổng anh ở đâu?”

“Trong phòng có sô pha.” Giang Diệc Thành nói trong phòng có sẵn rồi vừa dứt lời đã xoay người đi đến giữa phòng.

“Giang tổng, không cần phiền toái như vậy, tôi đổi một phòng khác là được.” Lục Tâm vô thức ngăn cản.

Sau khi lớn lên, cô cùng Lục Cảnh Hành cũng chưa từng ngủ chung một phòng, huống chi là Giang Diệc Thành.

Bước chân Giang Diệc Thành thoáng ngừng lại, đưa mắt nhìn cô: “Nếu nửa đêm lại có người lén đột nhập vào thì cô sẽ chạy đi đâu?”

Sau đó như có như không mà nhìn về phía quản lý khách sạn: “An ninh của khách sạn này, nói thật tôi không yên tâm.”

Hoàng Thành đứng một bên khuyên nhủ: “Giang tổng nói rất đúng, Lục Tâm cô cũng đừng nhấn nhá nữa, trong tình huống đặc biệt chấp nhận một chút cũng không mất mát gì, Giang tổng là chính nhân quân tử đó.”

“Tôi không phải có ý này. Vừa rồi chắc chỉ là ăn trộm mà thôi, có lẽ sẽ không xui xẻo đến mức bị ăn trộm theo dõi hai lần đâu.”

“Nếu không phải ăn trộm thì sao?” Ánh mắt Giang Diệc Thành lạnh lẽo nhìn qua “Người là do tôi đưa tới, tôi có trách nhiệm bảo đảm an toàn cho các người.”

Lục Tâm khẽ mím môi, không phản đối nữa: “Cảm ơn Giang tổng.”

Đi theo Giang Diệc Thành trở về phòng của anh ta.

Vừa quay lại thì thấy Lục Cảnh Hành gọi lại, khi nãy lúc Lục Tâm gọi cho anh, vừa lúc anh đang tắm, điện thoại để trên bàn.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Điện thoại vừa được nghe, Lục Cảnh Hành liền hỏi thẳng, bình thường Lục Tâm sẽ không bao giờ gọi điện thoại cho anh, việc cô gọi điện cho anh chứng minh cô có việc tìm anh, hơn nữa còn là chuyện rất quan trọng.

“Bây giờ thì không có việc gì rồi, khi nào gặp em sẽ nói rõ với anh.” Ở chung với Giang Diệc Thành, Lục Tâm không muốn nói nhiều với Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành nhíu nhíu mày: “Có người tới tìm em sao?”

“.....” Lục Tâm tự cảm thấy rằng giọng nói của mình rất rất bình thường, không ngờ Lục Cảnh Hành vẫn đoán ra được.

“Anh muốn nghe tình hình cụ thể.” Lạnh lùng lên tiếng, không cho phép cô cự tuyệt.

Lục Tâm nói tóm tắt chuyện vừa rồi có người lại xông vào phòng, thấy Giang Diệc Thành đang đứng bên cạnh nhìn, sợ Lục Cảnh Hành sẽ lại hỏi nhiều, liền nói: “Hiện giờ em đang ở trong phòng Giang tổng, rất an toàn, anh đừng lo lắng.”

Sau đó liền cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 17

Giang Diệc Thành nhìn cô đã nghe điện thoại xong, đôi mắt hướng về bên này nhìn lại, từ từ đứng dậy: “Phòng tắm ở phía bên kia, em nhớ tắm nhanh một chút rồi đi ngủ sớm.” Xoay người lại lấy sách trên đầu giường, tháo giày, hai chân thoải mái duỗi ra, gác lên thành ghế sofa. Căn phòng khá lớn, giường cùng ghế sofa đã bị tắm rèm ở giữa ngăn cách, tạo thành hai gian nhỏ. Thật ra nằm trên giường sẽ không có gì xấu hổ, nhưng Lục Tâm đang ở phòng của Giang Diệc Thành, lại giành chiếc giường duy nhất của anh nên cô vô cùng ngại ngùng. Tuy ghế sofa đủ lớn, lại mềm mại thoải mái, nhưng Giang Diệc Thành lại cao hơn mét tám, nhìn anh nằm trên ghế có vẻ chật vật, hướng chỉ, anh hiện đang là lãnh đạo trực tiếp của cô.

Sau một lúc rồi rằm, Lục Tâm quyết định đi về phía Giang Diệc Thành: “Giang tổng, hay anh ngủ trên giường đi, vóc người em thấp bé nên chỉ cần nằm ghế là được.”

Giang Diệc Thành ngay cả mí mắt cũng không thêm động đậy: “Anh muốn em nằm ở đâu thì em nằm ở chỗ đó đi, còn đứng đấy lộn xộn cái gì? Chẳng lẽ em muốn anh cùng em ngủ chung trên giường?”

Khi nói ra câu này, Giang Diệc Thành rút cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn cô.

Lục Tâm bị anh nói sợ tới mức không dám hé răng, bàn tay nhỏ bé nắm lại rồi thả ra cũng không dám tiếp tục gượng ép, khóe môi cô cứng ngắc cổ vể ra một nụ cười, Lục Tâm cầm điện thoại im lặng quay về phía giường.

Người gọi tới cho cô là Lục Cảnh Hành. Chuông đã reo hai lần nhưng cô đang nói chuyện với Giang Diệc Thành nên không nghe máy được. Cô đoán nếu còn không nhắc máy, Lục Cảnh Hành sẽ tiếp tục gọi cho tới khi nào được thì thôi. Bởi vậy cô chậm rì rì nghe máy.

“Tại sao này giờ anh gọi em lại không nghe điện thoại?” Giọng nói của Lục Cảnh Hành có chút trầm, thậm chí có một tia vội vàng xao động rất khó phát hiện. Lục Tâm đã từng nói đêm này cô cùng Giang Diệc Thành ở cùng một chỗ sau đó lại ngắt điện thoại khiến cảm xúc anh dần phức tạp, hơn nữa lúc này gọi nhiều lần mà Lục Tâm không nghe máy, mỗi ta bắt đầu đứng ngồi không yên.

“Em vừa có chút chuyện.” Nghe ra ngữ khí của anh không tốt lắm, hơn nữa trong giọng nói lại mơ hồ mang theo tiếng gió, Lục Tâm bắt gặp nói chuyện cũng cẩn thận hơn: “Anh có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Lục Cảnh Hành nhanh chóng đè nén cảm xúc, ngữ khí không nhanh không chậm: “Lục Tâm, đêm nay em không thể ngủ chung phòng với Giang Diệc Thành.”

“..... Anh cũng chẳng làm chuyện gì.” Lục Tâm thấp giọng nói thầm, Giang Diệc Thành hiện đang ở đây, cô cũng không dám nói gì mặc dù có bao nhiêu bất mãn đi chăng nữa. Chung phòng cùng Giang Diệc Thành cô cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng tình huống trước mắt Giang Diệc Thành cũng sẽ không cho cô một phòng khác, cô rất muốn hỏi Lục Cảnh Hành có cách gì không, nhưng lại sợ Giang Diệc Thành hiện tại đang ở đây, nên cũng không dám nói nhiều.

“Anh chưa có nói lo lắng anh ta làm chuyện gì, anh chỉ lo cho em thôi.”

Lục Cảnh Hành tiếp tục nói, có lẽ do đã liên lạc được với Lục Tâm, ngữ khí lại khôi phục như trước, nhẹ nhàng thoải mái, mang theo tiếng hít thở đều đặn, xuyên thấu qua điện thoại truyền đến tai làm Lục Tâm không khỏi ngáy người: “Em không phục sao, ngay cả người đàn ông bình thường như Tiểu Lăng em cũng coi trọng, huống chi là một người rất giống anh như Giang Diệc Thành?”

Lục Tâm nghe Lục Cảnh Hành lên án mình, cảm thấy vô cùng bất mãn, nhện không được liền lên tiếng phản bác: “Em không có.”. Cô nghĩ tới Tiểu Lăng khi nào chứ, chỉ là hỏi anh chút ý kiến mà thôi, hơn nữa ngoại hình Tiểu Lăng cũng không kém. Mặc dù không bằng Lục Cảnh Hành nhưng cũng thuộc dạng tuấn tú, ấm áp như mặt trời.

“Em đừng có chối.” Lục Cảnh Hành thần nhiên vạch trần: “Lần trước nếu không phải anh đứng díp đi ngang qua, chắc canh em đã cùng anh ta đi với nhau rồi.”

“.....” Lục Tâm day day trán, muốn trốn: “Không nói chuyện với anh nữa, tốn tiền cước phí. Em đi tắm đây...”

“Ngồi yên đó cho anh!” Điện thoại còn chưa kịp ngắt, Lục Cảnh Hành đột nhiên rống lên, Lục Tâm sợ tới mức thiếu chút nữa quăng luôn điện thoại.

Giang Diệc Thành cũng thấy được động tĩnh phía bên này, nghiêng đầu hướng về phía cô hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lục Tâm có chút ngại ngùng, đỏ mặt: “Không..... Không có việc gì.”

Trong tay vẫn còn cầm điện thoại.

Giang Diệc Thành gật gù đầu, tiếp tục cúi đầu chăm chú đọc sách.

Giọng nói của Lục Cảnh Hành trầm xuống, từ đầu di động bên kia truyền đến: “Ồ trong phòng của một người đàn ông xa lạ, em dám tắm sao? Lục Tâm, em chẳng lẽ không có một chút ý thức phòng bị nào à?”

Lục Tâm mân mê miệng, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe thấy, nhẹ giọng nói thầm: “Không phải anh nói rất yên tâm về anh ấy ta sao?”

“.....” Đầu dây bên kia, Lục Cảnh Hành im lặng không nói.

Bỗng dưng tâm trạng của Lục Tâm tốt hẳn lên, khó trách này giờ Lục Cảnh Hành vẫn không buông tha, ép buộc cô nghe điện thoại, cô càng nghĩ càng thấy vui vẻ.

“Lục Tâm.” Giọng nói của Lục Cảnh Hành lại khôi phục sự trong trẻo, lạnh lùng như trước: “Em còn nhớ Mạc Ninh không?”

“Vâng.” Lục Tâm gật đầu, cô tất nhiên vẫn còn nhớ rõ Mạc Ninh, cách đây không lâu cô đã bị Lục Cảnh Hành lôi kéo ăn com cùng bọn họ. “Cô ấy hiện tại đang ở Hongkong, chắc sắp tới khách sạn của em rồi, lát nữa em nên cùng cô ấy ra ngoài.”

Lục Cảnh Hành vừa dứt lời, ngoài cửa liền vang lên tiếng chuông cửa.

Giang Diệc Thành có tính cảnh giác cao, nhanh chóng gấp lại quyển sách trên tay, giọng nói trầm xuống: “Ài?”

“Thật ngại quá, xin làm phiền một chút, cho hỏi Lục Tâm có phải đang ở đây không?” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của một người phụ nữ, Lục Tâm nhận ra thanh âm này, là của Mạc Ninh, thời gian cũng thật trùng hợp, không biết có phải Lục Cảnh Hành cố tình kéo dài thời gian nói chuyện điện thoại để chờ Mạc Ninh tới hay không.

“Hình như có người tới, em cúp máy đây.” Lục Tâm ngắt điện thoại, nhìn về phía Giang Diệc Thành đang nhướng mày tỏ ý hỏi cô, chạy nhanh lại nói: “Hình như là chị dâu của em, để em ra ngoài xem.” Nói xong liền muốn đi ra mở cửa.

Giang Diệc Thành cẩn thận hơn cô rất nhiều, tay anh ngăn Lục Tâm đang muốn mở cửa lại, thông qua mắt mèo trên cửa nhìn ra ngoài, sau đó vỗ vai Lục Tâm, tỏ ý muốn cô cũng nhìn xem.

Lục Tâm cũng thuận theo hướng mắt mèo nhìn ra bên ngoài, quả thật đúng là Mạc Ninh.

Giang Diệc Thành mở cửa, có lẽ do trời sinh tính tình cẩn thận, chỉ mở ra một đường hẹp, bàn tay vẫn nắm chặt lấy nắm cửa, từ trên cao nhìn xuống Mạc Ninh: “Xin hỏi chị là?”

Lục Tâm bị anh canh ngang trước cửa, cố gắng vươn người ra phía trước liền nhìn thấy Mạc Ninh, Mạc Ninh cũng đã nhìn thấy Lục Tâm, cười cười gật đầu chào Lục Tâm: “Tâm Tâm.”

Lục Tâm cũng chào một tiếng “Chị dâu”, cũng không trực tiếp gọi tên Mạc Ninh trước mặt Giang Diệc Thành.

Lúc này Giang Diệc Thành mới nghiêng người, mời Mạc Ninh vào phòng, hai người giống như đã rất lâu rồi mới được gặp lại nhau, thân mật hàn huyên chút chuyện vụn vặt, sau đó Mạc Ninh dường như vô tình lộ ra tin tức cô cũng đang ở khách sạn này, Lục Tâm thuận thế nói với Giang Diệc Thành: “Giang tổng, như vậy đi, đêm nay em sẽ đến ở chung phòng với chị dâu được chứ?”

Tầm mắt của Giang Diệc Thành dừng lại trên người Mạc Ninh một lúc, đánh giá vài vòng, sau đó mới gật gù đầu: “Cũng tốt, em nhớ chú ý an toàn.”

Lại thuận đường hỏi số phòng của hai người, lúc này mới để Lục Tâm theo Mạc Ninh rời đi.

Phòng của Mạc Ninh cũng không xa nơi này, Lục Cảnh Hành lo lắng Lục Tâm cùng Giang Diệc Thành ở chung một phòng, trùng hợp cô đang ở gần đó, nên muốn cô tới đây chiếu cố cho Lục Tâm.

“Anh hai của em rất lo lắng cho em đó.” Sau khi trở về phòng, Mạc Ninh cười nói, cũng may cô vừa vặn cô đang ở không xa nơi này, nếu không Lục Cảnh Hành thực sự sắp nổi điên rồi.

“Anh ta không thêm lo lắng cho em đâu.” Lục Tâm nhin không được lâu bầu, vừa rồi trong phòng có chút ngoài ý muốn, nên bây giờ theo bản năng cô vẫn nhìn khắp nơi một lần, lại chú ý xem xét những nơi có thể giấu người ở đó, lúc này mới yên lòng.

Tuy Lục Cảnh Hành đã dạy cô không ít cách đánh nhau, nhưng cô không có nhiều kinh nghiệm thực chiến, ai có thể đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra. Hơn nữa, nếu đối phương mang theo súng, một viên đạn liền có thể xử lý cô lạnh lẽo thân không biết quý không hay.

“Không cần khẩn trương hay lo lắng cả, có chuyện gì cứ gọi cho chị, chị sẽ tới giúp em.” Mạc Ninh khẽ trấn an, sau đó sửa sang lại hành lý cùng Lục Tâm.

Hành lý của Lục Tâm cùng Giang Diệc Thành khi ấy bị xáo trộn, vừa rồi lúc ở phòng của Giang Diệc Thành chỉ kịp thu thập sơ sài, bây giờ mới có thời gian kiểm tra xem có bị mất thứ gì hay không. Hành lý này đã bị người ta lục lọi qua, không biết họ muốn tìm thứ gì. Lục Tâm cẩn thận kiểm tra, mọi thứ

vẫn còn đủ, chỉ có điều giấy thông hành bị lòi ra một ít, không biết có phải có người muốn điều tra thân phận của cô hay không.

“Có chuyện gì vậy?” Nhìn Lục Tâm nhú mày, chăm chú nhìn vào giấy thông hành, Mạc Ninh hỏi.

Lục Tâm lắc đầu: “Không, em còn tưởng sẽ bị mất thứ gì đó .”

Sau khi thu thập mọi thứ ổn thỏa, có Mạc Ninh đang ngồi tại đây, Lục Tâm cuối cùng có thể an tâm ngâm mình trong nước nóng mà tắm.

Mạc Ninh ở lại đây là do sự nhờ vả của Lục Cảnh Hành, Lục Tâm không biết cô ấy còn có chuyện quan trọng gì cần giải quyết, cũng không thể không biết xấu hổ bắt Mạc Ninh cả đêm ở lại đây cùng cô, hơn nữa chính bản thân cô cũng có chút năng lực tự bảo vệ mình, bởi vậy khéo léo hỏi ý kiến Mạc Ninh.

Dường như Mạc Ninh cũng không có ý muốn ở lại đây cả đêm, cười nói: “Không vội, lát nữa chị sẽ đi.”

Hai người sau một lúc trò chuyện, bất giác ngủ thiếp đi lúc nào không hay, bỗng dưng di động của Mạc Ninh vang lên, tiếng chuông làm Lục Tâm cũng giật mình tỉnh giấc, thấy Mạc Ninh nghe điện thoại, sau đó chị ấy chỉ nói một chữ “Được”, sau đó chị đứng lên sửa sang lại mái tóc, dường như chuẩn bị rời khỏi đây.

Lục Tâm cúi đầu nhìn đồng hồ, lại nhìn trời đã khuya rồi, liền khuyên nhủ: “Chị Mạc Ninh, cũng đã trễ rồi, nếu không phải việc gấp, hay chị ở lại đây tới ngày mai rồi đi.”

Mạc Ninh nhìn cô cười: “Không có việc gì, chồng của chị đang ở dưới lầu đợi. Hơn nữa trong thời điểm này, người ta cũng không muốn làm bóng đèn đâu.”

Lời Mạc Ninh nói làm Lục Tâm nghe có chút không hiểu, chưa kịp hỏi lại, đã thấy Mạc Ninh ra mở cửa, cô liền đi theo ra.

Cửa vừa mở, Lục Tâm liền ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn người đàn ông cao lớn đang đứng trước mặt.

Mạc Ninh nhìn Lục Tâm đang sửng sốt, lại nhìn Lục Cảnh Hành: “Cảnh Hành, tự dung nửa đêm lại chạy tới đây, muốn dọa Tâm Tâm nhà chúng ta à?”

Lục Cảnh Hành nâng khóe môi, vẽ ra một đường cong nho nhỏ, cười nhạt: “Đêm nay thật là phiền cậu quá, Đình Lăng đang đợi cậu dưới lầu, hôm khác tớ sẽ mời hai vợ chồng cậu ăn cơm nhé.”

“Khách khí cái gì.” Mạc Ninh cười cười, vẫy tay với Lục Tâm nói tạm biệt, sau đó đi xuống lầu.

Bàn tay của Lục Cảnh Hành thật tự nhiên dừng trên vai Lục Tâm, vỗ nhẹ vài cái: “Hồn ơi, mau trở lại nào!”

Sau khi giúp cô trở về phòng, bàn chân anh đá văng cửa, nghiêng đầu nhìn cô, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ Lục Tâm, sau đó nâng cằm của cô lên, môi anh liền chèn ép xuống dưới, hung hăng nghiền môi của cô, cho cô một cái hôn nồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 18

Khi anh buông cô ra, hơi thở của Lục Tâm vẫn còn hỗn hển, cả người đã bị một cánh tay ôm chặt vào trong ngực, bao phủ toàn thân cô là hơi thở ấm áp của anh, tuy rằng đã bị Lục Cảnh Hành hôn ba lần nhưng đối mặt với sự thân thiết thế này Lục Tâm vẫn có phần không quen, tuy nhiên so với lần đầu tiên bị hôn thì đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất là không ngây ngốc như đã đánh mất hồn.

Một tay cô đặt trên hông anh, ngửa đầu hỏi anh: “Anh sao lại ở đây?” Bây giờ mới hơn ba giờ sáng.

“Sợ khi em trở về sẽ có thêm một người đàn ông xuất hiện bên cạnh.” Giọng nói Lục Cảnh Hành vô cùng thản nhiên, có chút khàn khàn, hơi thở bởi vì nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi mà phập phồng.

Anh trả lời như vậy khiến tâm tình Lục Tâm tốt hẳn lên, tay đặt trên hông anh bất giác siết chặt hơn, đối với lời anh nói có chút không phục: “Em làm gì có đàn ông chứ.”

“Vậy vẫn cần phải đề phòng nghiêm ngặt cùng tử thù.” Giọng điệu vẫn như cũ, không nhanh không chậm, khi Lục Cảnh Hành nói xong bàn tay đã xoa nhẹ trên tóc cô: “Lúc trước là ai qua đêm trong phòng người đàn ông khác? Là ai đã vội vàng lấy quần áo đi tắm? Ài?”

Nói xong lại cóc nhẹ lên đầu cô, xoay lại khóa cửa phòng ăn trộm, khẽ đẩy cô đi vào phòng trong.

Lục Tâm quay đầu nhìn anh: “Anh cảm thấy em cùng anh ấy có thể phát sinh chuyện gì? Cho dù em coi trọng người ta, người ta cũng không coi trọng em

đầu.”

Nói xong, ót đã bị đánh một cái: “Em còn dám nói lên cái tư tưởng không an phận đây à!”

“Cô nam quả nữ ở chung một phòng, lại là cảnh tối lửa tắt đèn, em nghĩ có thể bình an vô sự cả đêm sao?” Lục Cảnh Hành hỏi, nhắc tới chuyện này lại nhin không được tức đến nghiêng răng nghiêng lợi; anh quen biết cô đã bao nhiêu năm, khi hai người ở chung, cô đều khóa cửa phòng mình lại mỗi buổi tối, ngược lại khi ở cùng Giang Diệc Thành lại không hề cố kỵ ở chung một phòng.

Lục Tâm không biết suy nghĩ của Lục Cảnh Hành lúc này, lên án anh không được liền bắt măn: “Em cũng không còn cách nào, anh ấy đã nói vậy, em đâu dám cãi.”

Lục Cảnh Hành rũ mắt nhìn cô: “Sao không thấy em cũng nghe lời anh như thế?”.

Anh rất cao, cúi đầu nhìn cô như vậy khiến cô có cảm giác mình rất nhỏ bé, nhất là con ngươi đen hơi hơi nheo lại, điều này làm cho Lục Tâm nhất thời không dám phản bác, không phục quyết quyết miệng không nói lời nào, cúi đầu nói thảm một câu: “Từ xa chạy đến đây chính là để so đo chuyện này sao? Keo kiệt.”

Giọng cô tuy rất nhỏ nhưng Lục Cảnh Hành vẫn nghe được, nhéo một cái bên hông coi như trừng phạt: “Anh chính là keo kiệt, thế nào?”.

Khi rút tay lại không cẩn thận đụng phải khuỷu tay của Lục Tâm, ban ngày khuỷu tay của cô bởi vì Đỗ Nguyên đã bị thương, đột nhiên bị đụng vào khiến Lục Tâm đau đến nhăn mặt.

Lục Cảnh Hành để ý thấy biểu tình rất nhỏ trên mặt cô, không nói tiếng nào kéo cánh tay của cô, vén tay áo lên.

Động tác của anh mặc dù không làm cô đau, nhưng cũng không nhẹ nhàng cho mấy, Lục Tâm ở một bên không ngừng kêu lên: “Nhẹ tay, nhẹ tay.....”

Lục Cảnh Hành không thèm để ý tới cô, một tay vén ống tay áo của cô lên cao, nhìn chăm chăm vào khuỷu tay bầm tím và trầy một mảng lớn của cô, liếc mắt nhìn cô: “Cái này gọi là chỉ bị thương nhẹ?”.

Lục Tâm không dám hé răng.

Lục Cảnh Hành lôi cô ra sô pha, để cô ngồi xuống: “Bị thương sao không băng bó lại?”.

Nhìn qua bàn: “Không mua thuốc?”.

Lục Tâm chỉ chỉ một cái bọc màu đen trên sô pha, cô mới tắm xong nên đã quên bôi thuốc.

Lục Cảnh Hành vươn người qua lấy lọ thuốc mỡ, nặn ra một ít, cúi đầu bôi thuốc cho cô.

Lục Tâm cảm thấy không cần phải phiền phức như vậy, sức khỏe của cô rất tốt, chỉ là bị trầy da với bầm tím, nhìn có vẻ hơi kinh khủng một tí mà thôi, nhưng sắc mặt Lục Cảnh Hành lúc này lại không tốt, khuôn mặt tuấn tú vô cùng căng thẳng, môi mòng cũng hơi mím lại, biểu tình không chút thay đổi, khiến Lục Tâm không dám hé răng.

“Biết rõ sức khỏe mình ra sao còn không chịu bôi thuốc.” Lục Cảnh Hành nói, đầu không nâng, động tác cũng không dừng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chỗ bầm tím: “Chuyện lúc tối có manh mối gì không? Có biết ai xông vào không?”.

Lục Tâm lắc đầu, lúc ấy cô chỉ dựa vào trực giác để biết phía sau rèm cửa có người, cũng thấy được dưới chân rèm lộ ra đến một đầu gối, vì không rõ tình hình nên không dám ở lâu mà lập tức đi ra ngoài; tuy rằng sau đó Giang Diệc Thành nói bảo vệ trực hôm nay xem lại camera theo dõi hành lang cùng thang máy, camera cũng bị hư rất đúng lúc nên không thu được tin tức gì có ích.

“Phần nhiều là vì em mà tới, nhất định có quan hệ với Đỗ Nguyên.” Lục Cảnh Hành nói “Trước điều tra rõ ràng, trong khoảng thời gian này em nên cẩn thận hơn, đừng đi ra ngoài một mình.”

“Dạ.” Lục Tâm mở miệng gật đầu, Lục Cảnh Hành không nhắc cô cũng phòng bị cẩn thận.

Lục Cảnh Hành bôi thuốc cho cô xong, đem ống tay áo buông xuống, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã gần bốn giờ: “Được rồi, mau đi ngủ đi, sáng mai em còn phải đi học mà.”

Lục Tâm đứng lên, đi được hai bước thì phát hiện Lục Cảnh Hành cũng đi về hướng này, quay đầu nhìn anh, lại nhìn sô pha: “Anh không phải nên ngủ ở sô pha sao?”.

Lục Cảnh Hành liếc cô một cái: “Anh chạy ngàn dặm xa xôi đến đây không phải để ngủ sô pha.”

Đi tới giường, vòng qua bên kia, tay cầm một góc chăn, giữ vài cái, sau đó đặt hai cái gối ngay ngắn lại, trải giường xong lại thấy Lục Tâm còn đứng trước giường rồi rảo nhìn anh rồi nhìn giường, ánh mắt dừng trên mặt anh.

“Không dám?”.

Lục Tâm rồi rầm: “Em ngủ ngoài sofa.”

Nói xong liền xoay người đi ra.

Một đầu gối Lục Cảnh Hành nhanh chóng chống xuống giường, vươn người đưa tay về phía Lục Tâm, ngón tay túm lấy áo ngủ của cô, cả người Lục Tâm bị kéo trở lại ngã lên trên giường đệm mềm mại, luồng cuống chân tay muốn đứng dậy nhưng bàn tay Lục Cảnh Hành đã nhanh chóng vòng qua ôm lấy eo cô kéo toàn bộ cơ thể cô vào lòng anh, anh cũng nghiêng người nằm xuống, đưa cánh tay bị thương của cô lên đỉnh đầu, nháy mắt liền vây chặt lấy cô.

“Lục Tâm.” Anh nhìn cô, con ngươi đen như mực khóa chặt đôi mắt hoảng sợ của cô: “Em hẳn là biết, bốn chữ “bạn gái của anh” đại diện cho điều gì.”

Lục Tâm đương nhiên hiểu rõ, chính là càng hiểu rõ, tình huống trước mắt càng làm cô khó xử, thân thể nóng hừng hực như có lửa đốt, nóng nực làm cả người cô khô nóng, ngay cả hai má cùng lỗ tai cũng bị thiêu cháy.

Tay cô vì bị anh ôm nên đè trước ngực, vô tình chạm vào lồng ngực anh, giọng nói bởi vì khản trương mà trở nên đứt quãng: “Lục Cảnh Hành, anh mau đứng lên.”

Thân mình Lục Cảnh Hành không hề động đậy, chỉ rút một bàn tay ra nắm cằm cô, vỗ về hai má cô, con ngươi đen vẫn khóa chặt ánh mắt cô như cũ, gần từng tiếng nói thật rõ ràng: “Lục Tâm, anh muốn em!”

Đầu Lục Tâm “oanh” một tiếng nổ tung, Lục Cảnh Hành lại không cho cô cơ hội phản ứng, cúi đầu hôn môi cô, hôn hoàn toàn không giống lúc trước, lúc này anh hôn cường ngạnh mà mãnh liệt, hoàn toàn là đoạt lấy, vừa nhanh vừa chuẩn, ngang nhiên xâm nhập vào miệng cô, giống như ngọn lửa mãnh liệt đốt cháy hết thần trí của cô, sau đó tùy ý từ khóa môi hôn dọc xuống cổ cô.

Áo ngủ của Lục Tâm đã bị anh cởi ra, sau khi tắm xong cô chỉ mặc áo ngủ mà không mang nội y, điều này rất có lợi cho anh. Môi anh dần dần hôn tới trước ngực cô rồi đi xuống, anh mở rộng hai chân của cô ra, ngón tay theo đó đột nhiên thâm nhập vào, dùng tư thế ngang nhiên trực tiếp nhất trêu đùa chỗ kia của cô, khiến Lục Tâm cảm thấy hoàn toàn xa lạ cùng ngượng ngùng, cả người trắng nõn đều nhiễm một tầng mờ hời cùng chuyển sang màu hồng tình tẻ, con ngươi trong suốt lộ ra tình dục mê ly, cô co người chui vào trong lồng ngực ấm áp của Lục Cảnh Hành, theo bản năng không ngừng vận vẹo, quanh người đều là hơi thở hỗn loạn của Lục Cảnh Hành.

Anh cũng không tiến hành bước cuối cùng, khi Lục Tâm mềm nhũn dựa vào ngực anh, Lục Cảnh Hành đã dừng toàn bộ động tác, trở mình ôm lấy thắt lưng của cô, kéo cô vào lòng.

“Sáng sớm em còn phải họp, nên hôm nay tạm tha cho em.” Lục Cảnh Hành nói sát bên tai của cô, tiếng nói rất khàn khàn, hơi thở cũng rất loạn, rất nóng nực, khi nói chuyện vẫn có chút nhịn không được cắn nhẹ lên cổ cô, ngón tay vén mấy sợi tóc ẩm ướt dính trên mặt cô ra.

“Anh không khó chịu sao?” Tuy rất ngượng ngùng nhưng Lục Tâm vẫn nhịn không được hỏi, hiện tại thân thể cô cứng ngắc không dám động đậy, dù cách quần áo nhưng vẫn cảm nhận được nơi nào đó cứng rắn nóng bỏng, nóng đến có thể khiến cô bị bỏng. Thậm chí còn muốn cùng anh thân mật hơn một chút.

Bàn tay Lục Cảnh Hành để sẵn ở thắt lưng của cô đè xuống, giọng nói hơi khàn: “Ngày mai em có thể nghỉ sao?”

“Không thể.” Lục Tâm nói, ngày mai là hội nghị quốc tế, cô không am hiểu tiếng Tây Ban Nha cho lắm, hội nghị diễn ra lúc tám giờ sáng, trễ nhất là sáu giờ sáng phải rời giường, Giang Diệc Thành sẽ chỉ cho cô phiên dịch.

“Vậy còn nói lời vô nghĩa làm gì.” Ngữ khí của Lục Cảnh Hành không được vui, kéo áo ngủ của cô đem cô bọc lại, giống như cái bánh chưng, sau đó ôm cô vào trong ngực: “Còn có hai tiếng nữa, mau ngủ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 19

Lục Tâm dù cố gắng đến mấy cũng không thể nào ngủ được, cả người cô bị anh ôm trong lòng. Mặc dù bây giờ là mùa đông, được ôm như vậy cả thân thể đều ấm áp thoải mái, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô cùng Lục Cảnh Hành thân mật như vậy.

Nhịp tim đập còn nhanh hơn cả đêm qua, không thể nào bình tĩnh được, yên lặng vui mình vào lòng anh, dù không ngủ được cũng không dám lộn xộn, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của Lục Cảnh Hành..

Cứ như vậy, cô không nhúc nhích, thân mình cứng lại ở trong lòng anh hơn hai tiếng đồng hồ, tới năm giờ sáng mới mơ màng chớp mắt, bởi vậy khi đồng hồ báo sáu giờ vẫn chưa tỉnh dậy được.

Lục Cảnh Hành đứng sáu giờ đã tự động thức giấc, nhìn Lục Tâm vẫn còn chìm trong giấc mộng, anh không nỡ đánh thức cô dậy nên cho cô ngủ thêm

nửa tiếng nữa, sau đó mới gọi cô rời giường.

Vừa mới chợp mắt được hơn một tiếng, Lục Tâm nghĩ cũng không muốn ngủ, tiếp tục vùi mình trong chăn không chịu dậy. Hết cách, Lục Cảnh Hành trực tiếp xốc chăn lên. Sáng sớm mùa đông, gió lạnh xuyên vào, Lục Tâm không thể không ngồi dậy vì quá lạnh, cần môi nhìn anh chăm chăm, anh vẫn ác độc như vậy, hại cô tối qua vì anh sẵn sàng mà cảm động một phen.

“Mau đi rửa mặt đi.” Bàn tay Lục Cảnh Hành vỗ vỗ mặt cô: “Nếu em không làm nhanh chóng sẽ muộn mất.”

Lục Tâm giương mắt nhìn anh: “Lục Cảnh Hành, lẽ ra những lúc như thế này anh phải cho em ngủ thêm một lúc nữa mới đúng chứ?”

“Đừng có lười biếng nữa, sẽ trở thành thói quen, lâu dần, một chút cảnh giác cũng không có.” Lục Cảnh Hành lãnh đạm trả lời, giúp cô xuống giường.

“Đừng có bám dính lấy cái giường nữa, mau buông tay!”

Lục Tâm luyến tiếc buông tay, nhỏ giọng thảm oán: “Anh mà còn như vậy, sau này em sẽ không gả cho anh.”

Lục Cảnh Hành vỗ nhẹ đầu cô: “Anh có nói muốn kết hôn với em sao?”

“.....” Lục Tâm cứng đờ, xoay người hung hăng đạp một cước về phía Lục Cảnh Hành, lại bị anh lưu loát bắt lấy mắt cá chân, tay kia ở trên gương mặt non mềm của cô nheo vài cái: “Bây giờ thì tỉnh đi.”

Sau đó lôi kéo cô đứng dậy: “Lập lúc đi rửa mặt, còn chậm chạp nữa thì em sẽ biết hậu quả.”

Lục Tâm mân mê miệng, không cam lòng bước vào phòng tắm. Thật ra trước kia cô cũng không ngủ nướng, vừa đúng giờ sẽ lập tức rời giường. Bây giờ không biết có phải vì Lục Cảnh Hành ở đây, nên cô muốn ý lại anh như một thói quen. Lục Cảnh Hành cũng cùng cô rửa mặt, sau đó cùng nhau ăn sáng.

Lục Tâm theo Giang Diệc Thành đi họp. Trong khi đó Lục Cảnh Hành chạy tới căn phòng hôm qua Lục Tâm ở lại cùng Giang Diệc Thành, dò hỏi nhân viên quét dọn vệ sinh nhưng vẫn không tìm được manh mối gì có ích.

Từ trong phòng đi ra, Lục Cảnh Hành lấy danh nghĩa cảnh sát Hongkong lại hỏi khách sạn danh sách những người ở nơi này từ trước, cùng danh sách những khách mới đăng ký. Mặc dù camera ở thang máy cùng hành lang đã bị hủy, nhưng vì ở đại sảnh luôn có người, hệ thống camera ở đây vẫn còn đầy đủ. Lục Cảnh Hành cầm những cuốn phim được quay ngày hôm qua về phòng phát đi phát lại, xem kỹ một cách cẩn thận.

Lục Tâm vẫn nghĩ rằng Lục Cảnh Hành hôm nay phải đi về đi làm, không ngờ sau khi trở lại phát hiện anh vẫn còn ngồi đây. Hơn mười năm ở chung với nhau, Lục Cảnh Hành thường không nói lời nào liên biến mất cả năm trời, bởi vậy Lục Tâm đã quen với việc không hỏi han hành tung của Lục Cảnh Hành trước khi ra ngoài.

“Hôm nay anh không cần phải trở về làm việc sao?” Nhìn Lục Cảnh Hành đang ngồi trên ghế sofa, Lục Tâm nhìn không được hỏi.

Lục Cảnh Hành đang ngồi khoanh chân trên ghế, đặt máy tính của cô lên đùi, trên màn hình đang phát cuốn phim anh vừa lấy từ khách sạn về, hai tay ôm ngực, thỉnh thoảng ngón cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve cằm, con ngươi đen nhìn chăm chăm vào màn hình, đáng vẻ cực kì chuyên chú.

Loại chuyên chú này bị câu hỏi của Lục Tâm đánh gãy.

“Anh đã xin đi công tác.” Lục Cảnh Hành háng giọng, cúi đầu nâng lên tay phải nhìn đồng hồ, “Tại sao ra ngoài lâu như vậy. Em đã ăn cơm chưa?”

Lục Tâm gật đầu: “Lúc này em vừa cùng khách hàng ăn cơm”

Sau đó lại liếc mắt khắp phòng, không thấy có vỏ hộp thức ăn, đuôi lông mày cô hơi cong lên: “Anh chưa ăn trưa sao, để em giúp anh gọi thức ăn.” Lục Cảnh Hành lập tức ngăn cản cô: “Không cần, lát nữa em đi ăn với anh.”

Sau đó vẫy vẫy tay, ý muốn cô tới chỗ anh: “Em lại đây.”

Lục Tâm đi qua ngồi trên ghế sofa, xoay người nghiêng đầu nhìn màn hình máy tính: “Có chuyện gì sao?”

Lục Cảnh Hành liếc mắt nhìn Lục Tâm một cái, sau đó duỗi cánh tay dài ôm lấy thắt lưng cô, khiến cô ngã vào lòng anh.

Lục Cảnh Hành rất vừa lòng với tư thế này, một tay vẫn giữ lấy eo cô, cầm tựa trên đỉnh đầu, tay kia chỉ trên màn hình đang chiếu đoạn băng: “Đây là đoạn băng theo dõi ngày hôm qua trong khách sạn của em”

Lục Tâm kỳ quái quay đầu nhìn anh: “Anh lấy được những thứ này bằng cách nào?”

“Chuyện này có sự giúp đỡ từ phía cảnh sát khu vực.” Lục Cảnh Hành điềm nhiên nói, ngón tay thon dài chỉ vài người trên màn hình máy tính: “Anh đã xem kỹ từ sáng tới giờ, loại trừ những người thường xuyên ở đây, cùng những vị khách là nữ, chỉ có những người này khả nghi nhất. Không phải tối qua em thấy đôi phương bị lộ ra đôi giày sao, nhìn kỹ những người này một chút, xem có điểm nào quen thuộc không?”

Hình ảnh được phóng to ra, Lục Tâm tập trung nhìn vào đôi giày của từng người, cố gắng nhớ lại những chi tiết vụn vặt tối qua.

Mặc dù tình huống tồi qua khá khẩn cấp, nhưng dù sao cũng do một tay Lục Cảnh Hành tỉ mỉ huấn luyện ra nên trí nhớ và độ nhạy bén khi quan sát của Lục Tâm cũng không tính là quá kém cỏi, hơn nữa tồi qua cô vẫn tập trung chú ý ghi nhớ, bởi vậy rất nhanh cô nhìn thấy mục tiêu, ngón tay chỉ một nam nhân cao gầy mặc tây trang: “Em cảm thấy anh nên điều tra người này.”

“Hai người này nữa.” Lục Tâm tiếp tục chỉ vào hai người khác, đây là những người có nhiều nét giống với người tồi qua nhất, vóc dáng cũng tương tự nhau, nhưng theo trực giác, cô vẫn cảm thấy khả năng lớn nhất vẫn là người đàn ông cao gầy mặc tây trang kia.

Lục Cảnh Hành để Lục Tâm xem kỹ những người này thêm vài lần nữa, sau khi cô xác nhận chắc chắn liền lưu lại hình ảnh, sau đó gửi ảnh qua thư cho một người nào đó. Lục Tâm không biết Lục Cảnh Hành muốn mang những bức ảnh này cho ai, biết rằng công việc của anh có nhiều bí mật nên cũng không tiện hỏi, cô chỉ im lặng đợi anh hoàn tất việc gửi thư, sau đó cùng anh đi ăn cơm.

Vì trưa mai Lục Tâm sẽ trở về nên Lục Cảnh Hành chỉ ở cùng cô vào buổi tối, sáng hôm sau anh đã lên đường đi về trước.

Lục Cảnh Hành đang làm việc ở Đệ Tân, lại lấy cớ đi Nghiễm Châu công tác để đến nơi này, vì không muốn Giang Diệc Thành biết anh đã tới Hongkong nên trong lúc đang ở đây anh rất cẩn thận, lúc trở về cũng vô cùng yên lặng, cố gắng không tạo bất cứ sự chú ý nào. Hơn nữa, ở Nghiễm Châu cũng đang có một số việc cần anh giải quyết nên sau khi rời khỏi Hongkong, anh không trở về mà lại sang Nghiễm Châu trước.

Lục Tâm và Giang Diệc Thành cùng nhau trở về.

Có lẽ Giang Diệc Thành cũng nghi ngờ cô có liên quan tới chuyện có người đột nhập đêm hôm trước, nên ngoại trừ việc hỏi khách sạn một chút tình huống vụn vặt, sau đó liền không tiếp tục để ý đến chuyện này nữa, xem như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Từ Hongkong trở về công ty đã hơn bốn giờ chiều, do mấy hôm nay khá vất vả nên Giang Diệc Thành cho phép cô và Hoàng Thành sau khi xuống máy bay được trở về nhà nghỉ ngơi, không cần phải tới công ty làm việc.

Ngày mai Lục Cảnh Hành mới trở về. Lúc này, Lục Tâm ở nhà một mình bỗng dưng cảm thấy có chút không quen.

Sau khi tốt nghiệp đại học, nhiều năm nay Lục Tâm đã quen với cuộc sống ở một mình, cô rất thích cảm giác yên bình khi chỉ có một mình. Lục Cảnh Hành tới không bao lâu, cô lại không chịu nổi cô đơn, dần quen với việc mỗi ngày luôn có anh làm bạn, như quãng thời gian năm ấy hai người vẫn sống chung với nhau.

Cô được Lục Cảnh Hành mang về nhà năm năm tuổi. Khi được mười tuổi, cô bắt đầu được Lục Cảnh Hành huấn luyện một cách tỉ mỉ, mọi kỹ năng đều nắm vững, trải qua hơn mười năm cô đã quen cảm giác khi ở chung với Lục Cảnh Hành, mặc dù sau này có bảy năm xa cách, nhưng giữa hai người đã có rất nhiều ấn ý. Cứ như vậy, không biết từ khi nào, Lục Cảnh Hành đã trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của cô. Bởi vậy khi năm đó Lục Tâm nhận ra người đàn ông này không thể ở bên cạnh mình cả đời, cô đã bắt đầu chủ động né tránh anh, bắt đầu một cuộc sống tự lập mới, học cách làm quen với những khoảng thời gian không có Lục Cảnh Hành ở cạnh.

Lục Tâm cảm thấy dường như cô luôn luôn không thể có được cảm giác an toàn, không những thế, cô lại là người hoàn toàn bị động.

Khi cô mới năm tuổi, trong lúc đi du lịch cùng gia đình cô đã bị lạc tại nhà ga. Trong khi đứng ngơ ngác giữa dòng người đông đúc qua lại nhộn nhịp trước sân, cô đã bị kẻ xấu chụp thuốc mê sau đó bị bắt cóc. Tới khi tỉnh dậy, cô không thấy những gương mặt quen thuộc của gia đình mình đâu cả, lúc này mới phát hiện mình đang bị một đôi nam nữ xa lạ ôm đi. Lục Tâm hoảng sợ tới mức khóc thét lên, hai người kia có lẽ sợ tiếng khóc của cô sẽ khiến mọi người xung quanh chú ý, đỡ dành cô không được liền dùng sức nhéo thật mạnh đùi cô, lại nói thầm bên tai cô những lời lẽ uy hiếp. Mặc dù lúc này Lục Tâm còn nhỏ tuổi nhưng cô vẫn hiểu được tình huống vô cùng nguy hiểm, cô không những không náo loạn nữa mà còn thực ngoan ngoãn nghe lời, gọi đôi nam nữ bắt cóc cô là “Ba, mẹ”

Hai người này thấy cô tỏ vẻ ngoan ngoãn nên cũng không còn cảnh giác nữa, đưa cô tới một nơi hoang tàn không biết tên, đi vào một căn phòng rách nát, ở đây cũng có một nhóm trẻ con giống cô, đứa thì khóc nháo, đứa thì hoảng sợ giấu mình trong góc, những đứa không nghe lời thì bị đánh đập dã man. Lục Tâm thấy cảnh tượng này thì vô cùng sợ hãi, nhưng không biết lúc này cô lại lấy can đảm ở đâu ra, nhân lúc người đàn ông hơi buông lỏng tay đang ôm lấy mình, cô liền hung hăng cắn cho ông ta một ngụm, sau đó lại thừa dịp tên đàn ông đó buông tay ra vì đau liền nhanh chân bỏ chạy, cô không hiểu vì sao có thể trốn thoát khỏi sự truy đuổi của tên đàn ông lực lưỡng đó, cũng không thể nhớ rõ đoạn ký ức này, chỉ nhớ khi đó cô vừa khóc vừa chạy thục mạng, chạy về nơi có nhiều cây cối sau đó một mình né tránh trong núi rừng hoang dã, vừa tồi tăm vừa nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 20

Chương 20

Một buổi tối không tính là dài của Lục Tâm, Lục Tâm bị sợ hãi giày vò cả đêm, để tránh có người đuổi theo cô ở phía sau, cả người co rúc vào một lùm

cây đen xì, từ trên xuống dưới bị các nhánh cây đâm vào những vết thương đã dày đặc, khắp nơi đều bị thương, vừa lạnh vừa đói vừa sợ lại đau đớn, chung quanh ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu thì mọi thứ đều yên tĩnh.

Đối với đêm hôm đó, Lục Tâm chỉ ấn tượng với tối tăm, sợ hãi và đau đớn, sợ hãi thấu trời, một người mở to mắt nhìn trời dần tối lại, rồi lại nhìn bầu trời từ từ sáng lên, cô thật không dám chậm một khắc, trời vừa sáng thì bắt đầu tiếp tục chạy, lao đảo chạy xuống nơi thấp, chạy xuống tới chân núi bên kia, không biết tại sao Lục Cảnh Hành lại xuất hiện ở nơi đó, là Lục Cảnh Hành mười lăm tuổi.

Lúc đó Lục Tâm thật sự ngã vào, lúc đó cô đã không còn sức lực nữa, đầu choáng mắt hoa, hai chân chỉ biết chạy, bầu trời thì rung chuyển mặt đất thì dao động, thể lực bị tiêu hao một cách nhanh chóng khiến cô dường như đánh mất tất cả tri giác, đụng phải người ta cũng không biết, mãi đến khi một bàn tay xa lạ đột nhiên cầm lấy tay cô, bản năng sợ hãi khiến Lục Tâm không ngừng giãy dụa kêu khóc, vừa đau lại thêm sợ.

Sau đó Lục Cảnh Hành ngăn cô lại, nhẹ nhàng ôn nhu an ủi bảo cô đừng sợ, anh nói rất nhiều, chuyện sau này Lục Tâm không nhớ rõ lắm, thần kinh căng thẳng vừa được thả lỏng, cô lại ngất đi, khi tỉnh lại cô thấy mình đang ở bệnh viện, người đầu tiên cô nhìn thấy đó là Lục Cảnh Hành, anh đang ngồi chờ cùng Lục Trình Hải và Trình Uyển Ninh.

Khi đó truyền thông liên lạc vẫn chưa được phát triển, và lại năm đó cô cũng còn quá nhỏ, vốn không cách nào nói chính xác mình ở đâu, cha mẹ cũng không nói cho cô biết, họ tên là gì, một đứa bé không biết mình ở đâu, thật khó để tìm được nhà của nó, mặc dù Lục gia dùng báo chí và phát thanh để đăng tin thì cũng không ai đến tìm cô, bởi vậy cô ở lại Lục gia, ở đấy mười năm liền, mãi đến năm cô mười tám tuổi phải học đại học, cô mới chuyển ra ngoài.

Có lẽ là vì Lục Cảnh Hành là người đầu tiên cô nhìn thấy trong lúc tuyệt vọng, nên sau khi tỉnh lại Lục Tâm khá dính Lục Cảnh Hành, mà cô cũng chỉ dám dính anh mà thôi, đến chỗ nào cũng theo sát anh không dám rời tay.

Khi đó Lục Cảnh Hành cũng tương đối cưng chiều cô, ngoại trừ đi học thì đi đâu cũng dẫn cô theo.

Anh học đại học và nghiên cứu sinh đều ở thành phố B, lúc anh còn học trung học thì thành tích đã đặc biệt tốt, nhưng khi điền tên trường đại học thì lại ngoài dự liệu của thầy giáo, là một trường trọng điểm vùng.

Có lẽ bởi vì chuyên ngành của Lục Cảnh Hành nên khi biết ông Đình thì đã lên kế hoạch sẵn, cho nên anh muốn học ngành gì, người Lục gia cũng không bắt ngờ hay ngăn cản.

Lục Cảnh Hành ở lại trong vùng, đương nhiên là Lục Tâm tiếp tục dán lấy anh. Khi cô học tiểu học, sơ trung, cao trung đều phụ thuộc vào trường anh học, hai trường chỉ cách nhau một con hẻm nhỏ, mỗi khi tan học Lục Cảnh Hành đều đi bộ sang đón cô cùng về nhà.

Việc học của Lục Tâm mỗi ngày một nặng, thế nên Lục Cảnh Hành có giảm cường độ tập luyện của cô xuống, vì thời gian không hợp, nên để tận dụng chút thời gian, Lục Cảnh Hành cương quyết thuê một nhà trọ, hai người ở cùng.

Sau này Lục Cảnh Hành tốt nghiệp, nhưng phân nửa thời gian là anh công tác ở thành phố B, hai người vẫn ở chỗ đó, đến khi Lục Tâm thi đại học mới thôi.

Khi điền nguyện vọng thì Lục Cảnh Hành thay cô tham khảo, đại học đó vốn là trường đại học cũ của anh, Lục Tâm cực kì thích trường học kia, chỉ là buổi tối trước hôm điền nguyện vọng, Lục Tâm lên Lục Cảnh Hành sửa lại, sửa sang đại học ở phương Bắc.

Khi thư thông báo được gọi tới thì Lục Cảnh Hành mừng cô một trận toí bởi, trận cãi vã này của hai người là lớn nhất từ trước đến nay, cô dòi ra ngoài, Lục Cảnh Hành cũng bị phái ra nước ngoài công tác, chớp mắt mà bảy năm đã trở thành quá khứ.

Lục Tâm thở ra một hơi thật dài, đã lâu rồi cô không nhớ lại chuyện lúc trước.

Có lẽ là Lục Cảnh Hành đã trở về, hơn nữa là cá nhân trở về, bây giờ đâu có chuyện gì hai người cũng tránh cãi vã, hoặc là Lục Cảnh Hành đã quên từ lâu, bởi vậy ngoại trừ mấy ngày đầu gặp lại nhau, bây giờ Lục Tâm có thể thân nhiên ở cùng anh, ngược lại chỉ cần Lục Cảnh Hành không ở nhà một ngày một đêm, một mình cô đợi trái lại không muốn thức dậy.

Càng không quen hơn là, Lục Cảnh Hành đi một ngày một đêm, vừa xuống máy bay anh sẽ nhắn tin báo bình an cho cô, Lục Cảnh Hành sẽ không để cho cô phải gọi điện hỏi thăm tin tức.

Từ lúc về đến nhà, Lục Tâm vẫn dính chặt lấy điện thoại, điện thoại yên lặng và không có tí động tĩnh gì, điện thoại vừa động một cái là cô lập tức nhìn vào màn hình, chỉ là mấy tin nhắn rác, mãi đến mười giờ tối lúc cô lên giường đi ngủ, điện thoại của cô vẫn tĩnh lặng lạ thường, điều này khiến lòng Lục Tâm cực kì không có tư vị, không thấy tin nhắn của anh, cô rất lo, lo rằng anh gặp phải chuyện gì, nhưng cô càng lo hơn là anh đang làm nhiệm vụ đặc biệt, sợ đường đột gọi điện đến sẽ ảnh hưởng đến anh, thậm chí là làm hại anh.

Tâm trạng phập phồng lo lắng này theo cô đến khi lên giường đi ngủ.

Cùng với Giang Diệc Thành đến Hương Cảng công tác, lúc trước cách vài giờ anh đã gọi điện cho cô, bây giờ thì đã hơn một ngày rồi mà vẫn chẳng có chút tin tức nào, bảo cô yên tâm thế nào đây?

Lục Tâm lăn lộn trên giường suy nghĩ một hồi, cô không nhận được nhắn cho anh một tin: “Lục Cảnh Hành, anh không sao chứ?”

“Không sao.” Lục Cảnh Hành hồi âm rất nhanh, hai chữ ngắn ngủn đã đủ để nổi bất an ngập tràn trong lòng Lục Tâm tan biến, muốn nhắn thêm một tin

hỏi anh tại sao không chịu nhắn tin về cho cô, tin nhắn đã được viết, nhưng lúc gửi đi lại hơi do dự, sau đó trong lòng lại sinh chút hối hận, dứt khoát xóa đi, đóng điện thoại lại, ngủ!

Lục Tâm không ngủ được, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, thái độ vừa rồi của Lục Cảnh Hành có chút khiến cô thấp thỏm lo được lo mất, điều này làm Lục Tâm thấy rất khó nỡ, nhưng vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh, trò chuyện với Thư Hàm câu được câu không, đến khi Thư Hàm đã ngủ, Lục Tâm vẫn không ngủ được, mở to mắt nhìn lên trần nhà đếm chấm nhỏ.

Khi đã hơn hai giờ khuya, rốt cuộc Lục Tâm đã chịu buông tha cho mấy chấm nhỏ, đưa tay lấy điện thoại đặt trên đầu giường, mở máy, mượn hờn dỗi trong bụng không ngừng gọi cho Lục Cảnh Hành, điện thoại vừa thông, không đợi anh lên tiếng cô đã mở miệng trước: “Lục Cảnh Hành, rốt cuộc là anh muốn thế nào, nếu không sao thì anh nhắn cái tin về cho tôi anh sẽ chết à, tôi đi ra ngoài với người ta anh cũng không thèm gọi điện kiểm tra là vì đã ăn chắc tôi rồi phải không?”

Hết không kịp thở xong, Lục Tâm “Táp” một tiếng cúp điện thoại, ném điện thoại qua bên kia giường, hung hăng lấy chăn đè lên, bịt môi trừng mắt nhìn trần nhà hờn dỗi.

Điện thoại rất nhanh lại vang lên, Lục Tâm cầm lấy liếc nhìn, là Lục Cảnh Hành gọi tới, Lục Tâm không thèm suy nghĩ, nhấn tắt.

Điện thoại lại vang lên, lại nhấn tắt.

Lại vang lên, lại tắt!

Tin nhắn tùy thời mà đến, hết cái này tới cái khác, vốn Lục Tâm tưởng Lục Cảnh Hành nhắn tới, nhưng hơn ba mươi tin nhắn tới liên tiếp sau đó, Lục Tâm rốt cuộc thấy không đứng lăm, đập chăn, bỏ qua lấy điện thoại, mở lên, là tin nhắn thoại, đều là của Lục Cảnh Hành, Lục Tâm đóng máy lại, nháy mắt đã gọi lại, vẫn gọi.

Sau cùng Lục Cảnh Hành nhắn tới một tin ngắn, mơ hồ mang theo giận dữ: “Nghe điện thoại! Lập tức!”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 21

“Hiện tại cảm thấy thế nào?” Lục Cảnh Hành hỏi, giọng nói không nhanh không chậm, rõ ràng rành mạch xuyên qua ống nghe truyền tới, ngay lập tức khiến cho tâm trạng khó chịu của Lục Tâm giảm đi rất nhiều.

Tĩnh táo lại một chút, nghĩ đến tình hình vừa rồi tự nhiên trở nên khó chịu cáu kỉnh, Lục Tâm cảm thấy vô cùng xấu hổ, không còn mặt mũi gặp người.

“Tại sao không nói nữa?” Không nghe thấy tiếng trả lời của Lục Tâm, Lục Cảnh Hành liền lên tiếng hỏi.

“Nên nói cái gì bây giờ?” Giọng Lục Tâm đã hoàn toàn xiu xuống, không còn nộ khí xung thiên như lúc nãy. Cô vùi cả người trong chăn, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

“Nói điều em muốn nói, hỏi điều em muốn hỏi.” Giọng nói vẫn không nhanh không chậm như cũ, âm điệu cao hơn một chút: “Không phải lúc này mới rống rất to sao? Lập lại thêm lần nữa, vừa rồi nói nhanh quá anh nghe không kịp.”

Hiện tại Lục Tâm đã vùi luôn cả khuôn mặt vào trong chăn, thở dài thườn thượt, làm gì còn sự hờn dỗi ban đầu.

“Em quên rồi.” Lục Tâm lờ lờ bầu đáp: “Nửa đêm không ngủ được nên muốn tìm người để nói hươu nói vượn thôi, lúc này anh không nghe rõ thì thôi. Em đi ngủ đây. Ngủ ngon!”

“Em dám cúp điện thoại thử xem!” Lục Tâm từ từ dừng động tác cúp điện thoại, ngữ điệu của Lục Cảnh Hành vẫn không nhanh không chậm: “Nói!”

Tuy ngữ điệu chậm rãi, nhưng lại mang theo một cỗ khí thế không cho phép người khác cự tuyệt.

Lục Tâm vô lực trợn trắng mắt, trừng mắt nhìn trần nhà: “Anh muốn em nói thế nào đây? Em thật sự rất mệt.”

“Lúc gọi điện thoại cho anh không phải nộ khí xung thiên sao? Lúc gọi điện thoại cho anh không phải rất nhanh nhen sao? Tại sao lúc này lại mệt?”

“.....” Lục Tâm hít hít cái mũi, thấp giọng lầu bầu: “Mệt chính là mệt.”

“Tại sao lại tắt máy?” Lục Cảnh Hành tiếp tục hỏi.

“Muốn đi ngủ.”

“Cứ như vậy?”.

“Nếu không thì thế nào?”.

“Tại sao lại đột nhiên gọi điện rồi nổi giận với anh?”.

“Sâu ngủ chui vào đầu.” Lục Tâm trả lời đại khái, không muốn nói nữa, sợ lại nói ra chuyện lung tung gì đấy, đành ngáp một cái thật to: “Em mệt rồi, anh cũng đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon!”.

Nói xong nhanh chóng cúp điện thoại, tiện tay ném qua một bên, kê cằm lên mu bàn tay, nằm im trên giường không nói lời nào, tâm tình bởi vì câu nói vừa rồi của Lục Cảnh Hành mà có phần chán nản, lại cũng có phần tức giận.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng ‘lạch cạch lạch cạch’.

Cả người Lục Tâm theo bản năng trở nên căng thẳng hơn, nhanh chóng nghĩ tới chuyện ở khách sạn đêm hôm đó.

Lục Tâm khẽ cắn môi dưới, nhanh chóng xoay người ngồi dậy, lấy áo khoác ngoài mặc vào, cẩn thận mở cửa phòng ngủ, nhìn về phía cửa chính.

Nương theo ánh đèn mờ ảo bên ngoài, Lục Tâm thấy khóa cửa chuyển động.

Lục Tâm nín thở, nhẹ nhàng chạy đến chỗ cửa chính, nấp vào phía sau cửa, tập trung nhìn chăm chăm vào cửa chính.

Cửa chính nhanh chóng bị mở ra từ bên ngoài, cánh cửa bị đẩy ra làm xuất hiện một khe hở.

Lục Tâm nhìn khe hở càng ngày càng rộng, đến khi một nửa cơ thể của người đến hiện ra, chân phải cô nhanh chóng bỏ ra, cực lực muốn đá vào cằm người đến.

Nhưng chân chưa đá tới đã bị một bàn tay phía sau cánh cửa nhanh chóng bắt được.

“Lục Tâm, em muốn làm quả phụ cả đời phải không?”.

Khi giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên bên ngoài cửa, Lục Tâm đột nhiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, cả người có chút gấp gáp: “Anh đến đây sao không báo trước một tiếng? Nếu vừa rồi em cầm dao trong tay thì làm sao bây giờ?”.

“Là ai chưa đợi anh nói chuyện xong đã cúp điện thoại, đến tận bây giờ cũng không nghe điện thoại?” Lục Cảnh Hành lạnh nhạt đáp, bàn tay thả lỏng, buông mắt cá chân anh đang nắm ra: “Với tốc độ hiện tại của em, cho dù có cầm dao trong tay cũng đều dễ dàng bị người khác xử lý.”

“Hơn nữa.” Lục Cảnh Hành quay đầu đóng cửa lại, bàn tay cầm khóa bảo vệ chống trộm: “Tại sao anh có thể mở được cửa từ bên ngoài?”.

Ổ khóa bảo vệ chống trộm màu trắng trong tay anh vang lên tiếng “Cạch cạch”, theo ngón tay thon dài của anh mở ra, âm thanh vang lên trong đêm yên tĩnh nghe vô cùng chói tai.

Lục Tâm nhanh chóng trở nên đuối lý, cúi đầu không dám hé răng.

Lục Cảnh Hành tiếp tục nhắc: “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, ở nhà một mình, cửa nẻo đều phải cẩn thận khóa kỹ lại, em đều xem như gió thổi bên tai phải không?”

“.....” Lục Tâm tiếp tục không dám hé răng.

Lục Cảnh Hành liếc cô một cái, xoay người mở đèn, sau đó đóng cửa lại.

Lục Tâm cẩn thận nhìn khóa cửa: “Tại sao anh không khóa lại?”.

“Có anh ở nhà, mấy ngày tới tạm thời không cần.” Lục Cảnh Hành đáp, đi vào trong nhà.

Lục Tâm nghe mấy câu nói đó có chút khó hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ theo anh đi vào phòng khách, nhìn anh ngồi trên sofa, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nhìn không được mà hỏi: “Không phải anh nói mình đi Quảng Châu sao? Tại sao lại đột nhiên trở về?”.

“Từ đó đến đây chỉ mất một tiếng đi máy bay.” Lục Cảnh Hành quay đầu nhìn cô, vẫy tay: “Lại đây.”

Lục Tâm bước qua, nhưng còn chưa tới gần anh, tay Lục Cảnh Hành đã duỗi ra tóm lấy cổ tay cô, kéo cô ngã vào lòng anh, cả người anh nhanh chóng lật sấp lại, ngăn không cho cô gãy dũa.

“Tại sao đang nói chuyện với anh lại cúp điện thoại?”.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô hỏi, không biết có phải do đêm khuya hay không, tiếng nói đặc biệt trầm thấp từ tính.

Lục Tâm bị anh ôm như thế tim đập có phần nhanh hơn, khẽ vận vẹo thân mình, nhìn thẳng anh: “Muốn tắt máy đi ngủ.”

“Bình thường không phải luôn để tới sáng sao?” Lục Cảnh Hành vẫn đề lên cô như cũ: “Còn dám nói em không hôn dỗi không?”.

Lục Tâm nghiêng mặt qua: “Không có.”

Lục Cảnh Hành nắm lấy cằm của cô, đem mặt cô xoay lại nhìn thẳng vào anh: “Vẫn còn muốn dấu anh?”.

Lục Tâm bị anh nói trúng nên có phần xấu hổ, nhất là lúc này, anh đang nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt cực kỳ giống đêm hôm đó. (Sâu: đúng rồi đó *vỗ tay* Tâm tỷ, hôm nay tỷ thật thông minh *tung bông* tỷ sắp bị ăn rồi hoho)

Cô có chút luống cuống, muốn đẩy anh ra để đứng dậy, nhưng Lục Cảnh Hành nào cho cô cơ hội, cánh tay ôm thắt lưng cô nhanh chóng thu lại, đầu cúi thấp xuống, môi áp lên môi của cô hôn một lúc, sau đó đứng dậy ôm cô đi vào phòng ngủ.

Lục Tâm lập tức phát hoảng đẩy anh ra.

Cánh tay của Lục Cảnh Hành lại không nhúc nhích, vẫn ôm cô vững vàng như trước, bước chân cũng rất ổn định, khi đi đến bên giường liền hơi xoay người, đem cô đặt lên chiếc giường mềm mại, cả người cao lớn của anh cũng nhanh chóng đè xuống, ngăn cô đứng lên.

“Lục Tâm.” Lục Cảnh Hành nhẹ nắm lấy cằm cô, kêu tên cô, tuy không nói gì nhưng bàn tay đang mở áo ngủ của cô ra đã tiết lộ ý đồ của anh.

Động tác của anh từ đầu đến cuối đều rất thông thả nhẹ nhàng, ngón tay nắm đai lưng của áo ngủ rồi tháo ra, sau đó chậm rãi đem áo ngủ của cô cởi ra, động tác nhẹ nhàng khi nhìn thấy da thịt trắng nõn của cô thì trở nên có chút nặng nề, con ngươi cũng dần dần trở nên tối hơn, Lục Tâm có thể cảm nhận được hô hấp của anh đã có phần khó khăn.

Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút xấu hổ từng quãng khi bị người khác nhìn như vậy. Bàn tay vô thức muốn xé ra giường để che lại cơ thể gần như xích lửa của mình nhưng giữa chừng đã bị Lục Cảnh Hành ngăn lại, bàn tay nóng rực của anh nắm lấy thắt lưng nhẵn bóng của cô, hơi nâng lên, tay kia cầm lấy áo ngủ dưới người cô, trực tiếp xé rách.

Hiện tại động tác của anh đã hoàn toàn không còn ôn nhu, khi quần áo bị xé ra Lục Cảnh Hành liền cúi đầu hôn lên môi Lục Tâm, vừa mau vừa chuẩn, Lục Tâm có thể cảm nhận được dục vọng mãnh liệt của anh lúc này, hoàn toàn bộc lộ ra, không che lấp, không để tâm.

Lục Cảnh Hành quả thật không hề để tâm, động tác từ đầu đến cuối đều cuồng dã, bàn tay nóng rực đốt lên từng đốm lửa nhỏ, theo cơ thể run rẩy của Lục Tâm vượt về từng chút một, do quanh năm luyện bắn súng nên ngón cái cùng ngón trỏ của anh có một tầng chai mỏng, khi lướt qua da thịt nhẵn nhụi tạo ra một loại cảm giác khác thường.

Khi vật cứng rắn nóng bỏng kia chống vào nơi mềm mại của cô, Lục Tâm theo bản năng có phần sợ hãi, tay ôm lấy thắt lưng anh, cúi đầu gọi tên anh, giọng nói bởi vì tình dục mà trở nên hỗn hển, hơi thở cũng rất lộn xộn.

“Lục Cảnh Hành.” Lục Tâm thật sự không biết làm sao cho phải, vừa muốn đẩy ra vừa muốn kéo gần lại.

Lục Cảnh Hành cúi đầu hôn cô, trấn an sự lo lắng trong lòng cô.

“Lục Tâm.” Anh gọi tên cô, giọng nói khàn khàn thu hút sự chú ý của Lục Tâm, cô ngẩn ngơ ngẩng đầu nhìn anh, đây là lần đầu tiên Lục Tâm nhìn thấy Lục Cảnh Hành thế này, tóc đen ẩm ướt, ánh mắt vì tình dục mà trở nên sâu thẳm, trên trán cùng trên mặt đều dính một tầng mồ hôi tinh tế, hơi thở ướt mùi tình dục, toàn thân lộ ra gọi cảm cùng dụ hoặc trí mạng.

Lục Tâm cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, loại miệng lưỡi khô khốc ngoài cảm giác từ trên người truyền đến, còn bị thị giác mãnh liệt kích thích.

Một bàn tay Lục Cảnh Hành đỡ gáy cô, nâng nửa người trên của cô lên, ôm chặt vào trong ngực, buông mắt nhìn mái tóc đen ẩm ướt của cô, khí chất của anh trong trẻo mà lạnh lùng, tay anh nhẹ nhàng vỗ về hai má cô, ánh mắt anh lưu luyến bịn rịn.

“Lục Tâm.” Giọng nói khàn khàn trầm thấp nhẹ nhàng kêu tên Lục Tâm khiến cô hoàn toàn không chống đỡ được, huống chi khi anh gọi tên cô anh còn khẽ hôn khiến cho mỗi một chữ rơi trên môi của cô, thu hút toàn bộ lực chú ý của cô, bởi vậy khi anh đột nhiên dùng sức mạnh mẽ tiến vào trong người cô, Lục Tâm không hề có sự phòng bị, xé rách đau đớn khiến người cô co lại cứng đờ, mi tâm cùng lông mày nhăn lại thành một đoàn, tiếng kêu đau bị nụ hôn của Lục Cảnh Hành nuốt chửng.

“Ngoan, một lúc sẽ không đau nữa.” Lục Cảnh Hành thấp giọng trấn an cô, âm thanh rất khàn, mang theo sự kiềm chế cùng thống khổ, nhưng lại chỉ hôn cô, mãi cho đến khi Lục Tâm từ từ thích ứng được, thả lỏng người ra mới nắm lấy thắt lưng của cô mà dùng sức, tuy thế nhưng vẫn quan tâm đến cảm thụ của Lục Tâm nên Lục Cảnh Hành không dám phóng túng quá mức, tất cả đều vô cùng dịu dàng cẩn thận, đến khi cả hai đều một lần thì ngừng lại, ôm cô ngủ đến sáng.

Lục Tâm mệt mỏi nên ngủ rất sâu, thẳng đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh dậy. Khi mới thức dậy toàn thân đều không thoải mái, sau khi được Lục Cảnh Hành ôm đi ngâm nước ấm mới dễ chịu hơn một chút.

Được ăn no thoải mái nên người nào đó thần thanh khí爽, Lục Tâm lại vẫn cả người ỉu rù không thoải mái như cũ, tuy Lục Cảnh Hành đã kiềm chế rất nhiều, nhưng năng lực trên phương diện nào đó vẫn khiến cô chịu không nổi.

Từ khi rời giường Lục Tâm liền bắt đầu trừng mắt oán hận nhìn anh.

Tâm tình Lục Cảnh Hành lại rất tốt, tự mình xuống bếp chuẩn bị bữa sáng, còn chu đáo đút com cho cô ăn.

Lục Tâm đương nhiên không dám để anh đút cho mình ăn, hơn nữa cũng không yếu ớt đến mức đã qua một đêm mà lại không xuống giường được.

“Tại sao hôm qua anh trở về mà không nói với em?” Khi ăn com Lục Tâm không nhịn được liền đem nỗi canh cánh đã ở trong lòng một ngày một đêm ra hỏi.

Vừa hỏi xong Lục Cảnh Hành liền vươn tay ra捏捏 má nàng: “Cuốn cùng cũng chịu hỏi rồi? Tối hôm qua ai gọi điện thoại cho anh rồi rống lên như sấm liên thanh? Khi thông suốt rồi thì lại không dám nghe điện thoại? Anh còn chưa tính toán với em đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Lục Tâm không nói tiếng nào, chuyên chú cúi đầu ăn com.

Lục Cảnh Hành nâng mắt nhìn cô, lúc này mới chậm rãi nói: “Hôm qua, anh cùng bên cảnh sát đi xác minh một việc. Cuộc gặp này tối mật nên không được phép mang theo điện thoại, cũng kéo dài hơn dự kiến một chút nên không nghe điện thoại em gọi tới được.”

Lục Tâm đang ăn gần như bị nghẹn lại, nghĩ đến những lời tối hôm qua mình nói.

Lục Cảnh Hành lại cố ý khiến cô không thể nào ăn tiếp, tiếp tục nói: “Lúc cuộc gặp chấm dứt cũng đã hơn mười giờ, lại vừa vặn thấy em gọi điện đến, liền bắt máy, định nói cho em biết, ai ngờ…….”

Lục Cảnh Hành lại chậm rãi nghiêng đầu nhìn cô: “Ai ngờ mỗi nữ nào đó ăn dấm chua, không nói một tiếng liền tắt máy.”

Lục Tâm nhất thời quần bách: “Em…… Điện thoại em bị hết pin.”

“A……” Lục Cảnh Hành cười khê, thay cô múc bát cháo khác: “Không phải là muốn tắt máy đi ngủ? Nếu hết pin tại sao hai giờ sáng còn đột nhiên gọi điện đến làm loạn một hồi?”

Lục Tâm lại không nói gì, khi Lục Cảnh Hành đưa bát cháo cho cô thì cô chỉ nhìn chằm chằm vào bát cháo kia mà hoàn toàn không muốn ăn.

“Lộ trình ban đầu anh sắp xếp là đến chiều hôm nay mới có thể quay về.” Lục Cảnh Hành tiếp tục nghiêng đầu nhìn cô nói: “Bởi vì không gọi được cho em, cứ nghĩ em đã xảy ra chuyện nên nhanh chóng đổi vé máy bay để trở về. Em thì ngược lại, ở nhà tán gẫu vui vẻ với Thư Hàm qua internet.”

“Thư Hàm?” Tay Lục Tâm cảm thấy hơi hơi động, ngẩng đầu khó hiểu nhìn anh: “Hai người quen biết nhau khi nào?”

“Đừng nói sang chuyện khác.” Lục Cảnh Hành nói, bàn tay đưa qua, khẽ vỗ vai cái trên mặt cô: “Hôm qua có phải lại suy nghĩ miên man chuyện gì không?”

Tầm mắt của Lục Tâm dừng trên bàn tay anh đặt trên mặt mình, lại dời ánh mắt về phía mặt anh: “Rõ ràng anh mới là người nói sang chuyện khác. Em không hề biết anh với Thư Hàm có quen biết đấy?”

Lục Cảnh Hành thuận thế lại捏 thêm vai cái trên mặt cô: “Lại ăn dấm chua nữa rồi. Ăn cháo đi.”

Lục Tâm nghiêng đầu tránh tay anh, vẫn như cũ không nhúc nhích nhìn anh: “Lục Cảnh Hành, anh lại trả lời không đúng trọng tâm câu hỏi của em.”

Lục Cảnh Hành nhìn cô một cái, thông thả ăn một miếng cháo: “Lục Tâm, một chuyến đi này anh tổn thất rất lớn, em nói xem nên bù đắp cho anh thế nào?”

Lục Tâm theo bản năng cúi đầu nhìn vết hôn xanh tím trên cổ: “Em mới là người tổn thất rất lớn.”

Ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hành, lại phát hiện anh tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, một tay chống cằm, một tay cầm thìa, ngón trỏ cùng ngón giữa đặt phía trước cán thìa, động tác khuấy cháo như có như không, trong mắt tràn đầy ý cười cùng thoả mãn.

Mặt Lục Tâm đột nhiên nóng lên, sáng sớm nay khi ngủ dậy cô đã không muốn nhớ đến chuyện tối hôm qua, hiện tại nhắc tới, trong đầu đều là hình ảnh anh nằm trên người cô, dùng sức ra vào cơ thể cô, vòm ngực rắn chắc lại hiện ra trước mắt, thậm chí một tầng mồ hôi tinh tế, gọi cảm mê người.

Lục Tâm chịu không nổi nữa, đẩy bát: “Em ăn no rồi.”

Lập tức đứng dậy chạy nhanh ra phòng khách, bởi vì sự kích tình tối hôm qua nên thân dưới vô cùng đau nhức, tư thế khi đi của cô cũng có chút kỳ quặc.

Lục Cảnh Hành cũng không trêu cô nữa, yên lặng ăn hết bát cháo, sau khi thu dọn sạch sẽ xong mới đi ra.

Lục Tâm ngồi trên sofa chơi trò chơi điện tử đến nhàm chán, chơi một lát thì những hình ảnh kiểu diêm kia cũng lui đi hết, khi Lục Cảnh Hành đi tới cô đã có thể bình tĩnh mà đối diện với anh, còn tự động nhích qua, chừa cho anh một chỗ.

“Tối hôm qua anh vội vàng trở về như vậy, sẽ không gây ra chuyện gì chứ?” Cuối cùng Lục Tâm vẫn lo lắng cho anh, bèn mở miệng hỏi.

“Không có vấn đề gì lớn, chỉ là hẹn khách hàng đi ăn cơm thôi, gọi điện thoại xin lỗi là được.” Lục Cảnh Hành ngồi xuống cạnh cô đáp.

“Vậy anh còn nói tổn thất rất lớn.” Lục Tâm nhìn không được nói thêm.

Lục Cảnh Hành nhìn cô: “Đổi vé phải đóng thêm 60% phí thủ tục, đây không phải tổn thất rất lớn sao?”

“.....” Lục Tâm không nói gì nhìn anh: “Khi nào thì anh trở nên nghèo như vậy?”

“Gọi điện thoại cho anh em đều lo lắng sẽ lãng phí tiền điện thoại, anh đổi vé tốn rất nhiều so với tiền điện thoại của em”

“.....” Lục Tâm nghiêng đầu: “Sao anh không gọi điện thoại nói cho em biết?”

“Lúc đó là ai không cho anh cơ hội được nói?” Lục Cảnh Hành hỏi, duỗi tay ra đặt lên thắt lưng cô, kéo cô lại ngồi lên đùi mình, người Lục Tâm chỉ cao tới bả vai anh, thân người cô nhỏ nhắn xinh xắn, ôm vào trong ngực rất có cảm giác, anh vô cùng vừa lòng.

Vừa nói đến chuyện này Lục Tâm liền im lặng, tiếp tục cúi đầu chơi trò chơi.

Ôm nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, cái mông nhỏ của cô lại còn vô tư theo động tác chơi trò chơi mà cọ tới cọ lui trên đùi anh, do tối hôm qua không đủ nên giờ dục vọng lại rục rịch trỗi dậy. Trước kia, chưa từng trải qua nên có thể chịu, nay đã biết được mùi vị, Lục Cảnh Hành phát hiện ra anh không thể nào nhẫn nhịn được, bàn tay đặt ở thắt lưng cô nhanh chóng mở vạt áo ngủ ra, trượt vào giữa hai đùi cô.

Cảm giác run rẩy quen thuộc từ nơi đó truyền tới khiến Lục Tâm sợ tới mức vội vàng cầm lấy tay anh, có chút hỗn hên: “Lục Cảnh Hành, anh muốn làm gì?”

“Ăn no, mặc ấm sẽ nghĩ đến tình dục.” Lục Cảnh Hành nói, tay kia nhanh chóng luồn vào trong tóc cô, đỡ lấy cái ót của cô, ép cô phải ngẩng mặt, môi liền ép xuống.

“Lục Tâm, tối hôm qua do lo ngại lần đầu tiên của em, anh vẫn còn chưa thỏa mãn.” Ngậm môi của cô, Lục Cảnh Hành cúi đầu nói, tiếng nói khàn khàn công thêm đang hôn nên có chút mơ hồ không rõ, lại mang đến gọi cảm chết người.

“Em..... Em..... Nơi đó còn đau.” Khi nói xong câu đó, mặt Lục Tâm đỏ đến mức có thể chảy máu ra ngoài.

“Anh phải xem xem có làm em bị thương hay không.”

Lục Cảnh Hành nói xong liền buông môi của cô ra, thật sự muốn nhìn nơi đó của cô, Lục Tâm lập tức cầm cánh tay đang chế trụ đầu gối cô của anh: “Không cần, không cần.”

“Lục Tâm, tối hôm qua anh có chút không kiểm chế được, anh phải xem xem có làm em bị thương hay không.”

Lục Cảnh Hành đẩy hai đùi của cô ra, bàn tay thậm chí đã đụng phải thứ bên dưới quần áo, Lục Tâm liền khóc: “Anh vẫn là trực tiếp làm đi.....”

Cả ngày sau đó, Lục Tâm không thể rời khỏi Lục Cảnh Hành, quan trọng nhất là, đến cuối cùng cô vẫn bị anh tỉ mỉ kiểm tra qua, lại còn bôi cho cô chút thuốc mỡ.

Lục Tâm buồn bực xấu hổ đến muốn chết nằm úp mặt vào gối đầu, Lục Cảnh Hành muốn đem gối đầu của cô kéo ra nhưng lại bị hai tay Lục Tâm giữ chặt lại, sống chết cũng không chịu buông ra, chân còn đá đá vài cái muốn đuổi Lục Cảnh Hành đi, kết quả lại đau đến không chịu nổi, Lục Cảnh Hành rất quan tâm mát xa cho cô một lát, có phần áy náy: “Lục Tâm, còn chỗ nào không thoải mái không?”

“Chỉ cần anh đi ra ngoài em liền vô cùng thoải mái.” Âm thanh rầu rĩ từ trong gối đầu truyền ra, Lục Tâm đang khóc, tuy cả một ngày cô đã bị anh làm cho phải khóc rất nhiều, ngay cả giọng nói cũng có chút khàn khàn.

Tiếng cười từ phía sau truyền đến, Lục Cảnh Hành kéo mặt cô ra khỏi gối đầu, cúi đầu hôn lên mặt cô: “Được rồi, là anh không quan tâm đến cảm nhận của em, lần sau anh sẽ chú ý. Em ngủ một lát đi, anh đi nấu đồ ăn.”

Lại hôn trên mặt cô một cái nữa, lúc này mới chịu đứng dậy rời đi.

Khi Lục Cảnh Hành đi tới cửa, Lục Tâm đột nhiên nghĩ tới một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, bất chấp thẹn thùng, cô cầm lấy chăn quay đầu nhìn về phía

Lục Cảnh Hành: “Lục Cảnh Hành, em sẽ mang thai sao?”.

Đuôi lông mày Lục Cảnh Hành hơi hơi nhếch lên: “Sinh lý của anh hoàn toàn không có vấn đề, còn em, anh nghĩ chắc cũng không có vấn đề gì.”

“.....” Lục Tâm mềm nhũn ngã lên chăn: “Vậy tại sao anh không mang cái kia.....?”

“Lục Tâm, hình như em không muốn có con?” Lục Cảnh Hành nhìn cô, hơi hơi ngưng mi hỏi.

“Hiện tại em mới có nhiều tuổi hả? Có con sớm như vậy để làm gì? Ít nhất cũng phải ba hay năm năm nữa mới tính đến.” Cái miệng nhỏ nhắn của Lục Tâm không tự giác chu lên, hiện tại cô cũng không thích hợp để mang thai.

“Ba hay năm năm nữa? Anh thật sự rất muốn làm lão cha.” Lục Cảnh Hành thân nhiên nhắc nhở.

Lục Tâm liếc mắt nhìn anh một cái: “Em chưa từng nói sẽ gả cho anh.”

Lấy lời nói ngày đó của anh đáp trả lại anh.

Con người Lục Cảnh Hành hơi nhúu lại, động tác đang mở cửa liền dừng lại, quay người đi về phía giường, Lục Tâm liền lập tức chui vào trong chăn, liền tục nói: “Em chỉ là nói giỡn..... Nói giỡn thôi.....”

Lục Cảnh Hành quỳ một chân lên giường, nhanh tay kéo chăn của cô ra, Lục Tâm cả kinh rống to: “Lục Cảnh Hành, nếu anh không sử dụng biện pháp an toàn thì không được phép chạm vào em, em thật sự không có sự chuẩn bị tốt để làm mẹ.”

Kết quả sau khi ăn xong cơm chiều, Lục Cảnh Hành liền đi mua một hộp Durex về, một hộp đầy.

Lục Tâm nhìn chằm chằm một cái hộp đầy đặt trong phòng khách, hỏi một câu vô cùng không thích hợp: “Anh không sợ hết hạn sao?”.

“Anh chỉ lo lắng dùng không đủ.” Lục Cảnh Hành trả lời, tay lại duỗi ra đem cô kéo vào lòng, Lục Tâm nghĩ anh lại muốn làm chuyện đó, theo bản năng tránh cánh tay anh, Lục Cảnh Hành thân nhiên liếc mắt một cái: “Đầu óc đen tối, ăn uống no đủ, nên bản chính sự.”

Xoay người lại lấy từ trong túi áo khoác tối hôm qua để trên sofa ra một tấm ảnh chụp, hai ngón tay kẹp lấy, đặt lên trên bàn.

Lục Tâm đưa tay cầm lấy, là người hôm trước ở Hongkong Lục Cảnh Hành cho người điều tra.

“Người tối hôm đó xông vào phòng em cơ bản có thể xác định là người này. Tên là Trương Vĩnh, nam, 34 tuổi, người Ân Thành, từng đảm nhiệm chức vụ ba năm ở Hoa Nguyên, là lái xe kiêm cận vệ cho Đỗ Nguyên, năm năm trước đột nhiên bị đuổi việc, từng bị khởi tố qua.” Lục Cảnh Hành nói xong, quay đầu nhìn Lục Tâm: “Theo chứng cứ thu thập được, có hai loại khả năng, tự mình chủ động tới, hoặc do Đỗ Nguyên phái tới. Khả năng thứ hai khả thi hơn rất nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chương 23

Lục Tâm đi mở đèn, đi tới phía sau người đến, kiễng mũi chân đá vào đầu của hắn.

Một gương mặt quen thuộc lộ ra trước mắt.

Lục Tâm nhận ra hắn, là Trương Vĩnh, hôm qua Lục Cảnh Hành đã cho cô xem ảnh chụp chân dung hắn.

“Ai sai người đến?” Lục Cảnh Hành hỏi, trong tay anh cầm súng, vẻ mặt không hề thay đổi.

Tuy Lục Tâm là do Lục Cảnh Hành huấn luyện thành, nhưng đây lại là lần đầu tiên nhìn cô nhìn thấy Lục Cảnh Hành dùng súng thật đạn thật.

Nói thực, Lục Cảnh Hành cầm súng nhìn rất tuần tú, thân thẳng như tùng, dáng người cao lớn cân xúng, trông vô cùng tùy ý, nhưng vẫn lộ ra một cổ soái khí cùng ung dung trầm ổn.

Trương Vĩnh đối mặt với sự trầm tĩnh của anh lúc này, tuy cổ tay bị thương vô cùng thảm nhưng vẫn mạnh miệng khẳng định là tự mình tới.

Bởi vì cổ tay bị thương, sắc mặt hắn đã trở tái nhợt trong suốt.

Tầm mắt Lục Tâm từ khuôn mặt tái nhợt của hắn nhìn xuống cổ tay hắn, lại nhìn đến giọt máu dính trên ra giường, Lục Tâm tiếc nuối nhìn ra giường của cô.

Buổi sáng hôm qua cô mới đổi lại ra giường xong, bởi vì một đêm phóng túng nên ra giường bị nhiễm bẩn. Theo cách nói của người cổ đại, thì đó chính là lạc hồng, sáng sớm ngủ dậy vừa nhìn thấy nó cô lập tức đem ra giường kia cuộn lại, định mang đi giặt sạch, ai ngờ lại bị Lục Cảnh Hành lấy đi, không biết anh muốn làm gì. Ra giường hiện tại là do cô mua mới về thay lại, máu trên cổ tay Trương Vĩnh tiếp tục chảy xuống, toàn bộ rớt trên ra giường của cô.

Lục Tâm ghét phiền toái, cầm lấy cuốn sách đặt trên đầu giường, vỗ vào cánh tay bị thương của hắn: “Lau khô máu đi.”

Khi cô vỗ cuốn sách lại không chú ý, trực tiếp đập thẳng vào miệng vết thương khiến Trương Vĩnh đau đến chảy nước mắt.

Lục Cảnh Hành khó hiểu liếc mắt nhìn Lục Tâm một cái, tầm mắt lại tiếp tục đặt trên người Trương Vĩnh, lập lại vấn đề vừa hỏi: “Ai phái ngươi tới?”.

“Tôi tự mình đến.”

“Muốn tìm cái gì?”.

“Tiền.” Tuy rằng đã đau đến muốn xỉu, nhưng Trương Vĩnh vẫn nghiêm túc trả lời.

Khỏe mới Lục Cảnh Hành khẽ nhếch lên, nhấc đầu gối chân phải lên đá mạnh vào chân Trương Vĩnh khiến Trương Vĩnh quỳ rạp xuống đất.

Lục Cảnh Hành nhìn Lục Tâm: “Đem hắn trói lại.”

Lục Tâm xé ra giường bị dính đầy máu ra thành từng sợi, không nói một tiếng liền trói Trương Vĩnh lại.

Cô luôn luôn không biết làm việc nhà, bao gồm cả việc buộc một thứ gì đó, bởi vậy khi trói cũng không có nặng nhẹ, càng không nghĩ tới chuyện tránh miệng vết thương, cứ như vậy đem hai tay của hắn bắt chéo ra sau lưng, dùng mảnh vải buộc hai vòng, dùng sức cột lại, do đặt trên miệng vết thương nên khiến Trương Vĩnh đau nhe răng trợn mắt, chửi ầm lên.

Lục Tâm mí mắt cũng không nâng: “Không phải ngươi tự mình tìm lấy sao?”.

Cổ tay Lục Cảnh Hành vừa lật liền thu súng lại, cúi người cầm súng của Trương Vĩnh rút trên giường lên, ngưng mi đánh giá một lượt.

“Mấy ngày trước, người của Interpol[*] ở Ấn Thành vừa phá được một vụ buôn lậu vũ khí, thu giữ được một lượng lớn súng ống đạn dược, bao gồm AK47[1] của Liên Xô trước đây, súng trường tấn công G36C[2] của cảnh sát Đức, mô hình súng lục Beretta 92F[3] của Italia, súng trường bắn tỉa M03 của Mi...v...v... Qua vụ án đã phát hiện ra Đỗ Nguyên chính là người đã đứng sau các băng nhóm xã hội đen.”

Lục Cảnh Hành quay đầu lại nhìn hắn, quơ quơ cây súng trong tay: “Trong đó loại Beretta 92F này, hình như chỉ xuất hiện tại các băng nhóm của Đỗ Nguyên. Trong nước cầm súng, người là một lái xe tư nhân bình thường, lại có được loại súng lục trang bị cho bộ đội đặc chủng của Mi.....”

Interpol: là tên gọi thường dùng của Tổ chức Cảnh sát Hình sự Quốc tế (tiếng Anh: International Criminal Police Organization), một tổ chức liên chính phủ thi hành luật quốc tế được thành lập ngày 7 tháng 9 năm 1923 tại Viên, Áo.

Trước đây, tổ chức có văn phòng thường trực tại Paris, nhưng từ ngày 1 tháng 5 năm 1989 thì trụ sở chính chuyển về tại Lyon, Pháp. Đây là tổ chức liên chính phủ lớn thứ hai chỉ sau Liên Hiệp Quốc về số quốc gia thành viên. Trong năm 2012, Interpol có tổng cộng 703 nhân viên đại diện tại 98 quốc gia thành viên. Interpol bao gồm 190 thành viên. Interpol là tổ chức trung lập về chính trị, và hiến pháp không cho phép can thiệp về vấn đề này, ít nhất là về mặt lý thuyết, đó là thực hiện các hoạt động chính trị, quân sự, tôn giáo, hoặc có tính chất phân biệt chủng tộc. Công việc của tổ chức này tập trung chủ yếu về an toàn công cộng và chiến đấu với chủ nghĩa khủng bố, tội ác chống lại nhân loại, tội phạm môi trường, tội phạm diệt chủng, tội ác chiến tranh, tội chức tội phạm quốc tế, vi phạm bản quyền, đánh cắp tác phẩm nghệ thuật, sản xuất và vận chuyển, buôn bán ma túy, buôn lậu vũ khí, buôn người, rửa tiền, khiêu dâm trẻ em, tội phạm cổ cồn trắng, tội phạm công nghệ cao, tội phạm về sở hữu trí tuệ và tham nhũng.

Nguồn: <http://vi.wikipedia.org/wiki/Interpol>

[1] AK-47 là một trong những súng trường thông dụng của thế kỷ 20, được thiết kế bởi Mikhail Timofeevich Kalashnikov. Tên súng là viết tắt của “Avtomat Kalashnikova mẫu năm 1947” (tiếng Nga: Автомат Калашникова образца 1947 года). Theo phân loại của khối Xã hội chủ nghĩa, AK-47 thuộc loại tiểu liên, họ súng máy. Theo phân loại của NATO, AK-47 thuộc loại súng trường tấn công, cũng thuộc họ súng máy (machine gun).

Nguồn: <http://vi.wikipedia.org/wiki/AK-47>

[2] Heckler & Koch G36 là loại súng trường tấn công do Heckler & Koch tại Đức thiết kế đầu những năm 1990 sử dụng loại đạn 5.56×45mm để thay thế cho khẩu Heckler & Koch G3 sử dụng loại đạn 7.62×51mm. Loại súng này đã được thông qua và đưa vào phục vụ trong lực lượng quân đội Đức từ năm 1997 để thay thế cho khẩu G3. G36 cũng được dùng để xuất khẩu cho các nước khác.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Heckler_%26_Koch_G36

[3] Beretta 92 (và các phiên bản cải tiến Beretta 96 và Beretta 98 sản xuất bởi Ý, phiên bản M9 sản xuất bởi Hoa Kỳ, phiên bản PAMAS-G1 sản xuất bởi Pháp, cùng tới 5000 phiên bản khác với các cỡ đạn khác) là loại súng ngắn bán tự động tiêu chuẩn của quân đội Ý, Hoa Kỳ và Pháp và một số quân đội các nước khác.

Súng này vốn do Carlo Beretta, Giuseppe Mazzetti và Vittorio Valle thiết kế và được công ty chế tạo vũ khí Beretta của Ý sản xuất từ năm 1972. Từ giữa thập niên 1980, phiên bản Beretta 92F tham gia cuộc thi thiết kế súng ngắn của quân đội Hoa Kỳ để tìm ứng cử viên thay thế cho M1911 và đã được lựa chọn rồi cải tiến thành súng ngắn M9 của quân đội Hoa Kỳ. Tương tự, phiên bản Beretta 92G tham gia cuộc thi thiết kế súng ngắn cho quân đội Pháp và cũng được lựa chọn rồi cải tiến thành PAMAS-G1. Loại quân dụng dùng đạn 9 mm.

Nguồn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Beretta_92

Lục Cảnh Hành mỉm cười: “Người muốn lừa ai?”.

Cổ tay nhanh chóng lật lại, bàn tay vốn đang cầm súng lục thường thức giờ đã nắm lại, hòng súng đen tuyền chia thắng vào trán Trương Vĩnh: “Đỗ Nguyên phải người tới lấy cái gì?”.

“A.... Một thẻ nhớ.” Trương Vĩnh nom nớp lo sợ trả lời, do mất máu quá nhiều nên giọng nói có phần suy yếu.

Lục Tâm và Lục Cảnh Hành cùng đưa mắt nhìn nhau.

“Bên trong chứa cái gì?” Lục Cảnh Hành hỏi.

“Tôi không biết..... Tôi thật sự không biết.” Khi nói những câu này, Trương Vĩnh đã muốn khóc lên: “Van cầu anh mau mời bác sĩ cho tôi, tôi thật sự không chịu nổi nữa rồi.”

Lục Cảnh Hành nhìn qua Lục Tâm, Lục Tâm liền xoay người lấy điện thoại trên bàn gọi cho cảnh sát.

Cảnh sát rất nhanh đã đến mang người đi, tiện thể lấy khẩu cung luôn.

Người vừa bị mang đi Lục Tâm liền vội vàng rửa sạch phòng ở, ngoại trừ ván giường, toàn bộ chăn bông nệm giường đều bị đem ra ngoài.

“Lục Tâm, hôm đó khi đánh ngã Đỗ Nguyên, có phải em đã vô tình lấy đi vật gì trên người hắn hay không?” Sau khi Trương Vĩnh rời đi Lục Cảnh Hành liền ngưng mi hỏi Lục Tâm vấn đề này.

Lục Tâm lắc đầu: “Nếu có lấy cái gì, sao em lại không biết.”

Hôm đó cô chỉ muốn ngăn cản hắn chạy trốn, cơ bản không để ý tới trên người hắn mang theo vật gì, lại càng không có ý định lấy cái gì trên người hắn, chính là vì sao những người đó nhận định vật này ở trên người cô?

Lục Tâm nghĩ không ra vấn đề nằm ở đâu, liền đem quần áo hôm đó đã mặc cùng balo ra tìm kiếm một lượt, nhưng vẫn không tìm được gì.

“Nghĩ ngơi trước đi.” Lục Cảnh Hành cúi người phụ cô thu dọn đồ đạc: “Ngày mai dành thời gian đến sân bay điều tra tiếp.”

Ngày hôm sau là thứ hai, Lục Tâm cùng Lục Cảnh Hành đều phải đi làm, cả hai đều không có thời gian rảnh, mãi đến tan tầm mới có thể đến sân bay, cũng gọi Lục Trọng Khiêm cùng đến.

Lục Trọng Khiêm là con thứ ba của Lục gia, là người của Interpol, có anh đi cùng làm việc sẽ tiện hơn rất nhiều.

Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm thuận lợi đi vào phòng giám sát an ninh của sân bay, cùng nhau xem hình ảnh được quay lại hôm ấy.

Lục Cảnh Hành cố ý kéo đến nhanh đến đoạn Lục Tâm đánh ngã Đỗ Nguyên, xem tới xem lui mấy lần, bởi vì camera có vấn đề nên không quay lại được quá nhiều chi tiết quan trọng.

Lục Tâm cùng Lục Cảnh Hành không hề chớp mắt nhìn chăm chăm đoạn phim từ bảy giờ đến mười hai giờ cũng không tìm ra có gì khác thường.

Cô quật ngã Đỗ Nguyên, sau đó hắn bị cảnh sát mang đi, cô đi kiểm tra an toàn, hết thấy mọi việc đều bình thường, vì sao lại hoài nghi vật kia ở trên người cô, đây là vấn đề Lục Tâm nghĩ mãi không ra.

Lục Cảnh Hành nhất thời cũng không tìm ra có gì khác thường, tạm thời cũng không có nhiều thời gian để xem từ đầu đến cuối, trước hết cứ chép lại rồi mang về nhà tiếp tục nghiên cứu.

Lục Cảnh Hành là người đặc biệt chuyên tâm trong công việc, toàn bộ buổi tối không hề chớp mắt nhìn chăm chăm máy tính, đem đoạn phim hôm đó quay được xem xét tỉ mỉ nhiều lần, từ lúc Đỗ Nguyên bắt đầu xuất hiện đến khi hắn bị bắt mang đi, cuối cùng cũng tìm ra manh mối.

Sau khi Đỗ Nguyên bị mang đi khoảng năm tiếng, tại nơi Đỗ Nguyên bị Lục Tâm đánh ngã, có một tuổi trẻ cô gái ở dưới chân lan can nhặt lên một vật.

Chỗ đó vừa lúc ở dưới lan can nên là góc chết, khó trách không thể nhìn thấy được.

Bởi vì chất lượng video có vấn đề, nên vẫn không thấy rõ cô gái đó nhặt được cái gì, Lục Cảnh Hành không ngừng đem hình ảnh phóng đại lên, mơ hồ nhìn ra đó là một thứ gần giống với một chiếc thẻ nhớ.

Khi Lục Tâm rời giường liền phát hiện Lục Cảnh Hành vẫn còn ngồi bên máy tính theo dõi đoạn phim đó, lập tức ngăn người, sau đó đi qua, ghé vào

lưng anh, hai khuỷu tay chống lên vai anh, nghiêng đầu qua nhìn vào máy tính, lại nhìn Lục Cảnh Hành, nhíu mày: “Anh lại cả đêm không ngủ?”.

Hôm trước bởi vì Trương Vĩnh đột nhập vào nhà, hai người đã không ngủ một đêm, tới hôm qua khi từ sân bay trở về cô thật sự không chịu nổi nữa, tắm giặt sạch sẽ xong liền lên giường nằm nghỉ trước, vừa nằm xuống đã ngủ say, không ngờ Lục Cảnh Hành lại cả đêm không ngủ.

“Ừ.” Lục Cảnh Hành đáp nhẹ, nghiêng người qua, cánh tay tự nhiên ôm lấy thắt lưng cô, kéo cả người cô ngồi trên đùi mình, mặt dán vào mặt cô, nghiêng đầu hỏi: “Ngủ no rồi sao?”.

Lục Tâm ngáp một cái rất to xong liền gật đầu, sau đó hỏi anh: “Anh mau về phòng ngủ một lát đi, tí nữa đến công ty em sẽ giúp anh xin nghỉ nửa ngày.”

Lục Cảnh Hành cười cười, nghiêng đầu ấn một nụ hôn lên mặt cô: “Anh không sao.”

Sau đó kéo cô đứng dậy: “Đi làm chút sớm một chút, anh còn phải bận rộn một lúc nữa.”

Lục Tâm nghiêng đầu nhìn về phía máy tính, nhìn đến hình ảnh anh tạm dừng lại, nhíu mi: “Có manh mối?”.

“Ừ.” Lục Cảnh Hành chỉ vào tay cô gái trong hình: “Thứ này có khả năng chính là thứ Đỗ Nguyên muốn tìm, ban đầu có thể nhờ bên sân bay hỗ trợ tìm cô gái này.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 24

Khi Lục Tâm cùng Lục Cảnh Hành đến sân bay thì đang là giờ nghỉ trưa, hai người đề nghị bên phía sân bay phối hợp kiểm tra giấy tờ chứng minh thân phận của một cô gái.

Bởi vì hành khách vắng lại nhiều nên lượng người rất đông, muốn tìm ra một người không hề dễ dàng, thậm chí cho dù tìm được rồi cũng không chắc chắn đó là người bọn họ muốn tìm.

Nhưng nay chỉ có một manh mối duy nhất, trước tiên cũng chỉ có thể dựa vào đó mà điều tra.

Hơn nữa, làm vậy sẽ khiến những người đó lo ngại, có thể sẽ nửa đêm đến tìm cô lần nữa, khiến họ nghĩ rằng cảnh sát đã nắm giữ rất nhiều tội chứng của họ.

“Đại ca, anh nghĩ bên trong thẻ nhớ cất giấu điều gì?” Trên đường trở về công ty, Lục Tâm nhìn không được hỏi suy đoán của Lục Cảnh Hành.

Sau khi hai người cùng bên sân bay điều tra xong thì trở về, cơm trưa ở Đế Tân chỉ bán một tiếng, thời gian ở sân bay cùng đi lại, cơ bản đã qua thời gian ăn cơm, giờ chỉ có thể chờ kết quả từ bên sân bay.

“Đại khái là sẽ khiến Đỗ Nguyên nhận án tử hình hoặc sẽ làm liên lụy đến rất nhiều người, thậm chí là toàn bộ Hoa Nguyên.” Lục Cảnh Hành nói, vụ án của Hoa Nguyên anh đã đọc trên báo rồi, người hai ngày trước xông vào phòng Lục Tâm, cũng đã nghe được một ít tin tức từ bên cảnh sát, nhưng dù sao anh cũng không phải là người phụ trách vụ án này nên tin tức anh có thể biết cũng rất hạn chế, cũng không thể đánh giá đúng toàn bộ tình hình được.

Đột nhiên anh nhớ ra Lục Tâm đã từng làm ở Hoa Nguyên hơn một năm.

Nghĩ tới chuyện này, Lục Cảnh Hành quay đầu nhìn cô: “Lục Tâm, không phải em đã từng làm ở Hoa Nguyên hơn một năm sao?”.

“Đúng vậy.” Lục Tâm gật đầu: “Có việc gì sao?”.

“Có phải ngay từ đầu chúng ta đã điều tra sai phương hướng rồi không?” Lục Cảnh Hành trầm ngâm mở miệng: “Có phải do bọn họ nghi ngờ khi em rời đi đã mang theo thứ gì đó đi nên mới đến tìm em không?”.

Trong lòng Lục Tâm “lộp bộp” một cái, sau đó lắc đầu: “Không có khả năng này, tối hôm trước Trương Vĩnh rõ ràng đã nói là ở sân bay, nên Đỗ Nguyên mới làm mất đồ ở chỗ đó, chắc họ nghi ngờ món đồ đó đang ở trong tay em.”

“Mặc kệ thế nào, đều phải điều tra cả hai khả năng.” Lục Cảnh Hành nói xong liền cho xe vòng qua, dừng lại trước một nhà hàng ven đường: “Đi ăn cơm trước.”

Từ lúc trưa sau khi tan làm, hai người lại vội vã chạy tới sân bay, đến giờ cũng chưa ăn gì.

Ăn cơm trưa xong thì cũng đến giờ trở lại công ty làm việc, sau khi xuống xe Lục Cảnh Hành liền khoác một tay lên vai Lục Tâm bước đi.

Lục Tâm thật sự không có thói quen thân mật trước mặt nhiều người, huống hồ còn là ngày đầu tiên cùng anh đến công ty, tuy Giang Chi Khê đã giới thiệu với những người khác Lục Cảnh Hành là anh trai của cô, anh em dùng tư thế ái muội như vậy đi vào thấy rất kỳ quặc, bởi vậy Lục Tâm liền nghiêng người tránh cánh tay Lục Cảnh Hành đang đặt trên vai mình.

Con người đen sẫm của Lục Cảnh Hành nháy mắt liền trợn lên: “Lục Tâm!”

Lục Tâm bị anh kêu trong lòng nhất thời có phần sợ hãi, cần môi quay người lại ôm lấy cánh tay phải của anh, làm nũng kêu một tiếng “Đại ca”, lúc này mới chậm rãi nói: “Mọi người đều cho rằng em là em gái của anh, chúng ta ôm ôm ấp ấp như vậy đi vào không thích hợp cho lắm.”

“Từ khi nào thì em bắt đầu để ý đến việc người khác nói gì như vậy?” Lục Cảnh Hành hững hờ hỏi.

Lục Tâm sờ sờ mũi, nhìn xung quanh thấy không có ai, liền ôm lấy cánh tay Lục Cảnh Hành đi đến thang máy.

Từ xa nhìn thấy cửa thang máy đang từ từ khép lại, Lục Tâm nhanh chóng kéo Lục Cảnh Hành chạy qua, nhấn nút mở cửa trước khi thang máy hoàn toàn đóng lại, sau đó nhìn cửa thang máy chậm rãi mở ra, ôm cánh tay Lục Cảnh Hành kéo anh đi vào.

Trong thang máy chỉ có Giang Chi Khê cùng Giang Diệc Thành.

Đột nhiên thấy hai người này, trên mặt Lục Tâm xẹt qua một tia không tự nhiên, lại vẫn như cũ khách khí chào hỏi.

Tầm mắt của Giang Chi Khê và Giang Diệc Thành đều cùng dừng lại ở chỗ cô ôm tay Lục Cảnh Hành, sau đó chậm rãi dời mắt về phía mặt của cô, trong mắt đều ẩn chứa ý tứ không nói nên lời, khiến cho Lục Tâm đột nhiên cảm thấy xấu hổ, không được tự nhiên cười cười, yên lặng buông tay Lục Cảnh Hành ra.

“Khụ.....” Bên cạnh truyền đến một tiếng ho nhẹ, bàn tay Lục Cảnh Hành nắm lại thành vòng đặt trước miệng.

Giang Diệc Thành nhìn Lục Cảnh Hành: “Lục quản lý, anh không được khỏe sao?”

“Cảnh Hành, không phải anh bị cảm đấy chứ? Gần đây thời tiết có hơi lạnh, phải chú ý giữ ấm.” Giang Chi Khê cũng thân thiết hỏi thăm.

“Tôi không sao, cảm ơn.” Lục Cảnh Hành lãnh đạm trả lời, liếc nhìn Lục Tâm một cái, không nói gì.

Giang Diệc Thành cũng cúi đầu nhìn Lục Tâm nói: “Lục Tâm, bốn giờ chiều nay có hai khách hàng người Pháp đến đây, cô cùng tôi ra sân bay đón họ.”

“Hả?” Lục Tâm vô thức nhìn hẩn, tuy biết việc này không có trong lịch trình nhưng vẫn gật đầu: “Được.”

Lục Cảnh Hành khẽ nhăn mày nhưng cũng không nói gì.

Thang máy dừng lại ở tầng 27, văn phòng của Lục Cảnh Hành và Giang Chi Khê đều ở tại tầng này, hơn nữa là còn cùng một văn phòng.

Lục Tâm nhìn hai người một trước một sau đi ra ngoài, trong lòng đột nhiên có chút tư vị khó chịu.

Cũng may loại cảm xúc này không ảnh hưởng lâu lắm, khi trở lại văn phòng của mình thì Lục Tâm đã điều chỉnh lại được, ngược lại là Lục Cảnh Hành nhấn tin cho cô.

“Buổi chiều một mình em ra ngoài cùng Giang Diệc Thành hay là đi cùng những người khác?”

“Chắc là đi cùng những người khác.” Lục Tâm cũng không biết rõ, cô cũng là ở trong thang máy mới biết được hôm nay có lịch trình như thế.

“Lịch trình vừa mới đưa ra?” Lục Cảnh Hành hỏi.

“Hình như là vậy.”

Bên kia Lục Cảnh Hành trầm mặc một lát, lại hỏi: “Chỉ làm việc, hạn chế tiếp xúc, biết chưa?”

Tin nhắn ngắn ngủn của Lục Cảnh Hành khiến cho Lục Tâm nhìn không được nở nụ cười: “Biết rồi, lão đại.”

Bốn giờ chiều, Giang Diệc Thành đứng giờ từ văn phòng đi ra, vừa ra khỏi cửa liền gọi Lục Tâm: “Đi thôi.”

Lục Tâm nhanh chóng thu dọn đồ đạc đi ra ngoài, lại phát hiện chỉ có mình cô, liền hỏi: “Không cần thư ký Lâm đi chung sao?”

“Chỉ là đi tiếp đãi một khách hàng, có phiên dịch là đủ rồi.”

Giang Diệc Thành nói như vậy, Lục Tâm cũng không hỏi nữa, chỉ im lặng đi theo anh.

Giang Diệc Thành không gọi lái xe, tự mình lái xe đi.

“Ngày đó ở Hongkong, tôi đã cho người điều tra kẻ đột nhập vào phòng cô.” Đi được nửa đường, Giang Diệc Thành đột nhiên nói.

Lục Tâm quay đầu lại nhìn anh: “Tra được gì không? Là trộm đột nhập vào phòng hay cái khác?”.

“Là người của Đỗ Nguyên.” Giang Diệc Thành nghiêng đầu nhìn cô: “Phòng chừng là trả thù, nếu không phải do cô, có thể lão đại của bọn họ đã thật sự chạy thoát.”

Lục Tâm bắt đầu dĩ thời dài: “Ài, không không lại chọc vào tổ kiến lửa, nếu hấn không bắt tôi làm con tin thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì, hiện tại mọi chuyện lại đổ hết lên đầu tôi.”

Giang Diệc Thành không nói nữa.

Lục Tâm nhìn phía anh tiếp tục truy vấn: “Người kia sau đó thế nào? Có khả năng lại đến lần nữa không?”.

“Rất khó nói. Tạm thời tra không ra tin tức của người kia. Tuy nhiên, Đỗ Nguyên vẫn còn rất nhiều người bán mạng vì hấn, trong khoảng thời gian này cô vẫn nên cẩn thận một chút, đừng ra ngoài một mình.”

Lục Tâm gật gù đầu: “Àn.” Có chút lo lắng.

Giang Diệc Thành lại nhìn cô: “Nếu cô ở một mình, tốt nhất nên kiếm bạn về ở chung, hoặc đến nhà người bạn nào đó ở một thời gian cũng được.”

“Được, cảm ơn Giang tổng.” Lục Tâm hướng Giang Diệc Thành lộ ra nụ cười, nhiệt tình cảm tạ.

Giang Diệc Thành không nói gì nữa, im lặng lái xe đến sân bay.

Hai người ở đó đợi khoảng nửa tiếng thì thấy khách hàng người Pháp đi ra, một nam một nữ, hơn ba mươi tuổi, nhìn vẫn còn rất trẻ, dường như vô cùng quen thuộc với Giang Diệc Thành, vừa gặp mặt liền nhiệt tình ôm một cái thật to, nhìn giống bạn già lâu năm không gặp.

Quan trọng nhất là, Lục Tâm phát hiện Giang Diệc Thành nói tiếng Pháp rất tốt.

Người phiên dịch như cô trong nháy mắt trở nên vô dụng, đành đứng bên cạnh kỳ quái nhìn ba người.

Giang Diệc Thành giới thiệu với bọn họ: “Vị này là của phiên dịch viên của tôi, Lục Tâm tiểu thư.”

Sau đó chỉ vào hai vị khách hàng người Pháp: “Jason, La Y.” (trong QT nó để tên là Kiệt Sâm, tui nghĩ là để là Jason như cv vì ông này ng Pháp muk, cô thấy sao)

Cô gái gọi là La Y đánh giá Lục Tâm một vòng, ý tứ cười nói: “Thật sự chỉ là phiên dịch viên?”.

Câu hỏi này khiến Lục Tâm có chút xấu hổ, đang muốn mở miệng giải thích, Giang Diệc Thành đã dùng tiếng Pháp lưu loát nói: “La Y tiểu thư, cô đã đem Lục tiểu thư của chúng ta dọa chạy mất rồi, chỉ là phiên dịch viên.”

Lục Tâm nhẹ nhàng thờ ra, Jason cùng La Y cũng không lấy Lục Tâm ra đùa giỡn nữa, cùng đi ăn cơm.

Hơn phân nửa thời gian ăn cơm là ba người nói chuyện với nhau, Lục Tâm chỉ là im lặng ăn cơm, không nói chuyện gì.

Theo câu chuyện ba người nói với nhau, Lục Tâm cũng nghe ra chút manh mối, nguyên lai Giang Diệc Thành đã đi du học hơn hai năm ở Pháp, ba người là đồng học, hiện tại cũng là đối tác làm ăn, Jason cùng La Y lần này đến Trung Quốc, trừ bỏ ôn chuyện cũ, cũng là vì công việc mà đến.

Mấy người ăn đến cuối bữa, sau khi ôn chuyện xong thì bàn bạc việc làm ăn, Lục Tâm liền đảm đương chức vụ thư kí.

Lục Tâm đột nhiên hiểu được vì sao Giang Diệc Thành mang theo cô đến đây, nếu dẫn theo Lâm Phi hoặc Hoàng Thành, lại phải mang thêm một phiên dịch viên, nhiều người sẽ ảnh hưởng đến không khí ôn chuyện, chẳng trách lại mang theo một người có thể đồng thời đảm đương chức vụ thư kí cùng phiên dịch viên.

Ba người dù sao cũng đã nhiều năm không gặp, bàn bạc chuyện làm ăn không tốn bao nhiêu thời gian, toàn bộ thời gian đều là ôn lại chuyện cũ, nói một mạch cho đến gần mười hai giờ đêm, Lục Cảnh Hành gần như đã gọi cháy điện thoại của Lục Tâm.

Vì tránh tiếng điện thoại vang lên ảnh hưởng không tốt đến quá trình phiên dịch nên Lục Tâm đã để điện thoại ở chế độ im lặng, lúc sáu giờ cô cũng đã nhắn tin cho Lục Cảnh Hành nói hôm nay cô cùng Giang Diệc Thành đi xã giao, phỏng chừng hôm nay sẽ về tối, bởi vậy cũng không để ý đến điện thoại.

Thẳng đến khi về mới cầm điện thoại ra, không nghĩ tới điện thoại lại có hai mươi mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là do Lục Cảnh Hành gọi tới, còn có mấy tin nhắn nữa.

Lục Tâm nhanh chóng gọi điện lại cho Lục Cảnh Hành.

Điện thoại vừa được nối Lục Cảnh Hành đã trầm giọng mở miệng: “Lục Tâm, em biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Không về sao không gọi điện thoại

nói với anh một tiếng?”.

Thanh âm rõ ràng đè nặng giận dữ.

“Lúc sáu giờ em có nhắn tin cho anh mà.” Lục Tâm nhỏ giọng đáp.

“Sau đó vì sao gọi điện không nghe máy? Không phải chỉ đi tiếp khách hàng ăn cơm thôi sao? Sao ngay cả điện thoại cũng không thể nghe?”.

“Em để chế độ im lặng.” Lục Tâm biết chính mình đuối lý, thấp giọng kiểm điểm: “Em xin lỗi.”

“Bây giờ ở đâu?” Lục Cảnh Hành hỏi, cường chế giận dữ: “Anh đi đón em.”

“Tiệm rượu Trình Hinh, đường Tân Ninh.” Biết Lục Cảnh Hành lúc này đang tức giận, Lục Tâm cũng không dám cự tuyệt: “Em hiện tại chuẩn bị về, anh không cần qua đây.”

“Đứng yên ở đó đợi cho anh. Nửa tiếng nữa anh đến.” Lục Cảnh Hành cúp điện thoại.

Giang Diệc Thành quay đầu nhìn Lục Tâm: “Cô ở chỗ nào, tôi đưa cô về.”

“Không cần.” Lục Tâm theo bản năng cự tuyệt: “Lát nữa anh trai tôi sẽ tới đón tôi.”

Giang Diệc Thành nhướn mày: “Lục Cảnh Hành?”.

Lục Tâm gật đầu: “Đúng vậy.”

“Khi nào thì anh ta đến?”.

“Khoảng nửa tiếng nữa.”

Giang Diệc Thành lại nhướn mày: “Vẫn nên để tôi đưa cô về, một cô gái một mình đứng bên ngoài chờ không an toàn đâu.”

“Thật sự không cần.” Lục Tâm cự tuyệt: “Anh ấy rất nhanh sẽ tới.”

Giang Diệc Thành lại không để ý đến chuyện Lục Tâm từ chối, trực tiếp đi đến lấy xe của mình, mở xe chạy lại, dừng lại bên cạnh Lục Tâm, mở cửa xe: “Lên xe, cô là do tôi đưa tới, tôi có trách nhiệm bảo đảm an toàn cho cô.”

Vừa lấy điện thoại ra liền bấm số gọi: “Tôi sẽ nói với anh trai cô một tiếng.”

Lục Tâm biến sắc, chờ cô ý thức được thì Giang Diệc Thành đã gọi điện cho Lục Cảnh Hành, cũng đã nói được cuộc gọi với anh.

“Lục quản lý, tôi đưa Lục Tâm về là được rồi, anh không cần tới đây nữa.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Quay đầu gọi Lục Tâm: “Lên xe!”.

Lục Tâm có chút đau đầu, cũng không muốn cho Giang Diệc Thành biết cô ở chỗ nào: “Giang tổng, thật sự không cần. Tôi..... Tôi đón taxi về là được rồi.”

Giang Diệc Thành trực tiếp xuống xe, kéo lấy cánh tay Lục Tâm, đem cô nhét vào trong xe, sau đó khởi động xe.

“Ở chỗ nào?” Giang Diệc Thành hỏi, hoàn toàn không cho phép từ chối.

Lục Tâm đành bắt đầu kể sơ sơ địa chỉ, vừa nói xong điện thoại liền vang lên.

Là Lục Cảnh Hành gọi tới.

“Em hiện tại đã ở trên xe của Giang Diệc Thành?” Lục Cảnh Hành hỏi.

“Vâng.” Lục Tâm nhỏ giọng trả lời.

“Trên đường đi chú ý an toàn, khi nào về tới thì gọi cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Lục Tâm gọi điện thoại cho Lục Cảnh Hành.

Giang Diệc Thành dừng xe ở trước tiểu khu của cô.

Không biết Lục Cảnh Hành đã chờ ở đó từ bao giờ, bên trong tùy tiện khoác chiếc áo long màu xám tro, bên ngoài khoác áo bành tô màu đen dài đến đầu gối, đang đứng dưới đèn đường, một tay tùy ý bỏ vào trong túi, tay kia cầm điện thoại di động, mắt nhìn chăm chăm hướng xe lái vào.

Vóc người anh cao, hình thể cân xứng thon dài, màu đen của chiếc áo bành tô vừa với vóc người của anh càng khiến anh vừa rắn rỏi vừa lạnh lùng.

Lục Tâm còn ở trong xe đã thấy Lục Cảnh Hành đứng dưới đèn đường, trong đầu đột nhiên ảm áp hẳn, thấy xe đã dừng hẳn, nghiêng đầu nói tiếng cảm ơn với Giang Diệc Thành sau đó đẩy cửa xuống xe.

Lục Cảnh Hành cũng đã đi sang đây, thấy cô xuống xe, anh khom lưng kéo tay cô qua, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô trong bàn tay mình, sau đó nghiêng đầu khách khí nói với Giang Diệc Thành: “Đêm nay phiền Giang tổng quá.”

Đường nhìn Giang Diệc Thành xẹt qua hai bàn tay nắm chặt, ngừng lại, lúc ngẩng đầu lên, độ cong trên môi như có như không: “Nên làm.”

Chậm rãi quay đầu xe, lái xe đi ra.

Đường nhìn Lục Cảnh Hành thu hồi lại, lòng bàn tay trong tay có chút lạnh, tay chân Lục Tâm vừa đến mùa đông đều sẽ đặc biệt lạnh như vậy.

“Trời lạnh như thế này cũng không chịu mang bao tay.” Lục Cảnh Hành thấp giọng khiển trách, sau đó chà xát bàn tay cô, rồi lại kéo cánh tay cô qua, vòng qua thắt lưng của anh, kéo áo bành tô của mình cùng bao bọc lấy cô.

“Về trước.” Anh nói, cùng cô đi về phía thang máy.

Lục Tâm khéo léo đi theo anh, anh không đề cập tới chuyện điện thoại vừa nãy, cô cũng cẩn thận không hỏi tới, đỡ phải đụng vào đuôi bão, vừa nãy trong điện thoại giọng nói của anh rõ ràng rất tức giận.

Lục Cảnh Hành dẫn cô về nhà, xoay người mở đèn phòng tắm, đẩy cô phòng tắm: “Đi tắm trước đi, làm ấm cơ thể.”

Lục Tâm lên nhìn anh một cái, sắc mặt Lục Cảnh Hành nhàn nhạt, nhìn không ra tâm tình.

Càng nhìn không ra tâm tình lòng Lục Tâm càng bất an, trở tay ôm lấy cánh tay anh, mềm tiếng nói xin lỗi trước: “Xin lỗi mà, sau này khi ra ngoài xã giao em sẽ không để chế độ yên lặng nữa đâu.”

Lục Cảnh Hành bắt tay cánh tay cô rồi rút tay anh ra, vẫn là ngữ điệu không nhanh không chậm: “Đi vào tắm trước.”

Xem ra thực sự tức giận không nhỏ.

Lục Tâm không tự chủ chu mỏ một cái, lại tiếp tục mặt dày mày dạn ôm cánh tay anh: “Đừng mà, anh đồng ý không tức giận nữa em mới tắm.”

Lục Cảnh Hành cánh tay động một cái, lại muốn rút về, Lục Tâm gắt gao ôm lấy, mím môi suy nghĩ, con người bất động nhìn anh, ánh mắt nhìn đặc biệt vô tội.

Lục Cảnh Hành vốn bình tĩnh, con người đen đột nhiên lại trở nên dữ tợn, bàn tay nắm bả vai của cô, kéo cô sang, cô bị thắt lưng nặng nề áp vào ngực, nắm cầm của cô, môi mỏng cúi xuống, mạnh mẽ chiếm lấy môi cô, lòng tức giận gặm cắn môi cô, đầu lưỡi theo viền môi hé mở, áp bức đầu lưỡi cô cố sức triển miên mút lấy, hôn đến khi đầu lưỡi cô tê dại, hô hấp gấp gáp, anh mới thả cô ra, còn không quên cắn môi cô một cái, giọng nói rất khàn: “Một hồi nữa sẽ tỉnh sở với em, mau vào tắm đi.”

Đẩy cô đi vào.

Ở bên trong, Lục Tâm bản thân nửa giờ mới run sợ đi ra.

Lục Cảnh Hành đang ngồi đọc sách trên ghế sa lon, hơi nghiêng đầu, thần thái rất bình tĩnh, ngay cả khi Lục Tâm đi ra cũng không ngẩng đầu nhìn cô như trước.

Lục Tâm chu môi, bước từng bước qua, ngồi xuống bên người anh, lần đầu tiên chủ động ôm cánh tay anh, mềm giọng nói “Xin lỗi”.

Mí mắt Lục Cảnh Hành cũng không nháy, chỉ là không nhanh không chậm lật một tờ.

“Xin lỗi cái gì?” Lục Cảnh Hành hỏi, âm điệu rất bình thản.

“Em không nên tắt âm điện thoại di động, không nên về trễ mà không báo anh một tiếng, không nên khiến anh lo lắng, càng không nên để Giang Diệc Thành đưa em về.” Lục Tâm bịt môi, nói từng việc từng việc, rồi lại làm nũng ôm chặt cánh tay anh, ngửa đầu, cọ vào người anh, “Em hứa sau này sẽ

không tái phạm nữa, đừng tức giận nữa, nha?”

Lục Cảnh Hành nghiêng đầu nhìn cô, quyển sách trên tay đã để xuống.

Lục Tâm không ngừng cố gắng, mềm giọng tiếp tục cò: “Anh đừng tức giận nữa mà, em vốn không biết Giang Diệc Thành chỉ dẫn theo một mình em ra ngoài, em và anh ta tuyệt đối không có gì cả, lúc trở về cũng là do anh ta mạnh mẽ túm em lên xe đấy chứ, từ nhỏ em vẫn chỉ thích một mình anh, vẫn luôn như vậy đấy.”

Khuôn mặt tuấn tú đang căng cứng của Lục Cảnh Hành rốt cục cũng hòa hoãn lại, nhưng vẫn còn có chút không hài lòng, một bên mắt nhìn cô: “Chỉ là ưa thích?”

Lại buồn nôn, Lục Tâm không nói được nữa, gương mặt quần đỏ lác đác: “Nhiều hơn thích một chút.”

“Em đó...” Tất cả không hài lòng cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài bất đắc dĩ, ngấm lại lại không cam lòng, Lục Cảnh Hành dứt khoát xoay người để cô xuống, đưa tay bắt đầu lột y phục của cô, bàn tay dọc theo thân thể của cô, thỉnh thoảng hung hăng bóp một cái cho hả giận.

Lục Tâm sợ nhột, bị anh bóp thì một bên cười, một bên uốn éo người muốn tách ra, một bên không quên hỏi tới cùng: “Lục Cảnh Hành, anh hết giận rồi có đúng không?”

“Anh chưa từng nói.” Lục Cảnh Hành không ngừng đầu, kéo áo ngủ của cô xuống, bàn tay lại dọc theo hông của cô trượt xuống cái mông mềm mại, xâm nhập hai chân của cô, hoặc nhẹ hoặc mạnh mà vân vê, tình dục trong Lục Tâm rất nhanh bị khơi mào, xoay người muốn tách ra, Lục Cảnh Hành lại vững vàng giữ cô lại, ngón tay đâm vào, tăng thêm lực đạo vân vê.

Lục Tâm thở hổn hển, thân thể càng xoay càng kịch liệt, thở hổn hển bảo anh dừng tay.

Lục Cảnh Hành lại càng táo tợn, cúi thấp thân người, một bàn tay xâm nhập vào cô, ép cô như muốn khám cô vào trong ngực, ngậm lấy môi cô, nặng nề trần trọc, lại nặng nề mà buông ra.

“Lục Tâm, đêm nay anh rất tức giận, vừa sốt ruột vừa tức giận.” Lục Cảnh Hành nói, giọng nói trầm thấp mang theo chút tình dục, ồm ồm hơi thở gấp gáp, nói xong lại nghiêm phạt bằng cách cắn môi cô, sau đó nặng nề mà hôn cô, nơi nào đó dưới thân cũng đã nặng nề mà đỉnh nhập, Lục Tâm bị anh đâm vào từ phía sau, cương rụt lại, lại bị anh ôm chặt thắt lưng kéo trở lại dưới thân, một lần nữa nặng nề tiến nhập.

Lục Tâm rất nhanh chịu không nổi, bị anh đâm vào muốn khóc, sô pha nhỏ hẹp, muốn chạy trốn trốn không thoát, muốn đạp, nhưng mỗi lần vừa giơ chân lên, đã bị anh kéo lại, ngăn chặn, ầu đó thẳng lưng mà đi vào, ra vào nhiều lần, dứt khoát chế trụ hông của cô, lật người cô lại, để cho cô nằm úp trên ghế sa lon, nặng nề tiến nhập từ sau lưng, muốn cô không thể nhúc nhích được.

Chờ anh thỏa mãn, tiếng nói Lục Tâm đã như khóc, thân thể mềm mại nằm dưới thân Lục Cảnh Hành, cả người bần rần như bị nghiền qua, toàn thân khắp nơi toàn là vết hôn.

Lục Tâm vô lực động tay, cúi đầu liếc nhìn bộ ngực đầy vết hôn, âm ức mắng một câu: “Lục Cảnh Hành anh là cầm thú.”

Lục Cảnh Hành sờ tấm lưng trần trụi của cô, bàn tay lướt qua bụng dưới của cô, môi mỏng ngậm lấy vành tai, giọng nói ám muội phả vào tai cô: “Anh còn có thể cầm thú hơn, có muốn thử xem không?”

Lục Tâm quệt mồ hôi không dám lên tiếng nữa, chỉ nằm bất động.

Lục Cảnh Hành cũng lơ đãng, chỉ là khẽ hôn xuống vành tai của cô, ngón tay dài ung dung vuốt tóc rũ trên bờ vai cô, bởi vì trận kích tình ban nãy mà mái tóc quần màu nâu đã ướt hơn phân nửa, mất trật tự xoa bên vai, bờ vai trắng nõn như ẩn như hiện.

Lục Cảnh Hành dời tầm mắt, nghiêng đầu nhìn cô.

“Lục Tâm.” Anh khàn giọng gọi cô một tiếng.

Lục Tâm bủi môi không trả lời.

Tay Lục Cảnh Hành nhéo nhẹ gò má anh một cái, lúc này mới nói: “Cả đêm liên lạc với em không được, anh rất lo lắng.”

“Bảy năm không gọi một cuộc anh có lo lắng đâu.”

Vừa nói xong bụng dưới lại bị Lục Cảnh Hành hung hăng đè ép, Lục Tâm sợ hãi thở gấp, vừa thẹn vừa quần: “Bỏ tay ra.”

Lục Cảnh Hành không để ý, vẫn kim cô một chút như cũ, tiếng nói lại khàn khàn vài phần: “Còn có mặt mũi nói với anh lời này sao, vừa giận dữ đã đánh cuộc bảy năm, có phải anh không tìm em, em định sẽ cả đời không gặp anh đấy à?”

Lại vỗ, Lục Tâm rúc thân thể thở dốc, vừa tức vừa gấp: “Lục Cảnh Hành anh cút xuống phía dưới cho em.”

Lục Cảnh Hành thành thật cút xuống, không phải, không phải là cút, là thấy cô rảnh rồi đến khó nhịn, Lục Cảnh Hành thông thả đứng lên, đưa quần áo qua đắp lên người cô, sau đó khom lưng cầm lấy tư liệu đặt trên bàn trà, là công văn cô gửi cho anh lúc chiều.

Anh ném chúng lên ghế sa lon.

“Đây là nguyên kiện lúc chiều em ném cho anh, bản dịch đã gửi vào hòm thư của em, sáng sớm ngày mai đến công ty em nhớ đóng mộc một cái.”

Sau đó khom lưng ôm cô trong lồng quần áo, ôm trở về giường, kéo chăn qua đắp lên cho cô, nằm xuống bên cạnh cô, thuận tiện tắt đèn, ngủ.

Lục Tâm không thể tin nghiêng đầu nhìn Lục Cảnh Hành: “Anh cứ vậy mà ngủ à?”

“Ừ.” Hàm hàm hồ hồ trả lời, Lục Cảnh Hành nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt đen bóng rất trấn tĩnh, “Em hết mệt rồi à?”

“Em... Anh...” Lục Tâm cắn môi, lúc lâu không nặn ra được một câu, sau đó tức giận đập anh một cước, “Lục Cảnh Hành anh chờ đấy!”

Xoay người, đưa lưng về phía anh.

Tiếng cười trầm thấp truyền đến từ phía sau, một cánh tay vắt ngang hông, một lần nữa Lục Tâm bị kéo trở về trong lòng Lục Cảnh Hành.

“Dục cầu bất mãn thì cứ nói.” Khàn khàn ni non vang bên tai, bắp đùi của cô bị giật lại, đột nhiên Lục Cảnh Hành tiến vào, khiến cả người Lục Tâm đụng vào đầu giường, lại bị anh thủ sẵn thắt lưng kéo lại...

Hầu như suốt đêm Lục Tâm không thể ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy, nghĩ đến chuyện tối hôm qua, cả khuôn mặt đều có chút đen.

Tâm tình Lục Cảnh Hành lại đặc biệt tốt, lúc đứng lên còn nhàn hạ thoải mái hôn nhẹ lên gò má cô một cái, sau đó xoa đầu cô biến nó thành ổ gà, giọng nói khàn khàn vang lên bên tai: “Còn ‘dục cầu bất mãn’ hết?”

Lục Tâm trực tiếp cong chân đập vào hạ thân của anh, giữa đường bị Lục Cảnh Hành chặn lại.

“Lục Tâm, em muốn làm quả phụ cả đời à?”

Lục Tâm trầm mặt bĩu môi không trả lời, sau đó đầu ổ gà của cô lại bị bới thêm lần nữa: “Xem ra cung em đến hư rồi.”

Lục Tâm khẽ hừ một tiếng: “Anh không quen nhưng sẽ có người quen.”

Xoay người đến bốn rưỡi mặt, hai chân bần rần như bị nghiền nát vậy, Lục Tâm hoài nghi không lẽ bây giờ đi đường cô phải đi hai hàng?

Lục Cảnh Hành nhìn tư thế cô bước đi, trong mắt xẹt qua một tia hổ thẹn, đi qua ôm ngang cô lên.

“Tắm nước nóng một lúc sẽ dễ chịu hơn.”

Cùng cô ngâm trong nước nóng pha tinh dầu, anh sẵn sàng xoa bóp cho cô một chút, khiến thân thể Lục Tâm thoải mái hơn rất nhiều.

Oán khí lúc sáng của Lục Tâm cũng vì vậy mà vơi đi, tới lúc cùng đi làm thì không bày sắc mặt với Lục Cảnh Hành nữa.

“Lục Tâm, em có bằng lái không?” Lái xe đến nửa đường, Lục Cảnh Hành đột nhiên hỏi.

Lục Tâm gật đầu: “Có.”

“Biết lái xe không?” Lục Cảnh Hành lại hỏi, trước đây anh đã từng dạy cô lái xe, kỹ thuật lái xe của cô không tệ, chỉ là vài năm không gặp, bây giờ cũng không thấy Lục Tâm có xe, Lục Cảnh Hành không nắm được kỹ thuật lái xe hiện tại của Lục Tâm thế nào.

Lục Tâm tiếp tục gật đầu, kỹ thuật lái xe dưới tình huống khẩn cấp để chạy thoát thân của cô đặc biệt bản lĩnh, tuy rằng cô không dùng xe, nhưng lái xe cô vẫn làm được.

Lục Cảnh Hành nghiêng đầu nhìn cô: “Buổi chiều tan tầm đi mua xe với anh, đôi lúc không có anh, em muốn đi đâu cũng dễ hơn.”

Như tình huống tối hôm qua, cho dù không có anh cô vẫn có thể tự lái xe về, đón xe hoặc ngồi xe của người khác, nhìn chung vẫn không an toàn lắm.

Lục Tâm không có dị nghị: “Được.”

Nghĩ đến bản dịch tối hôm qua, lại nhin không được hỏi: “Phần tài liệu kia anh đã giúp em dịch xong rồi à?”

“Ừ, đều ở trong hòm thư của em đấy.”

Lục Tâm nhất thời mặt mày rạng rỡ: “Đại ca thật tốt.” Bên người có một phiên dịch viên cơ mật thật tốt.

Mặt mày Lục Cảnh Hành cũng nhin không được tràn ra ý cười, nhưng vẫn nhấn mạnh với cô: “Chỉ một lần này thôi, anh không phải là phiên dịch viên

cho em đâu.”

“Vậy anh bảo Giang tiểu thư các anh không nên làm khó dễ em.”

Lục Cảnh Hành nhíu nhíu mi: “Em không thuộc sự quản lý của cô ấy, sau này nếu như là yêu cầu không hợp lý, em có thể trực tiếp từ chối, loại như tối hôm qua, hoàn toàn không có ý nghĩa nghề nghiệp.”

“Bây giờ không thể không làm, cô ấy dấu sao cũng là công chúa, một khi không vui bảo em phải làm sao.”

“Anh sẽ thả dây pháo cảm tạ cô ta.” Sao cô không đuổi Giang Diệc Thành đi.

Lục Tâm quay đầu nhìn anh, cười với anh: “Yên tâm đi, Giang Diệc Thành không có ý đồ với em đâu.”

Lục Cảnh Hành hừ một tiếng, rõ ràng không dám gạt bừa.

“Đổi lại cũng được, em sẽ không có ý tưởng không an phận với anh ta.”

“Cho em cũng không có gan này.” Lục Cảnh Hành nói, không quên căn dặn, “Nhưng mà đi theo thủ hạ Giang Diệc Thành làm việc, vẫn phải cẩn thận một chút, người này không đơn giản đâu.”

Lục Tâm gật đầu: “Biết rồi. Anh cũng tránh Giang Chi Khê ra xa một chút.”

Lục Cảnh Hành cười như không cười nhìn cô một cái.

Lục Tâm có chút quẫn, trừng anh một cái, không nói nữa.

Xe rất nhanh ngừng lại ở tòa nhà Đế Tân.

Hai người cùng nhau về phòng làm việc.

Lục Tâm vừa mở máy tính, Giang Chi Khê đã gửi thư hỏi cô tình hình phiên dịch.

Lục Tâm đóng dấu tư liệu Lục Cảnh Hành phiên dịch cho cô, tự mình cầm qua giao cho Giang Chi Khê.

Giang Chi Khê tùy ý lật một chút, lông mày càng nhíu càng chặt, chỉ vào trang thứ ba đoạn thứ hai: “Ồ đây không phiên dịch sai chứ? Đoạn số liệu này hình như có vấn đề.”

Lục Tâm nghiêng người xem thử, hơi nhíu mi: “Không có vấn đề gì đâu, anh tôi phiên dịch, ngữ pháp rất tốt.”

Giang Chi Khê đề văn kiện trong tay, ngược mắt nhìn cô: “Anh cô?”

Lục Tâm gật đầu: “Đúng vậy, hôm qua tôi phải cùng Giang tổng đi đón khách, gần mười hai giờ mới về nhà, anh tôi thuận tiện giúp tôi phiên dịch.”

Khóe môi Giang Chi Khê kéo kéo, cười đến tựa hồ có chút miễn cưỡng: “Được rồi, cô đi ra ngoài trước đi, tôi tìm anh cô xác định số liệu là được.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 26

Lục Tâm từ trong văn phòng cô đi ra, khi đi ngang qua văn phòng của Lục Cảnh Hành thì không kim được liền nhìn vào trong phòng, Lục Cảnh Hành như có thần giao cách cảm, cũng ngẩng đầu nhìn về phía cửa; khi thấy Lục Tâm, mặt giãn ra một chút hiện lên ý cười, Lục Tâm cũng bất giác nở nụ cười đáp lại anh.

Giang Chi Khê ở trong văn phòng mình, vừa ngẩng đầu liền thấy được, về mặt cô thoáng chốc thay đổi, cô mím chặt môi, cũng đứng phắt dậy, cầm lấy một tập tài liệu trên bàn, rồi ra khỏi phòng, đi lướt qua trước mặt Lục Tâm vào thẳng văn phòng của Lục Cảnh Hành, thuận tay đem cửa đóng lại. (có mùi tiêu tam ở đây ☹)

Động tác đóng cửa của Giang Chi Khê không hề nhẹ, theo sự chấn động của khóa cửa, Lục Tâm có thể cảm nhận được sự bất mãn của người này.

Chỉ là, không biết sự bất mãn này là nhắm vào Lục Cảnh Hành, hay là nhắm vào cô.

Lục Tâm không hiểu bảy năm qua Lục Cảnh Hành cùng Giang Chi Khê đã xảy ra những chuyện gì, cô không hỏi anh, Lục Cảnh Hành cũng chưa từng

đề cập đến chuyện này với cô.

Điều này khiến cho Lục Tâm có phần bất an.

Ban đầu cô cảm thấy, Lục Cảnh Hành không kết hôn, cũng không có bạn gái, anh chủ động tới gần cô, như vậy là đủ rồi.

Ở chung với nhau nhiều năm như vậy, Lục Tâm cảm thấy trên thế giới này không có ai hiểu Lục Cảnh Hành bằng cô, ngược lại Lục Cảnh Hành cũng hiểu con người cô rất rõ, tuy bọn họ là hai người, nhưng lại giống như một người, đôi khi chỉ cần một ánh mắt, cũng có thể hiểu được rõ ràng ý đối phương.

Cho nên cô biết, hiện tại Lục Cảnh Hành là yêu cô, đột nhiên chạy tới quấy rối tiệc chiêu thân của cô, còn hôn cô. Lục Tâm biết, tình cảm Lục Cảnh Hành dành cho cô đã không còn là tình cảm của anh trai đối với em gái, mà là tình cảm nam nữ, điều này khiến cô mừng thầm, thậm chí là thụ sủng nhược kinh*.

*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Cô rất hiểu Lục Cảnh Hành, cũng phi thường tin tưởng nhân phẩm của anh, nếu anh không yêu cô, cho dù anh có chút không tinh táo, anh cũng sẽ không làm ra hành động hôn cô, huống chi là khi anh hoàn toàn tinh táo, lại cùng cô phát sinh quan hệ.

Bởi vậy, cho tới nay Lục Tâm có thể yên tâm thoải mái ở cùng một chỗ với anh, cũng sẽ không truy hỏi tình cảm trong bảy năm qua của anh, dù sao đó cũng là quá khứ của anh, nếu biết quá rõ thì cô sẽ không thể vui vẻ như hiện tại.

Cô chính là yêu Lục Cảnh Hành, rất rất yêu, nhưng lại phải rất cẩn thận, thậm chí là lo lắng bị anh phát hiện ra sẽ khiến hai người lâm vào tình huống khó xử không thể ở chung với nhau nữa, bởi vậy, khi Lục Cảnh Hành chủ động đến tìm cô trước, cô cũng không dám để cho Lục Cảnh Hành biết chuyện này.

Hiện tại Lục Cảnh Hành đã trở lại – một mình trở lại, hơn nữa lại yêu cô, cô cũng yêu anh, Lục Tâm cảm thấy bọn họ hẳn là có thể cứ tiếp tục như vậy, tin tưởng con người Lục Cảnh Hành cũng không có khả năng làm ra chuyện gì có lỗi với cô, cũng sẽ không cố ý tìm hiểu tình cảm trong bảy năm kia của anh, tránh phải rước ầm ức vào người.

Nhưng hiện tại, Lục Tâm lại đột nhiên có một chuyện không rõ.

Nghĩ đến Giang Chi Khê ở trước mặt cô mặt đỏng sầm cửa lại, đem bản thân cùng Lục Cảnh Hành nhốt lại bên trong, trong lòng Lục Tâm liền khó chịu, hơn nữa còn nghe được bên trong mơ hồ có tiếng cãi nhau.

Văn phòng của Lục Cảnh Hành cùng Giang Chi Khê dùng thủy tinh để ngăn cách thành hai gian, cửa cũng làm bằng thủy tinh, cách âm rất hiệu quả, không nhìn thấy cũng không nghe thấy, nhưng đột nhiên giọng Giang Chi Khê cao lên nên Lục Tâm biết Giang Chi Khê đang cãi nhau, thậm chí có thể là khóc.

Nhận thấy thế khiến tâm tình Lục Tâm không tốt, cửa phòng vừa rồi đã bị Giang Chi Khê khóa trái lại, Lục Tâm không thể nhìn thấy được bên trong đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa Giang Chi Khê lấy lý do bàn bạc công việc mà vào, cô lại không có lý do gì để vào.

Yên lặng đứng nhìn cửa phòng một lát, Lục Tâm quyết định trở về văn phòng của mình.

Đại khái là do mãi suy nghĩ, Lục Tâm đi đường cũng không để ý, vừa đến cửa văn phòng liền đụng trúng người khác, cú va chạm làm mũi cô rất đau, đau đến mất nỗ đom đóm.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Lục Tâm liên tục lên tiếng xin lỗi.

“Cô không sao chứ?” Giọng nói Lược Thục vang lên bên tai, Lục Tâm theo bản năng ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy Giang Diệc Thành thì có chút xấu hổ, một mặt xoa xoa mũi một mặt lại cúi đầu nói xin lỗi.

“Cô làm sao vậy?” Giang Diệc Thành chau mày, dường như nhìn thấy trong mắt cô.....Có nước mắt?

Lục Tâm lắc đầu: “Không có gì ạ.”

Sau đó đỏ mặt xoa xoa cái mũi bị đau: “Vậy..... Giang tổng, tôi xin phép về phòng làm việc.”

Đang xoay người đi về bàn làm việc thì bị Giang Diệc Thành cầm cánh tay kéo lại.

“A?” Lục Tâm khó hiểu quay đầu nhìn anh.

Giang Diệc Thành chỉ chỉ vào mũi cô: “Mũi cô chảy máu.”

“.....” Lục Tâm liền đưa tay sờ thử mũi của mình, quả nhiên là đã bị chảy máu mũi rồi.

Giang Diệc Thành bắt lục xoa trán: “Chính mình bị chảy máu mũi cũng không có cảm giác gì sao?”.

“.....” Cô tưởng là chảy nước mũi, khi khóc thì nước mắt và nước mũi cùng chảy ra, ai nghĩ vừa va chạm một chút đã bị chảy máu mũi rồi, hơn nữa hình

như còn chảy không ít.

Lục Tâm cup mắt nhìn ngón tay dính máu, theo bản năng dùng tay che mũi lại.

“Vào phòng xử lý một chút đi.”

Giang Diệc Thành kéo cô vào văn phòng.

Lục Tâm lập tức cự tuyệt: “Không cần, tôi dùng khăn giấy lau một chút là được rồi.”

Giang Diệc Thành lại làm như không nghe thấy lời cô nói, kéo thẳng cô vào văn phòng anh.

Những người khác trong văn phòng đều khó hiểu nhìn hai người, mắt Lâm Phi lạnh đi, khi nhìn thấy mũi Lục Tâm chảy máu liền cả kinh, vội vàng hỏi: “Lục Tâm, cô bị sao vậy?”.

“Tôi không sao.”

Lục Tâm trả lời, do mũi bị bóp chặt nên giọng nói có phần không rõ ràng, tay cô cũng không dám buông ra, máu mũi dường như chảy ra không ít, có thể nhìn thấy máu từ đầu ngón tay rỏ xuống đất.

Giang Diệc Thành cũng thấy được, lòng mày nhăn lại thành một đường, xoay người phân phó Lâm Phi: “Đến phòng pha trà lấy một ít đá lại đây, cũng gọi bác sĩ dưới lầu lên đây kiểm tra một chút.”

Đẩy cánh cửa ra, kéo Lục Tâm tới ấn thẳng lên sofa: “Ngồi thẳng, đừng ngửa đầu.”

Sau đó xoay người đi tới kéo ngăn tủ bàn làm việc ra, cầm một bịch khăn giấy cùng một bịch bông quay lại, vo thành viên tròn để nhét vào mũi Lục Tâm.

Lục Tâm thấy anh muốn nhét cho cô thì có chút không quen, đưa tay cầm lấy cục bông: “Tôi tự mình làm là được rồi.”

Giang Diệc Thành không để ý tới, nắm chặt lấy tay cô (Sâu: lợi dụng cầm tay con gái nhà người ta a~, Hành ca, có người ăn đậu hũ của vợ anh kia; GDT: người im ngay cho ta *nhét cục bông vô miệng sâu*; sâu: L), sau đó đem cục bông kia nhét vào lỗ mũi đang chảy máu của cô.

“Lấy tay cầm cánh mũi.” Giang Diệc Thành phân phó, lại lấy một miếng khăn giấy.

Khi tay anh lau, Lục Tâm vẫn có chút không quen, khẽ nói: “Tôi tự mình làm là được rồi, cảm ơn Giang tổng.”

“Lau sạch tay trước đi.” Giang Diệc Thành lấy thêm một tờ khăn giấy nhét vào tay cô, sau đó tiếp tục giúp cô lau vết máu dưới mũi.

“Trước đây cũng thường xuyên chảy máu mũi sao? Tại sao mới đụng nhẹ một cái đã chảy nhiều máu như vậy?” Giang Diệc Thành vừa lau cho cô vừa hỏi, khi nhìn thấy cục bông dần dần bị nhiễm đỏ, thì nhún mày, lại vươn tay đưa cục bông sạch khác cho cô.

“Chắc do đụng phải mạch máu lớn bên trong.” Lục Tâm lung tung đáp, do mũi bị tắc, giọng nói nghe cũng khác.

Có tiếng gõ cửa vang lên, Lâm Phi đã từ phòng pha trà mang đá đến đây.

Khi Lâm Phi đi vào nhìn thấy mũi Lục Tâm chảy rất nhiều máu cũng hoảng sợ: “Sao lại thế này? Tại sao lại chảy nhiều máu như vậy?”.

Lục Tâm ngượng ngùng không nói chính mình bị thương do đụng phải người khác, nên đành im lặng không trả lời, nhưng Giang Diệc Thành đã trả lời thay cô: “Bị thương do va chạm.”

Sau đó bảo Lâm Phi: “Đem đá đặt lên trên bàn đi.”

Lâm Phi nhanh chóng đem đá đặt xuống rồi đi ra ngoài.

Giang Diệc Thành cầm đá vụn, đặt lên mũi cùng mặt Lục Tâm.

Hai má của cô rất nhỏ, tay anh lại rất to, gần như bao hết hơn phân nửa khuôn mặt cô, bàn tay áp sát vào mặt cô như vậy, có một sự thân mật khó hiểu.

Nói gì Lục Tâm cũng không có biện pháp nào chịu được loại thân mật này, liền nghiêng đầu tránh đi, thuận tay cầm lấy cục đá trên mặt: “Giang tổng, cảm ơn anh, tôi có thể tự mình làm được.”

Giang Diệc Thành dường như đã quen dùng vũ lực, không để ý tới sự phản đối của cô, trầm giọng nói: “Đừng lộn xộn”.

Sau đó bắt lấy tay cô, tay kia thì chế trụ gáy của cô, không cho cô lộn xộn nữa, tư thế như vậy càng khiến cho Lục Tâm cảm thấy xấu hổ, hai tay để bên bắt đầu rục rịch, cô rất lo lắng mình đột nhiên không nhìn được nữa sẽ ra tay đẩy ngã Giang Diệc Thành.

Chính là cô không có cơ hội để ra tay, ngoài cửa có tiếng gõ cửa vang lên, từng tiếng gõ một.

“Giang tổng.” Là giọng của Lục Cảnh Hành.

Lục Tâm cả kinh, theo bản năng quay đầu tránh đi, cửa cũng bị đẩy ra từ bên ngoài, Lục Cảnh Hành đứng ở ngoài cửa, vừa nâng mắt liền nhìn thấy cảnh Giang Diệc Thành ngồi trước người Lục Tâm, một tay để sau gáy cô, một tay vô cùng thân mật vỗ về hai má cô.

Lục Tâm cảm giác được trong con người đen của Lục Cảnh Hành hiện lên hình ảnh này rất rõ, cúi đầu gọi một tiếng: “Đại ca.”

Cũng bất chấp đắc tội Giang Diệc Thành, theo bản năng định đem tay hất bỏ xuống dưới. Bàn tay Giang Diệc Thành lại giống bàn ủi dính sát vào mặt cô.

“Lục quản lý, có việc gì sao?” Giang Diệc Thành ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hành, không nhanh không chậm hỏi, tầm mắt vẫn dừng ở cục bông thấm máu mũi như cũ, lại vươn tay đưa cục bông sạch khác cho Lục Tâm.

Lục Cảnh Hành đã đi tới, ngữ điệu cũng không nhanh không chậm, khách khí có lễ: “Nghe nói Lục Tâm bị thương, tôi đến xem cô ấy thế nào.”

Bàn tay lại bất động thanh sắc* cầm lấy cục bông trên tay Giang Diệc Thành.

* bất động thanh sắc: tính bơ; không biến sắc; rất bình tĩnh; tính rụi; ung dung; thản nhiên

“Làm phiền Giang tổng rồi, tôi làm là được rồi.” Cầm lấy cục bông trên tay Giang Diệc Thành, nhét vào lỗ mũi Lục Tâm để thấm máu như cũ, sau đó kéo Lục Tâm đứng dậy: “Khả năng cầm máu của cô ấy không tốt lắm, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Lục Tâm cũng thuận thế đứng lên, quay đầu nói cảm ơn với Giang Diệc Thành, rồi thất tha thất thểu theo Lục Cảnh Hành đi ra ngoài.

Lục Cảnh Hành cũng không đi nhanh, vẫn để ý đến bước chân của Lục Tâm, chỉ là bàn tay nắm chặt cổ tay cô khiến cổ tay hơi đau, cô đành phải ngẩng đầu lên nhìn anh.

Về mặt Lục Cảnh Hành rất lạnh lẽo thờ ơ, thậm chí là nhìn không ra biểu cảm trên mặt anh.

Lục Tâm biết anh đang rất tức giận nên thấp giọng lên tiếng giải thích trước: “Vừa rồi đi đường không cẩn thận đụng phải anh ấy, nên bị chảy máu mũi, sau đó anh ấy bảo người mang đá tới giúp em chườm lạnh cầm máu, mọi chuyện chính là như vậy, hoàn toàn không có gì mờ ám cả.”

Lục Cảnh Hành nghiêng đầu nhìn cô một cái, không đáp lại, khi thang máy dừng lại mới buông lỏng tay cô ra, lại nhìn vào cục bông thấm máu trên mũi cô, rồi đưa tay lên chạm vào: “Đau không?”

“Không đau.” Khi nói thì lại có chút đau.

“Tại sao lại bất cẩn như vậy?” Lục Cảnh Hành nhíu mày, lời nói hoàn toàn không có ý trách cứ, mà nghe ngược lại giống như đang thương tiếc: “Đi đường đều có thể đụng phải người khác.”

Lục Tâm nghĩ đến chuyện lúc trước, không trả lời mà hỏi: “Anh tại sao lại đến đây?” Lúc này anh hẳn phải ở văn phòng nghe Giang Chỉ Khê ồn ào mới đúng chứ?

Lục Tâm yên lặng đem tay anh để xuống, cũng buông mắt xuống, xoa xoa hai tay với nhau.

Lục Cảnh Hành cảm thấy Lục Tâm hôm nay không giống mọi khi, một tay anh quàng qua vai cô, một tay nâng cằm cô lên, bắt cô phải nhìn thẳng vào anh: “Em làm sao vậy?”

Lục Tâm lắc đầu do dự, khẽ cắn cắn môi, vẫn là nhịn không được, chần chờ hỏi: “Đại ca, anh..... Anh yêu em, đúng không?”

Tuy trong lòng tin tưởng anh thích mình, nhưng lại không được chính tai nghe anh nói, Lục Tâm phát hiện chính mình không kiên định tin tưởng. Nhưng ngay khi hỏi câu này, cô càng lo lắng, càng không dám nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 27

“Em bị ngốc sao?” Nhất thời có một bàn tay ấm áp đặt lên đầu xoa nhẹ tóc cô, giọng nói êm ái vang lên bên tai, như là thương tiếc, lại như không phải.

Lục Tâm nghe không rõ, ngẩng đầu nhìn anh: “Cuối cùng là phải hay không?”

Lúc này thang máy vừa đến, Lục Cảnh Hành cầm tay kéo cô vào thang máy, không trả lời câu hỏi vừa rồi.

Trong lòng Lục Tâm vô cùng nôn nóng, nhưng cũng có phần e dè, cuối cùng vẫn liều mình ôm lấy cánh tay anh, ngửa mặt nhìn anh: “Anh vẫn chưa trả lời em.”

Lục Cảnh Hành nhìn cô, bàn tay đan vào tay cô, nhéo nhéo mặt cô mắng: “Cô nương ngốc!”

Nói xong liền cúi đầu mạnh mẽ hôn cô, một hồi lâu sau mới buông ra, khàn giọng hỏi: “Em nói xem, anh có yêu em hay không?”

Cả khuôn mặt Lục Tâm đều đỏ bừng lên, thật cẩn thận xác nhận: “Yêu sao?”

“Yêu.” Lần này Lục Cảnh Hành cho cô một đáp án chắc chắn, anh cúi đầu nhìn cô, ngón tay nâng cằm của cô lên một chút: “Rất – rất – yêu.”

Khi nói những lời này anh nói cực kì chậm rãi, ánh mắt nhìn cô rất sâu, một chữ một chữ nói rất rõ ràng, vô cùng nghiêm túc.

Không biết tại sao Lục Tâm lại đột nhiên muốn khóc, lại muốn cười, dở khóc dở cười thật không biết làm sao. Lục Cảnh Hành duỗi dài cánh tay ra, đem cả người cô ôm sâu vào trong lòng, bàn tay để phía sau lưng cô, nhẹ nhàng vỗ từng cái một, tuy không nói câu nào nhưng Lục Tâm lại cảm thấy ngọt ngào cùng cảm động vô cùng, ngay cả khi hai người thân mật, cũng không có loại này cảm giác này.

Thang máy dừng lại ở lầu một, Lục Cảnh Hành vỗ nhẹ vai cô: “Được rồi, cảm động xong rồi, bây giờ nên đi chữa cho cái mũi mau lành lại.”

Bị anh nói như vậy, Lục Tâm có phần quẫn bách, một giây trước còn cảm thấy vô cùng ngọt ngào, một giây sau đó đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Lục Cảnh Hành, anh thật có khả năng phá hư không khí.” Lục Tâm hừ hừ nói, quả nhiên không thể chờ mong Lục Cảnh Hành như những người đàn ông bình thường, tuy là như thế, nhưng bất an cùng lo lắng ban đầu cũng đã biến mất, ngay cả cái mũi giống như cảm nhận được tâm tình của cô tốt lên, khi đi bệnh viện khám, cũng vui sướng không ngừng chảy máu một hồi.

Trước kia Lục Cảnh Hành chưa từng thấy Lục Tâm chảy nhiều máu mũi như vậy, có phần lo lắng thái quá nên đưa cô đi bệnh viện kiểm tra, nhưng bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn, chỉ là khả năng đông máu có chút vấn đề, Lục Tâm lại vội vàng trở về đi làm, nên đành thôi.

Lục Cảnh Hành biết khả năng đông máu của Lục Tâm có vấn đề, bình thường thì không sao, nhưng một khi chảy máu thì lại là vấn đề lớn, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Ban đầu, anh muốn bồi dưỡng Lục Tâm trở thành trợ thủ đắc lực của mình, sau lại phát hiện ra cơ thể cô ở phương diện này không ổn nên mới từ bỏ ý tưởng lúc đầu. Đào tạo cô anh có thể làm tốt, cho dù bị uy hiếp cũng không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng ở thời điểm nguy hiểm, bị thương là chuyện khó tránh khỏi, khả năng đông máu của Lục Tâm lại không tốt, một vết thương nhỏ cũng có khả năng gây mất máu quá nhiều, dẫn đến tử vong, chuyện mạo hiểm như vậy anh không muốn làm, bởi vậy, anh chỉ dạy Lục Tâm có khả năng tự bảo vệ mình, anh không cần cô quá giỏi.

Lục Tâm không biết chính xác mình có gì không ổn, mỗi lần cô bị chảy máu đều là Lục Cảnh Hành giúp cô cầm máu. Lúc mười bảy tuổi, trong một lần bị tai nạn xe hơi, sau lại bị mất máu quá nhiều mà hôn mê, khi tỉnh lại Lục Cảnh Hành cũng không nói với cô chuyện gì, hơn nữa cô cũng rất ít khi bị thương, ngay cả hôm nay bị đụng vào mũi chảy máu cũng là lần đầu tiên, bởi vậy cũng không ý thức được, ở bệnh viện xử lý tốt, sợ đi lâu làm ảnh hưởng đến công việc nên vội vàng về trước đi làm.

Lục Cảnh Hành lo lắng, sợ cô lại không cẩn thận bị thương, trên đường trở về không ngừng dặn dò: “Lục Tâm, khả năng đông máu của em có chút vấn đề, rất dễ gây ra việc mất máu quá nhiều, bình thường cần chú ý nhiều thứ, đừng bất cẩn làm mình bị thương.”

Lục Tâm vừa nghe qua có chút bất ngờ, nhưng nghĩ lại chuyện chảy máu mũi vừa rồi, trước kia cũng đã nghe qua bệnh này, liền gật gật đầu, nhưng lại không để trong lòng, ngoại trừ vừa rồi tâm tình bị Giang Chi Khê ảnh hưởng một chút, cô bình thường luôn luôn có vẻ ổn trọng, Lục Cảnh Hành lại dạy cô một ít quyền cước công phu, thân thủ so với người bình thường nhanh nhẹn hơn, bình thường sẽ không xuất hiện tình huống bị thương.

“Còn có, đừng để anh nhìn thấy chuyện như vừa rồi.” Trong khi chờ thang máy, Lục Cảnh Hành bỏ thêm một câu.

Lục Tâm nhất thời không biết phản ứng thế nào: “Chuyện gì?”

“Em cùng Giang Diệc Thành.” Lục Cảnh Hành chỉ ra: “Em là hoa đã có chủ rồi, đừng để anh nhìn thấy em ở chung một chỗ thân mật với người đàn ông khác.”

Bộ dạng Lục Cảnh Hành lúc ghen khiến cho Lục Tâm rất vui vẻ, thật nhu thuận ôm lấy cánh tay anh, nhẹ nhàng đáp: “Em biết rồi.”

Lục Cảnh Hành vẫn chưa hết giận, nghiêng đầu nhìn cô, tầm mắt đánh giá từ trên xuống dưới, lại duỗi tay nhéo nhéo mặt cô: “Cũng đã lớn như vậy. Em nói xem, em xấu như vậy tại sao lại có mệnh đào hoa chứ?”

“Em thật sự rất xấu sao?” Lục Tâm vừa nghe liền không vui, lập tức kéo Lục Cảnh Hành qua bức tường kính trong thang máy, càng nhìn càng cảm thấy chính mình đứng chung với Lục Cảnh Hành vô cùng xứng đôi, xứng hơn so với Giang Chi Khê rất nhiều.

“Lục Cảnh Hành, em đột nhiên cảm thấy hai chúng ta cũng rất xứng đôi, anh có thấy vậy không?” Nhìn chằm chằm thật sự gương mặt hai người nhìn một hồi lâu, Lục Tâm quay sang nhìn Lục Cảnh Hành, còn đưa ra kết luận.

Lục Cảnh Hành cũng thật sự đưa ra nhận xét: “Ừ, nếu đem mặt của em che lại, theo góc độ chiều cao mà nói, cũng rất xứng đôi.”

Lục Tâm trực tiếp giậm chân phải của anh một cái: “Lục Cảnh Hành, anh có thể không cần đá kích em như vậy. Anh xuất sắc như vậy, em thật sự không tự tin khi đi cùng anh.”

“Nhà đầu gối.” Lục Cảnh Hành thân thiết xoa nhẹ đầu cô: “Anh tự mình lựa chọn, ngoài em ra, còn ai thích hợp với anh hơn nữa chứ.”

Lục Tâm cảm thấy để Lục Cảnh Hành nói một câu ngọt ngào thật không dễ dàng, anh có thể nói ra lời nói như vậy khiến cô kinh hỉ, ít nhất không phải cô mặt dày mày dạn buộc anh nói, tâm tình bởi vậy mà vui vẻ hơn một chút, cả ngày hôm nay tâm tình tốt lắm, khi làm việc đều mang theo cười, toàn bộ mọi người trong văn phòng đều có thể cảm giác được tâm tình của Lục Tâm rất tốt, lại một lần nữa nghĩ chuyện này có liên quan đến Giang Diệc Thành.

Buổi sáng Lục Tâm bị chảy máu mũi, hành động của Giang Diệc Thành mọi người thu đều vào trong mắt, ít nhất mọi người cũng thấy Giang Diệc Thành đặc biệt chiều cố Lục Tâm, tự mình cầm máu cho cô, bàn tay còn thân mật đặt lên mặt, khó tránh khỏi khiến người ta hiểu lầm.

Bởi vậy khi tan tầm, lời đồn đãi lâm nhâm về Lục Tâm cùng Giang Diệc Thành bắt đầu từ trong công ty truyền ra ngoài.

Anh trai đảm nhiệm chức vụ quản lý công ty, con gái của chủ tịch có khả năng trở thành chị dâu tương lai, nay lại có mối quan hệ không rõ ràng với tổng giám đốc, vận khí thật sự tốt không dễ đâu cho hết, không chừng về sau còn có thể thăng chức trở thành bà chủ công ty, trong nháy mắt giá trị con người của Lục Tâm ở công ty tăng lên gấp trăm ngàn lần, khi tan tầm một đám nhìn Lục Tâm ngoài yêu thích, ngưỡng mộ hoặc ghen tị, còn có một phần nhiệt tình không nói lên lời.

Lục Tâm vẫn ở trong văn phòng nên không hề biết tin tức gì, sự nhiệt tình của mọi người khiến cô có phần chịu không nổi, mang theo vẻ mặt không hiểu lên xe Lục Cảnh Hành.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Lục Tâm hỏi, trực giác cho cô biết Lục Cảnh Hành biết chuyện, bởi vì từ đầu đến cuối khuôn mặt tuấn tú của anh đều sa sầm lại.

“Tất cả đều bận rộn nịnh bợ bà chủ tương lai.” Lục Cảnh Hành một bên nghiêng đầu qua giải đáp thắc mắc của cô, một bên khởi động xe.

Chuyện của Lục Tâm cùng Giang Diệc Thành trong một buổi chiều đã lan truyền khắp công ty, ở mọi văn phòng đều có thể nghe được người khác nói chuyện này.

Lục Tâm vừa nghe xong liền ngẩn người, một hồi lâu mới phản ứng lại được, đáp: “Cùng em không có quan hệ.”

“Anh biết.” Lục Cảnh Hành điềm đạm đáp, nghiêng đầu nhìn cô: “Nhưng công ty đông người nhiều miệng, em cùng Giang Diệc Thành nên duy trì một chút khoảng cách, cả ngày nghe nói bạn gái của mình cùng người đàn ông khác như thế này như thế kia, nghe nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến phán đoán, quan tâm sẽ bị loạn.”

“Đương nhiên, anh hy vọng em có thể từ chức.” Cuối cùng, Lục Cảnh Hành nói thêm một câu.

“Hiện tại không được.” Lục Tâm theo bản năng cự tuyệt.

“Tại sao?” Lục Cảnh Hành nhìn cô, Lục Tâm trả lời quá nhanh, anh không biết cô đối với công việc này kiên trì như vậy.

“Em thích cảm giác mỗi ngày cùng anh tan tầm.” Lục Tâm nói, nguyên nhân cũng chỉ là một nửa, nếu không phải công ty của nhà mình, kỳ thật làm một cặp tình nhân cùng làm chung công ty cũng không tốt.

Lục Cảnh Hành không nói gì nữa, dẫn cô cùng đi mua xe, cô thường xuyên cùng Giang Diệc Thành đi ra ngoài xã giao, không thể mỗi lần đều để Giang Diệc Thành đưa cô về nhà.

Nghĩ đến sau này Lục Tâm thường xuyên cùng Giang Diệc Thành ra ngoài, tới nửa đêm mới trở về, trong lòng Lục Cảnh Hành lại không yên, tưởng có thể ép Lục Tâm từ chức, lại không nghĩ quan hệ giữa hai người có chút thay đổi, chỉ có thể mau chóng giải quyết chuyện Đế Tân.

Anh lần này đến Đế Tân, chính là để điều tra vấn đề kinh tế của nó, một nguyên nhân khác, cũng là vì để coi chừng Lục Tâm.

Thời gian anh có thể ở trong nước không nhiều lắm, mấy thánh tới đã sắp xếp xong cả rồi, nhưng cuối năm vẫn phải ra nước ngoài một chuyến, nhúng tay vào vụ án này giúp anh có nhiều thời gian bồi Lục Tâm hơn.

Trước kia còn có nhận được giấy tố cáo nặc danh, nghi ngờ Đế Tân có hành vi buôn lậu cùng trốn thuế, thậm chí có khả năng buôn lậu vũ khí vô cùng nguy hiểm cho an toàn kinh tế quốc gia, nhưng hết thấy chỉ là đoán, đến hiện tại, vẫn chưa có bằng chứng gì chứng minh việc kinh doanh của Đế Tân có vấn đề.

Tuy hai năm liên tục nhận được giấy tố cáo Đế Tân, nhưng chưa điều tra cũng chưa tìm hiểu rõ được, không có biểu hiện gì lộ ra bên ngoài cho thấy Đế Tân có vấn đề, nhưng lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, đã có người bấm riết tố cáo không ngừng, chứng tỏ có một số việc vẫn chưa che dấu tốt.

Trước có nghe Đinh Lão nhắc tới, cấp trên đang phái người âm thầm điều tra, vụ án Đế Tân đến tay Lục Cảnh Hành thuộc loại án nhỏ, vốn Đinh Lão cùng cấp trên không đồng ý cho anh tiếp nhận vụ án này, giống như dùng dao mổ trâu để giết gà, nhưng anh kiên trì xin nhận, cuối cùng cấp trên cũng đồng ý.

Chương 28

Vụ án của Đế Tân có thể từ từ điều tra thu thập chứng cứ, nhưng Lục Tâm thì không thể không nhanh chóng theo đuổi, để phòng người khác mơ tưởng đến cô!

Lục Cảnh Hành suy nghĩ một chút, trên đường lái xe về nhà, khi đi ngang qua siêu thị thì thuận đường kéo Lục Tâm vào mua một túi bánh kẹo cưới lớn.

Lục Tâm khó hiểu trước hành động này của Lục Cảnh Hành, giúp anh đem túi bánh kẹo cưới kia lên xe, lại nhìn không được quay đầu hỏi anh: “Anh mua mấy thứ này nhiều như vậy để làm gì?”

“Phân phát.” Lục Cảnh Hành vừa không nhanh không chậm trả lời vừa khởi động xe.

Lục Tâm đương nhiên biết là dùng để phân phát, chứ hai người làm sao ăn hết chỗ bánh kẹo này được, nhưng vẫn đề là, phân phát cho ai?

Ngày hôm sau, Lục Cảnh Hành liền cho cô đáp án.

Anh một tay cầm tay cô, một tay cầm túi bánh kẹo cưới kia đi vào công ty, bây giờ là giờ cao điểm, đồng nghiệp đang tốp năm tốp ba chạy vào thang máy, nhìn thấy hai người thì đều có chút sững sờ, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Lục Cảnh Hành thật khách khí chào hỏi mọi người, sau đó kéo Lục Tâm vào văn phòng mình.

“Lục Tâm, lát nữa em cùng anh đi phân phát bánh kẹo cưới.” Lục Cảnh Hành phân phó, lại châm thêm một câu: “Bánh kẹo cưới của chúng ta.”

“.....”

Vì thế nửa giờ tiếp theo, Lục Cảnh Hành kéo Lục Tâm đi khắp công ty, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đem túi bánh kẹo cưới kia phân phát đến từng người, từng bàn của đồng nghiệp.

Hơn nữa, khi phát cho Giang Diệc Thành, Lục Cảnh Hành còn cố ý phát nhiều hơn một bịch.

“Giang tổng, thật cảm ơn anh hôm qua đã chiếu cố cho Lục Tâm, cô ấy bình thường có chút liều lĩnh, hy vọng Giang tổng về sau có thể rộng lượng một chút.” Khi phát bánh kẹo cưới, Lục Cảnh Hành nói chuyện vô cùng khách khí với Giang Diệc Thành, lời nói tràn ngập tình cảm.

Giang Diệc Thành ngồi yên một chỗ không nhúc nhích, tầm mắt từ mấp mấp bịch bánh cưới trên bàn di chuyển lên nhìn hai người, ngữ khí có phần không xác định: “Kết hôn? Bánh kẹo cưới?”

Lục Cảnh Hành mỉm cười gật đầu.

“Hai người không phải là anh em sao? Không phải đều họ Lục sao?” Cứ theo ngôn hành cử chỉ bình thường của hai người, có thể dễ dàng nhận ra mối quan hệ của họ đã vượt qua tình cảm anh em, nhưng Giang Diệc Thành nguyên tin tưởng, Lục Cảnh Hành đối với Lục Tâm chỉ là quan tâm quá mức, nhưng theo tình hình hiện tại thì nên xem lại rồi, hiển nhiên không phải như vậy.

Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm còn thật sự phủ nhận.

“Họ Lục là để tiện cho việc lúc trước nhập hộ khẩu cho cô ấy, cô ấy vốn họ Trữ.” Lục Cảnh Hành giải thích, tránh nặng tìm nhẹ.

Lục Tâm vốn tên là Ninh Tâm, việc này là do Lục Tâm bị mất trí nhớ, được Lục Cảnh Hành cứu mang về nhà, cô chỉ biết mình gọi là Ninh Tâm, những chuyện khác đều không nhớ rõ, thậm chí ngay cả cha mẹ tên gì, anh chị em tên đầy đủ là gì cũng đều không nhớ được, bởi vì người nhà chưa từng nói cho cô biết. Đại khái là vì thấy cô còn nhỏ tuổi, không có ý thức, lại không nghĩ tới kết quả, khiến cô bị lạc mất gia đình.

Nụ cười trên mặt Giang Diệc Thành có chút cứng lại: “Khi nào hai người tổ chức hôn lễ?”

“Có lẽ là đầu năm sau. Cuối năm sắp đến rồi, mọi người đều bận rộn, nhân dịp trước khi nghỉ đông đem bánh kẹo cưới phát ra.” Lục Cảnh Hành nói, mỉm cười: “Đến lúc đó hy vọng Giang tổng có thể nể mặt mà tham gia hôn lễ của chúng tôi.”

Giang Diệc Thành cười: “Nhất định.”

Khi Lục Tâm bị Lục Cảnh Hành kéo ra khỏi văn phòng của Giang Diệc Thành cô vẫn còn mơ màng chưa rõ, cô là lần đầu tiên thấy có người trước khi kết hôn đi phân phát bánh kẹo cưới.

“Hai chúng ta cũng chỉ là chưa đăng ký kết hôn mà thôi, kết hôn là chuyện sớm hay muộn.” Lúc ăn cơm trưa, Lục Cảnh Hành giải thích nghi hoặc cho cô: “Nhưng hôn lễ không thể tổ chức quá vội vàng, hai chúng ta hiện tại đều đang rất bận, sắp tới cũng không phải là thời điểm tốt để cử hành hôn lễ. Hôn nữa, hiện giờ ông nội cùng ba mẹ đều chưa biết chuyện, cần chút thời gian để họ thích ứng, nhưng quan trọng là trong khoảng thời gian này sẽ không có người đàn ông nào nghĩ đến em nữa.”

“.....” Lục Tâm đối với lý luận của Lục Cảnh Hành không dám gạt bừa, chỉ hỏi một câu: “Anh cầu hôn em khi nào?”.

Nói vừa xong liền bắt gặp ánh mắt bình tĩnh của Lục Cảnh Hành: “Giữa hai chúng ta còn cần nghi thức xã giao này sao?”.

Đương nhiên cần.

Lục Tâm không nói ra, nhưng lại dùng sức đâm miếng thịt bò để biểu hiện sự bất mãn của cô, Lục Cảnh Hành ngay cả thổ lộ đều là do cô gắng hỏi mới nói ra, cả đời người gả đi có một lần, vậy mà ngay cả kinh hi* khi được cầu hôn cũng không có.

*kinh hi: kinh ngạc vui mừng; ngạc nhiên mừng rỡ

Lục Cảnh Hành vươn tay tới nheo nheo má cô: “Lại hôn đôi?”.

“Đương nhiên.” Lục Tâm nhún nhó nhìn anh.

Ý cười nhẹ trong mắt Lục Cảnh Hành lan rộng ra, bàn tay Lục Cảnh Hành vỗ nhẹ lên đầu cô: “Lại ngốc nữa. Anh cũng không nỡ để em vô thanh vô tức* gả cho anh. Bánh kẹo cưới phát ra hôm nay là để che miệng những người đó lại, để họ không đem em cùng người đàn ông khác ghép thành một đôi. Bạn gái của anh nên quang minh chính đại đứng bên cạnh anh.”

*vô thanh vô tức: im hơi lặng tiếng; im tiếng; không tiếng động; im lặng; im ắng

Lục Tâm nghe anh nói thì có phần xấu hổ, nhưng trong lòng lại giống như uống mật, muốn nghe Lục Cảnh Hành nói lời ngon tiếng ngọt thật không dễ dàng. Anh dùng một chiêu này quả thật không sai, trong một buổi chiều, toàn bộ tin tức bát quái trong công ty đều đổi hướng, không còn đem cô trở thành bà chủ tương lai nữa, mà ngược lại đều bàn tán tại sao cô từ em gái của Lục Cảnh Hành nhanh chóng trở thành vợ chưa cưới của anh. Khi cô trở lại văn phòng thì toàn bộ đồng nghiệp đều tò mò, nhưng lại không dám hỏi nhiều, bởi vì boss hôm nay tâm trạng không tốt.

Ở bên ngoài nói một câu bàn tán đều bị gọi vào bên trong giáo huấn nửa ngày, bởi vậy toàn bộ mọi người trong văn phòng đều cảm thấy bất an; ngay cả Lục Cảnh Hành ở dưới lầu cũng vậy, cũng vì một câu bàn tán rất nhỏ mà nổi giận.

Đồng thời nổi giận còn có Giang Chi Khê, khi nhận được bánh kẹo cưới của Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm, khuôn mặt Giang Chi Khê cả ngày đều đen lại, cách làm ngày hôm nay của Lục Cảnh Hành không khác gì ở trước mặt mọi người cho cô một bạt tai.

Ngày đầu tiên Lục Cảnh Hành vào công ty, toàn bộ công ty ai ai cũng nói, Lục Cảnh Hành là rể hiền của Đế Tân, Lục Cảnh Hành được như ngày hôm nay là nhờ cô, cho dù sự thật là sau khi Lục Cảnh Hành được tuyển dụng cô mới phát hiện ra anh vào Đế Tân, mới gọi anh tới.

Ngay từ đầu, toàn bộ mọi người trong công ty đều đem hai người cột vào nhau, dù là ngày hôm qua, tất cả mọi người cũng đang nói bọn họ là một đôi, vậy mà không ngờ hôm nay Lục Cảnh Hành lại bất động thanh sắc* tát vào mặt mọi người, cũng tát vào mặt của cô, điều này khiến cô rất khó chịu, chỉ có thể đem cảm giác khó chịu này hóa thành tức giận đổ lên người Lục Cảnh Hành.

*bất động thanh sắc: tỉnh bơ; không biến sắc; rất bình tĩnh; tỉnh rụi; ung dung thản nhiên

Lục Cảnh Hành cũng không để tâm nhiều, nên làm gì thì làm cái đó, công việc vẫn tiến hành như cũ đâu ra đấy, mở hội nghị, đưa ra một ít sách lược cùng phương án, hơn nữa phương án đưa ra còn khiến cho Giang Viễn Đông vô cùng hài lòng.

Lục Cảnh Hành là do Giang Viễn Đông đặc biệt tuyển dụng vào, hẳn đối với năng lực làm việc của Lục Cảnh Hành rất vừa ý.

Trong hội nghị buổi chiều, Giang Chi Khê cố ý làm khó làm dễ Lục Cảnh Hành, còn vì thế mà phát cáu một hồi.

Lục Cảnh Hành vẫn tấn trách chủ trì hội nghị, khi vừa tan tầm liền cùng Lục Tâm ra về trước.

Bạch Chi phải đi ra nước ngoài, phỏng chừng phải đi một thời gian rất dài mới trở về, nên hẹn Lục Cảnh Hành cùng một vài người nữa ra ngoài uống rượu.

Bởi vì chuyện muốn nói liên quan đến nội dung cơ mật nên Lục Cảnh Hành không dẫn Lục Tâm theo, sau khi cùng Lục Tâm ăn cơm xong liền một mình đi ra ngoài.

Bạch Chi cũng rất thân thuộc với Giang Chi Khê, gần nhất đối với chuyện Đế Tân cũng có chú ý, buổi sáng nghe nói Lục Cảnh Hành phát bánh kẹo cưới, vừa thấy Lục Cảnh Hành lại liền nhìn không được trêu chọc anh, bất quá cũng có chút lo lắng, dù sao Lục Cảnh Hành đến Đế Tân cũng là có mục đích riêng, lại cùng Giang Chi Khê và Giang Diệc Thành phát sinh quan hệ như vậy, đem chính mình đặt vào vị trí bị động, thậm chí có thể tùy thời bị khai trừ khỏi công ty, vô cùng bất lợi cho việc điều tra của anh.

“Vấn đề này người không cần phải lo lắng quá.” Đối với sự lo lắng của Bạch Chi, Lục Cảnh Hành nhún nhật cười, khẽ nâng chén rượu: “Kỳ thật lợi dụng Giang Chi Khê là biện pháp hữu hiệu nhất, tôi trước kia cũng có nghĩ tới. Nhưng dù sao cũng là bạn bè nhiều năm, không muốn làm chuyện ti bi như vậy.

Quan trọng nhất là, làm như vậy sẽ khiến Lục Tâm bị tổn thương. Hơn nữa, tôi cũng không hy vọng người đàn ông khác mơ tưởng đến bạn gái của mình. Phương pháp điều tra có rất nhiều loại, không nhất định phải lấy tình cảm của chính mình ra làm lợi thế.”

Mạc Ninh cười: “Lục Tâm phải tu mấy kiếp mới đổi lấy được một người đàn ông tốt như vậy.”

Lục Cảnh Hành cũng cười theo: “Là tôi tu mấy kiếp.”

Trong một lần anh đi đến ngọn núi kia, lại vô tình bị lạc đường, thấy cô cả người đầy máu lăn đến dưới chân anh, quần áo trên người bị cây gai làm cho rách nát hết, cả người đều bị thương, tuy nhanh chóng mất đi ý thức, nhưng đôi mắt trong suốt lại mở to, tay gặt gao ôm lấy chân anh không buông.

Lục Cảnh Hành vĩnh viễn đều nhớ rõ Lục Tâm khi đó, cùng với ánh mắt kia, vô cùng trong suốt, cũng vô cùng mờ mịt, thậm chí là sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Sau khi được anh cứu về Lục Tâm có chút khép kín, một thời gian dài cũng không dám cùng người khác nói chuyện, cũng không dám tới gần bất kỳ ai, ngoại trừ anh.

Sợ bóng tối, lại càng không dám ở một mình, cho nên có một khoảng thời gian rất dài, Lục Tâm đều là dính lấy, chỉ dám tới gần anh.

Cũng may sau đó bóng ma này đã biến mất, trải qua nhiều năm, ngoài việc không tìm được người nhà, Lục Tâm đã khôi phục lại rất tốt, ở riêng một mình bảy năm, cô vẫn thích ứng được.

Lục Cảnh Hành về đến nhà thì Lục Tâm đã đi ngủ.

Cô có một tật xấu khi ngủ, đó là thích co hai chân lại, cuộn thành một đoàn, chui thật sâu vào trong chăn, để chăn có thể trùm kín cả đầu.

Rõ ràng ngủ như vậy sẽ khiến hô hấp trở nên khó khăn, nhưng Lục Tâm lại ngủ cực kỳ yên ổn.

Lục Cảnh Hành sợ cô một ngày bởi vì tư thế ngủ này mà chết bất đắc kỳ tử, bởi vậy khi nhìn thấy cô lại bất tri bất giác* cuộn mình vào trong chăn, anh liền rút bớt chăn ra.

*bất tri bất giác: vô tình; không ý thức; không biết; không có ý định

Lục Tâm vẫn chưa ngủ sâu, bị anh rút chăn ra liền tỉnh dậy, mở to đôi mắt nhập nhèm ra hỏi anh: “Anh về rồi à?” Hai tay cũng rất tự giác ôm lấy thắt lưng anh, trở mình một cái rồi tiếp tục ngủ.

Từ sau khi hai người xác nhận quan hệ, Lục Tâm rất yên tâm thoải mái hưởng dụng sự ôm ấp của Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành cũng rất yên tâm thoải mái, cúi đầu hôn lên môi cô, ôm lấy thắt lưng cô đem cô ép sát vào lòng mình, tay nhẹ nhàng theo con đường quen thuộc cởi bỏ quần áo của cô, một bên hôn cô một bên kêu tên cô, sau đó khi cô nửa mê nửa tỉnh, tách ra hai chân của cô ra, nặng nề tiến vào.

Gần đây thường bị Lục Cảnh Hành mang ra ngoài rèn luyện, nên thể chất của Lục Tâm tốt lên không ít, buổi tối Lục Cảnh Hành cũng càng ngày càng không khống chế, ngày hôm sau Lục Tâm muốn đứng lên nhưng cả người lại như nhũn ra, ở trên giường không dậy nổi.

Đã gần đến tiệc tất niên hằng năm của Đế Tân, Lục Cảnh Hành nói muốn dẫn cô đi mua lễ phục, nhưng bị ép buộc cả một đêm, Lục Tâm đến giữa trưa mới có thể rời giường được, buổi chiều mới cùng nhau đi mua lễ phục.

Tiệc tất niên hằng năm của Đế Tân được tiến hành trước Tết âm lịch hai ngày, lấy kiểu dáng tiệc rượu của Âu Tây mà tổ chức, nhưng công ty công nhân viên rất nhiều, tiệc rượu đặt bao hết không tìm ra chỗ, nên tiệc tất niên hằng năm đều làm tại khu biệt thự ở Ân Thành của Giang gia.

Giang gia có tiền có thế, nhà ở trong khu cao cấp, sân trước sân sau đều rất rộng, vô cùng thích hợp để tổ chức tiệc rượu.

Lần trước Lục Tâm cùng Lục Cảnh Hành đã tới, đối với cách sắp xếp khu nhà đã hiểu rõ.

Tiệc tất niên hằng năm bắt đầu lúc bảy giờ tối, Chủ tịch hoặc Tổng giám đốc đọc diễn văn, tổng kết lại thành tựu của một năm, triển vọng của năm tiếp theo, sau đó là trên sân khấu xuất hiện ngôi sao ca hát giúp vui, phía dưới tự do trao đổi, chương trình hằng năm đều cố định như vậy.

Bởi vì tiệc tất niên hằng năm của Đế Tân làm khá lớn, không ít nhân vật của các công ty khác đến đây, hơn phân nửa là đại biểu của các loại công ty Trung Quốc ở nước ngoài, nhiều người ngoại quốc, bởi vậy cho dù là ở trong tiệc rượu, Lục Tâm vẫn phải sắm vai phiên dịch, tận tâm đứng bên người Giang Diệc Thành, tiếp khách cùng kính rượu.

Lục Cảnh Hành thân là quản lý hoạt động của công ty, tự nhiên cũng cần cùng xã giao trao đổi khắp nơi với tân khách, bởi vậy hai người tuy rằng cùng đến, nhưng không thể ở cùng một chỗ thưởng thức tiết mục.

Từ lượng Lục Tâm từ trước tới nay không tệ, nhưng cùng Giang Diệc Thành đi xã giao một vòng với khách nước ngoài, vẫn có phần không chống đỡ được.

Giang Diệc Thành cũng nhìn ra cô không chịu nổi nữa, mặt mày mệt mỏi, trước mặt tân khách người Pháp nói xin lỗi, sau đó xoay người nói với Lục Tâm: “Mệt mỏi thì về phòng nghỉ ngơi một lát đi.”

Lục Tâm khách khí chối từ: “Tôi không sao.”

Sắc mặt Giang Diệc Thành nghiêm lại: “Cho cô trở về. Trở về đi.”

Lục Tâm đành nghe lời trở về phòng nghỉ.

Phòng nghỉ ở lầu hai, cách phòng Giang Diệc Thành không xa, lần trước đã tới, Lục Tâm rất quen thuộc đường đi.

Đây đúng là địa điểm làm tiệc tất niên hằng năm, trong phòng nghỉ không hề có người.

Lục Tâm rửa mặt, khiến cho đầu óc thanh tỉnh một lát, xoay người ra khỏi phòng nghỉ, đi vào phòng của Giang Diệc Thành.

Đại khái vì đây là nhà mình nên bình thường Giang Diệc Thành không có thói quen khóa trái cửa phòng từ bên ngoài.

Thư phòng cùng phòng ngủ của anh ở chung một chỗ, bên ngoài là thư phòng, bên trong là phòng ngủ.

Cách bày trí trong thư phòng rất gọn gàng chỉnh tề, một bàn làm việc bằng gỗ màu đen, một hệ giá sách cùng màu, một bộ sofa da cũng màu đen cùng một bộ bàn trà. Trên bàn làm việc có một chiếc laptop, bình thường Giang Diệc Thành dùng nó để làm việc lúc ở nhà.

Lục Tâm vào phòng sau đó nhanh chóng đem cửa phòng khóa lại, cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh, nhanh chóng đi tới bàn làm việc, ngón tay hướng nút nguồn nhấn một cái, nhanh chóng mở laptop lên.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 29

Nguồn điện được mở, màn hình laptop rất nhanh sáng lên, Lục Tâm nhanh chóng gấp rào chắn an toàn, bàn tay nho nhỏ nhanh chóng cắm USB vào, một mặt nhanh chóng nhập mật mã mở máy, một mặt lưu ý động tĩnh bên ngoài.

Tuy trình độ công nghệ thông tin của cô không cao, thậm chí kém rất xa Lục Cảnh Hành, nhưng đối với việc mở mật khẩu của một laptop bình thường cũng là dư dả, chẳng sợ laptop của Giang Diệc Thành có tầng tầng phòng hộ, cô thao tác vô cùng thuần thục, rất nhanh đã xâm nhập được vào laptop của Giang Diệc Thành không chút dấu vết.

Sau khi lưu số liệu xong, Lục Tâm nhanh chóng rút USB ra, còn chưa kịp tắt laptop thì khóa cửa thành linh mở ra.

Lục Tâm nhanh chóng gấp màn hình xuống, một giọng nói quen thuộc lại vang lên: “Là anh.”

Lục Tâm nhẹ nhàng thở ra, nhìn thấy Lục Cảnh Hành đã đi vào phòng, bản thân chỉ tập trung vào laptop, đã lơ là việc đề ý động tĩnh rồi, khó trách anh có thể vô thanh vô tức tới gần như vậy.

“Em tới đây làm gì?” Lục Cảnh Hành đề thấp giọng hỏi, vừa rồi khi lên lầu anh nhìn thấy Lục Tâm len lút vào phòng nghỉ của Giang Diệc Thành.

Khi nói chuyện người đã đi tới sát bên cạnh cô, mở màn hình cô đã khép lại ra, con người đen nhanh chóng quét qua, hơi hơi nheo mắt lại, ngón tay nhanh chóng gõ trên bàn phím vài cái, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ nói: “Lui qua một bên đi.”

Lục Tâm lùi ra, nhìn anh đứng trước laptop, ngón tay nhanh như bay nhập một chuỗi ký tự, nhanh chóng bẻ gãy chương trình bảo mật, Lục Tâm càng nhìn càng kinh hãi.

“Chương trình bảo mật của laptop Giang Diệc Thành không thể gây khó khăn cho anh, hai cái lỗ hồng này nhìn thì như là râu ria, người bình thường sẽ không chú ý đến, nhưng ở trước mặt người có tay nghề cao, nhất định sẽ gặp nguy hiểm.”

Sau khi mở máy, Lục Cảnh Hành không nhanh không chậm giải thích, xem kỹ lại trước sau một lần rồi nhanh chóng đóng laptop lại.

Con người đen quét một vòng trong phòng, định đi vào phòng ngủ của Giang Diệc Thành, nhưng mới đi được hai bước liền ngừng lại.

“Có người đến.” Lục Cảnh Hành thấp giọng nói, ánh mắt nhanh chóng quét một vòng nữa trong phòng, tầm mắt dừng lại ở cửa sổ sát đất.

Ngoài cửa sổ sát đất là một bóng người cao bằng nửa thành ban công.

Lục Tâm nhanh chóng đi qua, cẩn thận di chuyển đồng hồ ở cổ tay, khi tiếp xúc với bức tường thì đồng hồ phát ra tia hồng quang mỏng manh, bố trí bên trong làm người ta không phát hiện ra trong phòng có thiết bị theo dõi.

“Có theo dõi.” Lục Tâm dùng khẩu hình miệng nói chuyện, thậm chí có khả năng trong phòng hắn còn gắn thiết bị chống trộm.

Lục Cảnh Hành đã đi qua, kéo lấy tay cô, bước nhanh về hướng phòng ngủ có tủ quần áo.

Tủ quần áo rất lớn, nhưng quần áo cũng không ít, nếu miễn cưỡng thì có thể chứa được một người.

Một bàn tay Lục Cảnh Hành đặt lên lưng Lục Tâm, muốn đẩy cô vào, nhưng Lục Tâm lại không chịu, lắc lắc thân người muốn để Lục Cảnh Hành vào.

“Em có thể ứng phó hắn.” Lục Tâm thấp giọng nói, phụ nữ ứng phó với đàn ông dễ dàng hơn rất nhiều, huống chi là một người đàn ông có tình cảm với cô.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Lục Cảnh Hành rất nhanh nhìn thấu suy nghĩ trong đầu cô, bàn tay nắm chặt thắt lưng cô đẩy cô vào, Lục Tâm nhanh chóng lách người qua tránh được, một bên đẩy anh, một bên gấp giọng nói: “Lần trước em uống rượu say, là hắn mang em đến đây, nếu thấy em nghỉ ở đây cũng sẽ không hoài nghi, em sẽ có biện pháp để dẫn hắn ra ngoài.”

Đây vẫn có thể xem là một biện pháp an toàn, nhưng Lục Cảnh Hành lại không đồng ý, anh chế trụ cánh tay của cô muốn đem cô nhét vào để anh đi ra ngoài ứng phó, lại không nghĩ tới lúc này Lục Tâm lại đột nhiên can đảm hơn người, không chút suy nghĩ, dùng hết sức đá vào đầu gối Lục Cảnh Hành, nhanh nhẹn lại dứt khoát, chính xác đá vào chỗ yếu nhất, đầu gối Lục Cảnh Hành liền mềm nhũn ra, Lục Tâm thừa cơ đẩy anh vào, không để ý khuôn mặt tuần tú của Lục Cảnh Hành ngày càng lạnh đi, không nói hai lời đem cửa tủ đóng lại, thở ra một hơi rồi lấy tốc độ nhanh nhất trở lại trên sofa, một bàn tay chống lên ghế, xiêu xiêu vẹo vẹo nằm nghiêng xuống sofa, mông còn chưa kịp đặt xuống ghế, cửa đã bị mở từ bên ngoài, Lục Tâm khép hờ đôi mắt lại.

Giang Diệc Thành đẩy cửa vào liền sững sờ: “Lục Tâm?”

Lục Tâm nằm trên ghế sofa không nhúc nhích, đôi mắt khép hờ, hô hấp nhẹ nhàng, hai má nhợt nhạt vì vừa rồi uống rượu nên lộ ra màu hồng mê người, nhìn như là người đang ngủ.

Giang Diệc Thành nhíu mày, đi tới nhìn chằm chằm dung nhan đang ngủ của cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy yên bình, con người thậm chí có chút tham luyến nhìn gương mặt cô, cũng bất giác ngồi xuống trước mặt cô, chăm chú nhìn cô một lát, bàn tay vươn ra nhưng lại do dự dừng giữa không trung, ánh mắt nhìn cô có phần phức tạp.

Lục Tâm cảm giác được sự kiềm chế của Giang Diệc Thành, anh tạo ra cảm giác bí bách, nhưng lại không làm ra động tác gì.

Lục Tâm chịu không được nữa đành ngo ngoáy người, biểu hiện như bị đánh thức, ‘ưm’ một tiếng, còn ngáp một cái, sau đó chậm rãi mở to mắt, thấy khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc thì giật mình hoảng sợ lui về sau, lại phát hiện ra một bàn tay đặt trên lưng mình, đè nặng lên lưng cô.

“Giang. Giang tổng.” Lục Tâm run giọng gọi tên anh, không hoàn toàn là giả bộ.

“Cô không sao chứ?” Giang Diệc Thành nhìn cô hỏi, cánh tay đè sau lưng cô không hề rút lại.

“Không. Không có việc gì.” Lục Tâm xấu hổ đáp, hợp thời ngáp thêm một cái nữa, cánh tay chống xuống sofa định đứng lên, cả người lại nghiêng ngã, bước chân cũng có phần lung lay, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Giang Diệc Thành liền đưa tay ra vịn lấy vai cô, đỡ cô đứng dậy.

“Lại uống say?” Giang Diệc Thành hỏi rõ.

Mặt Lục Tâm lộ ra một tia xấu hổ, một bàn tay xoa huyệt Thái Dương, cẩn thận liếc mắt về phía sau anh, lúng túng nói: “Ngại quá, tôi không biết phòng nghỉ ở đâu, vừa rồi đầu thật sự rất choáng váng, cũng chỉ nhận ra phòng này, liền mạo muội đi vào.”

“Không có việc gì.” Giang Diệc Thành đáp, đứng dậy lấy cho cô chén trà: “Uống ít nước trà sẽ dễ chịu hơn.”

“Cảm ơn.” Lục Tâm nói lời cảm ơn rồi uống một ngụm, nhìn anh: “Giang tổng, anh không cần ở dưới lầu chiêu đãi mọi người sao?”

“Vừa rồi thấy sắc mặt cô không tốt lắm, tôi lại đây xem cô có làm sao hay không.” Giọng nói Giang Diệc Thành vẫn điềm nhiên như cũ, ngồi xuống bên cạnh người cô: “Đến phòng nghỉ không thấy cô, liền đoán có thể cô chạy đến đây.”

Lục Tâm có chút xấu hổ: “Ngại quá.”

Giang Diệc Thành cười lắc lắc đầu: “Thấy thế nào rồi?”

Lục Tâm gật gật đầu: “Ngủ một lát cũng dễ chịu hơn rồi.”

Giang Diệc Thành lại nói: “Biết tư lượng của mình không tốt còn uống nhiều như vậy.”

Lục Tâm có chút ngượng ngùng thè lưỡi ra, chỉ là động tác bản năng rất nhỏ thôi, nhưng Giang Diệc Thành nhìn thấy lại chăm chú nhìn mặt cô, con người cũng trở nên thâm trầm.

Lục Tâm nhận thấy ánh mắt của anh đang tăng dần độ ấm, theo bản năng muốn chạy trốn.

Lục Tâm tự trấn định mình, buông chén trà xuống: “Giang tổng, vừa cùng Tống Kiệt Tôn hàn huyên một lát, hình như hẳn đối với dự án liên doanh ở Australia của chúng ta cảm thấy hứng thú, hiện tại thời gian còn sớm, chúng ta có nên đi uống cùng hân bàn bạc lại hay không?”

Vừa nói xong liền đứng lên, lại có một bàn tay đột nhiên nắm lấy cổ tay cô.

“Lục Tâm.” Giọng nói khàn khàn, Lục Tâm chỉ cảm thấy cánh tay căng thẳng, còn chưa kịp rút về, cô đã bị Giang Diệc Thành kéo ngã lên trên người anh.

Lục Tâm hơi đổi sắc mặt, theo bản năng muốn đứng dậy, Giang Diệc Thành lại đột nhiên đặt tay lên thắt lưng cô, hơi dùng sức, liền đem cô ôm vào trong lòng, bàn tay cảm mặt cô nâng lên, môi ép xuống môi cô, Lục Tâm cả kinh giật mình, hai phiến môi bạc của anh đã in dấu khắp gương mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 30

“Giang tổng.” Lục Tâm gạt bàn tay anh ra, giọng nói vừa tức vừa vội: “Tôi đã có bạn trai rồi, đề nghị anh tự trọng.”

Nhưng lời của cô không thể ngăn cản cũng không thể khống chế được Giang Diệc Thành, khí lực của anh rất lớn, bàn tay đặt sẵn ở thắt lưng cô nhanh chóng đem người cô nghiêng lại, dùng cơ thể vây cô lại trên ghế sofa, tay kia thì nâng mặt cô lên, miệng khẽ gọi tên cô, môi mãnh liệt hôn xuống, thậm chí đem cô dung nhập vào cơ thể, hung hăng hôn trụ.

Lục Tâm liều mạng quay đầu tránh đi nụ hôn của anh, cơ thể bị áp chế nên đành ngo ngoáy hai chân, muốn đá một cước lên đầu anh, đáy lòng lại tự cảnh cáo chính mình không được xúc động, chỉ có thể giả dựa thân mình dùng sức đẩy anh ra.

Cô vô thức vận vẹo đã khơi mào dục hòa anh đang cố đè nén, hôn môi cô xong, anh bắt đầu di chuyển xuống vùng cổ trắng nõn, tình té hôn lại nhẹ nhàng cắn, ngón tay thậm chí đem vạt áo trên vai cô kéo xuống, định đem quần áo của cô thoát ra.

Khi Giang Diệc Thành đi vào phòng, Lục Tâm đã tưởng tượng ra đủ loại khả năng, nhưng không bao giờ nghĩ tới anh lại nổi lên thú tính với cô, làm cho cô hoàn toàn không có thời gian thích ứng, ngay từ đầu Giang Diệc Thành đã hoàn toàn lợi dụng ưu thế sức khỏe đàn ông để ngăn chặn cô, đem cô giam giữa hai cánh tay vững vàng của anh và ghế sofa, khiến cô ngoài vận vẹo tay chân ra thì không có cách nào thoát được, anh còn cạy mạnh khiến cô phải khưất phục.

“Giang tổng, Giang tổng, anh buông tay.....” Lục Tâm liều mạng nói, cánh tay dán lên thắt lưng anh, liều mạng néo mạnh một cái, hi vọng đầu đòn có thể khôi phục lại lý trí cho anh, nhưng thân thể anh chỉ cứng lại một giây, động tác lại càng điên cuồng hơn, bàn tay nắm chặt cầm cô, ép cô phải đối mặt với anh, ngay tại lần quay đầu trong nháy mắt này, Lục Tâm nhìn thấy Lục Cảnh Hành, đáng lẽ phải trốn trong tủ quần áo, nay lại vô thanh vô tức đi tới cửa, trong lòng cô nhất thời cả kinh run lên, trên mặt thiếu chút nữa lộ ra sơ hở.

Lục Cảnh Hành mặt không biến sắc nhìn hai người giao triền, con ngươi đen nhìn chăm chăm vào bên này, tay cũng vô thanh vô tức cầm lấy khóa cửa, đem cửa mở ra, bàn tay không nhanh không chậm cầm lấy khung cửa gọi hai tiếng: “Giang tổng!”.

Giọng anh không lớn, nhưng cũng không nhỏ, đủ để kéo lý trí Giang Diệc Thành trở về.

Hắn quay đầu, khi thấy Lục Cảnh Hành đứng ở cửa thì sắc mặt trầm xuống, cũng có chút chật vật, giống như bị bắt gian tại giường.

“Anh vào bằng cách nào?” Giang Diệc Thành trầm giọng chất vấn, buông Lục Tâm ra.

Lục Cảnh Hành vẫn đứng ở cửa như cũ, mặt không biến sắc nhìn hắn: “Lần sau nếu Giang tổng giờ trò với lão bà của người khác thì nhớ khóa cửa.”

Ánh mắt sắc bén thẳng tắp bắn về phía Lục Tâm, khi Giang Diệc Thành buông cô ra thì Lục Tâm cũng dùng sức đẩy hắn ra, kéo lại vạt áo trên vai bị trể xuống, thất tha thất thểu đứng lên, sắc mặt kinh hoàng, lắp bắp giải thích: “Anh..... Anh đừng hiểu lầm, em chỉ là uống say muốn tìm chỗ nghỉ ngơi một lát..... Bọn em không..... Không có gì.....” Giọng nói nửa thật nửa giả.

Lục Cảnh Hành thân nhiên nhìn cô một cái, tầm mắt dừng lại trên trang phục nhăn nhúm của cô, khẽ môi gọi lên một nụ cười trào phúng, phối hợp với lời nói của cô: “Muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi có cần phải chạy đến phòng của Giang tổng nghỉ?”.

Lục Cảnh Hành nhắc chân đi lên phía trước vài bước, nắm lấy cổ tay cô, kéo cô về phía mình, tay anh nắm rất chặt, Lục Tâm đau đến nhăn mặt, vô cùng thống khổ, không biết Lục Cảnh Hành là diễn trò hay thật sự tức giận, Giang Diệc Thành cũng chưa làm ra chuyện gì quá đáng với cô, cô đưa tay ra nắm lấy cổ tay anh.

“Anh làm cô ấy đau.” Giang Diệc Thành nói, về chật vật trên mặt cũng chậm rãi rút đi, giằng lấy tay Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành cũng nghiêng đầu nhìn hấn, khỏe môi nhếch lên, Giang Diệc Thành còn chưa kịp nhìn rõ khỏe môi anh nhếch lên, đã bị tay phải của Lục Cảnh Hành bất ngờ nắm một quyền vào cằm, dùng toàn lực mà nắm.

Giang Diệc Thành bất ngờ không kịp phòng bị, bị nắm xoay mặt qua một bên, tay nắm tay Lục Cảnh Hành cũng bắt gặp loi lổn ra.

Lục Cảnh Hành thuận thế xách cổ áo của hấn lên “Bình” thêm một quyền nắm vào mắt phải của Giang Diệc Thành.

“Giang tổng, chẳng lẽ anh chưa nghe qua câu nói, vợ bạn không thể đụng vào sao?” Giọng nói lạnh lùng vang lên, trên mặt Giang Diệc Thành lại bị một nắm nữa.

Giang Diệc Thành cũng không phải dân gả mợ, bất chấp bản thân đuối lý cùng với vừa bị nắm ba phát, khi Lục Cảnh Hành nắm cú thứ tư tới thì phản kích quay người tránh thoát, đồng thời cũng ra quyền đánh trả, động tác vừa nhanh vừa chuẩn, bản lĩnh cũng không tệ.

Lục Cảnh Hành bị một nắm vào má, hạ mí mắt để che khuất tình quang trong con ngươi, quay người hướng Giang Diệc Thành tiếp tục vung ra một nắm.

Lục Tâm ở bên cạnh run sợ nhìn hai người đánh nhau, suy nghĩ một lát, vừa khóc xông vào đem hai người tách ra, không quên khuyên: “Hai người đừng đánh nữa, đừng đánh nữa mà, là tại em không tốt. Là tại em vào làm phòng” Tiết mục nữ chủ bi tình diễn ra hoành tráng.

Lục Cảnh Hành nghiêm mặt cầm lấy cánh tay cô, đem cô đẩy qua một bên: “Tránh ra!”.

Lục Tâm bị đẩy lao đảo vài bước, thiếu chút nữa té ngã trên đất, Giang Diệc Thành vội vàng đỡ lấy cô, lệ khí hiện lên trong đáy mắt hấn, tay duỗi ra, đi phía từng bước về hướng Lục Cảnh Hành, hung hăng nắm lên mặt anh, Lục Tâm thất tha thất thểu nhào tới, trước khi Giang Diệc Thành đánh Lục Cảnh Hành liền gât gao ôm chặt thân thể Lục Cảnh Hành, khóc to: “Không muốn không muốn.”

Nắm nắm của Giang Diệc Thành cách đỉnh đầu cô một khoảng liền ngừng lại, khuôn mặt tuần tú nén giận, ánh mắt phức tạp nhìn Lục Tâm, thu tay trở về.

“Là tôi ép buộc cô ấy. Không liên quan gì đến cô ấy. Cô ấy uống say.” Giang Diệc Thành nói, gần từng tiếng giống như từ trong cổ họng phát ra, hầu kết theo mỗi chữ chuyển động mãnh liệt.

Lục Cảnh Hành nghiêm mặt lạnh lùng, nhìn hấn chằm chằm: “Chuyện này sẽ tính với người sau.”

Bàn tay ôm lấy thất lưng Lục Tâm, chế trụ cổ tay cô: “Đi về.”

Kéo cô xoay người ra cửa.

Giang Diệc Thành đưa tay ra ngăn anh lại: “Đừng tổn thương cô ấy.”

Lục Cảnh Hành lạnh lùng không đáp, kéo Lục Tâm xuống lầu.

Lục Tâm thất tha thất thểu đi phía sau anh, mãi đến khi bị anh nhét vào xe, mới dám nâng tay lên lau đi nước mắt còn sót lại trên mặt, muốn hỏi Lục Cảnh Hành màn trình diễn khóc nháo vừa rồi của cô rất chân thật phải không, tầm mắt lại chạm phải khuôn mặt đen xì của anh, lòi đến bên miệng lại miễn cưỡng nuốt trở vào, thật cẩn thận nhìn anh: “Anh tức giận à?”.

Lập tức nhận sai: “Thật xin lỗi, em không nghĩ tới hấn lại đột nhiên nổi lên thú tính, là em đánh giá sai tình hình, em sai rồi.”

Lục Cảnh Hành không đáp, mặt không chút thay đổi khởi động xe, xe lao như bay ra ngoài.

Lục Tâm nhìn chân mày anh nhíu chặt, lấy giọng tiếp tục giải thích: “Anh không cần tức giận. Hấn cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi của em, coi như bị chó cắn đi, về nhà rửa sạch là được rồi, dù sao anh cũng đã đánh hấn đau như vậy, coi như huê nhau.”

Quả thật Giang Diệc Thành bị đánh không nhẹ, lần này Lục Cảnh Hành sắm vai chồng bắt quả tang vợ hồng hạnh vượt tường thật giống, Giang Diệc Thành bị đuối lý, ngoại trừ bị động đê bị đánh cũng không dám làm gì, dù sao làm ầm lên ai cũng đều mất mặt, Lục Cảnh Hành quang minh chính đại mang cô đi hấn cũng không dám ngăn cản.

Tuy rằng Lục Cảnh Hành cũng đã trúng một nắm.

Nghĩ đến vừa rồi anh bị một nắm, Lục Tâm nghiêng đầu hỏi thăm anh: “Anh không sao chứ, một nắm kia có sao không?”.

Lục Cảnh Hành vẫn không đáp, mặt không chút thay đổi nhìn đường, hoàn toàn đem cô trở thành không khí.

Lục Tâm bực mình bĩu môi, tiếp tục mặt dày gọi: “Đại ca.”

Không để ý tới.

“Lục Cảnh Hành.”

Không để ý tới.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô hét lên.

Vẫn không để ý tới.

Lục Tâm mặt suy sụp: “Đại ca, rốt cuộc anh muốn thế nào mới không tức giận nữa?”

Lục Cảnh Hành vẫn không để ý tới, chuyên tâm lái xe.

Lục Tâm chỉnh lại khuôn mặt đã suy sụp, cái miệng nhỏ nhắn chu ra đến độ có thể treo một cái bình, Lục Cảnh Hành quyết tâm đem cô biến thành không khí sao?

Cả người nôn nóng, ngón tay cũng nôn nóng gõ vào cửa xe, Lục Tâm quệt miệng, lại hoàn toàn không biết làm thế nào để anh nguôi giận.

Cô biết khi cô nhốt anh vào tủ quần áo anh đã tức giận không nhẹ, khi cô đóng cửa tủ đã nhìn thấy ánh mắt anh bắn tia hung ác, nhưng lúc ấy tình huống khẩn cấp, cô không có thời gian thương lượng với anh, sau cô lại bị Giang Diệc Thành bá vương ngành thượng cung.

Cô thật không nghĩ đến Giang Diệc Thành sẽ có thú tính với cô, cho tới nay Giang Diệc Thành luôn đối với cô rất đàng hoàng, đêm nay có khả năng hắn đã uống nhiều rượu, do tác dụng của rượu nên lý trí có phần không tỉnh táo.

Kỳ thật, cho dù Lục Cảnh Hành không đi ra, cô cũng sẽ không để Giang Diệc Thành thực hiện được đến bước cuối cùng, mạo hiểm sẽ khiến hắn nghi ngờ cô.

Lục Tâm an tĩnh lại, ngược lại Lục Cảnh Hành đưa nhìn cô một cái, quay đầu liền nhìn thấy trên cổ cô có một dấu hôn rất nhỏ, con ngươi trầm hắc lại xẹt qua một tia lệ khí, môi bạc cơ hồ mím thành một đường thẳng, chân ga lại dùng lực đè xuống, xe như tàu điện siêu tốc lao đi.

Lục Tâm đang chân bắt chéo thiếu chút nữa vì xe đột nhiên tăng tốc mà ngã về phía trước.

Cô yên lặng nhìn qua chân ga, tầm mắt chậm rãi di chuyển đến khuôn mặt tuần tú không có biểu tình gì, thử thăm dò: “Đại ca?”

Lại không có người để ý tới cô.

Lục Tâm có chút cảm giận quệt quệt miệng, chống cửa kính xe ngủ, không hề quan tâm anh.

Xe ngừng lại dưới lầu nhà trọ bọn họ ở.

Lục Cảnh Hành xuống xe, không giống như bình thường đứng lại chờ cô xuống xe mà xoay người bước đi thẳng.

Lục Tâm vội vàng đi theo phía sau anh, hỏn hển gọi: “Lục Cảnh Hành! Anh mau đứng lại!”.

Lục Cảnh Hành vẫn không để ý, đi thẳng lên lầu, Lục Tâm tức giận đến mức thiếu chút nữa gỡ giày cao gót dưới chân lên chọi anh, rồi lại cắn răng ép mình bình tĩnh đuổi theo anh.

Hai người đi thang máy lên phòng, dọc đường đi không ai nói lời nào.

Lục Cảnh Hành vẫn trưng ra khuôn mặt không cảm xúc, Lục Tâm cảm giận quệt môi, khi trở lại phòng thì dùng giày cao gót dưới chân ra sức đập xuống nền nhà, biau môi không nói đi vào phòng.

Một bàn tay đột nhiên ôm lấy vai cô, đem cô kéo lên phía trước hai bước, tay kia cầm lấy vạt áo trên vai cô.

Lục Tâm tưởng rằng Lục Cảnh Hành đã bắt đầu để ý đến cô, trong lòng tràn đầy niềm vui: “Đại ca.”

“Roẹt.” Tiếng vải vóc bị xé vụn cùng âm thanh phụ họa của cô vang lên, Lục Tâm không thể tin cúi đầu nhìn phần da thịt bị lộ ra, một khắc vui sướng lúc nãy toàn bộ hóa thành kinh ngạc.

“Lục Cảnh Hành anh.”

Lục Cảnh Hành lại giống như không nghe thấy, mặt không biến sắc vươn tay, đem miếng vải vừa xé ném vào thùng rác, sau đó lại xé một miếng khác ném xuống, bàn tay đặt sẵn ở bả vai cô đẩy cô vào phòng tắm, lách qua cửa lấy vòi hoa sen mở nước ấm, một cột nước ấm áp liền từ đỉnh đầu Lục Tâm chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Bọt nước ấm áp chảy đầy mặt Lục Tâm, hai tay Lục Tâm bụm lại lau đi nước đang chảy tràn trên mặt, khó thở xoay người, rống to về hướng Lục Cảnh Hành: “Lục Cảnh Hành, anh là đồ hỗn đản!”

Lục Cảnh Hành lại làm như không nghe thấy, vẫn im lặng như cũ, một tay cầm vòi phun, một tay ôm lấy vai cô, mạnh mẽ đem cô xoay tròn một vòng, để dòng nước chảy ướt đầm toàn thân cô, sau đó đóng vòi phun, cúi đầu lấy một ít sữa tắm, xoa lên người Lục Tâm trên người một chút, thay cô tắm rửa.

Lục Tâm xuyên qua tầng tầng hơi nước trước mắt, chỉ mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt tuần tú không cảm xúc của Lục Cảnh Hành, cùng môi bạc đang nhếch lên, quả là rất đẹp, nhưng cũng chưa từng khó coi như vậy.

Cô xoay người, cầm giặt đẩy anh một cái, xoay người muốn chạy, lại bị Lục Cảnh Hành kéo lại, bàn tay dính sữa tắm xoa lên người cô, sau đó chà ra một tầng bọt, ngón tay liền khều những bọt này, chà lên cổ cô, chà thật mạnh.

Xuyên qua hơi nước nhìn vào gương, Lục Tâm thấy trên cổ có một dấu hôn rất nhỏ, nghĩ tới hình ảnh vừa rồi Giang Diệc Thành nằm trên người cô cắn cắn vào cổ cô, tức giận lập tức tiêu tan, nếu nhìn thấy người con gái khác ghé vào cổ Lục Cảnh Hành cắn lại cắn như thế cô cũng sẽ không chịu nổi.

Trong lòng dịu lại, Lục Tâm không giống nhau như vừa rồi ra tay kháng cự anh, im lặng đứng ở đó tùy Lục Cảnh Hành thay cô tắm rửa, sau đó lấy vòi nước rửa sạch sẽ.

Bọt nước tung tóe bắn lên quần áo anh, Lục Tâm thấy quần áo anh ướt đầm, muốn thay anh cởi ra, ngón tay vừa đụng vào đã bị tay anh chặn lại.

Động tác chặn lại của anh thậm chí có một tia thô bạo, như là chán ghét, cả người Lục Tâm cứng đờ, chân tay luống cuống đứng ở đó, mở to hai mắt nhìn vào màn hơi nước, có phần không biết làm sao, thậm chí là cảm thấy bị tổn thương, cứ đứng tại chỗ kinh ngạc nhìn anh.

Ánh mắt Lục Cảnh Hành thâm lãnh nhìn qua cô, tựa như thờ dài, đem vòi nước trong tay rửa sạch bọt trên người cô, một tay bắt lấy cổ cô, nâng cằm cô ngẩng lên, cúi đầu xuống, môi cũng heo đỏ mạnh mẽ áp lên môi cô, quần quít lấy lưỡi cô, hôn kích cuồng, tay kia cũng không kiêng nể gì mà xoa bóp nơi mềm mại của cô, mẫn cảm chạy dọc thắt lưng khiến cô không tự giác mà nâng mông, mở rộng không gian giữa hai chân, một chuỗi hôn nồng nhiệt kéo từ môi xuống gáy, thẳng xuống đỉnh trụ mẫn cảm trước ngực cô, nhẹ nhàng cắn mút.

Thân thể Lục Tâm rất nhanh mềm nhũn ra, cánh tay mạnh mẽ của Lục Cảnh Hành đỡ lấy cô, thấy cô đủ ướt át, mở hai chân của cô ra, đem cô dựa sát vào tường, nặng nề tiến vào, lực đạo vừa nặng vừa ngoan, Lục Tâm thật sự chịu không nổi, thắt lưng bị ép cong thừa nhận yêu cầu của anh.

Lục Cảnh Hành tra tấn thắt lưng mỏng manh của cô cả một đêm, từ phòng tắm ra phòng khách, lại từ phòng khách vào phòng ngủ, gần như muốn cô suốt một đêm, cuồng dã lại thô bạo, khiến hôm sau Lục Tâm không thể động đậy, cả người đều mỏi nhừ, lại không biết Lục Cảnh Hành có người giặt không, cả đêm hôm qua cũng không nói một câu nào.

Âm thầm thờ dài, Lục Tâm mở mắt ra, thật cẩn thận gọi anh một tiếng: “Lục Cảnh Hành?”

Lục Cảnh Hành rõ ràng đã tỉnh, nhưng lại không trả lời cô, chỉ đưa mắt nhìn cô một cái, nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, sau đó xốc lên chần xuống giường.

Lục Tâm vội vàng ôm lấy thắt lưng anh: “Ai, rốt cuộc anh muốn giặt tới khi nào?”

Lục Cảnh Hành đem tay cô gỡ ra.

Lục Tâm lại mặt dày ôm lấy thắt lưng anh, nhẹ giọng nói: “Lục Cảnh Hành, anh có thể không tức giận được không? Em đã nhận sai rồi, anh còn muốn thế nào nữa?”

Lục Cảnh Hành không để ý, chỉ nhìn cô, sau đó liền rời giường.

Tâm tình Lục Tâm trong nháy mắt xấu đi, cầm giặt nhìn anh chậm rãi mặc quần áo, nóng nảy hét lên: “Lục Cảnh Hành, rốt cuộc anh muốn thế nào mới thôi? Sáng sớm mặt mày như người chết.”

Lục Cảnh Hành không để ý, cũng không trả lời, không nhanh không chậm mặc quần, sau đó mặc áo sơ mi, rồi lại không nhanh không chậm cài cúc áo.

“Lục Cảnh Hành!” Lục Tâm cầm giặt túm lấy gối đầu của anh, hung hăng ném về phía anh.

Lục Cảnh Hành nhấc tay chụp lấy cái gối đang tập kích mình, sau đó không nói một tiếng ném lại lên giường, mở cửa đi ra ngoài.

Lục Tâm bực mình thở hắt ra thật dài, cũng rời giường mặc quần áo.

Khi vào phòng tắm thì thấy anh đang rửa mặt, lại mặt dày cười một cái thật ngọt: “Đại ca?”

Không có người đáp, Lục Cảnh Hành rửa mặt xong thì đi ra ngoài, đi làm bữa sáng.

Lục Tâm thu hồi nụ cười, cầm giặt trừng mắt nhìn bóng lưng anh một hồi, quệt miệng cầm lấy bàn chải đánh răng của anh, oán hận gấp lại, lại lặng lẽ buông ra, cảm giác chua xót dưới đáy lòng yên lặng tràn ra, sau cùng chỉ yên lặng đánh răng, trong lòng không biết là tư vị gì.

Lục Cảnh Hành làm xong bữa sáng cũng không kêu cô, ngồi thẳng trước bàn ăn, một tay lấy báo, vừa đọc vừa ăn chậm rì rì.

Lục Tâm thử đi thật chậm qua trước mặt anh, Lục Cảnh Hành mí mắt cũng không nâng, tiếp tục im lặng đọc báo.

Lục Tâm nhin không được quệt quệt miệng, yên lặng cắt một nửa phần trứng chiên của anh, Lục Cảnh Hành vẫn không phản ứng.

Lục Tâm dứt khoát đem toàn bộ bữa sáng của anh bung đi, không ngờ Lục Cảnh Hành đứng thẳng dậy, trở về phòng thu dọn hồ sơ, cầm một túi hồ sơ không chính tề đi qua trước mặt Lục Tâm, lại đổi giày chuẩn bị ra ngoài.

Thấy Lục Cảnh Hành phải đi, Lục Tâm cũng ăn không vô, bình thường Lục Cảnh Hành đều chờ cô ăn xong bữa sáng, sau đó đưa cô đi làm rồi đón cô tan tầm, chưa từng giống như hôm nay, mặc kệ cô làm gì thì làm.

Lục Tâm vội vàng ra khỏi bàn ăn trở về phòng lấy túi xách, một bên nói với Lục Cảnh Hành: “Chờ em một chút.”

Lục Cảnh Hành không cũng đợi, đổi giày rồi mở cửa đi thẳng ra ngoài.

Khi Lục Tâm vội vàng đuổi tới dưới lầu, vừa vận nhìn thấy Lục Cảnh Hành đang lái chiếc Cayenne màu đen chạy qua, không những không dừng lại, còn bóp kèn, Lục Tâm theo bản năng lui về phía sau hai bước, liền thấy trước mặt nổi lên một làn khói bụi.

“.....” Lục Tâm không thể tin nhìn chiếc xe đang dần dần đi xa.

“Lục Cảnh Hành, anh là đồ hỗn đản!” Dùng hết khí lực toàn thân mắng, cũng không quản anh có nghe được hay không, rống xong Lục Tâm liền không chế không mà khóc, cắn chặt môi dưới, nước mắt cứ thế rơi xuống, không dám dề mình khóc thành tiếng đến, cô yên lặng trở về gara lấy xe, tự mình lái xe đi làm, dọc đường đi vẫn không có thể khống chế tốt cảm xúc, vừa đi vừa khóc, khi đến công ty mắt đã sưng đỏ lên.

Sợ tình cảnh chật vật của mình bị người khác nhìn thấy, sau khi xuống xe Lục Tâm bắt đầu cúi thấp đầu xuống mà đi, nhưng đồng nghiệp vẫn nhìn ra được có điều không ổn, chào hỏi cô nhưng lại đưa mắt nhìn xe cô lái: “Mua xe khi nào thế? Sao lại đi làm một mình? Lục quản lý đâu rồi?”

“Anh ấy có việc bận.” Lục Tâm thấp giọng đáp, cúi thấp đầu xuống đi qua, lại không ngờ lúc chờ thang máy lại gặp Giang Diệc Thành.

Hai người đều có chút xấu hổ, đại khái tối hôm qua Giang Diệc Thành thật sự uống say, nhìn thấy ánh mắt Lục Tâm có phần không được tự nhiên, khẽ mím môi lại mở miệng nói trước: “Tối hôm qua..... Thật xin lỗi.”

Tối hôm qua bị Lục Cảnh Hành đánh cho một trận, hôm nay nhìn Giang Diệc Thành có chút chật vật, khóe môi cùng khóe mắt đều tím bầm một mảng, xem ra bị đánh không nhẹ.

Anh giải thích, Lục Tâm định khách sáo nói một câu: “Không quan hệ”, nhưng cô lại cảm thấy có quan hệ, nên mím môi không đáp.

Giang Diệc Thành chú ý tới hai mắt sưng đỏ của cô, mi tâm nhắm lại: “Làm sao vậy?”

Lục Tâm mím môi không nói, nghĩ đến chuyện Lục Cảnh Hành lạnh lùng, cảm xúc thật vất vả mới áp chế được lại bắt đầu bùng lên, ánh mắt ề ảm, nước mắt lại bắt đầu đảo quanh hốc mắt.

Giang Diệc Thành mơ hồ đoán được một chút, chân chờ hỏi: “Hắn còn giận cô?”

Anh còn chưa dứt lời, nước mắt Lục Tâm lại giống vỡ đê, ào ào chảy xuống, thấy cửa thang máy mở ra, Lục Tâm vội vã bước vào thang máy.

Giang Diệc Thành cũng theo vào, lần đầu tiên nhìn thấy cô khóc, chân tay có phần luống cuống.

“Lục Tâm..... Tối hôm qua anh..... Anh thật sự có lỗi, anh không biết.....”

“Đó là chuyện của em.” Lục Tâm hít hít mũi, giọng nói có phần khàn: “Nhìn thấy hình ảnh như vậy, cho dù là ai cũng sẽ hiểu lầm.”

Đột nhiên Giang Diệc Thành không biết nên nói gì, quả thật là do anh sai trước.

Lục Tâm cũng không nói, im lặng một lát, thoáng bình phục lại cảm xúc, ít nhất khi ra khỏi thang máy cũng không còn khóc chật vật nữa.

Trở lại chỗ ngồi, Lục Tâm nghĩ nghĩ, lại nhắn tin cho Lục Cảnh Hành: “Thật xin lỗi!”

Lục Cảnh Hành không trả lời, tâm tình Lục Tâm lại xấu đi, nhất thời toàn bộ buổi sáng đều vô vị, giữa trưa lại mặt dày đi tìm Lục Cảnh Hành ăn cơm trưa, không ngờ Lục Cảnh Hành đã đi trước.

Nhìn văn phòng trống rỗng, Lục Tâm như bị đánh mạnh vào đầu, trong lòng nói không nên lời, yên lặng trở về văn phòng, không đi ăn cơm trưa nữa.

Giang Diệc Thành sáng sớm đã lưu ý tâm trạng hờn bay phách lạc của Lục Tâm, không biết nên nói cái gì cho phải, đợi cô bình tĩnh hơn thì đưa cơm tới cho cô.

Lục Tâm không ăn, lại rầu rĩ chờ đợi, khi tan tầm Lục Tâm không đi tìm Lục Cảnh Hành nữa, mà tự mình lái xe về, đi ngang qua siêu thị thì ghé vào mua một đồng nguyên liệu nấu ăn, về nhà nấu cơm, thuận tiện nhắn tin cho Lục Cảnh Hành: “Em nấu cơm ở nhà.”

Lục Cảnh Hành không trả lời, cũng không về ăn, Lục Tâm ngồi trước bàn ăn đợi đến tám giờ tối, xác định anh sẽ không về liền bung toàn bộ đồ ăn đổ vào thùng rác.

Khi Lục Cảnh Hành về đã hơn chín giờ tối, về nhà trước hết đi vào phòng bếp, mở tủ bát ra, lại thấy đã trống rỗng.

Lục Cảnh Hành bất giác hạ mi, không tìm thấy Lục Tâm, đẩy cửa ra lại phát hiện cô đã đi ngủ, cũng không đi quấy rầy cô, đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ.

Lục Tâm tưởng rằng đã ngủ nằm trên giường mở to hai mắt nhìn anh: “Không về tại sao không báo với em một tiếng?”.

Lục Cảnh Hành cúi đầu nhìn cô, bàn tay sờ sờ đầu cô: “Ngủ.”

Vươn tay tắt đèn.

“Lục Cảnh Hành.” Lục Tâm gọi nhỏ.

Lục Cảnh Hành nhắm mắt lại, không đáp, giống như đã ngủ say.

Lục Tâm biết anh chưa không, tần suất hô hấp khi anh ngủ không giống bây giờ.

Lục Tâm hạ mí mắt xuống, khẽ mím môi, không quấy rầy anh nữa, không nói gì xoay người lại, đưa lưng về phía anh.

Lục Cảnh Hành mở mắt, nhìn bóng lưng cô đơn, vươn tay ra muốn ôm cô vào lòng, nhưng lại nhịn xuống.

Ngày hôm sau, hai người vẫn không nói với nhau một câu, Lục Tâm thức dậy làm bữa sáng, ngoài một tiếng kêu anh dậy ăn sáng, Lục Tâm cũng không gọi anh nữa, hai người đều yên lặng ăn sáng, tự lái xe đi làm.

Giang Diệc Thành cảm giác được thần sắc trên mặt Lục Tâm ngày càng cô đơn, cũng ngày càng tiêu tụy.

Ngày thứ ba, Lục Tâm đưa đơn xin từ chức tới trước bàn anh.

Giang Diệc Thành nhìn thấy đơn xin từ chức kia, mi tâm nhăn thành một chữ “Xuyên” (川) thật lớn: “Chuyện này là sao?”.

“Giang tổng, tôi xin lỗi, công việc này đã làm ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi, cho nên.” Lục Tâm thấp giọng chần chờ nói.

Giang Diệc Thành đã hiểu rõ, hiểu được ý cô muốn nói, việc anh quấy rối cô đã gây ra phiền phức cho cô, thấy mấy ngày nay cô buồn bực không vui cùng hai mắt sưng đỏ, anh đã nhìn đi ra.

“Lục Tâm.” Giang Diệc Thành buông mắt, nhìn đơn xin từ chức trên bàn, đưa tay cầm lấy, chậm rãi nói: “Chuyện hôm đó.Anh. Thật sự xin lỗi. Hôm đó anh có phần say, nhưng anh cam đoan sẽ không có lần sau. Anh rất coi trọng năng lực làm việc của em, anh hy vọng. em có thể tiếp tục lưu lại, công ty cần nhân tài như em.”

“Giang tổng.” Lục Tâm khó xử nhìn anh.

“Lục Tâm, tuy rằng anh không phải chính nhân quân tử gì, nhưng anh vẫn là kẻ giữ lời, anh đáp ứng em sẽ không cưỡng bách em nữa. Nể tình chúng ta cộng sự lâu như vậy, anh hy vọng em có thể ở lại, công ty thật sự thực cần em.”

Giang Diệc Thành nhìn cô nói, thái độ vô cùng thành khẩn, khiến Lục Tâm cũng không lỡ cự tuyệt, cô thật ra cũng không muốn từ chức thật, nhưng dù sao cũng bị quấy rối nghiêm trọng như vậy, hậu kỳ diễn cũng nên làm đủ.

Giang Diệc Thành nhìn thấy Lục Tâm dao động, cầm chặt đơn xin từ chức của cô: “Em cứ giữ đơn xin từ chức này. Trước hết cho em thời gian chậm rãi suy nghĩ, đến lúc đó nếu em vẫn cảm thấy không thể không từ chức, anh sẽ phê chuẩn, được không?”.

Lục Tâm chần chờ nhìn anh, do dự một lát, mím môi, nhẹ nhàng gật đầu: “Được.” Cầm lại đơn xin từ chức.

Trở lại bàn làm việc, trước khi tan tầm nhắn tin cho Lục Cảnh Hành: “Lục Cảnh Hành, chúng ta nói chuyện.”

Lục Cảnh Hành vẫn không trả lời, Lục Tâm gọi điện thoại cho anh, tắt máy.

Lục Tâm run rẩy nắm lấy điện thoại di động, cực lực khắc chế không để cho mình khóc.

Giang Diệc Thành xuyên qua cửa văn phòng làm bằng thủy tinh trong suốt nhìn thấy hết thấy, ánh mắt tối sầm, thờ dài, mím môi không nói gì.

Khi Lục Tâm tan tầm liền lái xe về nhà, về đến nhà lập tức thu dọn hành lý, đi ra ngoài.

Khi Lục Cảnh Hành tan tâm thì đi đến chỗ Đinh Lão một chuyến.

Đinh Lão mấy ngày hôm trước đi nghỉ phép, hôm nay vừa trở về, nhìn thấy Lục Cảnh Hành đến thăm, thật ngoài sức tưởng tượng, nhiệt tình đón anh vào nhà.

Nhưng hiện tại Lục Cảnh Hành không rảnh rồi, đứng tại chỗ, nhìn hần hỏi thẳng vào vấn đề: “Đinh Lão, người anh an bài ở Đê Tân là ai?”.

Đinh Lão thoáng sững sốt, nhìn anh: “Có chuyện gì?”.

“Người anh an bài ở Đê Tân là ai?” Lục Cảnh Hành hỏi, thanh âm nhẹ nhàng nhợt nhạt, coi như khắc chế.

“Tạm thời tôi không thể nói, các anh công tác độc lập với nhau, để tránh khi đến người này bại lộ sẽ liên lụy đến người kia, tôi không có biện pháp.....”

“Là Lục Tâm sao?” Lục Cảnh Hành đột nhiên nói, cắt đứt lời nói của hần: “Đinh Lão, người khác anh an bài ở Đê Tân có phải là Lục Tâm không?”.

Đinh Lão sững sốt, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Ban đầu Lục Tâm làm việc ở Hằng Diên nhiều năm, không bao lâu sau khi cô ấy tạm rời cương vị công tác thì Hằng Diên bởi vì buồn lậu mà phá sản. Sau đó cô ấy lại làm việc ở Hoa Nguyên gần một năm, ông chủ đứng sau Hoa Nguyên bị bắt, hiện tại cô ấy lại vừa vặn ở Đê Tân, mà Đê Tân có nhiều kẻ khả nghi có khả năng bị khởi án hình sự.” Lục Cảnh Hành nhìn hần, gần từng tiếng: “Tôi tra qua, ngoại trừ Lục Tâm, không có ai đúng lúc đều làm việc tại ba gia công ty.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 32

Đinh Lão im lặng nghe Lục Cảnh Hành nói xong, thờ dài một hơi, sau đó chậm chạp chuyển sang chăm sóc mấy cây hoa trên ban công, một lúc sau cũng không nói chuyện.

Lục Cảnh Hành cũng không lên tiếng nữa, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng đầu nhìn ông chậm rãi tưới hoa.

Quen biết hơn hai mươi năm, Lục Cảnh Hành rất hiểu Đinh Viễn Tân, ông không phải sẽ không nói gì, mà chính là đang suy nghĩ tìm tòi, để xem nên nói với anh như thế nào.

Lục Tâm là do anh một tay bồi dưỡng nên anh đã sớm phát hiện ra, Lục Tâm nhìn luôn ngơ ngác, không hề nổi bật xuất chúng, nhưng cô là một cô gái thông minh, lại kiên cường mạnh mẽ, tuy trầm lặng nhưng lại có thiên phú về ngôn ngữ, năng lực học tập cũng cao, anh ban đầu muốn đem cô bồi dưỡng thành trợ thủ đắc lực của mình, mà cô cũng hoàn toàn có thể đảm nhiệm được, bởi vậy lúc trước cũng nhắc tới Lục Tâm với Đinh Lão. Khi đó lúc rảnh rồi đến nhà Đinh Lão ăn cơm, sẽ dẫn Lục Tâm theo, Đinh Lão cũng coi là có quen biết Lục Tâm.

Lúc Lục Tâm 17 tuổi bị tai nạn xe, tuy là tai nạn nhỏ, chỉ trầy chút da chân, nếu là người bình thường thì nhiều lắm chỉ cần đi bệnh viện băng bó là sẽ không có việc gì. Cô lại mất quá nhiều máu rồi hôn mê, sau cùng phải đến bệnh viện truyền máu mới thoát khỏi nguy hiểm.

Từ khi đó, Lục Cảnh Hành nhận thấy khả năng đông máu của Lục Tâm có vấn đề, lập tức từ bỏ ý định để cô làm công việc tình báo, vì cơ thể của cô không ổn nên lúc tập luyện Lục Cảnh Hành luôn yêu cầu rất nghiêm khắc. Để cô có năng lực tự bảo vệ mình, ở thời điểm nguy hiểm cũng không để mình bị thương.

Thời gian lặng yên trôi qua, ước chừng khoảng mười phút, Đinh Lão cuối cùng cũng buông bình tưới nước trong tay xuống, quay đầu nhìn Lục Cảnh Hành: “Nha đầu kia ngoại trừ năng lực kém hơn cậu một chút thì rất thích hợp làm công tác tình báo.”

Lục Cảnh Hành gật đầu: “Tôi biết.”

Bằng không lúc trước anh cũng không bồi dưỡng cô. Một cô gái thông minh, thận trọng lại không thu hút, có thể dễ dàng khiến người ta buông lỏng cảnh giác. Hơn nữa, trên người Lục Tâm có một loại mềm yếu nhu nhược trời sinh rất đặc biệt, lúc nào nhìn cũng ngốc ngốc, lại không nói nhiều, sẽ khiến người ta thương xót và không hoài nghi gì cả.

“Từ bỏ một hạt giống tốt như vậy thật đáng tiếc.” Đinh Lão không nhanh không chậm nói: “Từ lúc cậu mang con bé đến đây dùng cơm tôi đã bắt đầu để ý, khi đó lòng tôi đã có suy nghĩ. Tôi đã nghĩ cậu sẽ để con bé làm, không ngờ cậu lại không nhắc lại chuyện này, còn để con bé lại một mình rồi đi Mỹ. Sau đó, tôi quan sát rất lâu, từ ngày đầu con bé vào đại học, quả thật đúng là người có thể chịu đựng gian khổ. Bởi vậy, khi nó học năm hai tôi đã tìm gặp để nói chuyện này, nó lo lắng mất hai ngày rồi đồng ý. Vài năm qua, con nhóc ngoài thời gian đi học ra, đều dành thời gian tham gia huấn luyện.”

Đình Lão ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hành: “Cậu hẳn cũng biết, vì sao con bé lại đồng ý với tôi.” Ông thấy được, tình cảm Lục Tâm dành cho Lục Cảnh Hành vừa là sủng ái kính trọng vừa là yêu thích, cô muốn đứng ở cùng độ cao với anh, xứng với anh. Tuy rằng cô không biết công việc cụ thể của Lục Cảnh Hành là gì nhưng cũng mơ hồ đoán được, bởi vậy ngay khi có cơ hội tới gần Lục Cảnh Hành hơn thì cô đã đồng ý không chút do dự.

“Tôi chỉ hy vọng cô ấy đứng ở phía sau, bình an là tốt rồi.” Lục Cảnh Hành nói: “Cơ thể Lục Tâm không tốt, làm công việc này sẽ nguy hiểm hơn so với người khác.”

“Vấn đề cậu nói tôi cũng đã nghĩ đến.” Đình lão nhìn Lục Cảnh Hành: “Con bé là người mà cậu huấn luyện ra, cậu hẳn là tin tưởng năng lực của nó, cũng tin tưởng trình độ của chính mình.”

“Nhưng tôi không muốn để cho cô ấy phải mạo hiểm.” Giọng nói Lục Cảnh Hành trầm tĩnh, rất kiên trì nói: “Tôi hy vọng cô ấy có thể rời khỏi đây.”

“Con bé dùng dao cắt đồ ăn cũng có thể gặp nguy hiểm.” Đình lão bình tĩnh nói: “Vì vậy cả đời cậu không để nó cầm dao sao?”

Thấy Lục Cảnh Hành mím môi thờ dãi không đáp, đưa tay vỗ vỗ vai anh: “Theo như biểu hiện của Lục Tâm trong hai năm qua, con bé sẽ trở thành một nữ tình báo nổi danh, hiện tại cái nó cần chính là kinh nghiệm và sự từng trải. Lục Tâm muốn sống vai đứng chung một chỗ với cậu, cậu nên tôn trọng lựa chọn của con bé.”

Lục Cảnh Hành lặng im không nói, ý tứ trong lời Đình lão nói không sai, cũng nên cân nhắc về lựa chọn của Lục Tâm. Cuối cùng thì quyền quyết định vẫn ở Lục Tâm, thế nên Lục Cảnh Hành cũng không cố chấp nữa, ở chơi thêm một lát rồi về.

Điện thoại di động đang nằm trên mặt bàn kia ba ngày qua không hề có tin nhắn trả lời để giải thích hay xin lỗi, Lục Cảnh Hành cũng kiên quyết không đi gặp Lục Tâm, không phải vì bị cô làm cho tức giận đến mức đó, mà là anh cố tình làm như vậy. Với tính tình của Giang Diệc Thành, thì sau đó chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Giang Diệc Thành cũng coi như hiểu tính tình Lục Tâm. Cô đột nhiên xuất hiện trong phòng hẳn thật không hợp lý, cho dù lúc trước có đến căn phòng đó một lần, hơn nữa hôm trước còn “uống say”, nhưng với cá tính rụt rè của Lục Tâm, lần thứ hai còn chủ động đi đến phòng của hắn, với tính cách đa nghi của Giang Diệc Thành, cho dù lúc ấy tình trùng có ở trong não thì về sau cũng suy nghĩ lại, chắc chắn không thể không nghi ngờ gì.

Tuy hắn có thích Lục Tâm nhưng với tính cảnh giác như vậy, không phải Lục Tâm nói hai ba câu liền dễ dàng cho qua.

Có thể quản lý một công ty kinh doanh lớn như vậy, còn là một con người cẩn trọng, chắc chắn là một nhân vật không hề đơn giản, huống chi lúc ấy Lục Cảnh Hành lại yên lặng không tiếng động xuất hiện trước cửa phòng, cho dù chỉ đứng ở cửa, nhìn giống như vừa mở cửa đi vào, nhưng chỉ cần cẩn thận kiểm tra truy hỏi, nếu như không ai nhìn thấy anh đi lên tầng thì Giang Diệc Thành sẽ sinh nghi. Cứ cho là Giang Diệc Thành nghi ngờ đi kiểm tra lại thì khả năng ấy cũng rất thấp vì trong đại sảnh dưới lầu đang diễn ra tiệc rượu với hơn 300 vị khách, nếu hỏi nhiều sẽ khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Lục Tâm tuy có thể diễn kịch, nửa thật nửa giả khiến người ta không dễ dàng phân biệt được, nhưng là một người đau lòng thật sự với một người già đau lòng, mặt mày bi thương nói chung sẽ không giống nhau, hơn nữa, không có khả năng lúc nào cũng nhớ là mình đang diễn trò, sẽ có lúc không cẩn thận mà để lộ ra sơ hở. Lục Tâm lại làm việc ngay bên cạnh Giang Diệc Thành. Thế nên, chỉ có cách làm cho cô thật sự đau lòng mới không bị lộ. Ngoài ra, Giang Diệc Thành đang để ý Lục Tâm, thấy cô thật sự thương tâm khổ sở, nghi ngờ ban đầu với cô cũng sẽ chuyển thành quan tâm lo lắng.

Lục Cảnh Hành thấy Giang Diệc Thành có tình cảm với Lục Tâm, lòng chột loạn.

Nhớ lại ngày đó, Giang Diệc Thành nằm trên người Lục Tâm vừa gặm vừa cắn, hai thân thể gát gao quấn quýt cùng một chỗ, Lục Cảnh Hành liền lập tức cảm thấy bức bối.

Ngày hôm đó, anh cũng không để ý nhiều đến cảm xúc của Lục Tâm, dù có biết rõ đi chăng nữa thì đây cũng là biện pháp giải quyết an toàn nhất. Lục Tâm cũng là thân bất do kỷ, nhưng nghĩ đến hình ảnh cô quần áo không chỉnh tề bị người đàn ông khác đặt dưới thân vừa ôm vừa cắn, Lục Cảnh Hành cảm thấy trong ngực có nỗi ám ức khó chịu thật lâu không hết, cũng là hậu quả của việc cô đánh lên anh.

Điều anh không muốn thấy nhất chính là việc cô ủy khuất chính mình để bảo vệ anh.

Lục Cảnh Hành kìm nén hờn dỗi trở về nhà. Về đến nhà đã gần 10 giờ đêm, không nghĩ rằng căn nhà bình thường giờ này luôn sáng đèn nay lại tối om như mực, yên tĩnh một cách khác thường.

Lông mày khẽ nhíu, Lục Cảnh Hành đưa tay mở cửa, nghiêng người liếc nhìn khắp phòng khách một lượt.

“Lục Tâm?”. Anh gọi tên cô.

Căn phòng vẫn im ắng không một tiếng động, cô không có trong phòng khách.

Buổi tối hai ngày trước lúc anh trở về cũng vậy, nhưng khi đó phòng khách luôn còn đèn sáng, không hề tắt hết đèn giống hôm nay.

Lục Cảnh Hành lại nhíu chặt mày, gọi Lục Tâm một tiếng nữa, tay đặt lên khóa cửa phòng Lục Tâm đẩy ra, không có người, chăn gối được sắp xếp ngay ngắn.

“Lục Tâm?” Lục Cảnh Hành mở cửa phòng anh, vẫn không có ai.

Tâm trạng đột nhiên trầm xuống, Lục Cảnh Hành bước nhanh mở cửa ban công, không thấy người, lại đến phòng tắm và phòng bếp, cũng không có người.

Bàn ăn được thu dọn sạch sẽ, giống như lúc sáng, hiển nhiên Lục Tâm không ăn cơm ở nhà.

Lục Cảnh Hành lấy điện thoại ra gọi cho Lục Tâm

“Xin lỗi quý khách, số máy quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy...” Không đợi đầu kia nói hết, Lục Cảnh Hành đã ngắt máy, lại gọi cho Thư Hàm

“Há? Tâm Tâm không ở nhà à? Cô ấy cũng không đến chỗ em”

Nghe Lục Cảnh Hành nói Lục Tâm không ở nhà, Thư Hàm nhủ mày nói, thật sự là Lục Tâm không ở cùng cô.

Lục Cảnh Hành không tin, tự mình đến nhà cô tìm, kết quả là đi khắp một vòng cũng không tìm được người.

“Mới hơn mười giờ, có thể cô ấy cùng ông chủ đi gặp khách hàng chưa về.” Thư Hàm đi theo phía sau Lục Cảnh Hành, cảm thấy phản ứng của anh có hơi quá khích. Công việc của Lục Tâm, đôi khi phải đi gặp khách hàng đến hơn 12 giờ mới về cũng không lạ.

“Cô ấy hôm nay không đi gặp khách hàng.” Lục Cảnh Hành nói, lại đi qua bên Quý Lâm Lâm tìm một lần, cũng vẫn không tìm được người.

Tuy hai ngày nay anh không để ý đến cô, nhưng lịch trình công việc của cô anh vẫn nắm rõ, hôm nay công ty không có khách hàng, cô cũng không cùng Giang Diệc Thành ra ngoài.

“Có thể cô ấy đi dạo phố. Chờ một lúc nữa xem sao.” Thư Hàm khuyên nhủ.

Lục Cảnh Hành cũng hy vọng cô đi dạo phố sẽ khiến tâm trạng tốt lên một chút, nên không gọi điện nữa. Nhưng đợi đến rạng sáng vẫn không thấy Lục Tâm về nhà.

Lục Cảnh Hành lo lắng cô gặp chuyện không may liền gọi điện cho cả Tiểu Lăng và Lục Nhiên, còn gọi cho từng người một trong nhà, nhưng Lục Tâm đều không liên hệ với bọn họ.

Lục Cảnh Hành càng nghĩ càng không yên lòng, dù sao chuyện rắc rối vừa rồi, cô ngoài ý muốn giúp cảnh sát bắt được Đỗ Nguyên, rất có thể sẽ gặp phải điều gì bất trắc.

Anh vốn muốn đến sở cảnh sát báo án ngay lập tức, nhưng cũng may đã bình tĩnh lại, quay vào phòng cẩn thận kiểm tra một lần, sau đó phát hiện ra không thấy vali hành lý của Lục Tâm, quần áo cô hay mặc hàng ngày cũng không có.

Tờ giấy note cô dán trên cửa chính có ghi ba chữ đơn giản: “Em đi rồi!”

Khi nhìn thấy tờ giấy hồng nhạt dán trên cửa, Lục Cảnh Hành chỉ cảm thấy từng dây thần kinh như nhảy lên, thật sự nổi giận.

Tốt rồi, cô bỏ nhà ra đi!

Lục Cảnh Hành tức giận cả đêm không ngủ được, ngày hôm sau đến công ty không đến văn phòng mà trực tiếp đi lên tầng cao nhất, tới văn phòng của Lục Tâm, lại vẫn không thấy cô.

“Lục Tâm đâu?” Lục Cảnh Hành nhíu mày, có dự cảm không tốt lắm.

“Lục Tâm xin phép nghỉ rồi, năm sau cô ấy mới quay về làm việc.” Lâm Phi nói, khó hiểu vì sao Lục Cảnh Hành không biết việc này: “Lục quản lý không biết sao?”

Giang Diệc Thành vừa vặn đến, nhìn thấy anh, lại thấy chỗ ngồi Lục Tâm trống không, trên mặt không biểu lộ gì, chỉ chậm rãi nói: “Cô ấy mấy ngày nay tâm trạng không tốt, hôm qua muốn từ chức, tôi không đồng ý, cho cô ấy mấy ngày nghỉ ngơi, đi đâu đó cho khuây khỏa.”

Lục Cảnh Hành nhìn hẩn, khóe môi khẽ mỉm: “Cám ơn” Hai chữ giống như theo kẽ răng mà ra.

Suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Cô ấy đi đâu?”

Giang Diệc Thành sừng sốt, nhưng rất nhanh, khóe môi khẽ cong lên trào phúng: “Anh là bạn trai mà cô ấy còn không nói, anh nghĩ Lục Tâm sẽ nói cho tôi biết sao?”

Lục Cảnh Hành nhìn hẩn không nói lời nào, Giang Diệc Thành cũng trầm mặc: “Nếu anh không thể toàn tâm toàn ý tin tưởng cô ấy, nên để cô ấy đi đi.”

Lục Cảnh Hành nhìn hẩn một cái, không nói tiếng nào xoay người rồi đi.

Trở lại văn phòng thử gọi lại cho Lục Tâm, vẫn tắt máy, cả ngày cũng không gọi được.

Ngày hôm sau cũng vậy, Lục Tâm giống như bốc hơi mất vậy, không có một chút tin tức nào.

Những nơi có thể tìm người Lục Cảnh Hành đều đã liên hệ nhưng vẫn không có tin gì về Lục Tâm.

Cô vốn là một người trầm tĩnh, bình thường không thích nói chuyện với nhiều người, lúc này cô biến mất, nếu anh không gọi điện hỏi thăm, e là không ai biết cô đã biến mất.

Lục Cảnh Hành biết Lục Tâm hay liên lạc với Thư Hàm và Lục Nhiên. Thư Hàm là bạn thân nhất của cô, còn Lục Nhiên là người nhỏ tuổi nhất nhà, lại là con gái, tuổi tác hai người không kém nhau bao nhiêu, hơn nữa, Lục Nhiên còn học đại học ở Ân Thành, năm nay đã năm tư, chuẩn bị ra nước ngoài du học, Lục Tâm giờ ở cùng thành phố nên hai người vẫn thường xuyên hẹn nhau ăn cơm.

Dù sao thì trong nhà có hai cô là con gái, hai người bình thường có thể cùng nhau tán gẫu rất nhiều chuyện.

Lục Cảnh Hành quan sát Thư Hàm hai ngày, hoặc là cô thật sự không biết gì hoặc công phu che giấu rất tốt, không hề lộ ra sơ hở gì.

Lục Nhiên thì ngược lại, gọi điện chưa nói được hai câu liền vội vàng cúp máy, cứ như sợ anh sẽ ép hỏi chuyện gì.

Lục Nhiên sợ Lục Cảnh Hành là chuyện bình thường, nhưng phản ứng hai ngày qua lại không giống bình thường.

Bởi vậy, sau hai ngày không tìm thấy Lục Tâm, Lục Cảnh Hành trực tiếp đi tìm Lục Nhiên. Vừa đến nơi anh liền ngồi xuống sofa, hai chân vắt chéo, hai tay đan chéo trước ngực, nghiêng đầu nhìn cô, giống tôn phật bất động như núi.

“Lục Nhiên, anh biết em có liên hệ được với Lục Tâm.” Lục Cảnh Hành vừa vào cửa đã nói, nói xong thì chăm chú nhìn Lục Nhiên.

Tầm mắt anh sắc bén nhìn đến khiến cho da đầu Lục Nhiên run lên, tuy Lục Cảnh Hành hàng năm không ở nhà, nhưng Lục Nhiên vẫn cứ sợ người anh cả này, trong nhà anh chị em rất nhiều, người duy nhất không sợ Lục Cảnh Hành chắc chỉ có Lục Tâm.

“Đại ca, em thật sự không biết Tâm Tâm tỷ ở đâu.” Lục Nhiên kiên trì nói, tay chỉ vào trong phòng: “Anh không tin có thể đi tìm thử xem, cả phòng này anh đều lật tung lên hết rồi.”

“Anh biết cô ấy không ở đây.” Lục Cảnh Hành chậm rãi mở miệng, nghiêng đầu nhìn Lục Nhiên: “Nhưng cô ấy nhất định có gọi cho em.” Lục Nhiên tay cầm cốc uống nước hơi run rẩy, sắc mặt vẫn bình tĩnh: “Vì sao?”

Lục Cảnh Hành nhẹ nâng tay chỉ cốc nước cô đang cầm: “Không chốt dạ thế tại sao lại run?”.

“Bị anh hoặc anh Ba nhìn chăm chăm em đều sẽ run.” Lời này của cô là nói thật, trong nhà cô sợ nhất là anh ba Lục Trọng Khiêm và đại ca Lục Cảnh Hành, không phải do bị bắt nạt gì, mà là do khí thế, bọn họ đều có khí thế bức người.

“Đừng nói nhảm nữa, cô ấy đang ở đâu?” Lục Cảnh Hành nhìn thẳng cô, dường như muốn truy hỏi đến cùng: “Nhiên Nhiên, em cứ giấu diếm như vậy, chị dâu của em sẽ bị nam nhân khác theo đuổi mất đấy.”

“Khụ... Khụ khụ.....” Lục Nhiên đang uống nước liền bị sặc, nhìn anh không thể tin: “Chị..... Chị dâu??? Tâm Tâm với anh...”

Lục Cảnh Hành gật đầu, vẫn giữ nguyên tư thế cũ nghiêng đầu nhìn cô: “Qua vài ngày nữa là 30 tuổi rồi, dù thế nào đại ca cũng phải đem bạn gái mang về nhà ăn tết chứ.”

“..... Anh sẽ làm ông nội và ba mẹ sợ chết khiếp đấy.” Lục Nhiên nghe được chính mình nói không lưu loát.

Ngay buổi sáng ngày hôm sau, Lục Nhiên đã gọi điện cho Lục Tâm, cô quả thật biết cách liên lạc với Lục Tâm, Lục Tâm đi đến đâu cũng sẽ không làm cho người nhà lo lắng vì không tìm thấy cô.

Lục Tâm đang ở Singapore. Cô vừa phơi nắng cả nửa ngày, đúng giờ uống tách cà phê, ngồi ở quán cà phê ngoài trời ngắm nhìn đoàn người muôn hình muôn vẻ đi qua, lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Lục Nhiên cũng cảm giác được tâm tình cô không tệ, hơn nữa còn rất thỏa mãn, liền hỏi một câu: “Tâm trạng cậu có vẻ tốt nha?”.

“Đúng vậy, ở đây phong cảnh rất đẹp.” Lục Tâm đang uống cà phê, giọng nói có chút mơ hồ, nhưng nghe ra quả thật là rất nhẹ nhõm, ít nhất so với khi ở cạnh Lục Cảnh Hành là một bầu trời khác.

“Sắp tới năm mới rồi, sao lại đột nhiên đi tới đó?”

“Đến tìm người.” Lục Tâm đáp, cúi đầu nhìn tấm ảnh trên bàn.

Trước kia nhờ bên sân bay điều tra, cuối cùng cũng tra ra được tin tức của cô gái kia. Hôm đó cô rời nhà đi, đến trưa thì bên sân bay gọi điện báo tìm được tin tức cô gái đó, Hoa kiều Singapore, đến đây để du lịch, ngày đó cũng là lúc cô ấy quay về.

“Tìm được rồi sao?” Lục Nhiên hỏi: “Hai ngày nay Đại ca tìm cậu đến sắp phát điên rồi.”

“Ừ.” Lục Tâm đáp, nghe có hơi thất thần.

Lục Nhiên chưa rõ ý tứ của cô, cẩn thận hỏi: “Cậu không gọi cho anh ấy à?”

“Đến lúc rồi gọi sau.” Cũng mới có hai ngày thôi mà.

“Sáng hôm qua anh ấy đến chỗ tớ, nhìn tớ chăm chăm cả một ngày.”

Lục Tâm như dừng hô hấp lại: “Sau đó thì sao?”

“Anh ấy mua vé máy bay đi Singapore rồi, đêm qua.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chương 33

Lục Tâm lặng im một lát: “Lục Nhiên, cô là đồ đầu đất!”

Cẩn rằng cúp điện thoại, Lục Tâm nhanh chóng đứng dậy, động tác quá mau nên vô tình gạt đồ ly cà phê trên bàn, cà phê bắn ra ngoài, Lục Tâm vội lui về sau hai bước, cũng không để cẩn thận lại, một tay lấy chìa khóa trên bàn một tay lấy túi xách, vội vã đón taxi trở về khách sạn.

Khách sạn cô ở cách quảng trường không xa, đi hai mươi phút là tới.

Lục Tâm nhanh chóng thanh toán tiền xe, đi vào sảnh khách sạn, đặt thẻ mở cửa phòng cùng thẻ căn cước trong tay lên bàn: “Lễ tân, trả phòng.”

Lễ tân ở sảnh tiếp nhận thẻ mở cửa phòng cùng thẻ căn cước, cẩn thận kiểm tra thông tin.

Lục Tâm ở một bên chờ, ánh mắt theo thói quen nhìn xung quanh, tầm mắt khi đến cửa thì thấy một chiếc xe đang dừng lại, sau đó cửa xe được mở ra từ bên trong, một thân ảnh cao lớn quen thuộc từ trong xe đi ra khiến Lục Tâm bối rối quay lưng lại, lễ tân còn chưa kiểm tra xong, tay cô đã vươn ra: “Xin lỗi cô, hôm nay tôi không trả phòng nữa.”

Sau đó, ngay lúc cô lễ tân ngăn người ra nhìn thì cô nhanh chóng cầm lấy thẻ mở cửa phòng cùng thẻ căn cước, bước nhanh về phía thang máy.

Lục Cảnh Hành trả tiền cho taxi, vừa ngừng đầu liền thấy bóng dáng Lục Tâm ở xa, bóng dáng quen thuộc khiến anh nhất thời nhăn mặt.

“Lục Tâm!” Anh gọi cô một tiếng, chân cũng nhấc lên đuổi qua bên này, bước chân tuy nhanh, nhưng cũng rất trầm ổn.

Lục Tâm không quay đầu, nhanh chóng đi tới cửa thang máy, ấn nút mở cửa, cửa thang máy vừa mở liền lắc người đi vào, lại ấn nút đóng cửa, thấy cửa thang máy sắp khép lại, Lục Cảnh Hành cũng đã đuổi tới đây, bàn tay chen vào giữa cửa thang máy đang dần dần khép lại, dùng một chút lực, đem cửa thang máy mở ra.

“Lục Tâm.” Anh nhìn cô, rồi đi vào, bàn tay hướng về phía cô, muốn kéo cô vào lòng.

Lục Tâm mặt không đổi sắc liếc nhìn hắn, khi anh đến gần thì thỉnh thoảng xoay người, chui qua nách anh, chạy ra khỏi thang máy, còn thuận tay nhấn nút đóng cửa thang máy lại.

“Lục Tâm!” Ở bên trong thang máy, Lục Cảnh Hành rống to, cửa thang máy đã đóng lại, nhanh chóng bình tĩnh ấn dừng ở lầu hai.

Lục Tâm nhanh chóng xoay người chạy ra ngoài, vẫy chiếc taxi mà lúc nãy chờ Lục Cảnh Hành tới vẫn còn đậu ở đó, lên xe, chờ khi Lục Cảnh Hành theo cầu thang bộ lầu chạy xuống dưới lầu thì xe đã đi mất từ lâu.

Lục Tâm quay đầu nhìn khách sạn, xác định Lục Cảnh Hành không đuổi theo mới nhẹ nhàng thở ra, lấy từ trong túi ra tấm hình của một cô gái, đem tấm hình kia lật ngược lại, sau đó đưa cho lái xe: “Tài xế, phiền anh đưa tôi đến chỗ này.”

Địa chỉ trong hình là nơi làm việc của cô gái kia.

Ngày đó tại sân bay, sau khi có được tin tức của cô gái kia, Lục Tâm đã cho người cẩn thận điều tra, cô gái đó tên là Ninh Tư, con một danh môn vọng tộc ở vùng này, người bình thường không dễ gì gặp được. Hai hôm nay cô cố gắng đến xin gặp mặt, nhưng chưa lần nào thành công, bắt buộc dĩ phải đến nơi làm việc của Ninh Tư, hy vọng có thể gặp được.

Cô xin nghỉ bốn ngày, Tết Âm lịch được nghỉ tám ngày, tổng cộng được nghỉ hơn mười ngày, cũng đủ cho cô ở đây điều tra.

Bởi vì cô không có người nhà nên Tết Âm lịch đối với Lục Tâm mà nói cũng không khác gì ngày thường, trước kia lúc ở bên cạnh Lục Cảnh Hành thì còn có ít chờ mong đến Tết Âm lịch, nhưng mấy năm Lục Cảnh Hành phải đi công tác ở nước ngoài, cô cũng coi như không có Tết Âm lịch, bình ra đều trở về Lục gia ăn bữa cơm đoàn viên, nhưng chỉ ở nhà một hai ngày liền rồi đi.

Lục gia đối với cô rất tốt, coi cô như con gái ruột mà đối đãi, nhưng bởi vì tính cách cô có vấn đề, lúc trước cũng không gặp nhau thường xuyên, hơn nữa Lục Cảnh Hành không có ở đây, cô không có biện pháp hòa nhập hoàn toàn vào gia đình ấy, bởi trong lòng cô hiểu rõ, đây dù sao cũng không phải là gia đình của chính mình.

Ánh mắt bất giác nhìn đến tám ảnh trong tay, Ninh Tư, vừa vặn cũng họ Trữ.

Lục Tâm đối với gia đình của mình không có ấn tượng quá lớn, lúc đó dù sao cũng còn quá nhỏ, lại đã qua hai mươi năm, nhiều ký ức đều chậm rãi nhạt đi theo thời gian, vô luận là cha mẹ hay người nhà, những thứ đó đối với cô mà nói chính là một khái niệm rất mơ hồ mà, thậm chí cô đã không còn nhớ nổi khuôn mặt của cha mẹ mình, trong đầu chỉ còn lại vài hình dáng mơ hồ, rất cao lớn, nhưng lại không thấy rõ mặt.

Những trí nhớ liên quan đến thân thể, Lục Tâm cũng chỉ nhớ rõ cô vốn họ Trữ, tên là Ninh Tâm mà thôi, là trước đây Lục Cảnh Hành thường nói cho cô nghe, nghe nói lúc anh cứu cô, chính cô đã nói cho anh biết cái tên này.

Ban vài năm đầu, Lục gia đều cố gắng hết sức giúp cô tìm người nhà, đăng tin tức cùng quảng cáo không ít, nhưng vẫn không có người tới cửa nhận, nên sau này cũng không tìm nữa.

Trên người Lục Tâm không có một vật chứng nào có thể chứng minh thân thể thật của cô, thậm chí ngay cả cái bốt hay trang sức đều không có, bọn buôn người lúc đó bởi vì dính líu đến nhiều vụ án mà đã bị phản tử hình, Lục Tâm tuy đã cố gắng đi tìm, nhưng do không có manh mối cũng không có nhiều ký ức hữu dụng, cho dù bản thân cô có làm công việc liên quan tình báo, thì cũng giống như mò kim đáy biển mà thôi. Từ từ cũng không còn ép buộc mình đi tìm nữa, không ngờ hôm nay lại ngẫu nhiên nhìn thấy họ này, từ đáy lòng gọi lên thứ gì đó.

Lục Tâm bất giác đánh giá cô gái trong ảnh, khoảng hai mươi tuổi, rất đẹp, các cô gái đang tuổi thanh xuân đều xinh đẹp, nhưng không tạo ra ấn tượng sâu sắc.

Lục Tâm nhìn một lát rồi đem tám hình bỏ lại vào túi xách, vừa nhét vào trong xong thì di động vang lên, là Lục Nhiên gọi đến.

“Tâm Tâm, cô nhanh gọi điện thoại cho đại ca đi, cô mau nói chuyện với anh ấy đi, không anh ấy lại trút giận lên đầu tôi, tôi sắp không chịu nổi rồi.” Điện thoại vừa được nối, Lục Nhiên đã thở hổn hển ai oán, giọng nói còn kèm theo tiếng khóc nức nở, xem ra vừa bị Lục Cảnh Hành gọi điện mắng một trận.

Ban đầu Lục Tâm làm sim số điện thoại này là để xin việc, đây là số điện thoại mới, vì sợ người trong nhà không tìm thấy cô sẽ sốt ruột, nên cô chủ động dùng số này liên lạc với Lục Nhiên, không ngờ lại bị Lục Cảnh Hành phát hiện, khiến hiện tại Lục Nhiên bị kẹt ở giữa hai người.

“Nhiên Nhiên, xin lỗi, khi nào về tôi sẽ gọi điện cho anh ấy.” Lục Tâm trong lòng có chút áy náy: “Anh trai cô hiện tại đang ở Singapore này, cho dù anh ấy giận thế nào cũng không thể lập tức bay về nước trừng phạt cô được, cô không nghe điện thoại của anh ấy nữa là xong, hai ngày nữa anh ấy trở về cũng sớm hết giận rồi.”

“.....” Đầu dây bên kia trầm mặc một lát, sau đó Lục Nhiên phẫn chấn hẳn lên, ào ạt vỗ đầu: “Đúng nha, tại sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ”

Cúp điện thoại, thật khoái trá khóa máy.

Lục Cảnh Hành đợi tin tức của Lục Nhiên, đợi hơn mười phút cũng không thấy cô gọi lại, anh đành gọi cho cô nhưng anh không ngờ Lục Nhiên lại khóa máy không nghe.

Khuôn mặt tuấn tú Lục Cảnh Hành trong nháy mắt đen lại, thở hắt ra, xoay người lại lấy từ trong túi áo vest ra một tờ giấy chứng nhận cảnh sát quốc tế, hai ngón tay kẹp lấy quơ quơ trước mặt lễ tân: “Xin chào, người thuê phòng 1302 bị nghi ngờ có liên quan đến một vụ án hình sự, hy vọng khách sạn có thể phối hợp điều tra.”

Về mặt lễ tân ngưng trọng: “Xin hỏi có thể giúp gì cho ngài?”.

Tuy rằng nhìn Lục Tâm không giống tội phạm, nhưng thấy vừa rồi cô vội vàng làm thủ tục trả phòng, sau khi thấy Lục Cảnh Hành đến lại vội vã rồi đi, lễ tân ở sảnh khách sạn cũng không nghi anh.

“Thông tin Lục tiểu thư đăng ký thuê phòng, bao gồm cả số điện thoại của cô ấy.” Lục Cảnh Hành nhẹ giọng nói.

Số điện thoại mà Lục Tâm đăng ký là số điện thoại mới nhất của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Lục Cảnh Hành gọi điện thoại đến không nằm ngoài dự đoán của Lục Tâm, anh có thể tìm được khách sạn, muốn tìm thấy số điện thoại liên lạc với cô cũng không khó.

Điều duy nhất khiến Lục Tâm không ngờ tới chính là anh không dùng số điện thoại vẫn dùng, cho nên khi thấy có số lạ gọi tới, Lục Tâm liền nhắc máy.

“Không được cúp máy!” Đây là câu đầu tiên Lục Cảnh Hành nói sau khi điện thoại được kết nối, thanh âm vừa trầm vừa nhẹ.

Lục Tâm lại nhanh chóng ngắt điện thoại, anh có thể thờ ơ ba ngày không để ý gì đến cô, miệng đóng chặt như trai ngậm ngọc, hỏi không thèm đáp, nhắn tin không thèm trả lời, cô cảm thấy cô cúp điện thoại của anh cũng chẳng có gì quá đáng.

Lục Cảnh Hành cũng không gọi lại, anh hiểu tính cô, dù anh có gọi lại cô cũng tắt thôi, thế thì chỉ lãng phí thời gian của nhau, bởi vậy anh gửi một tin nhắn ngắn cho cô, rất ngắn, chỉ có ba chữ “Thật xin lỗi.”

Lục Tâm nhìn tin nhắn đến, xóa.

Tin nhắn rất nhanh lại được gửi tới, lần này dài hơn một chút: “Lục Tâm, là do anh không để ý đến cảm nhận của em, anh xin lỗi, ngoan, em quay về đi.”

Lục Tâm nhìn vậy, không để ý tới nữa, để điện thoại lại vào túi xách, đầu tựa vào phía sau ghế, nhắm mắt dưỡng thần, không thèm quan tâm đến điện thoại thông báo có tin nhắn mới liên tục.

Xe taxi đã đến chỗ cô muốn đến.

Lục Tâm thanh toán tiền rồi xuống xe, đưa mắt nhìn xung quanh, xác định không sai mới đi qua, trực tiếp đi lên tầng 7 tập đoàn Hối Thành.

Lúc trước Lục Tâm đã điều tra, tập đoàn Hối Thành là sản nghiệp của Trữ gia. Ninh Tư năm nay 21 tuổi, vừa tốt nghiệp đại học, hiện tại đang làm ở công ty của gia đình, làm trưởng bộ phận PR (Public Relations – Quan Hệ Công Chúng).

“Xin chào, tôi muốn gặp cô Trữ Ninh Tư ở bộ phận PR.” Đi tới trước đại sảnh, Lục Tâm nói với nhân viên lễ tân.

“Xin hỏi cô có hẹn trước chưa?” Nhân viên cũng lễ phép trả lời, cúi đầu xem xét ghi chép trong tay, nhũn nhũn: “Hôm nay Trữ tiểu thư không nhắc sẽ có người tới tìm cô ấy.”

“Có thể cô ấy quên mất.” Lục Tâm mặt không đổi sắc nói, lấy di động ra cúi đầu gọi cho Ninh Tư.

Hai ngày qua cô thử liên hệ với Ninh Tư nhưng vẫn chưa thể gặp được cô ta.

Tuy rằng chưa thấy mặt, nhưng qua điện thoại cũng có thể thấy Ninh Tư là thiên kim nhà giàu kiêu ngạo, khinh thường giao tiếp với người xa lạ như cô, bởi vậy khi cô nói muốn gặp mặt đã không khách khí mà từ chối.

Cá tính như vậy mà lại làm trong ngành PR, điểm này khiến Lục Tâm cảm thấy hơi lạ, chợt cô có cảm giác hơi lo lắng.

“Xin chào, xin hỏi ai vậy?” Điện thoại vừa kết nối, tiếng nói của Ninh Tư xinh đẹp đã truyền tới, giọng nói vẫn tràn đầy sức sống như trước.

“Trữ tiểu thư, xin chào, tôi là Lục Tâm, hôm qua có gọi điện cho cô.”

“Lại là cô?” Đầu dây bên kia Ninh Tư vừa nghe nói vậy nhiệt tình liền biến mất: “Này, tôi nói rõ cuộc cô bị sao thế? Tôi đã nói là tôi không rảnh.”

“Trữ tiểu thư, thật xin lỗi đã quấy rối cô, tôi không có ác ý, chỉ vì tôi có chút việc cần gặp cô một lát. Nếu không tiện đi ra ngoài với tôi thì chúng ta có thể đến văn phòng của cô nói chuyện. Hiện tại tôi đang ở ngay dưới sảnh.” So với thái độ không tốt của Ninh Tư, Lục Tâm vẫn khách khí nói chuyện như cũ.

Ninh Tư bên kia yên lặng một lát: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Chuyện liên quan đến việc nửa tháng trước cô ở sân bay Ân Thành.”

“Chuyện gì?” Ninh Tư nghi hoặc hỏi, hiển nhiên không hề biết ngày đó có chuyện gì nghiêm trọng đến nỗi phải có người đến tận đây tìm cô.

Lục Tâm vừa nghe xong liền cảm thấy có chút lo lắng, có khi chuyện này đi vô ích rồi nhưng vẫn nói: “Cô có thời gian rảnh nói chuyện không? Tôi đang ở dưới lầu công ty rồi.”

Đầu dây bên kia Ninh Tư do dự một chút, sau đó nói: “Đợi một chút.”

Lục Tâm ngồi đợi, chỉ một lát liền thấy một cô gái trẻ từ khu văn phòng đi ra, cao khoảng hơn mét sáu, dáng người thon thả hơi gầy, áo sơ mi trắng vẩy đen, cảm giác rất chuyên nghiệp, mái tóc màu hạt dẻ thẳng dài sau lưng cô theo bước đi đung đưa linh động, trên mặt trang điểm tinh xảo, tuy nhìn có vẻ chuyên nghiệp nhưng vẫn chưa che dấu hết sự trẻ trung tươi mới.

Cô ta nhìn qua bên này, hơi nhú chân mày: “Lục Tâm?”

Lục Tâm mỉm cười gật đầu.

“Theo tôi qua đây đi.” Vừa nói xong Ninh Tư đã bước đi.

Lục Tâm đi theo phía sau đến phòng tiếp khách của Hồi Thành.

Ninh Tư tuy nhìn có phần kiêu căng nhưng vẫn là người biết phép tắc, vào phòng liền thuận tay rót cho cô cốc nước.

Lục Tâm nhận lúc cô ta xoay người rót nước nhanh chóng đánh giá, bởi vì họ của cô ta, cho dù là ở trong nước hay ngoài nước, Lục Tâm vẫn như cũ quan tâm đến người mang họ này nhiều hơn bình thường một chút, nhưng Ninh Tư không đem lại cho cô chút cảm giác thân thiết nào, ngoại trừ họ giống nhau, chẳng qua vẫn là cảm giác xa lạ mà thôi.

Nhưng cũng khó trách, cho dù cô ấy thật sự là người nhà của cô, cô hơn Ninh Tư bốn tuổi, khi cô 5 tuổi thì cô ấy còn chưa đầy 1 tuổi, làm sao mà có cảm giác quen thuộc được đây.

“Uống chút nước đi.” Cốc nước đưa tới phá vỡ suy nghĩ của Lục Tâm.

Ninh Tư đem nước để trước mặt cô, sau đó ngồi xuống phía đối diện, hai tay đặt trên bàn, nói thẳng vào vấn đề: “Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

Lục Tâm kể hết chuyện, từ camera thấy cô ta nhặt được một vật ở cửa an toàn nói ra, thấy Ninh Tư nhíu chặt chân mày, ngón tay xoa huyệt thái dương.

“Hình như đúng là có chuyện này.” Ninh Tư nhíu mày nói: “Một vật giống như thẻ nhớ, lúc ấy thấy rất đẹp nên nhặt lên xem.”

Ngón tay cầm cốc nước của Lục Tâm khẽ cứng lại, nhìn cô ta: “Vật đó đâu rồi?”

“Vứt ở chỗ nào đó rồi, tôi không nhớ rõ.” Ninh Tư không xác định, cũng thật sự không nhớ nổi, nhìn cô: “Vật đó rốt cuộc là cái gì vậy, đáng giá để cô ngàn dặm xa xôi bay đến đây sao?”

“Trừ tiểu thư.” Lục Tâm nhìn cô ta, trầm ngâm mở miệng: “Thứ đó liên quan đến một vụ án của quốc gia, cô giữ cũng vô ích mà lại tai hại. Một khi để lộ ra tin tức nó đang ở chỗ cô, rất có khả năng sẽ mang đến cho cô rất nhiều phiền toái, thậm chí là chết người, cho nên tôi hy vọng cô có thể nhớ kỹ lại xem, cô để nó ở đâu.”

Mặt Ninh Tư chợt lạnh: “Cô đang dọa tôi?”

Lục Tâm vẫn thản nhiên: “Cô hiểu lầm, tôi không hề có ý đó. Nhưng nếu tôi có thể tra ra là cô nhặt được thứ đó thì người khác cũng có thể. Nói thật cho cô biết, tôi cũng không hiểu tại sao mình lại bị cuốn vào vụ án kia, người khác hiểu lầm vật đó đang ở chỗ tôi cho nên cứ tìm tôi gây chuyện, một khi bọn họ xác định nó thật sự không ở chỗ tôi, chắc chắn sẽ tiếp tục tìm kiếm, đến lúc đó không hề có lợi cho cô.”

“Cộc cộc……” Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa phá vỡ cuộc nói chuyện của hai người.

Tiếng gõ cửa vừa dứt thì cửa đã bị mở ra, một giọng nói nam trầm trầm vang lên: “Tur Tur, chuẩn bị xuất phát sao em lại……”

Tiếng nói trách cứ đang phát ra khi thấy Lục Tâm chợt dừng lại.

Lục Tâm cũng ngẩng đầu nhìn người vừa đến, một nam nhân tầm 30 tuổi, ánh mắt giống mắt của Ninh Tư.

Lục Tâm nhớ rõ từ liệu ghi chép về Ninh Tư có ghi Trữ gia anh chị em có tất cả 3 người, trừ Ninh Tư nhỏ tuổi nhất thì trên cô còn có hai anh trai Ninh Tông Viễn và Ninh Tông Trạch.

Người đang đứng trước mặt đây chắc là anh cả Ninh Tông Viễn. Xem ra gen của Trữ gia thật tốt, đều rất cao, khí chất cũng rất được, giờ tay nhấc chân đều tạo ra cảm giác trời sinh tạo nãi cao quý, gần giống với Lục Cảnh Hành, hình tượng bên ngoài như vậy khiến Lục Tâm có chút hảo cảm.

“Cô đây là…?” Ninh Tông Viễn hơi nhíu mày nhìn Lục Tâm.

“Là một người bạn của em thôi.” Ninh Tư giới thiệu đơn giản, cũng đứng lên: “Em về chuẩn bị một chút.”

Nhìn là thấy muốn chấm dứt đề tài này ở đây rồi.

Lục Tâm cũng đứng dậy luôn, cười nhẹ nhìn về phía Ninh Tông Viễn: “Chào anh.”

Sau đó nhìn Ninh Tư: “Trừ tiểu thư còn có việc, tôi không làm phiền nữa, chúng ta ngày khác lại nói chuyện.”

“Được.” Ninh Tư cũng khách khí đáp, nhìn Lục Tâm rời đi.

Ninh Tông Viễn nhìn chằm chằm bóng dáng Lục Tâm, ánh mắt có vẻ đắm chìm: “Cô ấy tên là gì? Khi nào thì em có người bạn như vậy?”.

“Tên Lục Tâm, thật ra cũng không phải là bạn bè gì, vì có chút việc mới tới tìm em.” Ninh Tư lơ đãng nói rồi quay về văn phòng trước.

Lục Tâm từ Hồi Thành đi ra, Ninh Tư có việc, nếu cô cứ đi theo như vậy cũng không thể lấy được tin gì, chẳng bằng để ngày khác lại tìm cơ hội nói chuyện tiếp.

Ra khỏi thang máy Lục Tâm đột nhiên không biết nên đi đâu, lúc này có lẽ Lục Cảnh Hành vẫn đang ở khách sạn chờ cô, nếu anh ngăn dậm xa xôi bay đến đây, không tìm thấy cô chắc chắn là muốn ôm cây đợi thỏ, cô cũng muốn quay về đối mặt với anh.

Hiện tại cô hờn dỗi Lục Cảnh Hành nhiều hơn là thương tâm khổ sở, hai ngày đầu nhìn thấy anh lạnh lùng, không nghĩ thông, đau lòng khó chịu, ngày thứ ba cẩn thận suy nghĩ lại thì thấy có lẽ anh cố ý lạnh nhạt với cô, cô rất tức giận, còn cảm thấy hơi chán nản, thất vọng. Đúng lúc phía sân bay gọi điện thoại cho cô, tiện dịp mượn danh nghĩa từ chức cô bèn bay qua đây vài ngày, thứ nhất có thể giảm bớt nghi ngờ của Giang Diệc Thành, thứ hai cô cũng không muốn gặp Lục Cảnh Hành. Thật không nghĩ tới Lục Cảnh Hành lại tìm đến tận đây.

Mím môi thờ dãi một hơi, Lục Tâm nhìn cửa thang máy mở ra, đi ra ngoài.

Lúc này không quay về đối mặt với Lục Cảnh Hành, cũng chỉ có thể đi dạo vậy. Trong lòng Lục Tâm thật không muốn đi dạo tí nào, khắp phố lớn ngõ nhỏ đều tràn ngập không khí Tết âm lịch, rất náo nhiệt, một mình lẻ loi chỉ càng tôn lên vẻ cô tịch lạnh lẽo, chẳng thà đi vào khách sạn ngủ một giấc.

Lục Tâm suy nghĩ có nên đặt một phòng khách sạn khác không, hành lý cứ để ở khách sạn kia cũng được.

Trong lòng nghĩ như vậy, Lục Tâm liền rút điện thoại di động ra định gọi, không ngờ vừa lấy ra điện thoại đã vang lên.

Là Lục Cảnh Hành gọi tới, Lục Tâm muốn tắt đi.

“Lục Tâm.” Tiếng nói quen thuộc, cũng giống như tiếng của đầu dây bên kia truyền tới, Lục Tâm cả kinh theo bản năng ngẩng đầu, nhìn thấy thân ảnh cao lớn kia đứng ở cửa thì ngẩn người. Sau đó vội khôi phục lại thần sắc trên mặt, tầm mắt không dỗi đi ra ngoài tòa nhà, muốn lách qua bên cạnh anh.

Lục Cảnh Hành vờn tay ra giữ cô lại, bị Lục Tâm nghiêng người tránh đi.

Lục Cảnh Hành không hề mạnh mẽ đem cô kéo vào lòng, chỉ đi theo sau cô, thản nhiên nói: “Lục Tâm, em có tức giận gì thì ba ngày cũng nên hết rồi chứ.”

Lục Tâm lạnh mặt không đáp, nhưng chân lại đi nhanh hơn.

Lục Cảnh Hành cũng đi nhanh theo, từ đầu đến cuối vẫn duy trì đứng cách cô nửa cánh tay.

“Mấy ngày vừa qua là anh không đúng, anh không nên không để ý đến em, lại càng không nên làm cho em thương tâm khổ sở, anh cam đoan về sau sẽ không bao giờ như thế nữa.”

Lục Tâm vẫn không nói như cũ.

Lục Cảnh Hành tiếp tục không nhanh không chậm nói: “Lục Tâm, em không nói một tiếng liền bỏ đi, mấy ngày qua anh tìm em đến sắp phát điên lên rồi, anh thực sự sợ em lại giận dỗi giống như trước kia, không bao giờ liên lạc với anh nữa, mà anh đến lúc ấy rốt cuộc cũng không tìm được em.”

Lục Tâm vẫn lạnh mặt như cũ, hoàn toàn đem lời anh nói vào tai này ra tai kia.

Lục Cảnh Hành bắt lấy cánh tay cô, dịu dàng nói: “Ngoan, theo anh về nhà, em muốn thế nào cũng được, anh để em tùy ý xử lý, được không?”

Lục Tâm muốn rút tay ra nhưng không rút ra được, Lục Cảnh Hành đã giữ tay cô lại.

“Lục Tâm.” Tĩnh tĩnh Lục Cảnh Hành lại như trước quát cô: “Rốt cuộc em muốn thế nào mới bằng lòng để ý đến anh?”

Lục Tâm vẫn kiên quyết không quan tâm đến anh, lúc trước đều là cô mặt dày mày dạn ăm ỉ với anh, miệng anh không phải thế nào cũng không chịu nói sao?

Hiển nhiên Lục Cảnh Hành không nhẫn nại được như cô, cũng không có bản lĩnh mặt dày được như thế, thấy Lục Tâm vẫn lạnh mặt bước đi làm anh nổi cáu, khuôn mặt tuấn tú liền trầm xuống, tay dùng sức kéo mạnh cánh tay cô kéo về trước người mình, tay kia thì đè giữ bả vai cô, ánh mắt hạ xuống, giọng nói cũng trầm lạnh: “Lục Tâm em muốn câu kinh đến khi nào? Em nghĩ rằng anh đành lòng đối với em như vậy sao, nhìn em khó chịu thì anh thấy dễ chịu à? Em cũng không nhìn xem em gây ra chuyện gì, Giang Diệc Thành là loại người gì, em thật sự nghĩ em nói hai ba câu hằn hằn mọ mọ cho qua hay sao hả?”

Lục Tâm bị anh gào to như vậy cũng nổi cáu: “Đó cũng là chuyện của tôi, tôi làm ra chuyện như vậy tự tôi sẽ thu dọn, không liên quan đến anh.”

Một câu liền khiến Lục Cảnh Hành tức trào máu, cả khuôn mặt đều chuyển thành màu đen, tay cầm tay cô cũng có phần không khống chế được.

“Lục Tâm, em còn dám nói vậy, không liên quan đến anh? Mạng của em là do anh nhặt về, lo lắng cho em từ việc nhỏ nhất nhất, bao năm qua em gạt anh cùng Đinh lão làm việc không nói, lại còn nhiều lần để bản thân lâm vào nguy hiểm, bộ dạng em thế nào em không nhớ sao?”

Lục Tâm bị câu nói cuối cùng của anh chọc tức, theo bản năng phản kích lại: “Anh quản tôi, anh không vui thì có thể làm ra vẻ ta đây mặc kệ, không phải bảy năm qua chẳng quan tâm gì tới tôi hay sao, còn quay về làm cái gì?”

Gào thét xong khòe mắt liền đỏ, nước mắt nhanh chóng tràn ra, Lục Tâm lại kìm nén cắn chặt môi dưới không để nước mắt rơi xuống, nhìn oan ức lại bước bình, quật cường.

Lửa giận đang ngập tràn của Lục Cảnh Hành trong nháy mắt bị nước mắt của cô làm tắt lụi hết sạch, ngón tay nhẹ vỗ về mặt cô làm một giọt lệ rơi xuống, giọng nói liền nhẹ nhàng trở lại, mơ hồ mang theo chút thương tiếc: “Ngoan, đừng khóc, là anh không tốt. Anh vì có việc nên không thể trở về tìm em, anh cũng cần dành cho em một chút thời gian để học cách lớn lên, anh không phải không quan tâm em, mọi chuyện của em trong mấy năm qua anh đều biết rất rõ.”

“Mấy ngày nay không tìm được em, anh thật sự sắp điên rồi, anh không thể mất em, em hiểu không?”

Lời nói dịu dàng yếu đuối như vậy trong phút chốc làm cho nước mắt Lục Tâm tuôn trào, miệng vẫn mím chặt, nước mắt đã nhẹ nhàng chảy xuống, càng khóc càng chặt vật, càng khóc càng đau lòng.

Lục Cảnh Hành đuổi tay ôm Lục Tâm vào lòng, bàn tay đặt lên lưng cô vỗ nhẹ nhẹ, cầm đề trên đỉnh đầu cô, ôn nhu khuyên nhủ: “Được rồi, khóc xong thì theo anh về nhà, chúng ta không câu giận nữa.”

Lục Tâm vẫn khóc, không đáp lời.

Lục Cảnh Hành vẫn vỗ nhẹ lưng cô, tùy ý để cô khóc một trận, khi thấy tiếng nức nở trước ngực chậm rãi ngừng lại, liền cúi đầu nhìn xuống, nâng tay lau nước mắt cho cô, sau đó khẽ cúi hôn lên môi cô, rồi nhìn cô nói: “Không giận nữa, được không?”

Lục Tâm không được tự nhiên hít hít mũi, cũng “Vâng” một tiếng, sau đó không tự nhiên nói: “Thật xin lỗi.”

“Em vừa rồi không phải cố ý làm anh tức giận đâu.” Lục Tâm ngại ngùng giải thích, con người đang nổi nóng luôn nói mà không suy nghĩ gì cả.

Vừa nói xong, Lục Cảnh Hành đã bắt đầu giờ mặt vô lại, bàn tay trên mặt cô néo néo, dịu dàng thăm thiết vừa rồi đã không thấy đâu nữa: “Còn biết là nói chuyện với em có thể tức chết cơ à?”

Chỉ cuối cùng nói ra âm điệu còn hơi cao lên.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 35

Lục Tâm nghe thấy liền không vui, quệt miệng không đáp, nhìn như vẫn còn tức giận.

Cô quả thật chưa hề nguôi giận, tuy rằng vừa rồi bị Lục Cảnh Hành dụ dỗ mà bớt giận, nhưng khi tỉnh táo lại, nghĩ đến thái độ hai ngày trước của anh, biết rõ anh có lý do nhưng trong lòng vẫn khó chịu, có một ít vương mắc.

Lục Cảnh Hành cũng nhìn ra vương mắc trong lòng cô, bàn tay nhẹ nhàng xoa tóc cô, sau đó chuyển xuống lưng cô, mềm giọng nói: “Được rồi, đừng giận nữa, anh cũng đã bị dày vò ba ngày rồi, coi như em cũng đã báo được đại thù.”

Lục Tâm vẫn quệt miệng, thấp giọng nói thầm “Em vẫn cảm thấy em bị thiệt, không thể tùy tiện tha thứ cho anh được.” Nghĩ thế nào cũng cảm thấy không thoải mái.

Lục Cảnh Hành cúi đầu hôn cô một cái, vòng tay ôm cô vào lòng cùng đi về phía trước, tự giác không nói chuyện trên chốc cô, tránh nói sai lại khiến cô tức giận.

Lục Tâm không dễ tức giận, nhưng một khi thật sự tức giận sẽ không dễ nguôi giận, giống như bảy năm trước, giận một lần liền không liên lạc với anh bảy năm, nếu không phải anh chủ động trở về tìm cô, anh tin cả đời này cô cũng không đi tìm anh.

Lục Tâm cũng tạm thời trầm mặc, anh không nói chuyện nên cho dù Lục Tâm bực tức đầy mình cũng không phát tác được, chỉ quệt miệng đi theo anh

đến nhà hàng ăn cơm.

Lục Cảnh Hành phụ trách gọi món, đều là những món cô thích ăn, còn tự mình đứng dậy đi bung hai ly nước uống lại đây, khi đi ngang người cô thì đột nhiên dừng lại, cúi gập thắt lưng xuống bên cạnh cô, cũng không để ý xung quanh có nhiều người đang nhìn, một bàn tay nâng mặt của cô lên, nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

“Lục Tâm” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ngón tay dịu dàng mon tron má cô, giọng nói đặc biệt ôn nhu: “Đừng giận nữa, mấy ngày vừa rồi là do anh không quan tâm đến cảm nhận của em. Nhìn em khó chịu, trong lòng anh cũng không dễ chịu gì, nhiều lần nhìn không được đã muốn nói cho em biết, anh không phải không để ý đến em. Nhưng mà thủ đoạn của Giang Diệc rất cao, hần khôn khéo hơn Đỗ Nguyên rất nhiều, em lại còn quá non trẻ, ở trước mặt hần rất dễ dàng lộ ra sơ hở.”

Lục Tâm phát hiện mình hoàn toàn không chống đỡ được sự ôn nhu chân thành của Lục Cảnh Hành, một tia không cam lòng cuối cùng đã tan biến trong sự ôn nhu của anh.

“Nhưng anh cũng không cần biểu hiện lạnh lùng như vậy.” Tuy là oán giận, nhưng đã không còn sự không cam lòng lúc trước.

“Là do anh không nắm chắc được.”

Mọi sai lầm anh đều nhận về mình, cho dù Lục Tâm có oán giận cũng không thể nói ra được, đành phải trừng mắt nhìn hần.

Trong lòng Lục Cảnh Hành âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô lần nữa, bàn tay thói quen sờ sờ đầu cô, lúc này mới yên tâm trở về chỗ ngồi của mình.

Lục Tâm hết giận, bây giờ mới có tâm tình nói đến chính sự.

Nàng từ trong túi xách lấy hình của Ninh Tư ra, ngón tay đặt hình lên mặt bàn đẩy qua cho Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành đưa tay ra cầm lấy, cúi đầu nhìn, rất nhanh hiểu được ý của Lục Tâm: “Là cô gái đó?”

Lục Tâm gật đầu: “Em vừa gặp cô ấy xong.”

Cô đem chuyện mấy ngày nay hẹn gặp Ninh Tư cùng cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người nói vắn tắt cho Lục Cảnh Hành nghe.

Lục Cảnh Hành trầm ngâm một lát: “Có thể thấy thứ cô ấy nhất định được chính là thứ mà bên Đỗ Nguyên cực lực tìm kiếm. Có thể khiến bọn họ mạo hiểm đến như vậy, khẳng định bên trong chứa bằng chứng quan trọng hơn so với những gì cảnh sát thu thập được bao nhiêu năm nay. Mặc kệ có phải Ninh Tư đã ném nó vào thùng rác hay không, cô ấy vẫn nằm trong diện tình nghi, cần phải điều tra rõ ràng.”

Trong lòng Lục Tâm cũng tỉnh như thế, bởi vậy buổi tối lại hẹn gặp Ninh Tư.

Mặc dù ban ngày đã nói rõ ràng mọi việc một lần, nhưng Ninh Tư lại không đến, dường như đối với việc Lục Tâm nói cô ấy có khả năng gặp họa sát thân không hề để trong lòng.

“Từ tiểu thư, hy vọng cô không cho rằng tôi đang nói đùa. Từ sau khi bị nghi ngờ có liên quan đến vật kia, phòng tôi đã hai lần bị người ta đột nhập vào, một lần bị bắt cóc không thành, và còn có rất nhiều nguy hiểm khác đang rình rập tôi trong bóng tối, không phải mỗi lần tôi đều có thể may mắn trốn thoát như vậy, cô cũng sẽ không. Cô đừng nghĩ cô ở Singapore xa xôi thì những người đó không đến tìm cô. Bên này tôi càng im lặng thì bên đó cô càng nguy hiểm, hiện tại chúng tôi có bằng chứng mới đến tìm cô, bên kia cũng đã cho người âm thầm điều tra xem vật đó bị người nào lấy đi, nếu một khi bọn họ xác định được là ai, không chỉ cô, mà còn có người nhà của cô, bởi vì một hành động vô tâm của cô mà gặp chuyện ngoài ý muốn, hy vọng cô có thể nhìn thấy tính nghiêm trọng của chuyện này.”

Sau khi nhần nại nói lời này với Ninh Tư xong, Lục Tâm liền cúp điện thoại.

Thực tế mà nói, chuyện Ninh Tư không muốn hợp tác hoàn toàn có thể lý giải được, nhưng Lục Tâm không hiểu tại sao cô lại cảm thấy bất mãn với thái độ xem nhẹ mọi chuyện này của Ninh Tư, khi nói chuyện giọng nói cũng bắt gặp mang theo vài phần cảm xúc.

Không biết do Ninh Tư bị lời nói của Lục Tâm thuyết phục hay là do bản thân lo lắng quá mà mới sáng sớm hôm sau đã chủ động gọi điện thoại cho Lục Tâm, hẹn cô buổi trưa gặp nhau.

Lục Cảnh Hành cùng tới với Lục Tâm, khi đến quán cà phê mà Ninh Tư hẹn thì Ninh Tư vẫn chưa tới, hai người ngồi đợi một lát vẫn không thấy người đâu, đúng lúc đó Lục Cảnh Hành lại có một cuộc điện thoại quan trọng, đại khái là không muốn Lục Tâm biết nên anh đứng dậy, cúi đầu nói với Lục Tâm: “Anh đi nghe điện thoại một lát.”

Lục Tâm gật đầu, trong lòng cũng không cảm giác gì, dễ dàng hiểu được hành động của Lục Cảnh Hành, dù sao cũng là công việc đặc biệt, có một số việc cho dù là người thân nhất cũng không thể nói, huống chi nơi này còn là quán cà phê, xung quanh có rất nhiều người.

Lục Cảnh Hành liền cầm lấy điện thoại đi ra ngoài, vừa đi vừa nghe điện thoại, khi ra tới cửa thì đúng lúc đụng phải Ninh Tư đang vội vàng chạy tới.

Ninh Tư dường như rất vội vàng, dưới chân đi giày cao gót 12cm, vừa đi vừa cúi đầu tìm kiếm cái gì đó trong túi xách, không để ý trước mặt có người, nên liền đụng phải Lục Cảnh Hành đang đi tới.

Lục Cảnh Hành theo bản năng vội vàng lùi lại, không ngờ Ninh Tư “Phanh” một cái đụng đầu vào cửa ra vào xoay tròn bằng kính.

Cô bị đau mà lui về phía sau vài bước, lại không chú ý đến giày cao gót dưới chân, do lùi lại quá gấp nên gót giày bất ngờ bị gãy, cổ chân cũng theo đó trượt qua một bên, cả người cô đứng không vững, thẳng tắp ngã lên người Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành đang nghe điện thoại, theo bản năng đưa tay ra đỡ lấy cô.

Ninh Tư liên tục nói xin lỗi, khi thấy rõ mặt của Lục Cảnh Hành thì ngăn người ra.

Lục Cảnh Hành đã buông tay cô ra, cầm điện thoại đi ra ngoài.

Ninh Tư ngơ ngẩn nhìn bóng lưng Lục Cảnh Hành, sau đó đột nhiên phục hồi tinh thần lại, cao giọng nói: “Tiên sinh, chờ một chút, chuyện này tôi còn chưa cảm ơn ngài.”

Nhưng không thấy Lục Cảnh Hành quay đầu, ngược lại đi thẳng ra ngoài.

Trên mặt Ninh Tư xẹt qua một tia âm ỉm, phần nộ mím môi, thu hồi tầm mắt lại, thử nhấc chân lên, một tia đau từ chỗ mắt cá chân phải bị trượt truyền khắp người, đau đến nhe răng trợn mắt, không thể không vươn tay vịn lấy khung cửa thủy tinh.

Lục Tâm đứng lúc nhìn sang hướng cửa ra vào, thấy Ninh Tư vịn lấy khung cửa, vẻ mặt đau đớn, vội chạy qua giúp đỡ.

“Cô làm sao vậy?” Thấy Ninh Tư đang dựa vào cạnh cửa, Lục Tâm nhíu mày hỏi, đưa tay đỡ lấy cô ấy.

Ninh Tư một bên đỡ cô đỡ, một bên nhíu mày nói: “Không cẩn thận bị trượt chân.”

Lục Tâm liền cúi đầu nhìn mắt cá chân Ninh Tư: “Để tôi đưa cô đi bệnh viện.”

“Không cần, có chuyện gì nói nhanh lên, tôi không có thời gian.” Giọng nói mang theo một tia kiên cường.

Lục Tâm đối với thái độ này của Ninh Tư nhíu chặt hai hàng lông mày, nhưng lại để ý tới vết thương ở chân của Ninh Tư, đỡ cô ấy vào chỗ ngồi, sau đó đi thẳng vào vấn đề: “Từ tiểu thư, tôi hy vọng cô có thể nhớ lại một chút, vật kia cô để ở chỗ nào.”

Ninh Tư nhấp một hớp cà phê để bình tĩnh lại, lúc này mới nhìn Lục Tâm: “Lục tiểu thư, hôm nay tôi hẹn cô tới đây không phải để nói cho cô biết vật kia ở đâu, bởi vì tôi không có nghĩa vụ phải làm vậy, hơn nữa tôi cũng thật sự không nhớ rõ, tôi không muốn lãng phí thời gian vì những thứ vô vị. Còn những vấn đề cô nói, tôi đã cẩn thận suy nghĩ qua. Thứ nhất, những khả năng cô nghĩ đến không hẳn đã tồn tại. Thứ hai, những người đó tìm vật kia có thể là để tiêu hủy nó đi, nếu bọn họ phát hiện vật kia đã bị hủy trong tay tôi, tôi tin tưởng họ sẽ không gây phiền phức cho tôi.”

“Ninh.....”

Ninh Tư đánh gãy lời cô nói: “Trước để tôi nói hết đã.”

“Lục tiểu thư, hôm nay tôi hẹn cô tới, là hy vọng chuyện này chấm dứt tại đây, hy vọng cô không đến quấy rầy cuộc sống của tôi nữa. Phía sau cô có nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, chuyện cô đến tìm tôi bọn họ không thể không biết, có nghĩa là, bọn họ có thể sẽ để mắt tới tôi, không phải bởi vì vật kia mà để mắt tới tôi, mà bởi vì hành vi của cô lúc này, cho nên tôi hy vọng mọi chuyện đến đây chấm dứt, mong cô không đến tìm tôi nữa. Thứ cô muốn nêu tôi nhớ ra sẽ nói cho cô biết, nhưng tôi không muốn dây dưa không rõ với cô.”

Lục Tâm im lặng nghe Ninh Tư nói hết, lời nói của Ninh Tư khiến cô rất bất ngờ, từ tấm hình chụp Ninh Tư, cho đến lần gặp mặt hôm qua, rồi hôm nay đã cho cô những cảm nhận hoàn toàn khác nhau, cô vốn cho rằng Ninh Tư chỉ là một thiên kim nhà giàu bình hoa đi động, không ngờ tâm tư rất kín đáo, hơn nữa lại có tài ăn nói, phân tích suy luận đều rất tốt.

“Từ tiểu thư, cô khiến tôi thật bất ngờ.” Lục Tâm thật lòng khen ngợi.

Ninh Tư cũng khách khí cảm ơn.

“Theo như lời cô nói, cô có khả năng đã bị theo dõi, tuy tôi không quán lấy cô nữa, nhưng cô vẫn có khả năng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Nếu hiện tại cô rời khỏi tôi, khả năng tôi gặp nguy hiểm sẽ nhỏ đi rất nhiều, bọn họ sẽ nghĩ cô đã đem vật kia đi rồi.”

“Ít nhất cô cũng phải giả vờ đưa cho tôi một vật có bề ngoài giống y đúc vật kia chứ.” Lục Tâm nói: “Đương nhiên, tôi hy vọng, cô có thể đem vật kia giao cho tôi.”

“Tôi đã nói rồi, tôi không nhớ đã để nó chỗ nào.”

“Bình thường một người có tâm tư kín đáo nhìn thấy một vật như vậy rất dễ dàng sinh ra lòng hiếu kỳ, muốn tìm hiểu đến cùng, khả năng thuận tay vứt bỏ không lớn.”

Nhất thời Ninh Tư bị lời nói của Lục Tâm khiến cho cứng họng, không nói lời nào nhìn cô.

Lục Tâm cũng im lặng nhìn Ninh Tư.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau.

Lục Tâm vừa thờ ơ uống cà phê, vừa bất động thanh sắc quan sát Ninh Tư, thấy Ninh Tư buồn bực trừng mắt nhìn mình, rốt cuộc vẫn là quá trẻ tuổi, tâm tư kín đáo thế nào đi chăng nữa, vẫn chưa biết cách che giấu được cảm xúc, lời nói vừa rồi, nếu không phải do người khác dạy thì chính là trước khi tới đây đã tập luyện qua vô số lần trong lòng, mới có thể nói một hơi lưu loát như thế, nhưng gặp phải tình huống đột ngột xảy ra đầu óc liền trở nên chậm chạp.

Về mặt giận dữ của Ninh Tư theo thời gian hai người nhìn nhau chậm rãi lú đi, thay vào đó là một loại thẹn thùng khả nghi, trên mặt thậm chí còn có chút đỏ ửng.

Về mặt biến hóa của Ninh Tư khiến Lục Tâm phải quay đầu lại, thấy Lục Cảnh Hành đang đi tới liền mỉm cười với anh.

Lục Cảnh Hành cũng mỉm cười đáp lại cô.

Vết đỏ ửng trên mặt Ninh Tư ngày càng thêm đậm bởi nụ cười của Lục Cảnh Hành, kim lòng không được mà đứng lên, vẫy tay lên tiếng chào hỏi Lục Cảnh Hành: “Xin chào.....”

Sau đó bất ngờ nhìn anh đến gần, ngồi xuống bên người Lục Tâm, nụ cười trên mặt Ninh Tư cứng đờ.

Lục Tâm không chú ý đến vẻ mặt thay đổi của Ninh Tư, vì vậy liền giới thiệu hai người với nhau.

“Xin chào.” Ninh Tư lúng túng lên tiếng chào hỏi: “Vừa rồi..... Ở cửa cảm ơn anh.”

Lời nói của Ninh Tư khiến Lục Tâm nhớ lại biểu hiện dị thường vừa rồi của cô, bất giác đưa nhìn mắt Ninh Tư, trên mặt Ninh Tư không che giấu được sự thẹn thùng khiến cho Lục Tâm nhú mày, quay qua nhìn Lục Cảnh Hành.

Rõ ràng Lục Cảnh Hành được Ninh Tư nhắc nhở mới nhớ ra chuyện này, khách khí nói: “Không có gì.”

Lục Tâm như có điều suy nghĩ nhìn qua Ninh Tư, con người nhẹ nhàng vừadi chuyển, cân nhắc mở miệng: “Trừ tiểu thư, cái thẻ nhớ mà cô giữ bên người không khác gì một quả bom hẹn giờ, tôi hy vọng cô có thể cân nhắc xử lý sớm trước khi quá muộn.”

Bàn tay dưới bàn đã vụng trộm捏o Lục Cảnh Hành một cái, bắt anh phải mở miệng.

Lục Cảnh Hành không hiểu được ý của Lục Tâm, nhưng vẫn nhìn Ninh Tư, giọng nói đặc biệt khách khí lễ độ: “Trừ tiểu thư, chúng tôi biết quý rầy cô như vậy thật mạo muội, nhưng vẫn hy vọng cô có thể thông cảm cho sự khó xử chúng tôi, vật kia liên quan đến sự an toàn của không ít người, bao gồm cả bản thân cô, cho nên hy vọng cô có thể nhớ lại một chút, xem là đã để vật kia ở chỗ nào rồi.”

Đỏ ửng trên mặt Ninh Tư chưa lui, thái độ cũng không còn cứng ngạnh kiêu căng như vừa rồi nói chuyện với Lục Tâm: “Lục tiên sinh, anh đừng nói vậy, có tôi rất vui vẻ khi thể giúp anh, nhưng tôi thật sự không nhớ rõ đã để ở chỗ nào rồi, khi về tôi sẽ nghĩ kĩ lại.”

Khiêm tốn lễ độ làm Lục Tâm nhìn không được đắm chiêu nhìn Lục Cảnh Hành, nhìn từ đầu đến chân, ánh mắt cổ quái khiến Lục Cảnh Hành phải vỗ nhẹ tay cô, khách khí cười nói: “Vậy làm phiền Trừ tiểu thư.”

Khỏe môi anh gọi lên nụ cười lại khiến cho Ninh Tư đỏ mặt, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát: “Không..... Không có gì.”

Ngồi một lát liền đứng dậy rời đi.

Chân của Ninh Tư vừa mới bị trật, bước đi có phần khó khăn, Lục Tâm để ý đến tổn thương trên chân Ninh Tư, khách khí nói: “Chân của cô không sao chứ, nếu không chúng tôi đưa cô đi bệnh viện.”

“Không cần.” Ninh Tư đáp, giọng nói không kiêu căng, nhưng cũng không dịu dàng như khi nói chuyện với Lục Cảnh Hành, đại khái là không muốn mình chột vật trước mặt Lục Cảnh Hành, nên cố gắng chống người đi ra ngoài.

Ninh Tư vừa đi Lục Tâm liền xoay đầu qua, dùng ánh mắt cổ quái một lần nữa nhìn từ đầu đến chân Lục Cảnh Hành, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

Lục Cảnh Hành vươn tay vỗ đầu cô: “Nhìn cái gì? Em đang tính kế với vẻ đẹp trai của anh đấy hả?”.

Lục Tâm vuốt cằm, lại nhìn từ đầu đến chân Lục Cảnh Hành một lần nữa: “Thì ra vẻ đẹp trai của anh lại có ích như vậy, sớm biết thế em sẽ không lãng phí sức lực vô ích, trực tiếp cho anh lên sân.” Tự nhiên lãng phí mất ba ngày mà còn không được cái đỉnh gì.

Lục Cảnh Hành đang bung tách cafe, nghe cô nói vậy ngón tay liền gõ nhẹ lên thành tách cafe, nghiêng đầu nhìn cô băn khoăn: “Lục Tâm, lúc này không phải em nên lo lắng anh có thể sẽ bị người ta câu đi sao?”.

Lục Tâm thật nhu thuận ôm lấy cánh tay anh: “Nếu anh dễ dàng bị người phụ nữ khác câu đi, em sẽ không thể nào thích anh nhiều năm như thế đứng không?”

Những lời này khiến Lục Cảnh Hành rất vui vẻ, nhưng ngoài miệng vẫn hừ nhẹ một câu: “Thật yên tâm”.

Lục Tâm yên lặng sờ sờ mũi, rồi ôm lấy cánh tay anh nhẹ giọng nói: “Cho nên anh phải học theo em, ăn uống chưa ít thôi, nếu không sẽ già nhanh hơn đó. Anh lớn hơn em nhiều tuổi, bình thường lại hay hờn dỗi, tốc độ già đi sẽ tăng lên, qua vài ba năm nữa người khác còn tưởng em ra ngoài cùng với cha em.”

“Nếu em có một nửa định lực so với anh thì anh cũng không mỗi ngày thay em đi phòng đàn ông.” Lục Cảnh Hành nói rồi kéo cô đứng lên, vẫy tay gọi người bán hàng đến tính tiền.

Lục Tâm bất mãn với sự lên án của anh: “Từ trước đến giờ em chỉ thích một mình anh, em sao lại không có định lực bằng một nửa anh?”

“Đó là bởi vì em không cơ hội quen biết người đàn ông khác.” Lục Cảnh Hành không khách khí vạch trần, trả tiền xong tùy ý để cô ôm lấy cánh tay mình đi ra ngoài.

Lục Tâm không có việc gì làm, vốn muốn cùng Lục Cảnh Hành đi dạo xung quanh, không ngờ tới vừa ra khỏi cửa quán cafe liền nhìn thấy Ninh Tư bởi vì chân bị thương mà đứng bất động, vẻ mặt đau khổ dựa vào tường, mắt cá chân sưng vù lại còn có đại tiểu thư coi trong mặt mũi không chịu tháo giày cao gót ra đi chân trần, nhưng mang giày cao gót thì không thể đi được.

Lục Tâm nhìn mắt cá chân Ninh Tư sưng thành nửa bánh bao, đi qua: “Trừ tiểu thư, chúng tôi đưa cô đến bệnh viện khám.”

Lục Cảnh Hành cũng nói: “Trừ tiểu thư, chân của cô bị thương không nhẹ, vẫn nên đi bệnh viện khám thì hơn.”

Ban đầu Ninh Tư muốn cự tuyệt nhưng vì lời nói quan tâm của Lục Cảnh Hành mà nuốt trở vào, cúi đầu nói “Cám ơn”, sau đó liền vươn tay về hướng Lục Cảnh Hành, Lục Tâm lại vô cùng tự giác đi qua đỡ Ninh Tư.

Nét mặt Ninh Tư cứng đờ, nhưng cũng không nói gì, chỉ tùy ý để Lục Tâm đỡ mình lên xe đến bệnh viện.

Chân Ninh Tư bị trọ không nặng, nhưng cũng không hẳn là nhẹ, sau khi khám xong không thể tự lái xe về nhà.

“Lục tiên sinh, anh có thể đưa tôi về nhà không?” Ninh Tư rồi rầm một lát, cuối cùng vẫn bạo dạn đề nghị.

“Được, dù sao anh ấy cũng đang rảnh.” Lục Tâm giành trước trả lời thay cho Lục Cảnh Hành.

Sự khác thường của cô khiến Lục Cảnh Hành quay đầu nhìn cô, trong mắt mang theo suy nghĩ sâu xa, Lục Tâm cũng đã đi qua đỡ Ninh Tư, ôn thanh hỏi: “Xe cô để ở đâu?”.

Lục Tâm thật lòng muốn đến Trữ gia một chuyến, không phải vì chiếc thẻ nhớ kia, cũng không vì cái gì khác, chỉ bởi vì Ninh Tư cũng họ Trữ.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 36

Xe dừng lại trước cổng khu biệt thự Trữ gia.

Hai ngày trước, Lục Tâm vì tìm gặp được Ninh Tư nên đã từng đến đây, nhìn bên ngoài quả thật rất đẹp. Nhưng những người không có liên quan thì nhất định không được phép vào. Cô là người không có thân phận địa vị gì cả, đương nhiên sẽ được liệt vào danh sách những người không có liên quan.

Sau khi xe dừng hẳn, Lục Tâm đỡ Ninh Tư xuống xe. Từ lúc được cô diu lên xe Ninh Tư đã bắt đầu bày ra bản mặt khó chịu.

Lục Tâm biết Ninh Tư hy vọng Lục Cảnh Hành sẽ tiếp tục làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng đáng tiếc, Lục Cảnh Hành lại không hề có ý nghĩ đó, hoặc là căn bản ngay từ đầu anh đã không quan tâm, vẫn luôn rất tự giác không chạm đến Ninh Tư, điều này khiến Lục Tâm rất vui vẻ. Cô tuy luôn miệng nói với Lục Cảnh Hành mình sẽ không ăn giấm chua, nhưng người đàn ông của mình bị người phụ nữ khác nhớ thương trắng trợn như vậy, làm sao có chuyện hoàn toàn không để ý gì được.

Bởi thế, Lục Tâm không có chút thiện cảm nào đối với vị đại tiểu thư Trữ gia này.

Hiển nhiên Ninh Tư cũng không hề thích cái “bóng đèn” chướng mắt là cô. Từ lúc đầu đến giờ, Lục Tâm đỡ cô ta nhưng cô ta vẫn luôn tỏ thái độ không vui.

Lục Tâm yên lặng nhìn Ninh Tư, xong cố ý nhìn về phía Lục Cảnh Hành, đặc biệt cất giọng dịu dàng nói: “Cảnh Hành, chân của Trữ tiểu thư hình như bị thương không nhẹ đâu, anh lại dây diu cô ấy một lát đi.”

Cô xưng hô vô cùng thân thiết khiến Lục Cảnh Hành không nhìn được khẽ nhún lông mày nhìn về phía cô. Quen biết hai mươi năm, thật ra anh chưa từng nghe Lục Tâm gọi tên anh thân mật đến mức này, nếu không phải khẽ gọi “Đại ca, đại ca” thì chính là réo to “Lục Cảnh Hành, Lục Cảnh Hành”, cả họ lẫn tên đều gọi ra hết. Nay đột nhiên nghe cô gọi anh một tiếng “Cảnh Hành” ngọt ngào như vậy, Lục Cảnh Hành phát hiện cảm giác cũng không tệ lắm, cả thể xác lẫn tinh thần đều thấy sung sướng, dễ chịu.

“Cảnh Hành?” Thấy Lục Cảnh Hành như đi vào cõi thần tiên, Lục Tâm vừa thấy ngọt ngào gọi vừa lên tiếng nhắc nhở.

Tầm mắt Lục Cảnh Hành đảo một vòng nhìn hai người, lạnh nhạt nói: “Thôi em đỡ đi, nam nữ khác biệt, nếu làm ảnh hưởng đến thanh danh của Trữ tiểu thư thì không tốt.”

Lục Tâm xử sự dịu dàng rộng lượng, Lục Cảnh Hành cũng tỏ ra khách khí lễ độ, vậy nên Ninh Tư cũng không dám đòi Lục Cảnh Hành đỡ mình nữa, không thể không miễn cưỡng nói: “Không cần làm phiền Lục tiên sinh, có Lục tiểu thư giúp tôi là được mà, làm phiền Lục tiểu thư rồi.”

“Không có gì.” Lục Tâm cười nói, đỡ cô ta vào phòng khách.

Cha mẹ Ninh Tư là Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã đều ở nhà, khi nhìn thấy Ninh Tư khập khiễng đi vào, Ngô Văn Nhã đã cau mày đứng dậy, đi qua lo lắng hỏi han: “Làm sao vậy? Sao lại bị thương thành thế này?”

Trong giọng nói để lộ ra ít nhiều sự nuông chiều với con gái.

Ninh Tư vừa thấy Ngô Văn Nhã thì cái miệng nhỏ nhắn liền chu lên, làm nũng khẽ gọi một tiếng: “Mẹ.....”

Trong giọng nói còn mang theo một chút nức nở, có thể thấy là cô có thói quen làm nũng với cha mẹ.

Thấy con gái như vậy, Ngô Văn Nhã đau lòng, đi nhanh tới đỡ con, cũng không quên nhắc: “Buổi sáng ra khỏi nhà không phải vẫn tốt hay sao, giờ lại thành thế này?”

Đi Ninh Tư ngồi xuống ghế sofa, đến lúc này mới để ý đến hai người đưa Ninh Tư về là Lục Tâm và Lục Cảnh Hành.

Từ lúc Lục Tâm vào nhà vẫn luôn nhìn chăm chăm bà, thực sự rất chăm chú, kiểu nhìn này khiến Ngô Văn Nhã khẽ nhún mày, nhưng trên mặt cũng không tỏ vẻ hờn giận gì, chỉ hỏi: “Hai người đây là.....?”

“À, đây là hai người bạn của con, Lục Cảnh Hành và Lục Tâm.” Ninh Tư thay hai người giới thiệu: “Con không cẩn thận bị trượt chân, chính hai người họ đã đưa con về đây.”

Ngô Văn Nhã đang khẽ nhún mày liền thay bằng tươi cười, khách khí nói: “Đã làm phiền đến Lục tiên sinh cùng Lục tiểu thư rồi, còn để cho hai người phải đưa về tận nhà.”

Sau đó liền mời hai người ngồi xuống.

Lục Cảnh Hành cũng khách khí nói: “Bác Ninh đừng nói vậy, đây là chuyện nên làm.”

Lục Tâm không nói chuyện, vẫn như cũ không tự giác đánh giá Ngô Văn Nhã, sau đó lại quan sát toàn bộ căn phòng, rồi lại nhìn Ninh Vịnh Tuấn, ánh nhìn quá mức trực tiếp như thế đối với một phu nhân như Ngô Văn Nhã mà nói có phần vô lễ, khiến nụ cười trên mặt bà có thêm chút khó chịu, tuy rằng cố ý che dấu nhưng đuôi lông mày vẫn thoáng qua vẻ không hài lòng.

Lục Cảnh Hành liếc nhìn Lục Tâm, nắm tay cô khẽ néo, khéo mời Lục Tâm giặt giũ, giọng gao nhìn Ngô Văn Nhã cười nhẹ, coi như chào hỏi.

Ninh Vịnh Tuấn đứng dậy chào hỏi, có phong thái ung dung, khôn khéo của người làm ăn, khách khí tiếp chuyện.

Lăn lộn ở chốn thương trường nhiều năm, ánh mắt nhìn người của ông cực kì nhạy bén chuẩn xác, qua khí khái cùng cách nói chuyện của Lục Cảnh Hành có thể dễ dàng nhận thấy Lục Cảnh Hành không đơn giản, lại là người cứu con gái cưng của mình nên Ninh Vịnh Tuấn tiếp chuyện Lục Cảnh Hành rất nhiệt tình.

“Nếu không phải lúc ấy có Lục tiên sinh đỡ con, có lẽ giờ chân con đã bị tàn tật rồi.” Ninh Tư ôm cánh tay Ngô Văn Nhã chu môi nói, để làm tăng tình cảm của cha mẹ đối với Lục Cảnh Hành, giọng nói của cô ta dịu dàng đầy vẻ làm nũng, mặt mày đều là đáng yêu, khiến Ngô Văn Nhã với Ninh Vịnh Tuấn rất vui vẻ, cũng thấy được hai người họ rất thương yêu con gái mình.

Ngô Văn Nhã làm như trách cứ vỗ vỗ tay Ninh Tư: “Con còn mặt mũi để kể lẽ sao, đã bảo con đứng đi giày cao gót suốt ngày như vậy mà không chịu nghe, giờ xảy ra chuyện rồi thấy chưa.” Ninh Vịnh Tuấn cũng cười nói: “Nếu không nhờ Lục tiên sinh, lúc này con chỉ có khóc thôi.”

Nói xong liền nhìn phía Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm, cười nói: “Lục tiên sinh, Lục tiểu thư, nếu hai vị không chê xin mời ở lại cùng ăn bữa cơm với chúng tôi. Nhà đầu kia bình thường đều không có chừng mực, hôm nay đã làm phiền hai vị rồi.”

Tuy giọng nói có vẻ đang khách khí xin ý kiến nhưng vừa nói xong liền phân phó người làm chuẩn bị cơm.

Lục Cảnh Hành tất nhiên là khách sáo từ chối, người nhà Trữ gia lại rất nhiệt tình giữ lại, người làm nhà họ cũng đã ra ngoài mua nguyên liệu về nấu ăn.

“Vậy làm phiền Trữ tiên sinh, Ninh phu nhân rồi.”

Từ lúc Lục Tâm vào nhà đến giờ đều giữ yên lặng, hoặc là cười nhạt, không hề nói chuyện, người nhà Trữ gia cũng không để ý đến sự tồn tại của Lục Tâm, lúc này thấy cô mở miệng nói chuyện Ninh Vịnh Tuấn mới nhìn đến Lục Tâm, khách sáo nói vài câu, Lục Tâm cũng liền đáp lại vài câu.

Nhưng dù sao Ninh Tư mới là chủ nhân của ngôi nhà này, lại là con gái cưng của Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã, nên nói hai ba câu lại đem đề tài quay sang Lục Cảnh Hành.

Vì liên quan đến Ninh Tư, thái độ của người nhà Trữ gia đối với Lục Cảnh Hành cao hơn rất nhiều so với Lục Tâm. Lục Tâm đành yên lặng ngồi bên cạnh Lục Cảnh Hành làm nền.

Đến lúc ăn cơm, hai vị thiếu gia của Trữ gia là Ninh Tông Viễn và Ninh Tông Trạch cũng về. Anh em hai người một người thì trầm ổn, chín chắn; một người thì lại vui vẻ, hoạt bát.

Cùng nhau trở về, Ninh Tông Viễn vào nhà nhẹ nhàng chào: “Cha, mẹ”, Ninh Tông Trạch vừa bước vào lại hô to: “Con về rồi”, sau đó liền chạy đến trước mặt Ngô Văn Nhã, cúi đầu hôn ngay lên mặt bà: “Mẹ, mới vài ngày không gặp, nhìn mẹ ngày càng xinh đẹp, hấp dẫn thêm rồi đó.”

Đây thật đúng là cách thức chào hỏi nhiệt tình của phương Tây.

Đại khái vì là người một nhà nên cũng đã sớm quen với loại phương thức nói chuyện như vậy, Ngô Văn Nhã khẽ vỗ đầu hấn oán trách: “Đi đi đi, không biết lớn nhỏ gì cả, ở đây còn có khách đó, lớn như vậy rồi cũng không biết xấu hổ.”

Ninh Tư ở bên cạnh đã bĩu môi nói: “Nhị ca, anh càng ngày càng không đứng đắn rồi.”

Sau đó thẹn đỏ mặt quay đầu nhìn Lục Cảnh Hành cười nói: “Lục tiên sinh, ngại quá, nhà em là như vậy đấy, không phân biệt lớn nhỏ, anh đừng để ý nha.”

Ninh Tông Trạch lúc này mới chú ý tới Lục Tâm đang ngồi cạnh Lục Cảnh Hành, trên mặt cũng không có vẻ mất tự nhiên, ngược lại thoải mái hỏi: “Hai vị này là?”

Ngô Văn Nhã liền giới thiệu hai bên.

Ninh Tông Viễn chú ý đến Lục Tâm, không xác định lắm hỏi: “Lục tiểu thư?”

Ninh Tông Trạch rất bất ngờ: “Đại ca, anh biết vị mỹ nữ này sao?” Lục Cảnh Hành cũng hơi bất ngờ, thấy ánh mắt Ninh Tông Viễn nhìn Lục Tâm như thể khiến anh bất giác nhũn mày, khi nhìn Ninh Tông Viễn cũng liền mang theo một phần hứng thú nghiên cứu.

Lục Tâm nhận ra Ninh Tông Viễn, ngày hôm qua có gặp mặt ở Hối Thành, nhưng lúc ấy Ninh Tư cũng không giới thiệu hai người. Hiện tại Ninh Tông Viễn lại đột nhiên gọi tên cô, cũng khiến cô thấy ngạc nhiên, càng tăng thêm hảo cảm với anh, khỏe môi bất giác hơi cười, khách khí đáp lại một câu.

“Lục tiểu thư đến đây du lịch sao?” Lục Tâm đáp lại khiến Ninh Tông Viễn cũng hào hứng nói chuyện phiếm, sau khi ngồi xuống ghé liền hỏi.

Lục Tâm cũng tùy ý đáp lời, gật gật đầu, ngồi ở Trữ gia lâu như vậy, cuối cùng cũng không phải làm nền nữa.

Không khí trên bàn ăn rất tốt.

Có thể thấy bầu không khí ở Trữ gia cực kì tốt, có phần giống Lục gia, nhất là Ninh Tông Trạch, cá tính giống với tiểu tử Lục gia Lục Trọng Tuyên, nhưng tiểu tử này này hoạt bát, hay đùa giỡn hơn, so với Lục Trọng Tuyên thì sự nhiệt tình, niềm nở tràn trề hơn rất nhiều. Mà Ninh Tư cũng không im lặng, yếu đuối giống Lục Nhiên, có vẻ trẻ con ư nhưng nhều, trên bàn cơm thường cùng Ninh Tông Trạch cãi nhau, cãi thua lại tìm Ngô Văn Nhã và Ninh Vịnh Tuấn làm nũng. Ngô Văn Nhã với Ninh Vịnh Tuấn cũng rất nuông chiều cô con gái cưng này, thường luôn giả vờ nghiêm mặt trách mắng Ninh Tông Trạch một chút, sau đó lại cười cười, áy náy nói với Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm: “Đã để hai người chê cười rồi, hai anh em nó thích cãi nhau ầm ĩ suốt ngày, không ra dáng người lớn chút nào.” Trong lời nói đều mang theo sự dung túng, nuông chiều với hai người con.

Ninh Tư dù sao cũng đang ôm ấp tình cảm với Lục Cảnh Hành, trên bàn cơm, ngoại trừ cùng Ninh Tông Trạch nói đùa, đề tài thường xoay quanh Cảnh Hành, tâm tư của cô đối với Lục Cảnh Hành, là người thông minh đều có thể dễ dàng nhận ra được. Ninh Tông Trạch cũng nhìn không được lấy chuyện này trêu chọc cô: “Này, Ninh Tư, con gái nên rụt rè một chút có được không?”.

Bữa cơm chấm dứt với không khí hòa thuận vui vẻ, ngoại trừ Lục Tâm ăn có phần cảm thấy vô vị. Lục Cảnh Hành vẫn khách khí đối đáp, bữa cơm này người nhà Trữ gia ăn thật sự thỏa mãn.

Ăn cơm xong, người nhà Trữ gia còn nhiệt tình muốn hai anh em Ninh Tông Viễn, Ninh Tư đưa Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm đi dạo các nơi, Lục Cảnh Hành biết Lục Tâm không thoải mái, liền khéo léo từ chối, ngồi thêm một lát sau đó đưa Lục Tâm về.

Nơi này cách khách sạn Lục Tâm đang ở không xa, hai người tản bộ về.

Dọc theo đường đi, Lục Tâm không hề nói chuyện, chỉ im lặng kéo tay Lục Cảnh Hành, sắc mặt luôn lạnh nhạt, yên lặng không nói một tiếng.

“Làm sao vậy?” Cùng cô đi một lát, Lục Cảnh Hành cúi nhìn cô nhẹ nhàng hỏi, anh nhìn ra được, từ khi bước chân vào Trữ gia, cô đã có chút không bình thường. Chỉ cần cùng họ Ninh có chút liên quan, cô sẽ trở nên như vậy, cũng có thói quen tìm hiểu đến tận cùng, chỉ là hy vọng càng lớn, thất vọng cũng càng nhiều.

Lục Tâm mím môi thờ dãi, lắc lắc đầu, không muốn nói chuyện, chỉ dựa đầu vào tay anh, rúc vào trong lòng anh, câu được câu chăng đi tiếp.

“Lại nghĩ tới gia đình em sao?” Lục Cảnh Hành hỏi, giọng nói rất dịu dàng, thậm chí còn có một tia thương tiếc không dễ phát hiện.

Nhiều năm qua, Lục Tâm rất ít khi nhắc đến người nhà, cũng rất ít khi biểu hiện cảm xúc nhớ nhà, đại khái vì cô không nhớ nổi, cũng có lẽ là cô ý cật dấu không muốn cho bọn họ lo lắng.

Nhưng mỗi lần nghe Lục Trình Hải nói không có tin tức báo có người liên hệ cảnh sát hay đài truyền hình, thất vọng trong mắt cô không che dấu được. Năm đó, đối với một cô bé mới khoảng mười tuổi mà nói, chp dù Lục gia đối tốt với cô thế nào cũng không phải gia đình của chính mình.

Với câu hỏi của Lục Cảnh Hành, Lục Tâm chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, một lúc lâu sau mới nói: “Lục Cảnh Hành, anh nói xem, nếu có một ngày em đứng trước mặt ba mẹ em, bọn họ có thể nhận ra em không?”.

Lục Cảnh Hành đưa tay khẽ xoa tóc cô, cười nói: “Lại đang nói ngốc nghếch gì vậy, làm gì có ba mẹ nào không nhận ra con của mình chứ.”

Lục Tâm cũng cười theo: “Cũng không biết chừng, dù sao lúc đó em cũng còn nhỏ, khuôn mặt hiện tại cùng lúc đó không giống nhau lắm mà.”

Lục Cảnh Hành dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô, đánh giá cô từ đầu đến chân: “Anh thấy em cùng trước đây thật sự không có thay đổi nhiều.”

Lục Tâm trừng mắt nhìn anh: “Đó là vì anh nhìn em từ nhỏ đến lớn đó. Thử hai mươi năm không gặp xem, nói không chừng ngay cả anh cũng không nhận ra em”

Nói xong giọng nói tự nhiên nhỏ đi, cô cụp mắt xuống, lại yên lặng ôm lấy tay Lục Cảnh Hành, tiếp tục đi về phía trước.

“Em hoài nghi Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã là cha mẹ em sao?” Lục Cảnh Hành trầm ngâm mở miệng.

Lục Tâm nhẹ nhàng lắc đầu, dựa đầu vào tay anh: “Không biết, chắc là không phải đâu. Chỉ là nhìn thấy bọn họ một nhà hòa thuận, vui vẻ, cảm giác rất khó tả.”

Lục Tâm không thể nói rõ cảm giác đó là gì, cảnh tượng đó giống như cô đã từng trải qua, giờ cô lại giống như một người ngoài đứng một bên yên lặng nhìn, loại cảm giác này.... Tóm lại là không dễ chịu chút nào.

“Lục Cảnh Hành, trước đây em có phải là người rất ngốc, lại đặc biệt không thích nói chuyện, là kiểu người khiến người ta không yêu thích phải không?” Lục Tâm ngửa đầu hỏi nhìn Lục Cảnh Hành.

Trước kia cô rất ít khi hỏi Lục Cảnh Hành về những chuyện đã qua, trí nhớ cũng không rõ ràng lắm, có vẻ như trong tiềm thức cô không muốn đã động đến, thậm chí đối với việc về nhà cũng không hề có ý niệm thật sự mãnh liệt, giống như tại thời điểm kia, có thể nhắm mắt bước theo chân Cảnh Hành là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Câu hỏi của Lục Tâm khiến Lục Cảnh Hành bất giác buông mắt nhìn cô.

Những chuyện hôm nay cô hỏi đều là những chuyện đã qua mà trước kia cô không hề quan tâm, bao gồm cha mẹ cô, người nhà của anh cùng người nhà của chính cô.

Lục Cảnh Hành hiểu rõ Lục Tâm, cô vốn sống rất khép kín, không giống các cô gái cùng tuổi vui vẻ hoạt bát, một ngày lại trôi qua thêm một ngày, qua rồi thì thôi, rất ít khi quay đầu nhìn lại, dường như với cô mà nói, cuộc sống cứ bình yên không sóng gió trôi qua là đủ rồi, không giống như hôm nay, truy hỏi quá khứ của chính mình.

Lục Tâm bị con ngươi u trầm của anh nhìn có phần không được tự nhiên, mỗi lần Lục Cảnh Hành bình tĩnh giống như bây giờ nhìn mình Lục Tâm đều cảm thấy không được tự nhiên, đồng tử của anh vừa đen vừa sâu, giống như có thể nhìn thấu lòng người, khiến cô ở trước mặt anh không thể che giấu được gì.

“Có đúng vậy không?” Lục Tâm nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay anh, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Lục Cảnh Hành khẽ thở dài, rút cánh tay cô đang cầm ra, đưa tay ra sau lưng ôm cơ thể nhỏ bé của cô vào lòng, vững vàng chắc chắn giống như tạo ra một tường thành bảo vệ cô ở bên trong.

“Phải, em không thích nói chuyện, nhìn có phần ngây ngô, rất an tĩnh, có đôi khi vài ngày cũng không nói một câu nào, cứ mở to một đôi mắt hắc bạch phân minh phòng bị nhìn mọi người, nhưng không phải không khiến người ta yêu thích.” Thật ra làm cho người ta rất đau lòng.

Khi giọng nói trầm ấm của anh chậm rãi theo gió đêm bay vào tai, Lục Tâm đã ngẩng đầu lên nhìn anh, bóng đêm phủ một tầng ánh sáng mê ly nhu hòa lên khuôn mặt anh, gọt bỏ những đường cong sắc bén, Lục Tâm phát hiện, Lục Cảnh Hành ôn nhu đến bất ngờ.

Lục Cảnh Hành thấy Lục Tâm đang nhìn mình, cũng nghiêng đầu nhìn cô, bàn tay ở thắt lưng ôm chặt thêm, tay kia thân thiết xoa nhẹ đỉnh đầu cô: “Được rồi, đừng suy nghĩ miên man nữa, sớm muộn gì cũng tìm được người nhà của em thôi. Cho dù thật sự cả đời không tìm thấy, chẳng phải còn có anh ở đây sao.”

Lời nói của anh khiến Lục Tâm bất giác nở nụ cười, thả lỏng đầu óc tựa vào lồng ngực anh, tay cô cũng ôm chặt lấy hông anh, cười nói: “Có anh em càng không yên tâm, kỳ thật cũng không cố chấp như vậy nữa rồi, khi còn bé có thể nhớ đến, hiện tại đã lớn rồi, cũng đã sớm quen với cuộc sống thế này, nếu tự dưng xuất hiện một đồng người nhà, nói không chừng em còn không thích ứng được.”

Hôm nay ở Trữ gia có một vài hình ảnh giống như đã từng quen biết, khiến Lục Tâm cảm thấy mơ hồ, không tìm thấy có lẽ sẽ tốt hơn.

Lục Cảnh Hành thấy tâm trạng cô tốt hơn vừa rồi, cũng thoáng yên lòng, cứ ôm cô như vậy, câu được câu không trò chuyện, chậm rãi tản bộ trở về khách sạn.

Bởi vì chân Ninh Tư bị thương, không thể hẹn gặp riêng cô được, đi Trữ gia thăm hỏi cũng không thích hợp, dường như Lục Tâm cũng có phần không thích ngôi nhà kia, nhất thời Ninh Tư cũng không thể nghĩ ra vật kia để ở đâu, hoặc có thể nghĩ ra rồi nhưng không muốn nói, Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm cũng không muốn ép sát, với ánh mắt mà Ninh Tư nhìn Lục Cảnh Hành, cho dù bọn họ không chủ động liên hệ với cô ta, cô ta cũng sẽ chủ động liên hệ với bọn họ, mà chiếc thẻ nhớ kia chính là cái cơ tốt nhất để cô ta hẹn gặp Lục Cảnh Hành, bởi vậy Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm cũng không gấp. Mất thấy Giao thừa sắp đến, Lục Trình Hải cũng đã gọi điện thoại đến vài lần giục về nhà đón năm mới, ngày hôm sau Lục Tâm cùng Lục Cảnh Hành liền cùng nhau trở về trước.

Lục Cảnh Hành đã nhiều năm không đón Tết âm lịch ở nhà, người một nhà cũng đã nhiều năm không thể cùng nhau đón năm mới, khó có được dịp Lục Cảnh Hành ở nhà như năm nay, Lục Trọng Tuyên cũng xin nghỉ trở về, Lục Trình Hải quả thật đã lên tiếng bảo mọi người về nhà đón năm mới.

Mấy năm qua Lục Tâm đều trở về ăn bữa cơm đoàn viên, nên năm nay cũng tự nhiên cùng Lục Cảnh Hành trở về.

Lục Cảnh Hành tự mình lái xe về nhà, Lục Tâm ngồi ghế cạnh tài xế.

“Lục Tâm, khi về nhà, thân phận của em là con dâu trưởng của Lục gia, biết không?” Khi xe chạy được nửa đường, Lục Cảnh Hành đột nhiên nói, trong lòng anh đã tính toán cả rồi, nhưng để tránh đến lúc đó Lục Tâm kinh hách quá độ, giống như lần trước anh đột nhiên công khai tuyên bố mối quan hệ hai người, lại biến thành gà bay chó sủa, Lục Cảnh Hành cảm thấy vẫn nên nói trước với cô một tiếng thì hơn.

Quả nhiên, Lục Tâm bị dọa ngốc ngay tại chỗ, sửng sờ nhìn anh: “A?” Cô căn bản không nghĩ tới vấn đề này.

“Lục Tâm, em là bạn gái của anh. Cuối năm em theo anh về nhà, chính là lấy thân phận bạn gái của anh cùng về, hiểu chưa?” Lục Cảnh Hành kiên nhẫn giải thích một lần.

Lục Tâm tất nhiên là hiểu được, cô lo lắng trở về như vậy sẽ dọa mọi người.

Chuyện Lục Cảnh Hành ở chỗ cô còn chưa nói cho người trong nhà Lục Cảnh Hành biết, chuyện hai người ở chung với nhau người nhà Lục gia cũng không biết, bọn họ đối đãi với cô như con gái ruột, năm đó còn muốn nhận cô làm con gái nuôi tới, nhưng vì Lục Cảnh Hành phản đối mạnh mẽ nên không thành, nhưng vẫn xem cô như con gái ruột, nay thấy “con gái” cùng con trai nhà mình ở chung một chỗ, cũng không phải không tốt, nhiều năm qua mọi người khó có cơ hội cả nhà đoàn tụ cùng nhau, huống chi tâm tính của cô cũng không thay đổi gì.

Lại nói, nếu nói rõ, Lục gia không chấp nhận, nhất thời Lục Tâm cũng không biết nên đối mặt thế nào, Lục gia đối với cô có ơn dưỡng dục, nếu bọn họ không đồng ý, cô nhất định không vì bản thân mình mà miễn cưỡng lén lút ở cùng một chỗ với Lục Cảnh Hành, đây đều là những cân nhắc nghiêm túc suy nghĩ, Lục Tâm theo bản năng tưởng tượng ra vài trường hợp, không muốn cứ đột nhiên như vậy đi đối mặt.

“Có thể nói bóng gió trước xem thái độ của mọi người thế nào rồi sẽ tìm cơ hội thích hợp nói rõ được không?” Lục Tâm hỏi: “Chuyện này quá bất ngờ, em sợ mọi người không chấp nhận được, đặc biệt là ông nội, ông vẫn luôn xem em như cháu gái.”

Lục Cảnh Hành nghiêng đầu nhìn cô một cái, trên mặt anh thật sự lo lắng, Lục gia có ơn đặc biệt với cô, nếu người nhà không thể chấp nhận chuyện này, anh tin tưởng Lục Tâm cũng sẽ rất quyết đoán cùng anh đoạn tuyệt quan hệ, mặc dù theo phán đoán của anh, người trong nhà thấy hai người ở cùng một chỗ chắc chắn sẽ rất vui mừng, còn thái độ của Lục Trình Hải thì khó có thể đoán được, đúng như Lục Tâm lo lắng, dù sao trước đây cũng chưa từng nói, anh cũng chưa hỏi qua ý kiến của từng người trong nhà, chỉ sợ vạn nhất, đánh giá sai, về sau không thể cứu vãn được, vì vậy liền đáp ứng.

Xe dừng lại ở ngoài cửa tổ trạch của Lục gia.

Lục Tâm cùng Lục Cảnh Hành xách theo túi quà đã mua vào nhà, cũng hiểu mà không làm ra hành động quá mức thân thiết.

Hôm nay là Giao thừa, ngoài Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm vừa về thì những người khác đều đã sớm có mặt, thậm chí ngay cả người không thể nào về nhà là lão Nhị của Lục gia Lục Trọng Kinh cùng con trai sáu tuổi Thành Thành cũng có mặt.

Thế hệ này của Lục gia có bốn người con trai nhưng chưa một người nào kết hôn, con gái nhỏ Lục Nhiên còn đang học đại học, riêng Lục Trọng Kinh không biết vì sao lại có con trai, hơn nữa còn đã sáu tuổi rồi, lại không biết mẹ đứa trẻ là ai, cũng không thấy Lục Trọng Kinh kết hôn, hầu như mỗi lần cả nhà cùng nhau ăn cơm đều lấy vấn đề này ra làm nhại.

Lục Trọng Kinh vẫn bất động như núi đem đề tài chuyển tới trên người Lục Cảnh Hành: “Đại ca, bây giờ anh vẫn chưa kết hôn, quanh năm đều ở bên ngoài, cũng đến lúc suy nghĩ rồi đấy.”

Lời này vừa nói ra Trình Uyển Ninh lập tức dời mắt về phía Lục Cảnh Hành: “Cảnh Hành, mẹ nói, con cũng hơn ba mươi tuổi rồi, lại ở bên ngoài nhiều năm như thế, nếu đã lấy vợ rồi thì nên báo cho mọi người trong nhà một tiếng.”

Lục Nhiên đang yên lặng ăn cơm, nghe vậy cũng yên lặng nhìn Lục Tâm, lại nhìn Lục Cảnh Hành, còn tưởng rằng hai người sẽ công khai quan hệ, không ngờ chỉ thấy Lục Cảnh Hành không nhanh không chậm ngẩng đầu lên, nhìn Trình Uyển Ninh thân nhiên nói: “Mẹ, nếu con đã kết hôn rồi sao dám không thông báo với các người chứ?”

“Ai biết được, mày ra ngoài nhiều năm như vậy, phải gọi vài cuộc điện thoại mới chịu trở về.” Người cầu nhàu là Lục Trình Hải, sau đó ánh mắt sắc bén đảo qua ba người Lục Cảnh Hành, Lục Trọng Kinh, Lục Trọng Khiêm: “Một đám ba đứa các người, đều đã lớn tuổi hết rồi mà ngay cả bạn gái cũng không có, đây là muốn kết hôn với ai?”

Ba người đều ăn cơm không đáp.

Lục Trình Hải tức giận không nhỏ, tầm mắt chuyển qua người lớn tuổi thứ tư – Lục Tâm, nghiêm khắc vừa rồi được thay bằng hòa nhã.

“Tâm Tâm, còn con? Có bạn trai chưa?”

Vấn đề Lục Trình Hải hỏi khiến Lục Tâm không biết trả lời thế nào cho phải, nếu nói không sẽ là nói dối, nếu nói có, sẽ bị truy hỏi người đó là ai.

Lục Cảnh Hành thức thời ho nhẹ hai tiếng: “Ông nội, Lục Tâm còn nhỏ mà, ông sợ cái gì, sợ cô ấy không gả đi được sao?”

Lục Trình Hải trừng mắt nhìn lại: “Mở miệng ra là không nói được lời tốt đẹp nào, toàn nói những lời xui xẻo. Tâm Tâm nhà chúng ta có rất nhiều người theo đuổi, ta chỉ sợ nhà đầu kia cả ngày tập trung vào công việc sẽ trì hoãn chung thân đại sự, qua năm mới lại thêm một tuổi, con gái tuổi càng lớn càng không tốt.”

Lời giáo huấn vừa hết lại chuyển qua Lục Tâm, nét mặt trở nên ôn hòa hơn: “Tâm Tâm à, lần trước mẹ nuôi con nói con, bà ấy để ý có mấy chàng trai tốt muốn giới thiệu cho con, lần trở về đón năm mới, hôm nào con để mẹ nuôi con tìm một cơ hội sắp xếp cho các con gặp mặt, xem có thích hợp hay không.”

Trình Uyển Ninh cũng nói tiếp: “Tâm Tâm à, lần này trở về thì ở nhà thêm hai ngày đi, cậu con trai của Lưu Di Hữ ở đơn vị cha nuôi con cũng không tệ, tuổi cũng sắp xỉ con, hai năm trước mới đi du học từ Mỹ về, hiện tại đang ở Ân Thành mở một công ty nhỏ, là một chàng trai rất có tiền đồ, lớn lên cũng ưa nhìn, người cũng tốt, để hôm nào mẹ sắp xếp cho con gặp hắn, con thấy thế nào?”

Sắc mặt Lục Tâm có phần xấu hổ: “Mẹ nuôi, không cần đâu, con không muốn kết hôn với người quen, để sau này rồi nói đi.”

“Nói cái gì mà nói, quen biết chẳng qua chỉ là biết một chút mà thôi, cũng không nhất định phải kết hôn, nếu con không thích, chúng ta còn có con trai của Ngô Khoa Trường, cũng là đồng học với con, cũng làm phiên dịch, hai người có chung đề tài nói chuyện. Còn có bộ hạ cũ họ Trần của ông nội con, gia cảnh rất tương xứng với nhà chúng ta, con trai hắn lớn hơn con một tuổi, là quân nhân, tiêu tử đó không tệ đâu, có tiền đồ, tính tình cũng không khác con bao nhiêu. Cháu trai của Phùng lão tướng quân ở khu phố bên cạnh cũng không tệ, nghe nói chưa từng yêu ai.”

“Mẹ!” Lục Cảnh Hành đánh gãy lời của Trình Uyển Ninh, con người đen nhìn bà: “Mẹ bán thịt heo à?”

“.....” Trình Uyển Ninh tức giận hung hăng liếc Lục Cảnh Hành một cái.

Lục Tâm nhanh miệng hoà giải: “Mẹ là muốn tốt cho em thôi.”

Lục Trình Hải bất mãn: “Mày không lập gia đình, cũng không cho phép Tâm Tâm gả đi sao?”

“.....” Lời này của Lục Trình Hải nghe rất không hợp, con người đen của Lục Cảnh Hành hơi nheo lại, tầm mắt như có điều suy nghĩ nhìn phía Lục Nhiên, Lục Nhiên lập tức chứng minh trong sạch.

“Em không có nói gì hết.”

“Nói cái gì?” Trình Uyển Ninh nghi hoặc hỏi, khi nhìn tới Lục Tâm thì lại tiếp tục hung trí bùng bùng chào hàng bị ế trong tay: “Tâm Tâm, lát nữa ăn xong mẹ cho con xem hình những người đó, con xem có vừa ý ai không, thừa dịp nghỉ tết mọi người đều ở nhà, hẹn ra gặp mặt một lát.”

Kết quả sau khi ăn cơm xong, Trình Uyển Ninh thật sự lòi ra một xấp hình nhỏ, kéo Lục Tâm ngồi xuống bên cạnh bà, đưa cho Lục Tâm từng tấm hình một, hỏi cô có vừa mắt hay không.

Lục Cảnh Hành đứng bên cạnh nhìn, nhìn từng tấm hình bà đưa ra từ đầu tới cuối, liếc nhìn Trình Uyển Ninh: “Mẹ, mẹ từ chỗ nào tìm ra mấy loại táo thối đưa đập này vậy?”.

Một câu nói khiến Trình Uyển Ninh nghẹn đến mức muốn đánh người, cầm tấm hình giận run rẩy cả người.

Lục Cảnh Hành lại làm như không nhìn thấy, nhàn nhả cúi người, lấy xấp hình bà đang cầm trong tay lên xem.

“Mắt quá nhỏ, mũi quá lớn, môi quá dày, ngũ quan chen chỗ với nhau, đi cùng với Lục Tâm người khác còn tưởng cô ấy mang theo bánh bao.” Một tấm hình bị ném lên trên bàn trà.

“Môi quá mỏng, nụ cười không đúng đắn, vừa nhìn đã biết chính là kẻ trăng hoa, chẳng may bị nhiễm bệnh gì đó thì sao?” Lại một tấm hình bị ném xuống dưới.

“Không tới ba mươi đã bắt đầu phát tướng, xã giao nhiều, vận động thiếu, không thể tự chủ.” Lại một tấm hình bị ném xuống dưới.

.....

“Quá mức có nề nếp, Lục Tâm đã ít nói rồi, tìm thêm một người ít nói nữa, mẹ nghĩ ai sẽ buồn bức mà chết trước?” Lại một tấm hình bị ném xuống dưới.

Khi tấm hình cuối cùng bị ném xuống, Lục Cảnh Hành đưa mắt nhìn Trình Uyển Ninh, không nhanh không chậm: “Mẹ, mẹ có lòng tốt giới thiệu cho Lục Tâm nhiều người thế này sao?”.

Trình Uyển Ninh cảm thấy gật đầu hay lắc đầu đều không đúng, muốn gả Lục Tâm ra ngoài, nhưng lại thành ra đem cô đẩy vào hố lửa, cho dù Lục Tâm không phải con ruột của mình, nhưng nói chuyện hay làm việc đều quan tâm đến cô nhiều hơn, không giới thiệu cho cô bà không thể yên tâm được, những người này tốt xấu gì cũng là do bà trăm tuyền ngàn lựa mới có được, vừa đến tay Lục Cảnh Hành liền không có gì tốt đẹp cả.

Lục Cảnh Hành cũng không để ý đến Trình Uyển Ninh tức giận đến mức mặt lúc trắng lúc hồng, chậm rãi thay bà sắp xếp lại mấy tấm hình, sau đó đặt vào trong tay bà, còn vỗ vỗ và bà: “Mẹ, những tấm hình này mẹ chụp không tệ, hôm nào con bỏ vốn mở tiệm chuyên làm mối, mời mẹ đến làm bà chủ.”

Sau đó tiêu sái đi lên lầu, để Trình Uyển Ninh tức giận đến run người lại cho Lục Tâm trấn an.

Lục Tâm phải tốn rất nhiều khí lực mới có thể trấn an Trình Uyển Ninh, cùng bà xem tivi cả buổi tối.

Đồng hồ điểm mười hai giờ, mọi người liên tục trở về phòng ngủ, Lục Tâm cũng có phần mệt mỏi, xem tivi xong liền lên lầu trở về phòng.

Phòng của Lục Tâm cùng nằm liền với phòng của Lục Cảnh Hành, năm xưa vì muốn tiện cho việc chăm sóc cô, phòng cô được bố trí sát vách với phòng Lục Cảnh Hành, nhiều năm qua vẫn không thay đổi.

Lục Tâm muốn về phòng phải đi ngang qua cửa phòng Lục Cảnh Hành, vừa đi ngang qua cửa phòng anh, cánh cửa đang đóng đột nhiên mở ra, Lục Cảnh Hành bất thành lình nắm lấy cánh tay cô, thần không biết quỷ không hay kéo cô vào phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 38

Động tác của Lục Cảnh Hành quá bất ngờ, khiến Lục Tâm suýt chút nữa giật mình thất thanh hét chói tai, may mà trước đây được chính tay Lục Cảnh Hành huấn luyện nhiều năm cho nên khả năng gặp biến không sợ hãi vẫn còn -_-![@@]

Lục Cảnh Hành kéo cô vào phòng, một tay nhanh chóng đóng cửa, còn thuận tay khóa lại, một tay thì ôm Lục Tâm vào lòng, cánh tay vừa thu lại thì cô đã hoàn toàn nằm trong lòng anh, đầu anh cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Lục Tâm nghiêng đầu tránh đi, có chút xấu hổ, lúng túng nói: “Lục Cảnh Hành, anh làm gì vậy, cứ thế này sẽ bị người trong nhà phát hiện đó.”

“Anh thấy bọn họ đang ước gì còn có thể bắt gian tại giường kia.” Lục Cảnh Hành ni non đáp, nghiêng đầu lại bắt đầu hôn lên khắp mặt cô, một bên mồm nói: “Lục Tâm, anh thật sự không thích lên lút thế này đâu.”

Hơi thở nóng rực của anh phả lên gương mặt cô, mềm mềm ngưa ngưa khiến cho Lục Tâm nhìn không được cười khế, nghiêng đầu muốn tránh đi, Lục Cảnh Hành lại cố tình muốn gây sự, cô càng tránh anh càng hôn nhiều, sau đó anh còn nắm lấy cằm cô, hôn lên môi, ngậm lấy lưỡi cô mà hôn sâu hơn, bàn tay cũng nhẹ nhàng theo con đường quen thuộc cõi ra quần áo của cô.

Tuy Lục Tâm bị hôn đến ý loạn tình mê, nhưng rốt cuộc vẫn nhớ nơi này là Lục gia, không phải nơi ở của riêng hai người, bởi vậy khi tay anh tìm vào

trong áo ngủ của cô, qua vùng bụng phẳng đi tới giữa hai chân, Lục Tâm theo bản năng cầm lấy tay anh, thờ hồn hèn ngăn cản: “Không được, sẽ bị phát hiện ngay đây.....”

“Không sao mà, mọi người đều ngủ rồi.” Hơi thở của Lục Cảnh Hành đã có phần nặng nề, giọng nói khàn khàn, môi khẽ giãy vò môi cô, động tác cũng không vì sự ngăn cản của Lục Tâm mà dừng lại, ngược lại còn táo tợn hơn, ngón tay dài vô cùng quen thuộc treu chọc từng nơi trên người cô.

Rất nhanh Lục Tâm đã bị anh treu chọc đến mềm nhũn cả hai chân, không chịu nổi, nhân lúc còn giữ được một tia lý trí cuối cùng liền liều mạng ngăn cản Lục Cảnh Hành. Lục Cảnh Hành đã kéo áo cô lên trên, nhanh nhẹn cởi ra, sau đó ôm ngang người cô, đi đến bên giường nhẹ nhàng thả cô xuống, rồi liền đề lên, nhìn là biết không muốn để cô rời khỏi giường của anh.

Lục Tâm rơi xuống đầu có chút choáng váng, lưng vừa chạm giường liền muốn đứng dậy đi về phòng, dù thế nào cũng không dám ở lại phòng Lục Cảnh Hành qua đêm.

Cô vừa khom người ngồi dậy, Lục Cảnh Hành đã vươn tay giữ lấy mắt cá chân cô, hơi dùng lực kéo Lục Tâm liền ngã úp sấp xuống giường, cả người Lục Cảnh Hành cũng theo đó mà phủ lên.

Lục Tâm buồn bực đâm vào ngực anh: “Lục Cảnh Hành, anh không thể kiểm chế vài hôm được sao?”

“Không được.” Lục Cảnh Hành đáp rõ ràng, hạ mình xuống, bàn tay ôm lấy thắt lưng cô, sau đó bất ngờ lật người lại, khiến cô ngồi trên người anh, bàn tay giữ lưng cô đem thân thể cô ấn xuống, khẽ hôn lên môi cô, đưa tay nhẹ nhàng xoa mặt cô, khàn giọng nói: “Ngoan, đêm nay lại đây ngủ đi.”

“Không được.” Lục Tâm mềm giọng cự tuyệt, người vẫn nhu thuận nằm sấp trên ngực anh: “Nếu bị phát hiện thì em thật sự không còn mặt mũi gặp ai.”

“Mọi chuyện đã có anh ở đây rồi.” Khi giọng anh trầm khàn vang lên bên tai thì Lục Cảnh Hành cũng ngậm lấy môi cô ti mi hôn, đem tất cả dục vọng khơi lên, ôm lấy cô lật người lại, để cô nằm dưới người anh rồi mở hai chân cô ra nặng nề tiến vào.

Lục Tâm thờ hồn hèn, khẽ rên lên, hơi thở gấp gáp. Ngoài cửa đột nhiên có tiếng gõ cửa, giọng nói của Lục Nhiên vang lên rất không đúng lúc: “Đại ca, Tâm Tâm đang ở chỗ anh à? Cô ấy hình như chưa về phòng.”

Lục Tâm thờ dốc vì kinh ngạc, hạ thân theo bản năng co rút thắt chặt lại, khiến Lục Cảnh Hành không động dậy gì được.

Toàn thân anh vì vậy mà căng thẳng, trên trán thấm ra một lớp mồ hôi mỏng, hơi thở nặng nề, Lục Tâm vô ý làm như vậy khiến anh thật sự rất khó chịu, bàn tay giữ chặt thắt lưng cô xong liền hung hăng động vài cái, Lục Tâm sợ tới mức suýt nữa thét lớn, tay néo cánh tay anh, sột ruột muốn khóc.

Ngoài cửa, Lục Nhiên không nghe thấy tiếng trả lời, lại gõ cửa, nghi hoặc nói: “Đại ca? Anh không ở trong phòng sao?”

Lục Cảnh Hành cắn răng, tiếng nói có chút trầm: “Đã trễ thế này còn tìm Lục Tâm làm cái gì?”

“Tìm cô ấy có chút việc ạ.” Lục Nhiên cất cao giọng nói: “Anh, có phải cô ấy ở trong phòng anh không vậy?”

Lục Tâm quả thật đã xấu hổ và tức giận muốn chết, lại không dám lên tiếng, sợ rằng chỉ cần mở miệng thì đều là thanh âm rên rỉ phát ra, bị anh chống đỡ chỗ kia còn ê ẩm trường đau, hiện tại không đi vào được cũng không rút ra được, chỉ có thể cắn giận trừng mắt nhìn Lục Cảnh Hành, đã sớm nói thời điểm này không thích hợp, anh lại còn nhất định muốn lôi cô lên giường cho bằng được.

Lục Cảnh Hành lại càng không dễ chịu gì, lăm lăm mồ hôi đều đã thành từng hạt lớn rơi xuống, trong đầu giận dữ đến bốc hỏa, giọng điệu cũng không tốt theo, gần như là thét ra tiếng: “Đã là mấy giờ rồi còn chưa rút về ngủ đi, có chuyện gì ngày mai nói sau không được sao?”

“Hả?” Lục Nhiên đột nhiên bị mắng, có chút áy náy: “Em chỉ muốn cùng Tâm Tâm tâm sự một chút thôi mà..... Cô ấy ở trong phòng anh.....”

Nói được một nửa, Lục Nhiên dường như hiểu ra, xấu hổ cười nói: “Cái kia.... Em không..... Không có việc gì...Em... Em đi ngủ.... Ha ha.....”

Tiếng bước chân hoảng sợ đi xa dần.

Lục Tâm quả thật không còn mặt mũi gặp người nữa rồi, khuôn mặt đỏ bừng không biết có phải do bị tình dục gây ra hay không, ánh mắt không biết nên nhìn vào đâu, cấu giận đưa tay đâm vào ngực Lục Cảnh Hành: “Đều tại anh, mau đứng lên đi....”

Hạ thân vô ý thức đẩy anh ra, Lục Cảnh Hành lại bị hành động vô tình này của cô khiến cho suýt chút không khống chế được, liền dùng sức nắm lấy eo cô, con ngươi trầm tĩnh gắt gao nhìn cô chăm chăm, tiếng nói cũng càng thêm khàn khàn: “Lục Tâm, em muốn ngày mai không xuống giường được phải không?”

“.....” Lục Tâm còn chưa kịp phản ứng, mà Lục Cảnh Hành cũng không cho cô cơ hội phản ứng, tay giữ lấy thắt lưng cô, nâng mông nhỏ lên, liền tiếp động, động tác vừa nhanh vừa mạnh, Lục Tâm rất nhanh liền không chịu nổi, lại đang ở Lục gia, cô đành phải cắn môi không dám phát ra âm thanh quá lớn. Chờ cho đến khi cả hai đều đã phát tiết xong, môi dưới của Lục Tâm gần như đã bị cắn nát, giọng nói cũng khàn đặc.

Lục Cảnh Hành đau lòng hôn nhẹ lên môi cô, miệng an ủi nhưng cũng làm người ta tức giận: “Em thật sự cắn nát như vậy ngày mai mọi người cũng đều sẽ biết chúng ta đã làm chuyện gì đó.”

Lục Tâm tức giận, đầu gối bèn theo bản năng co lên nhắm ngay chỗ kia của Lục Cảnh Hành, bị Lục Cảnh Hành nhẹ nhàng giữ lại.

“Xem ra vẫn còn tình lực mười phần, muốn thêm lần nữa sao?”

Tiếng nói khàn khàn ẩn chứa một tia nguy hiểm, Lục Tâm chu môi u oán trừng mắt nhìn anh.

Ăn uống no đủ khiến cả thể xác lẫn tinh thần người nào đó vô cùng thoải mái, tâm tình cũng vô cùng tốt cú đầu nhẹ nhàng hôn, khẽ nói: “Lục Tâm, anh phát hiện, ngày đó em ở trước mặt Ninh Tư gọi tên anh rất dễ nghe, lại gọi một tiếng thử xem?”

Lục Tâm biết anh đang nhắc đến chuyện lần ở Trữ gia cô cố ý gọi anh “Cảnh Hành”, nhưng giờ không có cách nào gọi được như vậy, rất không tự nhiên. Lục Cảnh Hành xoa thắt lưng cô nhỏ giọng dụ dỗ, Lục Tâm vẫn không chịu phối hợp, anh dứt khoát giờ trò, chậm rãi xoa nắn chơi đùa nơi nào đó của cô, mãi đến khi Lục Tâm chịu không nổi nữa kêu lên, mới buông tha cho cô.

Lục Tâm nói thế nào cũng không có can đảm ở phòng Lục Cảnh Hành ngủ qua đêm, sau khi bị Lục Cảnh Hành trêu chọc đủ cũng nhất quyết muốn đứng dậy tự quay về phòng.

Lục Cảnh Hành thấy cô sắp khóc đến nơi, đoán chừng nếu thật sự bắt cô ở lại đây cả đêm cũng không dám ngủ mất. Sau đó qua nửa đêm cũng để cho cô về phòng.

Ngày hôm sau, Lục Tâm ngủ dậy muộn. Cô vừa mở cửa cùng đúng lúc Lục Cảnh Hành đi ra. Hai người cùng nhau xuống nhà.

Lục Nhiên đang ngồi trên sofa xem ti vi, thấy hai người cùng nhau đi xuống, Lục Tâm mặt chưa hồng thì mặt cô đã đỏ trước, xấu hổ vuốt mũi, ho nhẹ nói: “Đại ca, đại tẩu, hai người dậy rồi à?”

Nói xong mới phát hiện có chỗ không đúng, lại càng không hay là mọi người trong phòng đều quay sang nhìn cô.

“Lục Nhiên, con vừa mới nói cái gì đó?” Lục Trình Hải hỏi.

“.....” Mặt Lục Nhiên cứng đờ, giấu đầu hờ đuôi nói: “Không. Không. Không có gì ạ.”

Cúi đầu yên lặng, không dám nhìn Lục Cảnh Hành.

Sáng hôm nay Lục Cảnh Hành lại cố tình có vẻ hứng thú với cô, hai mắt lạnh lùng trầm lặng từ lúc xuống nhà vẫn luôn nhìn cô.

“Nhiên Nhiên này.” Lục Cảnh Hành kêu tên cô, ngồi xuống sofa ngay cạnh chỗ cô đang ngồi: “Lần trước, khi anh đi Singapore, em đã đồng ý với anh cái gì?”

Sẽ không ngần ngại đưa thông tin cho Lục Tâm

Lục Nhiên yên lặng ăn khoai tây cắt lát không dám hé răng.

Lục Cảnh Hành tiếp tục không nhanh không chậm hỏi tội: “Thời điểm anh ở Singapore, em nói đợi em một chút em sẽ đưa số điện thoại của Lục Tâm cho anh, sao vừa gọi lại em lại đã tắt điện thoại đi rồi là thế nào?”

Lục Nhiên vỗ trán, nhìn phía Lục Tâm: “Tâm Tâm, chị rõ ràng nói đại ca sẽ không truy cứu mà.”

Hai mắt Lục Cảnh Hành dừng lại trên mặt Lục Tâm: “Hóa ra em mới chính là chủ mưu.”

Nụ cười trên mặt Lục Tâm có phần gượng gạo không dám thừa nhận cũng không dám phủ nhận.

Lục Trình Hải thấy vậy thì đau lòng, sắc mặt không tốt quay sang Lục Cảnh Hành: “Mày nói xem, cũng đã lớn đầu như vậy rồi, vẫn còn bắt nạt Tâm Tâm là sao?”

Lục Trọng Tuyên hai chân gác lên nhau ngồi cạnh bàn trà, sau đổi chân, cầm chén trà lên chậm rãi uống, nhìn Lục Nhiên: “Em vừa rồi hình như nghe được hai chữ “chị dâu” thì phải?”

Sắc mặt Lục Tâm càng mất tự nhiên, có chút sợ hãi không biết đối mặt ra sao, nên nhẹ giọng nói: “Con đi gọt hoa quả” sau đó liền xoay người đi vào phòng bếp.

Lục Trình Hải nhìn chăm chăm bóng dáng Lục Tâm, nhìn một lát, tay cuộn lại đặt bên miệng “khụ khụ” ho mạnh mấy tiếng, tầm mắt dừng trên người Lục Cảnh Hành, không nói gì, chỉ nhìn anh như vậy.

Lục Cảnh Hành cũng yên lặng nhìn thẳng ông, lúc lâu sau mới mở miệng: “Ông nội, ông thấy Tâm Tâm làm cháu dâu trưởng Lục gia chúng ta có được không?”

“Khụ. Khụ khụ.” Lục Trọng Tuyên bị một câu nói bất thành hình kia làm sặc, chật vật mà ho.

Những người khác đều bình tĩnh nhìn Lục Trình Hải, chờ ông nói.

Lục Trình Hải giống như cũng không quá bất ngờ đối với lời Lục Cảnh Hành vừa nói, chỉ nhìn anh một lúc, từ từ mở miệng: “Tâm Tâm làm vợ mày rõ ràng là quá lãng phí.”

Nói xong đã cầm lấy cây gậy đỡ đứng dậy đi về phòng, đồng ý hay không cũng không nói rõ.

Lục Nhiên cùng Lục Trọng Tuyên hai mặt nhìn nhau.

“Ông nội rốt cuộc là đồng ý hay là không đồng ý vậy?” Lục Trọng Tuyên cau mày hỏi.

Lục Cảnh Hành vuốt cằm, khẽ buông mí mắt, cũng không đoán ra ý tứ của ông thông qua thái độ vừa rồi.

Lục Tâm bung hoa quả ra liền nhìn thấy bộ dáng đăm chiêu của mọi người, mơ hồ đoán ra được điều gì, trong lòng đột nhiên trầm xuống, ngay cả bước đi cũng có phần nặng nề hơn, trên mặt vẫn miễn cưỡng giữ vẻ tươi cười, mang hoa quả đến cho mọi người.

Lục Cảnh Hành nhìn cô, mím môi không nói gì.

Sau khi ăn xong, Lục Cảnh Hành đi tới phòng Lục Trình Hải tìm ông nói chuyện.

“Ông nội, cháu muốn cưới Lục Tâm.” Đóng cửa lại, Lục Cảnh Hành liền đi thẳng vào vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Lục Trình Hải xoay người nhìn anh, cũng không quá bất ngờ với lời nói của Lục Cảnh Hành, chỉ suy nghĩ rồi nói: “Vì sao cháu lại muốn kết hôn với Tâm Tâm?”

“Cháu yêu cô ấy.” Lục Cảnh Hành đáp, ánh mắt vẫn thản nhiên nhìn thẳng Lục Trình Hải.

“Con bé thì sao?” Lục Trình Hải hỏi: “Tâm Tâm có đồng ý gả cho cháu không? Con bé thật sự yêu cháu hay chỉ là thói quen ỷ lại vào cháu mà thôi?”

“Cô ấy sẽ không phản đối.” Lục Cảnh Hành trả lời, dù sao anh cũng không phải là Lục Tâm, không có cách nào chắc chắn tuyệt đối được.

“Tâm Tâm từ nhỏ luôn ở bên cạnh cháu, nên từ bé đã ỷ lại vào cháu. Cháu có từng nghĩ rằng, cảm tình của con bé đối với cháu có lẽ chỉ là loại tình cảm lưu luyến nảy sinh với người anh trai thân thiết, đó không thật sự là tình yêu hay không?” Lục Trình Hải nhìn anh, giọng nói bình tĩnh: “Lại nói, cháu cảm thấy cháu thực sự hợp với Tâm Tâm sao? Công việc của cháu có quá nhiều nguy hiểm, thậm chí đôi khi khó tránh khỏi chuyện thỉnh thoảng phải tán tỉnh người khác, mà Lục Tâm lại là đứa nhỏ từ bé đã thiếu cảm giác an toàn, con bé không có người nhà, càng cần một gia đình yên ổn, hơn nữa có thể mang đến cảm giác an toàn. Cháu có thể cho nó một mái ấm như vậy được không?”

Lục Cảnh Hành trầm mặc một lát: “Ông nội, vấn đề ông vừa nói, cháu đã nghĩ đến từ rất lâu rồi. Trước kia cháu huấn luyện Lục Tâm, nguyên nhân một phần cũng để ép cô ấy hiểu rõ ràng hoàn cảnh, thậm chí là thích ứng. Cháu không thể cho cô ấy một cuộc sống bình yên như những người bình thường khác, nên cháu muốn cô ấy quen với cuộc sống luôn bất ổn này của cháu. Ở cuộc sống đó, cô ấy thích nghi vô cùng tốt, không có ai thích hợp với cháu hơn cô ấy, để bọn cháu có thể ngày càng hiểu nhau hơn.”

“Như ông nói, tình cảm của cô ấy với cháu là tình yêu hay chỉ là thói quen ỷ lại, cháu cho cô ấy thời gian bảy năm để có thể tự hỏi, cháu nghĩ so với chúng ta, trong lòng cô ấy nghĩ gì hẳn là cô ấy rõ ràng hơn cả, đây rốt cuộc là loại tình cảm nào. Hơn nữa, trong bảy năm qua, cô ấy không hề có bạn trai, cũng từ chối người đã theo đuổi mình bảy năm trời, còn cự tuyệt những người đàn ông mà mọi người muốn giới thiệu, điều đó cũng đủ để chứng minh vấn đề.” Lục Cảnh Hành chậm rãi nói xong, nâng mắt nhìn ông: “Cho nên. Cháu hy vọng ông sẽ không ngăn cản bọn cháu đến với nhau, cô ấy. Chỉ có cháu.”

Lục Trình Hải thờ dãi, tầm mắt chuyển từ chỗ anh chuyển ra ngoài cửa sổ: “Cảnh Hành, kỳ thật ông rất yêu thương đứa nhỏ Tâm Tâm này. Cho nên ông càng hy vọng con bé có thể an an ổn ổn cả đời. Ông không phải là phản đối hai đứa ở cùng một chỗ, chỉ là công việc của cháu, phải thường xuyên đi khắp nơi trên thế giới, một lần đi có thể rất nhiều năm, ông thấy không thể để con bé ở nhà trông cháu như thế, sống cuộc sống như quả phụ được.”

Nói xong quay đầu nhìn anh: “Cháu trở về lần này nhiều lắm chỉ có thể ở lại nửa năm, nó có biết không?”

Lục Cảnh Hành hơi mím môi, trầm mặc một lát: “Chuyện này cháu sẽ giải quyết.” Nếu Lục Tâm chỉ đi làm bình thường thì không phải là vấn đề quá lớn, anh đi chỗ nào cô đi theo đến đó là xong. Nhưng tình huống hiện tại, cô có nhiệm vụ của cô, anh có trách nhiệm của anh.

“Vậy chờ cháu giải quyết tốt đi đã, chuyện kết hôn để nói sau.” Lục Trình Hải nói, không nói chuyện nữa, phất phất tay ý bảo Lục Cảnh Hành ra ngoài

trước.

Lục Tâm đang cùng Lục Nhiên, Lục Trọng Tuyên ở phòng khách xem ti vi, vẫn không yên lòng.

Sau khi ăn xong, cô thấy Lục Cảnh Hành đi tìm Lục Trình Hải, tuy không có ai nói gì với cô, nhưng cô cũng có thể đoán ra được một chút, trong lòng thật không yên. Tuy ở phòng khách mở tivi xem nhưng cô vẫn vô thức để ý đến động tĩnh bên phòng ông nội, nghe được tiếng mở cửa liền theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Lục Trọng Tuyên cũng quay đầu theo, sau đó nhìn về phía Lục Tâm, cười xấu xa: “Tâm Tâm, chị dâu à, chị không cần lo lắng đâu, ông nội sao có thể không nói đạo lý được.”

Lục Trọng Tuyên trêu chọc khiến Lục Tâm ngượng đỏ mặt, Lục Nhiên thấy vậy, nhắc chân đạp cho Lục Trọng Tuyên một cái: “Anh không muốn sống nữa à, đại ca ở đây mà vẫn dám trêu chọc chị dâu.”

Hai người là anh em song sinh, ở trong nhà này, người duy nhất Lục Nhiên dám phản kháng chắc cũng chỉ có người anh Lục Trọng Tuyên này.

Lục Trọng Tuyên bị Lục Nhiên đuổi bèn yên lặng đi sang bên cạnh ngồi, để lại chỗ cho Lục Cảnh Hành, không ngồi cạnh Lục Tâm nữa.

Lục Cảnh Hành vừa ngồi xuống, cũng không để ý mọi người đều đang nhìn, duỗi tay ra đem Lục Tâm ôm vào lòng, chẳng kiêng nể ai như thế khiến người tới hôm qua thiếu chút nữa làm hỏng chuyện tốt là Lục Nhiên đỏ mặt, xấu hổ vuốt mũi.

Lục Trọng Tuyên kì quái nhìn cô: “Chị dâu người ta không đỏ thì thôi, em đỏ mặt như vậy là ý gì?”

Lục Trọng Tuyên vừa nói xong, mặt Lục Tâm cũng đỏ lên, tất nhiên là hiểu được vì sao Lục Nhiên lại đỏ mặt. Tối hôm qua cô ấy đứng ngay ngoài cửa, tuy lúc ấy Lục Cảnh Hành cố gắng làm rất nhẹ, nhưng ai biết Lục Nhiên có nghe thấy gì hay không.

Lục Trọng Tuyên đầu óc đột nhiên sáng tỏ, cùng Lục Nhiên lại có thần giao cách cảm đặc biệt, nháy mắt liền hiểu được, ngón tay chỉ Lục Nhiên: “Lục Nhiên, không phải là em nửa đêm không ngủ chạy đi nghe lén chứ?”

“Khụ..... Khụ khụ.....” Lục Cảnh Hành không nhanh không chậm ho nhẹ một tiếng, ngăn cản Lục Trọng Tuyên tiếp tục nói.

Lục Trọng Tuyên cũng rất thức thời dừng lại, xấu hổ nhìn Lục Cảnh Hành cười cười, nói: “Đại ca, phía ông nội sao rồi? Đối phó được không?”

Lục Cảnh Hành thần nhiên liếc hắt một cái: “Đại ca chú ra tay còn có thể có chuyện không nắm chắc hay sao?”

Lục Tâm nghe cũng không xác định được có phải là đang nói chuyện của bọn họ hay không, người trong nhà cũng không ai hỏi rõ ràng cả, cô cũng im lặng không nói gì, nhưng bị anh công khai ôm vào lòng như vậy, Lục Tâm vẫn cảm thấy không được tự nhiên, nhất là lúc này Lục Trình Hải còn đi từ trong phòng ra, nhìn hai người như vậy, ho thật mạnh.

Một tiếng ho này khiến Lục Tâm đoán không ra tâm tư của ông, trong lòng càng thêm xấu hổ, không được tự nhiên kéo tay Lục Cảnh Hành xuống, Lục Trình Hải cũng nhìn về phía cô, nhẹ nhàng nói: “Tâm Tâm, cùng ông ra ngoài đi dạo một chút.”

Lời ông vừa thốt ra khiến Lục Cảnh Hành, Lục Trọng Tuyên, Lục Nhiên đều theo bản năng khẽ nhú mày, có phần lo lắng nhìn Lục Trình Hải.

Trong lòng Lục Tâm cũng có phần bất an, nhưng vẫn đứng lên, nhu thuận đi qua, cùng ông ra ngoài tản bộ.

Hôm nay là mừng một Tết, thời tiết rất đẹp, trời trong nắng ấm, rất thích hợp để đi dạo. Lục Tâm im lặng đỡ Lục Trình Hải đi dọc theo đường mòn đá bên ngoài, một lúc lâu sau, Lục Trình Hải mới xa xôi nói: “Tâm Tâm, nếu ông không đồng ý chuyện cháu và Lục Cảnh Hành ở cùng một chỗ, cháu sẽ thế nào?”

Cánh tay Lục Tâm dịu Lục Trình Hải cứng đờ, vô thức ngẩng đầu nhìn ông, ánh mắt thật yên tĩnh: “Ông nội, cháu có thể biết vì sao ông lại phản đối được không?”

“Nó thật sự không hợp với cháu.”

Lục Trình Hải đáp cho có lệ, Lục Tâm cũng nghe không ra ý tứ cụ thể của ông, khẽ cắn môi, trầm ngâm suy nghĩ một lát, rồi mở miệng: “Cháu không biết rốt cuộc ông căn cứ vào điều gì mà lại phản đối chúng cháu, nhưng nếu ông vì lo lắng cháu sẽ cản trở, hoặc là làm ảnh hưởng đến anh ấy, kiên quyết muốn cháu rời khỏi anh ấy, cháu..... nghe lời ông. Nhưng cháu... vẫn hy vọng... Ông có thể nghe ý kiến của anh ấy một chút, suy nghĩ cân nhắc một chút, xem quyết định như thế nào mới là điều anh ấy thật sự mong muốn.”

Tuy rằng Lục Tâm cố gắng hết sức giữ cho giọng nói bình tĩnh, nhưng nói xong câu cuối cùng giọng vẫn có cảm giác run rẩy.

Lục Trình Hải có chút không nỡ, vỗ vỗ tay cô: “Tâm Tâm, cháu đừng hiểu lầm, ông không phải cậy mạnh ngăn cản hai đứa ở cùng nhau. Tuy cháu không phải cháu gái ruột của ông nhưng ông vẫn luôn hy vọng cháu có thể hạnh phúc.”

“Cám ơn ông nội.” Lục Tâm khẽ cười.

Lục Trình Hải cũng cười cười, nhìn cô: “Cháu rất muốn cùng nó ở chung một chỗ?”

Lục Tâm gật gù đầu: “Vâng.”

Lục Trình Hải nở nụ cười, ý vị thâm trường vỗ vỗ tay cô, không nói gì nữa, thay đổi đề tài khác, ý tứ cùng thái độ không rõ khiến lòng Lục Tâm cứ bị treo lơ lửng, mãi cho đến khi tản bộ về, Lục Trình Hải cũng không nhắc lại chuyện này, là phản đối hay tán thành cô cũng không thể đoán được, cả ngày đều rầu rĩ.

Lục Cảnh Hành cũng không biết Lục Trình Hải đã cùng cô nói những gì, quan sát phản ứng của cô cả một ngày, trong lòng cũng có chút lo lắng, nửa đêm khê lên vào phòng cô.

“Hôm nay ông nội cùng em nói chuyện gì vậy? Sao lại có vẻ đầy tâm sự thế kia?” Đưa tay khóa trái cửa, Lục Cảnh Hành liền vào thẳng vấn đề.

Lục Tâm vừa lúc rửa mặt xong đi ra, anh lên tiếng bất thành linh dọa cô nhảy dựng, nhìn anh đã ở trong phòng, sợ bị phát hiện, vừa định đuổi anh về thì Lục Cảnh Hành đã đi tới, từ phía sau ôm lấy cô, hai cánh tay vòng ra phía trước đem cô nhét vào lòng, cúi đầu hôn môi cô, lặp lại câu hỏi lúc vừa bước vào cửa.

Lục Tâm mang chuyện buổi sáng nói chuyện với Lục Trình Hải nói cho Lục Cảnh Hành nghe.

“Ông nếu như không đồng ý sẽ không tỏ thái độ như bây giờ, chỉ là ông vẫn chưa yên tâm lắm mà thôi.” Lục Cảnh Hành thấp giọng trấn an cô.

Lục Tâm không dễ dàng chỉ vì anh nói vậy mà yên lòng, dù sao cũng là người nhà Lục Cảnh Hành, hơn nữa còn là những người đã nuôi nấng cô mười mấy năm, không phải những gia đình bình thường mà có thể tùy tiện được. Những gia đình khác cô còn có thể đi tranh thủ, nhưng đây lại là Lục gia, nếu bọn họ mà phản đối, cô cũng không có tư cách đi tranh thủ cái gì.

Lục Trình Hải cứ giữ thái độ không rõ ràng như vậy trong suốt mấy ngày liền. Sau vài ngày, Lục Trình Hải vẫn đối tốt với Lục Tâm giống như trước kia, đối xử như với cháu gái ruột của mình, chỉ không đề cập tới chuyện để hai người cùng một chỗ, cũng không nói tới việc muốn hai người tách ra, với việc Lục Cảnh Hành thường không coi ai ra gì đem cô ôm vào lòng cũng mất nhấm nhấm mở cho qua, tựa như mọi việc đều như cũ, không thay đổi. Nhưng việc không nhắc lại chuyện của Lục Tâm, Trình Uyển Ninh cũng không nhắc đến, chính thái độ mơ hồ này khiến những người làm khán giả như Lục Nhiên, Lục Trọng Tuyên sốt ruột, hai tiếng “chị dâu” càng gọi càng không phấn khích.

Mùng ba Tết, Ninh Tư đã vài ngày liên hệ đột nhiên gọi điện cho Lục Cảnh Hành. Cô muốn tới thành phố B du lịch, vì không quen thuộc chỗ này nên gọi hỏi Lục Cảnh Hành có thể làm hướng dẫn viên giúp cô mấy ngày được không.

“Chiếc thẻ nhớ kia hình như em đã để ở trong túi du lịch, mà cái túi đó em lại để ở nhà rồi, mấy hôm nữa em quay về tìm xem có phải nó ở trong đó không.” Hỏi xong, Ninh Tư còn cố ý nói một chút về chiếc thẻ nhớ.

“Ở đây cũng không có chỗ nào thú vị để thưởng thức đâu, nhưng nếu cô thích như vậy có thể qua đây xem, tôi với Lục Tâm cũng đúng lúc rảnh rồi không có việc gì, có thể cùng cô đi dạo.” Lục Cảnh Hành đồng ý.

Ngay buổi tối hôm đó Ninh Tư liền mua vé máy bay, ngày hôm sau đã tới nơi, Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm đi đón cô ta.

Ninh Tư mang theo không ít đặc sản tới, túi lớn túi bé, còn kéo theo một vali hành lý to, nhìn có vẻ như muốn ở đây dài dài.

“À, Lục tiên sinh, em chưa kịp đặt khách sạn, em có thể ở nhờ nhà anh mấy ngày được không?” Đem một ít hành lý đưa cho Lục Cảnh Hành, Ninh Tư ngượng ngùng hỏi.

Lục Cảnh Hành nhún chân mày: “Nhà tôi nhiều người sợ sẽ ồn ào, không tiện lắm.”

“Không sao mà, em thích náo nhiệt.” Ninh Tư lơ đãng nói, thân thiết ôm cánh tay Lục Tâm, còn tự động sửa lại cách xưng hô: “Chị Tâm Tâm, con gái như em ở khách sạn cũng không tiện, anh chị có thể cho em ở lại vài ngày không? Cái túi kia em đã bảo ba em gửi tới đây, chắc chỉ tầm hai ngày nữa là nhận được rồi.”

Lục Tâm và Lục Cảnh Hành nhìn nhau, có vẻ như Ninh Tư đã mang theo thứ kia, hoặc là, căn bản chính là ở trên người cô ta.

Lục Cảnh Hành hướng mắt về phía cô ta, cười cười: “Chỉ cần cô không chê là được rồi.”

Sau đó giúp Ninh Tư đem hành lý trở về Lục gia.

Tính cách Ninh Tư cởi mở, thoải mái, lại khéo nói, vào nhà thấy trong phòng nhiều người cũng nhanh nhẹn chào hỏi, đem túi lớn túi nhỏ quà tặng để lên bàn trà, lấy ra lễ vật bên trong.

“Ngại quá, lần đầu gặp mặt, hy vọng mọi người vui lòng nhận cho.” Đem những lễ vật đã chuẩn bị tốt đưa đến tay từng người, sau đó cười nói: “Có thể sẽ quý rầy mọi người vài ngày rồi, mong mọi người đừng để bụng.”

Lục Trọng Tuyên nhìn hộp quà trong tay, nụ cười trên mặt có chút xấu hổ: “Không. Sẽ không.”

Lục Nhiên cũng có chút xấu hổ, tự nhiên trong nhà có một người xa lạ tỏ vẻ nhiệt tình như vậy thật không thích ứng được.

Lục Cảnh Hành nhìn Lục Tâm, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Tâm Tâm, em đưa Trữ tiểu thư về phòng trước đi.”

Lục Tâm nhu thuận đáp lời, tận tâm sắm vai nữ chủ nhà, đưa Ninh Tư đến phòng dành cho khách.

Lục Trọng Tuyên, Lục Nhiên trừng mắt nhìn hai người dần biến mất ở góc lên tầng, vẻ cổ quái trên mặt cũng dần biến mất.

Lục Trọng Nhiên quay đầu nhìn Lục Cảnh Hành, ngữ khí bất mãn: “Đại ca, cô gái kia là từ đâu ra vậy? Coi bản thân như chủ nhà vậy?”

Lục Nhiên cũng cau mày: “Cô gái này khiến người ta chẳng thích chút nào.”

Ngay cả người luôn luôn hiếu khách như Lục Trình Hải cũng nhíu mày, giọng nói rất không hài lòng: “Sao ai mà cũng mang về nhà được vậy, thế này Lục Tâm sẽ nghĩ thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Ánh mắt hai anh em sững sờ nhìn lại khiến cho nét mặt già nua của Lục Trình Hải hiện ra vẻ lúng túng, trừng mắt nhìn hai người: “Nhìn cái gì, ông nói gì sai sao?”

Lục Nhiên ngăn người lắc đầu: “Không có.”

Tròng mắt cứng ngắc chuyển sang Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành lạnh nhạt nói: “Lục Tâm sẽ hiểu thôi, Ninh Tư cũng sẽ không có cơ hội tổn thương Lục Tâm đâu.”

Sau đó đứng lên: “Cháu lên tầng xem thế nào.”

Lục Tâm tự mình sắp xếp ổn thỏa cho Ninh Tư.

Đại khái là vì sống nhờ nhà người ta, cũng có lẽ là còn có mục đích khác, Ninh Tư đã sửa thói kiêu căng như lúc còn ở Singapore, đối với Lục Tâm rất nhiệt tình, sau khi thu dọn giường chiếu xong còn tỏ vẻ không được tự nhiên, áy náy nói chuyện cùng Lục Tâm.

“Mấy ngày trước.... Thái độ của em không tốt, chị đừng để ý nha.” Ninh Tư khó xử nói: “Con người em không hiểu cách đối nhân xử thế cho lắm, chị đột nhiên tới tìm em như vậy, theo trực giác em liền nghĩ rằng chị có ý xấu, cho nên ẩn tượng ban đầu với chị có chút tệ, lúc nhìn thấy chị, cũng không hiểu vì sao, trong lòng lại hơi bài xích, cho nên.....”

Nói xong, Ninh Tư đã rất vui vẻ ôm lấy tay Lục Tâm, cười nói: “Em biết chị không phải người lòng dạ hẹp hòi, chuyện đã qua hãy để nó qua đi, chúng ta từ giờ là bạn bè được không?”

Thái độ của Ninh Tư khiến Lục Tâm rất bất ngờ, khẽ nhíu mày, thẳng thắn: “Trữ tiểu thư, cô làm tôi có chút bất ngờ.”

Ninh Tư ngượng ngùng lè lưỡi, có lẽ là đã quen làm nũng, lúc này nhìn không được kéo cánh tay Lục Tâm khẽ lay, nũng nịu nói: “Thôi mà, khi đó em lại không biết chị, chị đột nhiên xuất hiện quần quýt lấy em, trong lòng tự nhiên có chút đề phòng thôi mà.”

Lục Tâm cười cười: “Tôi..... Không biết vì sao thái độ của Trữ tiểu thư đối với tôi đột nhiên quay 180 độ vậy? Hình như tôi cũng không làm gì cả.”

“Cũng không có gì, như đại ca của em nói, có nhiều bạn còn hơn là có nhiều kẻ thù đó. Hơn nữa, em phát hiện ra là em rất thích thân thiết với chị.”

Ninh Tư xoa mũi ngại ngùng nói, thái độ nhìn rất chân thành.

Tiếp xúc vài lần, Lục Tâm cũng hiểu một chút tính tình của Ninh Tư, cô là người không che giấu yêu ghét, cảm xúc đều biểu hiện ra mặt, lúc trước không thích cô là thật, hiện tại nói thích cô cũng chưa rõ thế nào, nhưng quả thật là muốn gần gũi cô, kéo gần quan hệ.

Lục Tâm đối với Ninh Tư cũng không tính là chán ghét, thấy cô bỏ thái độ kiêu căng lúc trước cũng cười, chấp nhận sự thay đổi tốt của cô.

Ninh Tư chỉ thiếu không nhảy dựng lên, bất ngờ nghiêng người khẽ hôn “chụt” một cái lên mặt Lục Tâm: “Chỉ có chị là tốt nhất.”

Sau đó vui vẻ tiếp tục sắp xếp đồ.

Lục Cảnh Hành lịch sự gõ cửa, Ninh Tư nghe thấy tiếng gõ cửa liền ngẩng đầu lên, khi thấy Lục Cảnh Hành liền cười đến nở hoa, nhiệt tình mở miệng: “Lục đại ca.” Tự động đem “Lục tiên sinh” sửa thành “Lục đại ca”.

Lục Cảnh Hành đi tới, bàn tay tự nhiên khoác lên vai Lục Tâm, nhìn cô ta: “Có muốn nghỉ ngơi một chút không hay là ra ngoài đi dạo?”

“Đi ra ngoài đi dạo đi.” Ninh Tư không chút nghỉ ngơi liền cao giọng đáp: “Tôi hôm qua trên máy bay em đã ngủ đủ rồi, bây giờ tinh thần rất tốt.”

Lục Cảnh Hành gật gù: “Đi.”

Cả một buổi chiều, Lục Tâm cùng cô đi dạo khắp thành phố B, Ninh Tư tinh lực có thừa, lại hay tò mò, hiếu kỳ, thỉnh thoảng lại lôi kéo Lục Cảnh Hành hỏi đông hỏi tây, đặc biệt ham học hỏi đến nỗi mà người cô sốt ruột muốn tạo quan hệ tốt là Lục Tâm đã tự giác bị gạt sang một bên.

Cũng may là Lục Cảnh Hành vẫn biết quan tâm đến cảm thụ của Lục Tâm, dọc đường đi đều nắm tay Lục Tâm, thường luôn quay đầu hỏi Lục Tâm có mệt không, có muốn ăn chút gì đó không, Ninh Tư ở cạnh nhìn, ngẫu nhiên chu môi, cũng không có biểu hiện khó chịu hay không thoải mái gì, ngay sau đó liền chủ động chạy tới cạnh Lục Tâm, lúi rúi kéo cô cùng đi, suốt đoạn đường còn mua thêm không ít đồ.

Ninh Tư hình như là người hay tặng quà cho người khác, đối với việc lựa quà có vẻ rất để ý cũng rất đặc ý. Buổi tối về nhà liền đem các đồ đã mua tặng hết cho người nhà Lục gia, tất cả đều hợp với năm sinh và sở thích từng người. Nhưng bởi vì không quá quen thân mà Ninh Tư lại nhiều lần tặng quà như vậy, cả nhà ngược lại cảm thấy thật kì lạ.

Nhất là Lục Trình Hải, nhìn thấy Ninh Tư suốt ngày đi theo Lục Cảnh Hành, vừa vào nhà liền luôn miệng Lục đại ca, Lục đại ca, ông liền trầm mặt, đối với lễ vật mà Ninh Tư đưa cũng không thấy thích thú gì nữa, nhìn thế nào cũng giống như bị lấy lòng.

Nhưng dù sao cũng là trường bối, ông cũng không thể tỏ thái độ không tốt với Ninh Tư được, nên trên mặt vẫn luôn tỏ ra khách sáo, lễ độ.

Tình trạng cứ kéo dài như vậy đến hai ngày sau thì Lục Trình Hải có chút ngồi không yên.

“Mấy đứa nói xem, Cảnh Hành dung tút Trữ tiểu thư như vậy, rốt cuộc là có ý gì đây?” Hôm nay ăn cơm xong, thấy Lục Cảnh Hành đưa Ninh Tư suốt ngày thân thiết gọi Lục đại ca kia ra ngoài, tức giận Lục Trình Hải giữ trong lòng mấy ngày đã không nhịn được nữa, khi có mặt mọi người trong nhà, nhịn không được hỏi.

“Đó còn không phải vì có ý muốn chọc giận Tâm Tâm hay sao?” Lục Trọng Tuyên dẫn đầu mở miệng, nhìn theo bóng dáng ba người đang đi xa kia nói.

“Đại ca tự dung lại muốn chọc tức chị dâu làm gì?” Lục Nhiên tiếp lời, vừa ăn hoa quả vừa nói: “Hơn nữa, nếu thật sự muốn chọc chị dâu, sao ngày nào cũng đưa chị dâu theo như vậy chứ.”

“Em ngốc vậy.” Lục Trọng Tuyên nói: “Đem chị dâu theo, sau đó có ý cùng cô Trữ tiểu thư kia làm bộ thân mật, như thế không phải hiệu quả lớn hơn nhiều sao?”

Lục Trình Hải nhíu nhíu mi, có chút dăm chiêu nhìn phía cửa: “Chị dâu mấy đứa mấy ngày nay nhìn có vẻ gì khác thường không?”

Vừa nói xong liền phát hiện Lục Nhiên, Lục Trọng Tuyên kỳ quái nhìn ông, ngay cả người đang im lặng đọc báo Lục Trọng Khiêm và Lục Trọng Kinh cũng đều khó hiểu nhìn về phía ông.

“Ông nội, ông đồng ý Tâm Tâm gả cho đại ca cháu rồi sao?” Lục Trọng Tuyên trực tiếp hỏi, “Chị dâu mấy đứa”, cách gọi này so với bọn họ còn thuận miệng hơn bao nhiêu.

Cái mặt già của Lục Trình Hải lại lộ vẻ túng quẩn, cây gậy trong tay gõ mạnh xuống đất: “Nói chính sự. Tâm Tâm mấy ngày rồi nhìn có phải có chút không bình thường không hả?”

“Có.” Lục Nhiên liền tục gật đầu: “Nhìn giống như là miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ.”

“Đúng.” Lục Trọng Tuyên cũng gật đầu theo: “Tính cách chị dâu vốn yên lặng, từ nhỏ không có người nhà, trừ đại ca ra cũng không thân thiết với ai. Hiện tại ông lại không đồng ý để chị ấy lấy đại ca, đại ca chắc là đã cân nhắc lựa chọn lại một lần, đây là dẫn Trữ tiểu thư về đó thôi, chị dâu chắc chắn trong lòng không dễ chịu gì.”

Về mặt Lục Nhiên cũng kén: “Ôi, chị dâu thật là đáng thương, từ nhỏ đã không có người nhà thương yêu, cũng chỉ có thể đi theo đại ca, đại ca còn mặc kệ chị ấy suốt 7 năm trời không thèm quan tâm. Sau đó quay về nói vài câu, chị dâu không hề so đo hiềm khích khi trước để cùng anh ở cùng một chỗ, vất vả lắm mới có hy vọng. Giờ thì tốt rồi, chúng ta không đồng ý, đại ca có vẻ cũng rất thích bộ dạng mềm mại như cô Trữ tiểu thư kia....”

“Nó dám!” Lục Trình Hải đột nhiên trầm giọng quát: “Mấy hôm trước còn thề với ông là muốn kết hôn với Tâm Tâm, giờ lại đem một nữ nhân không biết ở đâu về nhà, có người nào hư hỏng như nó sao?”

“Ông cũng không đồng ý, anh ấy còn có thể làm gì được nữa.” Lục Trọng Tuyên lạnh nhạt đáp: “Ông nội à, chẳng lẽ ông muốn đại ca vì cưới Tâm Tâm mà đoạn tuyệt quan hệ với nhà mình sao?”

“Đúng vậy nha.” Lục Nhiên tiếp lời: “Ông nội, Tâm Tâm chắc chắn là cũng không mong nhìn thấy đại ca như vậy. Cháu chỉ sợ một ngày nào đó chị ấy sẽ đột nhiên không từ mà biệt thời.”

“Một cô gái mà cô không noi gương tựa, còn có thể đi đâu được đây?” Giọng Lục Trọng Tuyên cũng thấp xuống.

Cây gậy trong tay Lục Trình Hải gõ xuống sàn nhà “Bịch bịch”: “Hai đứa kẻ tung người hứng như vậy rốt cuộc là muốn thế nào? Ăn no rửng mỡ phải không?”

Lục Nhiên và Lục Trọng Tuyên nghe vậy không dám hé răng nói gì nữa.

Lục Trọng Kinh hiềm khi lại thay hai người nói: “Ông nội, bọn họ lo lắng như vậy không sai đâu. Mấy ngày qua Tâm Tâm nhìn quả thật có nhiều tâm sự, con bé là người trọng tình nghĩa, nếu ông không đồng ý, cho dù đại ca không thay lòng đổi dạ thì con bé cũng sẽ rời đi.”

“Quan trọng nhất là....” Lục Trọng Khiêm cũng ngắt đầu: “Hiện tại người phụ nữ khác đang tiến sát từng bước, ba sẽ không trơ mắt nhìn vị trí cháu dâu trưởng rơi vào tay cô gái kia chứ?”

“Thế cũng phải để ta đồng ý cho cô ta vào cửa mới được.” Lục Trình Hải trầm giọng đáp.

“Ông nội, đến lúc Tâm Tâm thật sự đi rồi, cũng không còn là vấn đề ông có đồng ý hay không đâu ạ.” Lục Nhiên tiếp lời.

“Đúng vậy, ông nội à, chúng ta nên ra tay trước đi, trước hết phải giải quyết giặc ngoại xâm trước rồi sau đó xử lý việc trong nhà sau.” Lục Trọng Tuyên nói.

“Được rồi, được rồi, nghe theo mấy đứa hết được chưa.” Lục Trình Hải quát, cao giọng gọi Trần thúc – quản gia trong nhà: “Lão Trần, giúp tôi đem lịch hoàng đạo ra đây, tôi xem xem, à nhân tiện gọi cho lão Lưu, tôi muốn cùng ông ấy bàn bạc.”

Sau đó đứng lên trở về phòng mình.

Lục Nhiên và Lục Trọng Tuyên nhìn ông khép cửa phòng lại, vô cùng ăn ý đập tay nhau.

Lục Trọng Khiêm đưa mắt nhìn hai người: “Cũng không sợ chọc ông tức giận liền trực tiếp đem đại ca hai đứa gả đi mất sao.”

Lục Trọng Tuyên cười cười: “Sẽ không, ông thà có nhiều cháu dâu chứ không đòi nào muốn mất đi cháu trai của mình đâu.”

Buổi chiều, khi Lục Tâm cùng Lục Cảnh Hành về nhà, phát hiện không khí trong nhà có phần cổ quái.

Ninh Tư lại mua về một túi hoa quả to, không quên quay đầu nói chuyện với Lục Cảnh Hành, Lục Tâm: “Lục đại ca, Tâm Tâm, hai người đều đến ăn đi, đi cùng em cả ngày chắc là mệt lắm rồi.”

“Lại làm Trữ tiểu thư phải tốn kém rồi.” Lục Trình Hải khách khí nói.

Ninh Tư cười nói: “Ông nội, ông đừng khách sáo với cháu như vậy, gọi cháu Tư Tư là được rồi mà.”

“Tốt.” Lục Trình Hải cười gật đầu, quay đầu vẫy Lục Cảnh Hành và Lục Tâm: “Hai đứa lại đây một chút.”

Vừa nói xong liền đeo kính lão lên, mở lịch hoàng đạo ra đặt trên đùi, một bên nói: “Hai đứa tuổi cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên lo liệu, chuẩn bị lễ cưới đi thôi.”

Lục Tâm sực tỉnh thì sắc nước miếng, về mặt kì quái đưa mắt nhìn Lục Cảnh Hành. Sắc mặt Lục Cảnh Hành lại cực kỳ bình tĩnh, nắm tay cô lại gần, ngồi xuống sofa, nhẹ nhàng đáp: “Ông nội, ông tự quyết lấy một ngày là được rồi.”

Ninh Tư ăn hoa quả còn nghẹn trong họng, quay đầu nhìn Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm.

“Hai người là người yêu chứ không phải anh em sao? Tại sao lại cùng họ Lục?” Ninh Tư hỏi, nhìn cũng không giống chịu đã kích quá lớn.

“Bọn họ chỉ là thanh mai trúc mã, không phải anh em.” Lục Trọng Tuyên có lòng tốt thay Ninh Tư giải đáp thắc mắc.

“Ồ.” Ninh Tư gật gật đầu, lại cúi đầu tiếp tục ăn quả anh đào.

Lục Nhiên và Lục Trọng Tuyên nhìn không được trộm quan sát cô, Ninh Tư ngoại trừ có chút trầm mặc, ngược lại không giống gặp đã kích, cũng không giống đau lòng.

Lục Tâm cũng không nhìn được nhìn về phía Ninh Tư, Ninh Tư chỉ buồn bực ngồi ăn anh đào, nghe Lục Trình Hải nhắc tới ngày lành tháng tốt gần nhất.

Lúc đưa Ninh Tư trở về phòng, Ninh Tư vẫn chưa từ bỏ ý định, quay đầu hỏi Lục Tâm: “Hai người thật sự không phải anh em sao?”

Lục Tâm lắc đầu: “Không phải.”

“Oh.” Ninh Tư gật gù đầu, thanh âm nhỏ đi, quay về phòng lấy quần áo đi tắm.

Lục Tâm đi theo sau cô, nghĩ nghĩ, lại nhin không được hỏi một câu: “Cô không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Ninh Tư quay đầu nhìn cô, hơi ngồi xổm xuống tiếp tục tìm quần áo trong vali hành lý.

Lục Tâm liếc mắt nhìn vali của Ninh Tư, bên trong có ảnh chụp gia đình, là ảnh chụp gần đây, một nhà năm người.

“Nhà cô có ba anh em thôi sao?” Không biết tại sao Lục Tâm vô thức hỏi.

“Không phải.” Ninh Tư đáp.

Tim Lục Tâm đột nhiên nhảy lên, nhìn sắc mặt cô vẫn như bình tĩnh: “Vậy sao giờ nhìn giống như chỉ có cô với hai anh trai thôi?”

“Nghe mẹ em nói em còn có một người chị nữa, nhưng mà mất rồi.” Ninh Tư không nhận ra sự khác thường của Lục Tâm, dứt khoát đáp lời, đem vali đóng lại.

“Vi... Vì sao lại qua đời?” Lục Tâm mơ hồ nghe được giọng nói của chính mình có chút run rẩy.

Ninh Tư ngây thơ lắc đầu: “Không biết, hình như là có bệnh rồi mất, khi đó em còn nhỏ, chưa hiểu chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 41

“Cô ấy..... Mất lúc vài tuổi ư?” Lục Tâm chân chờ hỏi.

“Không biết nữa.” Ninh Tư lắc đầu.

Lục Tâm nhiu mày: “Cha mẹ cô chưa từng nhắc tới cô ấy sao?”

“Không có.” Ninh Tư vẫn ngây thơ lắc đầu như cũ, cười hi hi đi tới: “Ôi chao, chị thật giống như có hứng thú với nhà em vậy. Vì sao thế?”

Khóe môi Lục Tâm giật giật: “Chỉ là tò mò về người chị gái kia của cô thôi, nghe ngữ khí của cô thì giống như không có chút đau lòng nào.”

Ninh Tư lơ đãng phát tay: “Có gì phải đau lòng, em không có ấn tượng với chị ấy, cha mẹ em cũng không nói gì với em về chị ấy.”

Lục Tâm miễn cưỡng mỉm cười, gật gù đầu, nhìn Ninh Tư xoay người kéo vali lại, nghĩ đến hai ngày Ninh Tư không hề nhắc một chữ tới chiếc thẻ nhớ kia, phỏng chừng nếu bọn họ không chủ động nhắc tới, Ninh Tư cũng sẽ làm như không có việc gì.

“Tư Tư, chiếc túi xách có chứa thẻ nhớ kia của cô khi nào thì được người ta chuyển đến đây?” Lục Tâm hỏi, tuy không thật sự tin tưởng Ninh Tư sẽ cho người chuyển đến đây, nhưng dù sao cũng cần hỏi một chút.

Ninh Tư ảo não vỗ đầu: “A~, em quên mất.”

Nhìn biểu cảm thì thật sự giống như đã quen vậy, nhưng trong ánh mắt lại có tia giả dối.

Lục Tâm nhìn Ninh Tư đóng kịch như thật, biết nhưng cũng không vạch trần ra, chỉ nói: “Cô vẫn nên nhanh chóng gửi đến đây đi, vật kia ở chỗ cô càng lâu cô càng không an toàn.”

“Được được, ngày mai em lập tức cho người mang đến đây.” Ninh Tư cười đùa trả lời.

Lục Tâm cũng không nói gì thêm, Ninh Tư muốn đi ngủ sớm nên cô trở về phòng trước.

Thời gian còn sớm, nàng vẫn chưa buồn ngủ, tắm rửa xong liền lấy một quyển sách ra ngồi ở ghế dựa nằm gần cửa sổ.

Tuy rằng sách đã mở ra, nhưng Lục Tâm lại không có tâm trạng để đọc, một tay ôm đầu, trong đầu cô bây giờ toàn là chuyện của chị gái Ninh Tư, suy nghĩ đến thất thần, ngay cả việc Lục Cảnh Hành mở cửa đi vào cũng không phát hiện ra.

“Suy nghĩ cái gì đó?” Thấy cô ngẩn người nhìn chằm chằm vào một nơi xa xăm nào đó, Lục Cảnh Hành nhiu mày hỏi.

“A?” Lục Tâm phục hồi lại tinh thần, nhìn Lục Cảnh Hành: “Anh vào đây như thế nào?”.

“Không thấy em qua chỗ anh, cho nên anh đến đây.” Lục Cảnh Hành đáp, đi qua đứng trước ghế dựa, khẽ cúi người xuống ôm lấy thắt lưng của cô kéo cô lên, anh liền nhanh chóng ngồi xuống chỗ cô vừa ngồi, cánh tay dài lại duỗi ra đem cô ôm vào trong lòng, khiến cô nằm ở trên người anh.

Lục Tâm vẫn không có thói quen cùng anh thân mật ở Lục gia, lắc lắc người thấp giọng nói: “Đứng đắn một chút, để người trong nhà nhìn thấy thì không hay lắm đâu.”

Lục Cảnh Hành xiết chặt thắt lưng của cô không cho cô lộn xộn: “Hiện tại trong nhà còn có ai không biết chuyện của chúng ta, ông nội cũng đã đồng ý hôn sự của chúng ta, mọi người sẽ hiểu.”

Nói rồi nghiêng đầu hôn lên gò má cô, bàn tay luồn vào trong mái tóc cô, tay kia ôm lấy mặt cô, buộc cô nhìn thẳng vào mắt mình, con ngươi u trầm đảo một vòng trên mặt cô: “Có tâm sự?”

Lục Tâm lắc đầu một cái, thuận thế cúi thấp đầu gối lên lồng ngực anh, im lặng đan tay mình vào tay anh, cũng không biết nên nói thế nào, chẳng qua là nghe được Ninh Tư có một người chị gái, có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi.

Lục Cảnh Hành nhìn cô không nói lời nào, cũng không quấy rầy cô, chỉ lẳng lẳng ôm lấy cô, mặc cô lúc có lúc không nắm lấy tay mình, hưởng thụ sự im lặng khó có được này, mấy ngày nay Ninh Tư giống như con tiểu Ma Tước ở bên tai líu ríu nói không ngừng, lỗ tai anh nghe đến phát mệt, hôm nay Lục Trình Hải cơ bản đã không còn ý kiến gì đối với hôn sự của hai người, nhưng vẫn chưa thể đuổi Ninh Tư ra khỏi nhà.

Ngày hôm sau, khi thức dậy mở cửa Lục Cảnh Hành vô tình gặp được Ninh Tư ở đầu cầu thang, liền nói chuyện chiếc thẻ nhớ kia với cô.

Ninh Tư vẫn còn đang để ý chuyện Lục Cảnh Hành thật sự đi ra từ phòng Lục Tâm, giật mình hỏi: “Anh ở chung với Tâm Tâm sao?”.

Đuôi lông mày Lục Cảnh Hành nhẹ nhàng nhướn lên: “Chúng tôi sắp kết hôn rồi, ở chung có gì kỳ quái sao?”.

Ninh Tư cắn môi: “Nhưng..... Nhưng hai người vẫn còn chưa làm đám cưới, nhiều lắm cũng chỉ tính là người yêu mà thôi.”

“Cô ấy đối với tôi mà nói, đã không khác gì vợ tôi rồi, chỉ là còn thiếu một cái nghi thức mà thôi.”

Lục Cảnh Hành thờ ơ nói, chậm rãi đi xuống lầu, Ninh Tư cũng mặt dày đi theo phía sau Lục Cảnh Hành, nhắm mắt theo đuôi anh.

Lục Trọng Tuyên đang xem ti vi ở dưới lầu thấy hai người cùng xuất hiện ở đầu cầu thang liền chú ý đến cuộc nói chuyện của hai người, xem ra Ninh Tư vẫn còn chưa hết hy vọng và Lục Cảnh Hành, có phần nhịn không được, một cánh tay gác lên thành ghế sofa, quay đầu nhìn Ninh Tư đang đứng ở đầu cầu thang, giọng nói rất không khách khí: “Tôi nói này, đại ca tôi đã là của chị dâu tôi, vì vậy cô có thể dừng cả ngày suy nghĩ cách thọc gậy bánh xe được không? Dừng có phá hư cảm tình của vợ chồng son người ta.”

Ninh Tư vốn đang ai oán nhìn bóng lưng Lục Cảnh Hành nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn không cam lòng chu lên, ánh mắt cũng là có chút bướng bỉnh bất tuân: “Tôi không đụng chạm gì đến anh. Anh quản nhiều như vậy làm gì?.”

“Ồ trong nhà tôi, lại đào chân tường* chị dâu tôi, phá hư gia đình hạnh phúc của nhà tôi, cô nói tôi có quyền ý kiến hay không?”

*đào chân tường: có ý với người yêu của người khác

“Cũng không phải đào chân tường của anh.” Ninh Tư tức giận lắm lắm, đi tới trước mặt Lục Trọng Tuyên.

Trong lòng Ninh Tư bất mãn, bước chân cũng đập mạnh hơn, khi đi đến bên cạnh Lục Trọng Tuyên còn tức giận rống lên một câu: “Ngồi xích qua.”

Sau đó không để ý mà đẩy Lục Trọng Tuyên qua một bên rồi nặng nề ngồi xuống, khiến sofa lắc lư thật mạnh.

Lục Trọng Tuyên quay đầu nhìn cô, đánh giá cô từ đầu đến chân, lại đánh giá thêm lần nữa: “Đây là nhà cô hay là nhà tôi?”.

Ninh Tư bâu môi không nói, chỉ thần nhiên vươn tay qua lấy một quả quýt bóc vỏ cho vào miệng, hoàn toàn xem nơi này là nhà của mình.

Con tức của Lục Trọng Tuyên bốc lên tới đỉnh đầu, nhưng đang ở nhà nên không tiện phát tác, đành phải nhìn về phía Lục Nhiên.

Lục Nhiên cũng lực bất tòng tâm khoanh tay đứng nhìn.

Lục Trọng Tuyên giận quá, khóe mắt thoáng nhìn thấy Lục Cảnh Hành đang đi tới, gọi to: “Đại ca, sao loại người lộn xộn như thế này anh cũng có thể mang về nhà được hả, khiến cả nhà chướng khí mù mịt.”

“Khụ khụ.....” Lục Nhiên ho nhẹ, ngăn cản không để Lục Trọng Tuyên đi quá xa, tuy rằng Ninh Tư khiến người khác chán ghét, nhưng tốt xấu gì cô ta cũng được coi là khách, vẫn phải duy trì lễ độ cùng bề mặt.

Ninh Tư giống lại như không thấy, xoay người nhìn Lục Cảnh Hành hưng trí bừng bừng hỏi: “Lục đại ca, hôm nay chúng ta đi đâu chơi?”.

Lục Cảnh Hành ngồi ở một đầu sofa, ngửi khí thân nhiên: “Để xem Lục Tâm thế nào đã, tối hôm qua đã khiến cô ấy mệt muốn chết rồi.”

Lời nói trắng trợn ám chỉ chuyện khác, da mặt Lục Nhiên vốn mỏng vừa nghe đã đỏ bừng cả mặt lên, bùng chén trà lên không chớp mắt nhìn chằm chằm vào trong.

Không biết là Ninh Tư thật sự đơn thuần hay là đầu óc chậm hiểu nữa, vẫn hỏi Lục Cảnh Hành: “Sao chị ấy lại mệt? Ngày hôm qua chúng ta đâu có đi dạo, phần lớn thời gian đều nghỉ ngơi mà.”

“Khụ khụ.” Lục Trọng Tuyên không đành lòng nhìn tiếp liền chuyển đề tài, nhìn Ninh Tư: “Tôi nói rồi cuộc cô còn muốn ở nhà tôi vài ngày nữa?”.

Ninh Tư liếc qua: “Anh quản tôi.”

Lục Cảnh Hành cân nhắc mở miệng: “Trừ tiểu thư, ngày mốt tôi cùng Tâm Tâm phải trở về đi làm, từ đây đến đó cũng không có nhiều thời gian để đi cùng cô, cô cứ tự chọn địa điểm là được rồi.”

Ninh Tư cười đến khóe miệng cong lên: “Không có việc gì, em hiểu mà, em đã đặt vé máy bay sáng sớm ngày mai trở về rồi.”

Lục Cảnh Hành khẽ cười: “Thuận buồm xuôi gió.”

Ninh Tư ngượng ngừng gãi đầu: “Hôm nay hai người có thể lại cùng em ra ngoài đi dạo không, hai người giúp đỡ em nhiều ngày như vậy, em còn chưa cảm ơn hai người mà.”

“Việc nên làm thôi.” Lục Cảnh Hành khách khí nói.

Ninh Tư nhưng cũng là người khách khí, chờ sau khi Lục Tâm ngủ dậy, cô đã dùng đủ mọi cách kéo Lục Tâm ra ngoài đi dạo với cô, nhân tiện cảm ơn tấm lòng hiếu khách của Lục Tâm.

Lục Tâm ra ngoài, tất nhiên Lục Cảnh Hành cũng sẽ ra ngoài theo.

Những chỗ nên đi dù ở nội thành hay ngoại thành thì mấy ngày nay Ninh Tư cơ hồ đều đã đi qua, bởi vậy liền nhiệt tình ôm lấy cánh tay của Lục Tâm, kéo Lục Tâm vào khu mua sắm ở trung tâm thành phố, muốn mua lễ vật tặng cho Lục Tâm cùng Lục Cảnh Hành để cảm ơn.

Mấy ngày nay cùng Ninh Tư đi dạo, Lục Tâm nhìn ra được, Ninh Tư là người thích mua lễ vật đến nghiện, mỗi ngày đều dành ra nửa ngày để chọn lễ vật, hôm nay vừa chọn liền chọn mấy một ngày, cuối cùng chọn cho Lục Tâm một sợi dây chuyền, còn Lục Cảnh Hành là một cái bấm ngón tay nhỏ.

Sau khi mua lễ vật xong đã chín giờ tối, từ quầy chuyên kinh doanh vàng bạc đá quý đi ra, điện thoại Lục Tâm có cuộc gọi đến.

Lục Tâm cầm lên, là Đinh lão gọi tới.

“Chờ em một lát, em đi nghe điện thoại.” Lục Tâm áy náy nói với Lục Cảnh Hành cùng Ninh Tư, rồi cầm điện thoại đi đến một góc hẻo lánh nghe điện thoại.

“Nghe điện thoại sao phải thần thần bí bí như thế chứ.” Ninh Tư nhìn chằm chằm bóng lưng Lục Tâm, bĩu môi lầu bầu.

Lục Cảnh Hành nhìn Lục Tâm, không nói gì, chỉ đứng tại chỗ chờ cô.

Ninh Tư thấy Lục Cảnh Hành không quan tâm tới mình, mắt hững thờ dài một cái, mang giày cao gót đứng có phần đau chân nên trực tiếp dựa người vào một cây đại thụ chờ Lục Tâm.

Đại thụ ở ngay bên lề đường, giờ này người đi đường đã dần dần bớt đi nên đường sá cũng ít xe hơn.

Tầm mắt Lục Cảnh Hành vẫn luôn nhìn Lục Tâm ở bên kia, hoàn toàn không để ý đến Ninh Tư ở bên này.

Ninh Tư dựa vào phía sau cây đại thụ, buồn chán lôi điện thoại ra bấm cùi chơi game, cũng không chú ý đến xung quanh.

Một chiếc xe Van màu bạc dừng ở cách đó không xa lặng yên không một tiếng động tới gần, khi đến sát người Ninh Tư thì cửa xe bất ngờ mở ra, một người đàn ông bước một chân xuống xe, cánh tay nhanh chóng đưa về phía Ninh Tư không hề phòng bị, đem cô kéo tới nhét vào trong xe, Ninh Tư chỉ tới kịp phát ra một tiếng hét chói tai, cửa xe liền nhanh chóng đóng lại, xe Van chạy đi như bay.

Tiếng hét chói tai của Ninh Tư kéo lực chú ý của Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm qua phía này, hai người không hẹn mà đồng loạt nhìn phía về Ninh Tư, chỉ kịp thấy cô ta bị nhét vào trong một chiếc xe Van màu bạc rồi chiếc xe nhanh chóng rời đi.

Sắc mặt Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm nhất thời căng thẳng, gần như cùng một lúc, hai người bước nhanh đi về phía chiếc Cayenne Lục Cảnh Hành đậu bên ngoài, cùng lúc mở cửa xe ra, sau đó lại cùng lúc lên xe.

Trong nháy mắt Lục Tâm vừa ngồi xuống, Lục Cảnh Hành liền khởi động xe, tay cầm tay lái lưu loát xoay một vòng, từ bãi đỗ xe chật hẹp xông ra

đường, đuổi theo chiếc xe Van đã đi xa.

Lúc Lục Tâm ngồi vào trong xe đã cúp điện thoại, khi Lục Cảnh Hành lái xe đuổi theo, cô trước thử gọi cho Ninh Tư, điện thoại vừa vang một tiếng bíp liền được bắt máy, Ninh Tư vừa khóc vừa hô “Cứu mạng”, nhưng chưa hô xong điện đã bị ngắt.

“Nhìn kỹ chiếc xe phía trước.” Lục Cảnh Hành bình tĩnh mở miệng, con người u trầm vẫn gắt gao nhìn tình hình giao thông trước mặt, vô-lăng trong tay thành thạo đảo liên tục, như con thoi xuyên qua những chiếc xe phía trước, khoảng năm phút sau, chiếc xe Van màu bạc kia dần dần xuất hiện trong tầm nhìn.

Đối phương hiển nhiên đã phát hiện ra hành tung bọn họ, tốc độ xe nhanh hơn nữa, chạy xe nhanh trong nội thành đông đúc không dễ dàng nên lái xe chuyển hướng chiếc xe ra ngoại ô.

Mặc dù bọn chúng đã chạy với tốc độ lớn nhất, nhưng tính năng của xe Van dù sao cũng kém Cayenne, kỹ thuật lái xe của Lục Cảnh Hành cũng cao hơn đối phương rất nhiều, khoảng cách giữa hai chiếc xe không ngừng bị rút ngắn.

Lục Tâm thò người ra ngoài cửa xe nhìn, bị một cánh tay của Lục Cảnh Hành kéo trở về.

“Ngồi yên đừng lộn xộn.” Lục Cảnh Hành bình tĩnh căn dặn, con người đen từ đầu tới cuối nhìn chăm chăm vào chiếc xe Van phía trước: “Cẩn thận chú ý động tĩnh của đối phương, cẩn thận có đạn.”

Không xác định được đối phương có mang súng hay không nên Lục Cảnh Hành không dám khinh thường, chỉ sợ Lục Tâm vội vàng thò đầu ra nhìn không kịp tránh bất ngờ trúng đạn.

Tuy Lục Tâm cũng âm thầm tiến hành công tác điều tra, thu thập thông tin tình báo, nhưng suy cho cùng cũng không có kinh nghiệm thực chiến, anh đã thử qua thân thù của cô, anh thật không yên tâm với cô.

Trong lòng Lục Tâm biết Lục Cảnh Hành lo lắng nên cũng không gây thêm phiền phức cho anh, chỉ nghiêng đầu tập trung tinh thần quan sát động tĩnh của chiếc xe Van.

Khoảng cách giữa hai chiếc xe rốt cục cũng đã được rút đến ngắn nhất sau một thời gian truy đuổi, Lục Cảnh Hành bình tĩnh dặn “Bám chắc vào” sau đó bất ngờ lái xe hung hăng đâm vào đuôi bên phải của chiếc xe Van phía trước, chiếc xe Van bị đâm xóc nảy vài cái, đối phương lao đảo lái xe thử đột phá vòng vây, từ tình huống trên có thể thấy đối phương không mang theo súng hoặc vũ khí tương tự.

Lục Cảnh Hành quay đầu nhìn Lục Tâm: “Em lái xe.”

Lục Tâm gật gật đầu, nhìn Lục Cảnh Hành nghiêng người đẩy cánh cửa bên cạnh ghế lái ra, khi anh buông tay lái ra cô liền nhanh chóng cầm lấy, chân cũng thay anh dẫm lên chân ga cùng chân thắng.

“Anh cẩn thận một chút.” Lục Tâm nhìn chăm chăm tình hình giao thông trước mặt, thật cẩn thận lái xe tới gần chiếc xe Van, khi hai xe ở ngang hàng với nhau, Lục Cảnh Hành bất ngờ mở cửa xe nhảy lên trần xe chiếc xe Van.

Lục Tâm đưa mắt nhìn anh, khi thấy anh đã vững vàng ngồi trên trần xe chiếc xe Van thì cô âm thầm thở ra.

Lục Cảnh Hành ổn định thân thể xong, một chân tỳ vào chỗ lõm của cửa sổ thủy tinh để duy trì cân bằng, nửa người trên vươn về phía xe đầu, nửa người treo ở chiếc xe Van, nghiêng qua tấm thủy tinh trước mặt lái xe, nắm đấm nhanh chóng đánh về phía kính chắn gió, động tác vừa nhanh vừa chuẩn xác, theo tiếng thủy tinh vỡ “Choang” vang lên, người trong xe vội vàng rống lên: “Đem người ném xuống xe!”

Người đàn ông ngồi phía sau Ninh Tư không nói hai lời mở cửa xe, bàn tay túm lấy cổ áo Ninh Tư, nhanh chóng đem Ninh Tư không hề phòng bị đẩy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 42

Hành động của hắn quá bất ngờ khiến Ninh Tư gần như không kịp kêu lên tiếng, nhưng ngay lúc cả người cô bị vứt ra khỏi xe, Lục Cảnh Hành theo bản năng dùng hết sức phi người phóng lên, ôm lấy cô trước khi cô bị rơi xuống đất, lăn vài vòng về phía khác ẩn nấp.

Đối phương đột nhiên ném người xuống khiến Lục Tâm theo sát một bên xem nửa phản ứng không kịp, may mà đã từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, ngay lúc Lục Cảnh Hành xoay người phóng lên ôm Ninh Tư, Lục Tâm vội vàng thắng gấp lại, cũng vội vàng đánh vô-lăng, xe dừng lại ngay trước khi đâm vào hai người họ.

Đối phương đã thừa dịp này nhanh chóng rời khỏi hiện trường, Lục Tâm cũng không đuổi theo nữa, sự việc vừa rồi làm cô hết hồn, lòng bàn tay ướt

đầm mồ hôi, lạnh cả sống lưng, cánh tay chống lên tay lái còn có chút run rẩy.

Mắt cô nhìn về phía hai người ôm nhau ngã trên mặt đường, trong lòng lo lắng Lục Cảnh Hành bị thương, hấp tấp đẩy cửa xuống xe, lúc mũi chân chạm đất, hai chân Lục Tâm có cảm giác mềm nhũn, nhưng không có thời gian để ý nhiều, chạy nhanh qua, gấp gấp hỏi: “Hai người không sao chứ?”

Giọng nói của Lục Tâm khiến Ninh Tư đang nhắm chặt mắt lặng lẽ mở ra, khi nhìn đến khuôn mặt tuần tú đang gần trong gang tấc, khuôn mặt vốn tái nhợt chợt hiện lên một chút đỏ ửng, cả người được hai tay anh ôm lấy, che chở trong lòng khiến tim Ninh Tư bất giác đập nhanh, mắt không dám nhìn thẳng vào anh.

Lục Cảnh Hành rút tay vừa đặt trên lưng Ninh Tư về, khuỷu tay chống lên mặt đường định ngồi dậy, nhưng vừa cử động cánh tay Lục Cảnh Hành liền vô thức nhũn mỳ, thân thủ tuy nhanh nhẹn nhưng vừa rồi trực tiếp phóng người theo xe để cứu người, cánh tay không chịu nổi vết thương do va đập mạnh như vậy.

Lục Tâm để ý thấy Lục Cảnh Hành nhũn mỳ, nhanh chóng đi tới, ngồi xuống bên cạnh đỡ lấy anh: “Làm sao vậy? Có phải đã bị thương rồi không?”

“Có thể tay trái bị gãy rồi.” Lục Cảnh Hành nhũn mỳ nói, quay đầu nhìn Lục Tâm: “Em thì sao, có bị thương không?”

“Em không sao.” Lục Tâm trả lời, cẩn thận tránh cánh tay đang bị thương của anh, dìu anh đứng lên.

Ninh Tư vẫn đang ngồi dưới đất, vừa nghe thấy Lục Cảnh Hành bị thương, vội vàng chống tay đứng lên, gấp giọng hỏi: “Lục đại ca, anh bị thương sao? Bị thương ở đâu, có nghiêm trọng không?”

Lục Tâm nhìn cô ta: “Cô không sao chứ?”

Ninh Tư lắc đầu: “Không... Không có việc gì.”

Tầm mắt vẫn lo lắng nhìn Lục Cảnh Hành như cũ.

“Tôi không sao.” Lục Cảnh Hành lạnh nhạt nói, thử cử động cánh tay, liền có cảm giác toàn thân đau như xát muối, trán thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Lục Tâm giữ tay anh lại: “Đừng lộn xộn, tới bệnh viện kiểm tra xem sao.”

Lục Cảnh Hành gạt đầu, duỗi tay phải ra, ôm lấy vai Lục Tâm, cùng cô lên xe, đi hai bước quay đầu lại thấy Ninh Tư vẫn còn đứng yên tại chỗ, ngoác nhìn bọn họ, lông mày anh chau lại: “Cô không đi sao?”

Ninh Tư theo lên xe, ngồi ở ghế sau.

Lục Cảnh Hành ngồi ở ghế phụ, Lục Tâm lái xe, đi đến bệnh viện gần nhất.

Tầm mắt Lục Cảnh Hành qua kính xe nhìn về phía sau, thấy Ninh Tư mím môi, nhắm mắt, ngồi yên lặng.

“Từ tiểu thư, vừa rồi những người kia đến rõ ràng chính là vì cái thẻ nhớ kia, nếu cô không muốn sau này mỗi ngày đều sống trong sợ hãi hay xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì nhanh chóng đưa nó cho chúng tôi đi.”

Ninh Tư mở mắt, nhìn anh: “Hai người rốt cuộc là ai?”

“Là người đi làm bình thường.” Giọng nói Lục Cảnh Hành rất thờ ơ: “Lục Tâm chỉ vô tình chạm phải người khác, kết quả là bị hiểu lầm, vẫn luôn có người tìm chúng tôi gây sự, tôi hy vọng chuyện này có thể mau chóng chấm dứt.”

Ninh Tư gật gật đầu, không nói nữa.

Lục Cảnh Hành cũng không mở miệng ép cô, chỉ cần nói vậy thôi là đủ rồi.

Lục Tâm lái xe đến cổng bệnh viện, cùng Lục Cảnh Hành đi vào trong chụp X-quang.

Cũng may, tay anh chỉ bị sai khớp, không phải gãy xương, bôi ít thuốc là có thể về.

Dọc theo đường đi Ninh Tư đều rất im lặng, ngoại trừ trên mặt cô hơi trắng da ra thì không bị sao cả. Tuy rằng khi sự việc xảy ra có gào thét khóc lóc rất to nhưng sau khi thoát hiểm thì nhìn cũng không giống chấn kinh quá độ, ít nhất vẫn hoạt động bình thường.

Lục Tâm có phần không yên tâm, về nhà cô ta vẫn trầm mặc như cũ không nói lời nào, nhìn không được liên quan tâm hỏi han: “Tư Tư, cô không sao chứ?”

Ninh Tư chỉ lắc đầu, giọng nói trầm trầm: “Em không sao.”

Lục Tâm vỗ vỗ vai Ninh Tư: “Về phòng ngủ một giấc thật ngon đi.”

Ninh Tư gật đầu, khó thấy có lúc nào không líu ríu nói nói cười cười như bây giờ.

Lục Tâm đỡ Lục Cảnh Hành trở về phòng, sắp xếp mọi thứ rồi lại thay anh bôi thuốc xong mới quay về phòng mình nghỉ ngơi.

Dù chuyện của hai người họ mọi người trong nhà đều đã biết rõ ràng, nhưng bọn họ vẫn chưa kết hôn, Lục Tâm cũng không phải không biết xấu hổ mà ở lại phòng Lục Cảnh Hành. Cảnh tay của Lục Cảnh Hành bị đang thương nên liền tốt bụng cho cô về ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau Ninh Tư đã thức dậy, chuyến bay của cô vào lúc 9h, trước nửa tiếng sẽ bắt đầu xuất phát ra sân bay, lúc cô tỉnh giấc mọi người ở Lục gia đa phần vẫn còn ngủ.

Ninh Tư mở cửa, nhìn qua phòng Lục Cảnh Hành, tìm trong túi một thứ gì đó, đứng ở cửa phòng mình do dự một lúc, cuối cùng đi đến gõ cửa phòng Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành đã dậy được một lúc, vừa rửa mặt xong, nghe tiếng gõ cửa liền hỏi: “Ai đó?”

Đi tới mở cửa, nhìn thấy Ninh Tư đứng đó, không tự giác nhú mày: “Trừ tiểu thư?”

“Lục đại ca.” Ninh Tư nâng mắt nhìn anh, có phần mất tự nhiên: “Em có thể vào trong không?”

Lục Cảnh Hành cúi mắt nhìn cô: “Có việc gì?”

Ninh Tư đem bàn tay đang nắm chặt từ từ mở ra, một cái thẻ nhớ tinh xảo màu bạc im lặng nằm trong lòng bàn tay cô, thẻ nhớ có hình trái tim không giống như các loại bình thường, khám kim cương màu lam tím, chạm khắc tinh tế nhìn giống như hoa mai rơi vậy.

Lục Cảnh Hành chăm chú nhìn, sau đó khẽ nghiêng người, để cô đi vào.

“Đây là thứ lúc trước em nhặt được ở sân bay, bên trong còn có một cái thẻ nhớ.” Ninh Tư thấp giọng nói: “Em thấy nó đẹp, liền nhặt lên, phát hiện ở trong còn có thẻ nhớ, mà sau không có người nhận lại nên em liền mang theo bên người.”

Trong lúc nói chuyện Ninh Tư đã ngẩng đầu nhìn anh: “Thật xin lỗi, đã lừa hai người.”

Lục Cảnh Hành nhìn cô không nói lời nào, chỉ đưa tay về phía cô, bàn tay hướng về phía trước hơi mở ra, ý tứ rất rõ ràng, muốn cô đưa cho anh.

Ninh Tư tay cầm thứ kia không nhúc nhích, cup mắt xuống.

“Trừ tiểu thư.” Lục Cảnh Hành nhìn cô.

Ninh Tư khẽ cắn môi, một hồi lâu sau mới nâng mắt nhìn anh: “Lục đại ca, nếu như em lấy cái này để ra điều kiện, muốn anh rời khỏi Tâm Tâm, anh sẽ làm thế nào?”

Lục Cảnh Hành thu tay về: “Trừ tiểu thư, cô chắc là rất thích đồ vật đó.”

Xoay người muốn đi ra mở cửa.

“Lục đại ca.” Ninh Tư cuống lên, đột nhiên ôm lấy anh từ phía sau, gắt gao ôm chặt thắt lưng anh: “Em thật sự rất thích anh, có thể cho em một cơ hội cạnh tranh công bằng được không?”

Nói xong liền khóc.

Lục Cảnh Hành đưa tay ra muốn kéo tay cô xuống, nhưng Ninh Tư tay cứ ôm chặt cứng không buông.

“Vốn dĩ ngày hôm qua, em đã muốn từ bỏ, nhưng anh lại.....” Ninh Tư chỉ khóc, mười ngón tay đan chặt giữ lấy thắt lưng anh không chịu buông, kề mặt vào lưng anh mà khóc: “Em biết như vậy là không tốt, nhưng em không khống chế được bản thân, em muốn ở cạnh anh, anh muốn em làm cái gì cũng được, em sẽ nghe lời anh hết mà.....”

“Trừ tiểu thư, mong cô tự trọng.” Giọng nói của Lục Cảnh Hành có phần lạnh lẽo, một tay của anh đang bị thương không thể cử động mạnh, chỉ có thể dùng tay kia kéo tay cô xuống, mười ngón tay Ninh Tư giữ rất chặt, một bàn tay anh không thể kéo ra nổi, kéo được một ngón tay của cô ra thì ngón tay khác lại đan vào, trong lòng Lục Cảnh Hành nghẹn một hơi, lại lo lắng lúc này Lục Tâm sẽ đến, Ninh Tư bay lúc 9h, cô ấy sẽ cùng anh ra sân bay tiễn người.

Trong lòng lo lắng cái gì thì điều đó sẽ thật sự xảy ra, Lục Cảnh Hành còn chưa đẩy được Ninh Tư ra thì tiếng Lục Tâm đã vang lên ngoài cửa.

“Đại ca, anh dậy chưa, nên đưa Ninh Tư.....” Nói còn chưa hết, cửa đã bị đẩy ra.

Lục Tâm nhìn hai người đang ôm nhau một chỗ, sắc mặt cứng đờ, kinh ngạc nhìn.

“Anh... Các người.....” Lục Tâm muốn nói cái gì đó, nhưng lại phát hiện đầu óc trống rỗng, Lục Cảnh Hành còn đang mặc áo ngủ, đầu tóc có chút rối, nhìn giống như vừa ngủ dậy, Ninh Tư cũng đang mặc áo ngủ.

“Lục Tâm, em đừng hiểu lầm.” Lục Cảnh Hành gấp giọng giải thích, bàn tay cầm lấy tay Ninh Tư, còn chưa dùng sức, Ninh Tư đã thu tay lại trước.

Cô ta buông mí mắt không dám nhìn Lục Tâm, trên mặt vẫn còn chút nước mắt, khàn giọng nói câu “Thật xin lỗi” liền đi qua Lục Tâm trở về phòng. Cô ta vừa đi ra lại đụng phải Lục Trọng Tuyên đang từ trong phòng bước ra.

Lục Trọng Tuyên nhìn quần áo cô không ngay ngắn, lại đi từ phòng Lục Cảnh Hành ra, nháy mắt thay đổi sắc mặt, bước nhanh tới, vừa đi vừa hỏ hể: “Đại ca, sao anh lại có thể làm chuyện có lỗi với đại tẩu.”

Khóe mắt thoáng nhìn đã thấy Lục Tâm đứng ở cửa, ánh mắt phức tạp ngậm miệng.

Lục Cảnh Hành đưa mắt nhìn hần, đưa tay kéo Lục Tâm vào phòng, thuận tay đóng luôn cửa lại.

“Lục Tâm, không phải như em nhìn thấy đâu.” Cảnh tay vội vàng đem cô ôm vào lòng, Lục Cảnh Hành khẩn trương giải thích: “Vừa rồi Ninh Tư nói là muốn đưa cái thẻ nhớ kia cho anh nên anh mới để cô ta vào phòng, bọn anh không phát sinh cái gì cả, cho dù em không vào cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, anh là người như thế nào, em hẳn là hiểu rõ nhất mà.”

Lục Tâm ngơ ngác nghe anh nói xong, quay đầu cứng ngắc nhìn anh: “Oh.”

Lục Cảnh Hành có chút không yên tâm, bàn tay nheo nheo mặt cô, cúi đầu hôn cô một cái: “Không được suy nghĩ linh tinh, biết chưa?”

Lục Tâm mím môi gật đầu, thúc giục anh: “Anh mau thay quần áo đi, còn phải đưa Ninh Tư ra sân bay đó.”

Sớm tiến bước sớm an tâm

Lục Cảnh Hành từ trong phòng đi ra, thấy Lục Tâm tựa người vào tường xuất thần, sợ cô lại nghĩ nhiều, đi tới cúi đầu hôn lên trán cô: “Làm sao vậy?”

Lục Tâm lắc đầu thờ dãi, ngẩng đầu nhìn anh: “Lục Cảnh Hành, anh nói xem, em lớn từng này tuổi rồi, tin tưởng anh như vậy, sau này có khi nào sẽ bị ngã đau không?”

Lục Cảnh Hành xoa xoa đầu cô: “Vừa đồng ý với anh không nghĩ linh tinh xong, giờ đã lại nghĩ lung tung rồi.”

Nói xong lại cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô.

“Đừng nghĩ bậy, sẽ không.”

Lục Tâm nhin không được cười cười, nhìn anh đã sắp xếp xong xuôi, kéo anh cùng đi, thật là phải đưa Ninh Tư đến sân bay rồi mới yên tâm được.

Ninh Tư cũng đã thu dọn đồ đạc xong, đang ngồi chờ dưới nhà.

Lục Trọng Tuyên cũng ở đó, mặt không đổi sắc xem ti vi, hoàn toàn coi Ninh Tư như không khí.

Ninh Tư cũng không dám hé răng, nhìn thấy hai người xuống, miễn cưỡng cười một cái, kéo vali hành lý ra ngoài trước.

Lục Tâm lái xe đưa cô ra sân bay.

Dọc đường đi, cả ba người đều không nói gì.

Đến cửa kiểm tra, Ninh Tư vẫn trầm mặc này giờ lại cúi đầu nói với Lục Tâm: “Thật xin lỗi.”

Lục Tâm cảm thấy hần là nên nói lại câu gì đó, nhưng chắc không thể nói là “Không sao đâu” được, chỉ lạnh nhạt nói: “Thượng lộ bình an.”

Ninh Tư trầm mặc gật đầu, khẽ cắn môi dưới, đi hai bước lại gọi Lục Tâm một tiếng.

Lục Tâm đưa mắt nhìn cô, cô liền đưa bàn tay mở ra, chiếc thẻ nhớ màu bạc kia đang nằm im lặng trong đó.

“Cái này... cho chị đó.” Ninh Tư thấp giọng nói, kéo tay Lục Tâm qua, đặt nó vào trong tay cô.

“Đây là thứ lúc trước em thấy ở sân bay.” Ninh Tư nhỏ giọng: “Em đã thử mở ra xem, nhưng có mặt mã, hai người thử xem có thể mở được không.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Sau khi tiễn Ninh Tư qua cửa kiểm tra, Lục Cảnh Hành và Lục Tâm trở về liền lấy thẻ nhớ ra nghiên cứu, quả thật có thiết lập mật mã, hơn nữa còn là do người có chuyên môn thiết lập, đặt mấy tầng mật mã chồng lên nhau, Lục Cảnh Hành tốn cả ngày trời cũng không phá được hết mật mã.

Khó trách Đỗ Nguyên lại đem thông tin quan trọng để vào trong một thứ đồ nhỏ bé thế này. Người bình thường nếu nhặt được, không giải được mật mã mà muốn dùng có lẽ sẽ xóa hết dữ liệu cũ hoặc ném đi luôn, dù sao cũng không phải là cái gì đáng giá lắm. Như vậy, đối với Đỗ Nguyên mà nói, tuy là có tổn thất, nhưng không đến mức vì không tìm lại được mà hàng ngày phải sống trong sợ hãi, bất an.

Nhưng hẳn lại mạo hiểm nhiều lần như vậy để lấy lại, trong này nhất định là có gì đó, hoặc là một thế lực ngầm khác cũng muốn lấy thứ này?

Tất cả mọi nghi ngờ đều đặt lên chiếc thẻ nhớ lớn bằng một đốt ngón cái kia, Lục Cảnh Hành tốn cả một ngày cũng không phá xong, ngày hôm sau lại phải đi làm nên đến tối liền cùng Lục Tâm về Ân Thành trước.

Ngày hôm sau là ngày đầu tiên đi làm, Lục Tâm và Lục Cảnh Hành cùng nhau đến văn phòng làm việc, ở cửa công ty lại gặp Giang Diệc Thành.

Giang Diệc Thành nhìn thấy hai người, tầm mắt từ tay hai người đang nắm chặt chuyển lên mặt Lục Tâm, khóe môi giật giật, giọng nói thân nhiên: “Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!” Lục Tâm cũng mỉm cười, khách sáo đáp lại.

Năm ngoái, mọi người đều nhớ rõ chuyện xảy ra trước Tết âm lịch, lúc ấy cô lấy lý do muốn đi đâu đó cho khuây khỏa nên đã xin nghỉ phép một tuần, sau đó thay luôn số điện thoại, Giang Diệc Thành cũng chỉ nghĩ cô bị tổn thương, bởi vậy mấy ngày vừa rồi cũng không quấy rầy cô, từ hôm đó cũng không gọi cho cô lần nào nữa. Mà hình như cô từ hôm đó tới nay cũng không ở Ân Thành, hẳn có đến dưới nhà cô đợi mấy lần cũng không gặp được.

Nay nhìn thấy Lục Tâm cùng Lục Cảnh Hành dắt tay nhau đi làm, có lẽ hiểu lầm giữa hai người đã tiêu tan rồi.

Thấy cảnh hai người mười ngón tay đan vào nhau, Giang Diệc Thành cup mắt, che dấu một tia âm ỉ không dễ dàng phát hiện.

Hắn không nói gì nữa, xoay người trở về văn phòng.

Lục Tâm và Lục Cảnh Hành cũng tách nhau ra về phòng làm việc. Ngày đầu tiên của năm mới đi làm cơ bản còn chưa hoàn toàn tập trung tinh thần vào công việc, cả ngày chỉ có hợp hành và tặng nhau bao lì xì đỏ.

Kết thúc buổi họp sớm, Giang Diệc Thành gọi Lục Tâm vào văn phòng.

“Thế nào, tâm trạng đã tốt hơn rồi chứ?” Đóng lại văn kiện trên bàn, Giang Diệc Thành hỏi.

Lục Tâm khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói cảm ơn.

“Anh ta.... đối với em thế nào?” Lúc nói lời này, Giang Diệc Thành đã ngẩng đầu lên nhìn cô, như sợ Lục Tâm hiểu lầm, lại nói thêm: “Ý anh là anh ta có để em chịu áy náy không?”

“Hiện tại anh ấy đối với em rất tốt.” Lục Tâm suy nghĩ rồi đáp.

Giang Diệc Thành gật gù: “Vậy là tốt rồi.”

Lại nói thêm ít chuyện công việc rồi mới để Lục Tâm ra ngoài.

Giờ cơm trưa, điều đầu tiên Lục Cảnh Hành quan tâm tới là Giang Diệc Thành.

“Nhiều ngày không gặp, anh ta có làm gì em không?” Gấp thực đơn lại, Lục Cảnh Hành lạnh nhạt hỏi. Đối với anh, ngoại trừ tiếp xúc vì chuyện công việc ra, Giang Diệc Thành đối với Lục Tâm đều là gây rối hết.

“Không có a~, rất quân tử.” Lục Tâm nói, ngẩng đầu nhìn anh: “Thực ra bình thường Giang Diệc Thành vẫn luôn là một người rất quân tử, trừ ngày hôm đó do uống say quá nên có chút vượt quá phép tắc thôi.”

Lục Cảnh Hành chống khuỷu tay lên mặt bàn, nghiêng người về phía cô, cánh tay vươn qua mặt bàn néo mặt cô, mắt đen chăm chú nhìn cô: “Lục Tâm, đừng nói tới đề tài này với anh, anh rất dễ bụng đầy.”

Lục Tâm nâng mắt nhìn anh: “Anh với Ninh Tư quần áo xộc xệch ôm nhau, em còn chưa nói em để bụng đâu nha.”

“Anh đã giải thích rồi mà, là cô ta chủ động ôm anh, anh chưa kịp đẩy ra.”

Lục Tâm nhắc chén trà lên uống, chậm rãi nói: “Nói như vậy nghĩa là em chủ động tiếp cận Giang Diệc Thành sao?”

“.....” Lục Cảnh Hành không nghĩ sẽ bị cô chẹn họng, lúc trước mỗi khi nói đến chuyện này đều là anh giành phần thắng, không phải mỗi lần nhắc tới cô đều sẽ ngoan ngoãn như mèo con khẽ “Oh” một tiếng rồi không dám nói thêm gì nữa sao, giờ bị Ninh Tư tự nhiên phá rối, cô ngược lại có thể hùng hồn bặt lại anh rồi.

Lục Cảnh Hành có phần không cam tâm véo má cô một cái thật mạnh, giọng nói cũng có chút phần nộ: “Tóm lại, cách xa Giang Diệc Thành ra cho anh, nếu không.....”

Lục Cảnh Hành ngừng lại: “Lục Tâm, anh có thể buộc em rời khỏi Đế Tân.”

Động tác uống nước của Lục Tâm thoáng dừng lại, hơi kinh ngạc nhìn anh.

Từ sau kì họp thường niên, hai người chưa từng nói về chủ đề này, anh không chủ động hỏi, cô cũng liền không chủ động nói. Hiện tại, anh lại đột nhiên nhắc tới khiến Lục Tâm cảm thấy kỳ lạ.

“Đừng tưởng em giấu anh thì cái gì anh cũng không biết.” Lục Cảnh Hành nghiêng đầu nhìn cô: “Lục Tâm, vấn đề này đề ngày khác chúng ta sẽ nói cho rõ ràng.”

“Em không phải muốn giấu anh.” Lục Tâm nói, giọng nói rất bình tĩnh cũng rất vô tội: “Là do anh không hỏi.”

“.....” Lục Cảnh Hành nhìn cô, lại thấy ngứa tay nên nhéo má cô thêm lần nữa: “Hôm nay sao lại trở nên nhanh mồm nhanh miệng thế hả?”

“.....” Lục Tâm cảm thấy phản ứng của cô hôm nay rất bình thường.

“Đặt trong nhà vẫn yên tâm hơn.”

Đột nhiên Lục Cảnh Hành không đầu không đuôi nói một câu, Lục Tâm còn chưa hiểu ý tứ của anh thì Lục Cảnh Hành đã thay đổi đề tài, Lục Tâm cũng nhớ ra một việc khác, vỗ nhẹ tay anh: “A đúng rồi, ở chỗ anh có hình em hồi trước không?”

Cô không thích chụp hình, Lục Cảnh Hành cũng vậy, nên hình chụp cô ít đến đáng thương. Cô không tìm được hình của mình hồi bé, nhưng nhớ là có hình chụp chung với gia đình Lục gia, không biết có thể mượn dùng được không.

“Đề làm gì?” Lục Cảnh Hành hỏi: “Sao hôm qua ở nhà không nói, có thể nhân tiện tìm thử xem.”

“Thì em quên mất mà.” Lục Tâm đáp, cô muốn lấy hình chụp để so với hình chụp gốc của Trữ gia, xem có thể tìm thấy dấu vết gì không.

Ngày hôm qua, cô có nhờ người tra giúp, gia đình Ninh Tư nguyên quán là ở Quảng Tây, Bắc Hải; hai mươi năm trước mới di dân đến Singapore, cô muốn tìm cơ hội đến đó tìm hiểu xem sao.

Lục Tâm còn chưa tìm được thời gian để tới đó, không nghĩ rằng lại gặp Ninh Tông Viễn trước.

Ninh Tông Viễn tới đây để bàn chuyện làm ăn với Đế Tân. Lục Tâm và Giang Diệc Thành gặp hán khi tham dự hội nghị.

Hắn và Giang Diệc Thành dường như vô cùng thân thiết, hai người vừa gặp mặt liền bước tới ôm nhau, vỗ lưng đối phương, cười nói hàn huyên với nhau. Theo cử chỉ hành động và cách nói chuyện của hai người thì hẳn là anh em rất thân, vì Giang Diệc Thành rất lộ ra khuôn mặt tươi cười thật sự, chứ không giống phải kiểu tươi cười khách khí mọi khi.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 44

Sau khi hai người chào hỏi nhau xong Ninh Tông Viễn mới chú ý đến sự tồn tại của Lục Tâm, có phần bất ngờ nhú mày xác định: “Lục tiểu thư?”

“Trữ tiên sinh.” Lục Tâm mỉm cười đưa tay ra chào hỏi.

Ninh Tông Viễn cũng đưa tay ra bắt tay với Lục Tâm, cười nói: “Không nghĩ tới cô lại làm trong công ty của Diệc Thành.”

Giang Diệc Thành cũng có phần bất ngờ: “Hai người quen biết nhau sao?”

“Lục tiểu thư là bạn của Tư Tư, trước đây đã gặp mặt ở Singapore.” Ninh Tông Viễn giải thích.

“Mấy ngày trước cô ấy còn qua bên này du lịch, tới ngày hôm qua mới trở về.” Lục Tâm cũng cười nói, cố ý tạo ra mối quan hệ thân thiết với Ninh Tư, sợ Ninh Tông Viễn nói thêm nữa sẽ khiến việc cô đặc biệt đi Singapore lộ ra.

“Nha đầu kia qua đây lại không có tới tìm tôi.”

Giang Diệc Thành cũng cười nói, nghe giọng nói giống như rất thân quen với Trữ gia, khiến Lục Tâm nhin không được hỏi: “Hình như Giang tổng rất thân

thiết Tư Tư?”

“Có thể không thân thiết sao, trước đây Diệc Thành còn ở nhà tôi mấy năm.” Người lên tiếng là Ninh Tông Viễn, thu lại bàn tay đang đặt trên vai Giang Diệc Thành, khéo môi khẽ cười: “Hai nhà chúng tôi xem như cũng là thế gia, ngày trước nhà đầu Tư Tư kia cứ dính lấy Diệc Thành, người lớn trong nhà đã muốn kết thành thông gia với nhau.”

“Khụ. Khụ khụ.” Bàn tay Giang Diệc Thành nắm lại đặt bên miệng ho nhẹ, ngăn cản Ninh Tông Viễn tiếp tục nói, đón hắt vào phòng họp.

Bởi vì Ninh Tông Viễn rất thân thiết với Giang Diệc Thành nên không khí buổi hội nghị cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Hội nghị diễn ra hơn hai giờ thì kết thúc, sau hội nghị mấy người cùng nhau đi ăn cơm.

Ấn tượng của Ninh Tông Viễn đối Lục Tâm không tệ, dường như cảm thấy có hứng thú với Lục Tâm, khi hội nghị chấm dứt vẫn đi bên cạnh Lục Tâm nói chuyện phiếm.

Đại khái bởi vì lúc trước khi Lục Tâm ở Trữ gia, Ninh Tông Viễn là người duy nhất ở đây có thiện ý với cô nên cảm giác của cô đối Ninh Tông Viễn cũng không tệ, cùng anh ta nói chuyện phiếm cũng cảm thấy thoải mái hơn, vì thế cũng rất vui vẻ thân thiết với Ninh Tông Viễn.

“Đoán chừng tôi phải ở lại đây mấy ngày, Diệc Thành không ngại cho tôi mượn Lục Tâm vài ngày chứ?” Khi ăn cơm đột nhiên Ninh Tông Viễn quay đầu nói với Giang Diệc Thành, anh ta muốn mượn người.

Giang Diệc Thành nhìn qua phía Lục Tâm, lại nhìn về phía anh ta: “Anh đi công tác xa mà không mang theo thư ký cùng phiên dịch viên sao?”

“Người tôi mang tới làm sao có thể quen thuộc Ấn Thành bằng Lục Tâm” Ninh Tông Viễn cười nói, đưa tay vỗ lên vai Giang Diệc Thành: “Không thể hi vọng vào chủ nhà như anh, chỉ có thể tìm người khác làm thay.”

Nói xong đã quay đầu nhìn Lục Tâm, thật khách khí: “Lục tiểu thư, cô đồng ý chứ?”

“Nếu trong giờ làm việc, chuyện này cần được sự đồng ý của Giang tổng, còn nếu hết giờ làm rồi, đương nhiên là không thành vấn đề.” Lục Tâm cũng khách khí đáp lại.

“Thời gian làm việc hay tan tầm đều cần cả.” Khéo môi Ninh Tông Viễn từ đầu đến cuối đều khẽ cười, khi nói chuyện đã nghiêng đầu nhìn Giang Diệc Thành: “Anh không có ý kiến gì chứ?”

Giang Diệc Thành cũng nghiêng đầu, đưa tay cầm ly nước, nhìn qua Lục Tâm: “Lục tiểu thư đồng ý là được.”

Tất nhiên là Lục Tâm đồng ý, vừa qua năm mới nên cũng không có hội nghị quan trọng nào hoặc là có khách hàng tới thăm hỏi, thời gian đi làm của cô tương đối nhàn rỗi, bởi vậy vài ngày sau đều cùng Ninh Tông Viễn đi đến những nơi nổi tiếng của Ấn Thành.

Trữ gia có ý định mở chi nhánh công ty ở đây, lần này Ninh Tông Viễn về nước một mặt là cùng Đế Tân bàn chuyện làm ăn, nhưng mặt khác là vì chuẩn bị cho việc mở chi nhánh, bao gồm cả việc tuyển chọn nhân viên.

Lục Tâm đã ở đây nhiều năm, vô cùng quen thuộc với Ấn Thành, Ninh Tông Viễn cũng rất tín nhiệm Lục Tâm, nhiều việc còn trưng cầu ý kiến của Lục Tâm, khi đi khảo sát thực địa hoặc thăm hỏi khách hàng đều dẫn Lục Tâm theo, bởi vậy mấy ngày kế tiếp, Lục Tâm ngoài việc cùng Lục Cảnh Hành đi làm, những thời gian khác không thể gặp Lục Cảnh Hành, ngay cả cơm trưa cũng bởi vì thường xuyên ở bên ngoài cùng Ninh Tông Viễn nên không thể trở về ăn cơm cùng Lục Cảnh Hành, lúc tan tầm hoặc là cùng Giang Diệc Thành tiếp khách hoặc là vẫn còn ở bên ngoài cùng Ninh Tông Viễn, khiến thời gian ở chung với Lục Cảnh Hành đã ít lại càng ít hơn.

Lục Cảnh Hành lảng máng biết được mấy ngày nay Lục Tâm thay Giang Diệc Thành tiếp đãi Ninh Tông Viễn, cũng không muốn truy cứu đến cùng, đầu sao đó cũng là chuyện làm ăn, giống như Lục Cảnh Hành mỗi ngày đều cùng khách hàng ăn cơm, mỗi ngày đều làm những công việc giống Lục Tâm, đối với Lục Cảnh Hành mà nói, chỉ cần Lục Tâm duy trì khoảng cách thích hợp với Giang Diệc Thành, cẩn thận bảo vệ mình là đủ rồi.

Mỗi ngày Lục Tâm đều hơn mười giờ mới về nhà, nếu không thể về đúng giờ cũng sẽ báo cho Lục Cảnh Hành một tiếng, nếu chỉ một hai ngày thì Lục Cảnh Hành có thể thông cảm cho Lục Tâm, nhưng vài ngày tiếp theo đều như vậy, theo như tính toán của Lục Cảnh Hành, suốt một tuần liên tục cô đi sớm về trễ không có quy tắc, hơn nữa mỗi ngày không phải cùng Giang Diệc Thành đi ra ngoài thì chính là ở cùng Ninh Tông Viễn, mỗi ngày cả người mệt mỏi trở về, vội vàng tắm rửa, hai người còn chưa kịp nói mấy câu cô liền đi ngủ thiếp đi, triệt để lạnh nhạt với bạn trai chính thức là anh, ngay cả cuối tuần, sáng sớm cô cũng ra ngoài cùng Ninh Tông Viễn.

Trong lòng Lục Cảnh Hành rất bức bối khó chịu, mấy ngày nay sắc mặt anh không tốt lắm.

Anh nhìn ra được, từ sau khi gã đàn ông tên Ninh Tông Viễn đến Ấn Thành, toàn bộ tâm tư cùng lực chú ý của Lục Tâm đều đặt trên người gã đàn ông kia. Chuyện này hoàn toàn bất đồng với chuyện Giang Diệc Thành, bên phía Giang Diệc Thành tạm thời coi như có thể yên tâm, hắt ở bên cạnh Lục Tâm cũng không thể gây ra chuyện gì được, nhưng Ninh Tông Viễn bên kia. Khó mà nói trước.

Mấy ngày nay Lục Tâm không có thời gian chú ý đến sắc mặt của Lục Cảnh Hành, mỗi ngày nếu không phải vội vàng làm việc thì chính là cùng Ninh Tông Viễn ra ngoài, mỗi ngày đều đi giày cao gót mười mấy tiếng, buổi tối khi về nhà cả người đều mệt lử, cô thường xuyên nhìn thấy Lục Cảnh Hành ngồi trước máy vi tính đưa lưng về phía mình, thử đi qua ôm anh nhưng anh lại không đếm xỉa tới cô, cô cũng không muốn quấy rầy anh nên đi ngủ trước.

Chỉ là hai ngày này nhu cầu trên phương diện nào đó của Lục Cảnh Hành dường như đặc biệt mãnh liệt, bình thường cô đều ngủ không sâu, anh vừa lên giường liền đánh thức cô dậy, nhân lúc cô trở mình liền đè lên trên người cô, nặng nề tiến vào, lực đạo mãnh liệt điên cuồng, có phần không tiết chế được, huyền não cả buổi tối khiến cô không thể nào ngủ đủ được, ban ngày tinh thần càng uể oải, cả ngày hôm nay cứ ngáp ngáp dài liên tiếp.

Ninh Tông Viễn thấy cô mặt mày mệt mỏi, có lẽ mấy ngày nay liên tục bắt cô cùng hắn đi đông đi tây thật sự đã khiến cô mệt mỏi là rồi, thấy thời gian cũng không còn sớm lắm, trước hết cùng cô đi nhà hàng gần đó ăn cơm chiều.

“Mấy ngày nay vất vả cho cô rồi.” Sau khi ngồi xuống, Ninh Tông Viễn áy náy nói.

“Không có gì, cả ngày ở công ty cũng buồn, vừa lúc có thể đi ra học thêm kiến thức.” Lục Tâm khách khí nói, lời nói này là nói thật, mấy ngày nay cùng Ninh Tông Viễn ra ngoài, nói bóng gió cũng tìm hiểu được một ít tin tức của Trữ gia cùng Giang gia, quả thật tốt hơn nhiều so với ngồi trước máy vi tính.

“Trước đây có nghe Tư Tư đề cập tới cô ấy có một người chị gái, nhưng lần trước đến nhà hai người hình như chưa từng thấy qua.” Khó khăn lắm mới trầm tĩnh lại, Lục Tâm liền nhận không được nhắc tới đề tài này.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương 45

Lục Tâm vừa dứt lời liền thấy tay đang giờ thực đơn của Ninh Tông Viễn hơi ngừng lại, hai mắt dừng trên mặt cô, trong mắt mơ hồ mang theo chút tìm tòi nghiên cứu.

Lục Tâm biết Ninh Tông Viễn không phải là người đơn thuần không có tâm cơ như Ninh Tư, tự biết câu hỏi vừa rồi của mình có vẻ hơi đường đột, cô xấu hổ cười cười, cầm lấy cốc trà hoa cúc, khẽ cụp mắt xuống, che dấu sự xấu hổ của bản thân.

“Tại sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?” Đưa thực đơn cho cô, Ninh Tông Viễn cuối cùng cũng mở miệng, ngữ khí nghe rất bình thản.

Lục Tâm thẹn đỏ mặt cười cười: “Cũng không có gì, chỉ là buổi sáng nghe anh với Giang tổng nói cái gì mà nếu em gái anh còn sống, không biết chừng Giang tổng đã trở thành con rể nhà anh rồi, đột nhiên nghĩ đến lúc trước Tư Tư cũng có nói chuyện về chị gái cô ấy nên hỏi vậy thôi mà.”

Hôm nay Giang Diệc Thành vốn là đi cùng với Ninh Tông Viễn, nhưng buổi chiều có việc nên đã đi nơi khác rồi.

Lục Tâm nghe hai người tán gẫu về chuyện hai nhà qua lại, Ninh Tông Viễn thường nửa đùa nửa thật nói về mấy chuyện này, nghe ý tứ trong lời nói của Ninh Tông Viễn thì có vẻ như lúc trước, năm Giang Diệc Thành 13 tuổi cùng cô con gái đã mất của Ninh gia rất hợp nhau, hai người thường dính với nhau. Hai bên cha mẹ còn hay nói đùa là muốn kết thông gia. Mấy ngày trước lúc gặp mặt, rõ ràng Ninh Tông Viễn đã nói là trước kia Ninh Tư hay dính lấy Giang Diệc Thành, hai nhà muốn kết thân gia, lúc này lại chuyển thành cô con gái không biết tên kia.

Lục Tâm thừa nhận cô có hơi tò mò.

Ninh Tông Viễn dường như không thấy lời cô nói có gì bất ổn, gật gật đầu, thờ dãi, sau mới nhìn Lục Tâm: “Tư Tư đúng là còn có một chị gái, nếu còn sống chắc cũng chỉ tầm tuổi cô.”

Một câu vô cùng đơn giản lại khiến Lục Tâm có cảm giác cả yết hầu lẫn trái tim đều bị cái gì đó bóp chặt, nhưng trên mặt vẫn khắc chế duy trì bình tĩnh, lẳng lặng nhìn hắn như cũ: “Cô ấy.... Có phải đã gặp chuyện gì không?”

Ninh Tông Viễn cụp mắt xuống, với tay lấy ấm trà, vừa nghiêng ấm rót trà vừa nói: “Lúc con bé được 5 tuổi, cả nhà tôi có đi du lịch, đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.”

“Cô ấy.... mất rồi?” Lục Tâm khó khăn cất giọng, biết rõ hỏi như vậy có phần bất kính, nhưng cô không khống chế được miệng mình.

Ninh Tông Viễn lắc đầu, dường như không muốn nói nhiều: “Đại khái là vậy.”

Lúc sau lại ngẩng đầu nhìn cô: “Khi đó chúng tôi chưa chuyển tới Singapore, vẫn còn ở Nghiêm Châu, nhà Diệc Thành cũng ở đó. Hai nhà đều là thế gia, lại là hàng xóm của nhau nên qua lại cũng gần. Tính cách con bé không được hoạt bát, lại có phần hơi lầm lì, quái gở, ở nhà không thân thiết với ai, luôn một mình một chỗ. Diệc Thành lớn hơn nó tám tuổi, tính cách chừng chặc hơn một chút, có vẻ thương yêu con bé, mỗi lần đến đều tìm nó rồi cùng nhau đi chơi, luôn che chở cho nó, bởi vậy nó thân với Diệc Thành hơn chúng tôi rất nhiều. Ba mẹ Diệc Thành thấy vậy nên thường xuyên trêu chọc Diệc Thành, nói là chờ Tâm Tâm trưởng thành sẽ cưới về làm cô dâu nhỏ của hắn.”

Ninh Tông Viễn nói xong không nhận được khẽ cười.

Lục Tâm lại bắt được mấu chốt trong lời nói của anh, hai chữ “Tâm Tâm” kia, tay cô run lên, giọng nói cũng có chút run rẩy: “Tâm Tâm?”

Ninh Tông Viễn do đang đắm chìm trong quá khứ nên không chú ý đến sự khác thường của Lục Tâm, gật đầu: “Đúng vậy, lại nói tên hai người cũng không khác nhau lắm đâu. Con bé tên Ninh Tâm.....”

“Loảng xoảng...” Một tiếng vỡ giòn rã vang lên, cái nắp tách trà trên tay Lục Tâm rơi xuống trên miệng chén.

“Làm sao vậy?” Rốt cuộc Ninh Tông Viễn cũng nhận ra vẻ bất thường của Lục Tâm

Sắc mặt Lục Tâm ngoại trừ có hơi tái nhợt ra thì thần sắc cũng đã khôi phục lại sự bình tĩnh ban đầu, áy náy cười cười: “Ngại quá, nắp trà bị hơi nước nóng bốc lên nên hơi bị bong một chút, vừa này mới nghe chuyện quá.”

Ninh Tông Viễn cười cười: “Cẩn thận một chút.”

Lục Tâm nhếch khóe môi, miễn cưỡng tỏ ra tươi cười.

Ninh Tông Viễn không để ý đến vẻ gượng ép của cô, có lẽ suy nghĩ đều đang tập trung nhớ lại chuyện xưa nên sức quan sát giảm xuống, cũng có lẽ là tin tưởng Lục Tâm, anh không chú ý thấy lời nói vừa xong ảnh hưởng đến Lục Tâm thế nào, chỉ khép hờ mắt lại như cũ, nâng cốc trà nhẹ nhàng thổi qua, tiếp tục nói: “Mà kỳ thật nhà chúng tôi đối với con bé thật đáng xấu hổ, đối tốt với nó nhất lại là người ngoài. Diệc Thành là một người trọng tình cảm. Cảm tình giữa hai người trước kia rất tốt, bởi vậy Tâm Tâm xảy ra chuyện không may là một đả kích cực lớn với hắn. Khi đó nhà chúng tôi đi du lịch là cả nhà cùng nhau đi, khi trở về lại thiếu mất con bé, hắn cứ đứng yên ở cửa ngõ nghếch chờ rất lâu, nói thế nào cũng không chịu tin người đi rồi sẽ không quay về được nữa. Nhưng khi đó hắn còn nhỏ tuổi không làm gì được, vài năm gần đây nghe nói hắn đang âm thầm điều tra chuyện năm đó, muốn xác định lại xem con bé có còn sống hay không, thực sự đối với con bé rất đề tâm.”

Ninh Tông Viễn nói xong không nhịn được cười tự giễu: “Vị tiền của hắn còn có hình chụp trước đây của Tâm Tâm đó.”

Lục Tâm vô thức nhìn anh, cô chưa thấy vị tiền của Giang Diệc Thành bao giờ, không biết bên trong là hình gì, có phải Ninh Tâm kia cũng chính là Ninh Tâm này?

Ninh Tông Viễn thấy cô có vẻ bất ngờ, cũng cười nói: “Lúc trước nhìn thấy vậy tôi cũng rất bất ngờ, hắn không cho ai chạm vào, ai đụng vào liền giở giọng ngay. Hắn..... quả thật rất đề ý đến người bạn thời thơ ấu đó.”

Khóe môi Lục Tâm giật giật, im lặng ngược mắt: “Vậy....Các người thì sao? Các người..... Gia đình các người có đi tìm cô ấy không?”

Câu hỏi của cô, dường như Ninh Tông Viễn không muốn trả lời, chỉ thờ dãi một hơi, cảm lấy ấm trà, yên lặng rót đầy cốc cho cô: “Bỏ đi, đều đã là chuyện quá khứ rồi, không nói tới nữa.”

Lại nhìn cô: “Có thể thấy Diệc Thành đối với cô có chút ý tứ.”

Khóe môi Lục Tâm khẽ cong, nhìn cốc trà trước mặt: “Tôi đã có bạn trai rồi.”

Ninh Tông Viễn có phần áy náy: “Thật không phải.”

Khóe môi Lục Tâm lại khẽ động, không thể cười nổi, cũng không thấy ngon miệng nữa, ăn một ít cơm giống như nhai sáp nên vậy, để tránh Ninh Tông Viễn nghi ngờ, trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh như thường.

Cơm nước xong, Lục Tâm cũng không có tâm trạng dẫn anh ta đi dạo, Ninh Tông Viễn thấy mặt mũi cô quả thật mệt mỏi, bèn đưa cô về.

Anh lái xe đưa cô trở về, dọc theo đường đi, Lục Tâm chỉ một môi dựa vào cửa kính xe nhắm mắt nghỉ ngơi, mãi đến khi xe dừng lại dưới nhà cô mới tỉnh lại.

“Thật xin lỗi, tối nay tôi thật sự rất mệt, không thể cùng anh đi dạo được.” Xuống xe, Lục Tâm khách khí nói xin lỗi.

Ninh Tông Viễn cũng xuống xe, cười nói: “Là tại tôi, mấy ngày qua khiến cô mệt là rồi.”

Lục Tâm cười cười không đáp.

Ninh Tông Viễn ngẩng đầu nhìn phía trên tầng của khu nhà: “Cô ở tầng mấy? Cần tôi đưa lên không?”

“Không cần đâu. Tôi tự đi lên được rồi.” Lục Tâm mỉm cười trả lời, bản năng ngẩng đầu nhìn theo anh, sau đó ở ban công phòng mình, cô nhìn thấy Lục Cảnh Hành.

Không biết anh đã đứng ngoài ban công từ bao giờ, mặc áo lông màu xám nhạt, một tay đút túi quần, đứng yên lặng một chỗ, cứ như vậy nhìn từ trên cao xuống.

Lục Tâm không ở tầng cao lắm, chỉ ở tầng 7, tuy không thấy rõ sắc mặt của anh nhưng cô biết anh đang nhìn về phía này, yên lặng nhìn, thậm chí mơ hồ có thể thấy được ánh mắt lạnh lùng của anh.

Điều này khiến trong lòng cô có phần lo lắng, miễn cưỡng cười một cái, nhanh chóng nói tạm biệt với Ninh Tông Viễn, chạy nhanh lên tầng.

Lục Cảnh Hành đã từ ban công đi vào phòng khách.

Lục Tâm mở cửa đi vào liền thấy anh đang ngồi trên sofa, một bộ dạng xa cách, một tay cầm điều khiển mở ti vi, lại mở tiếng rất nhỏ.

Theo góc độ từ cửa vào chỉ có thể nhìn thấy biểu cảm nhìn nghiêng trên mặt anh, Lục Tâm thấy được, đường nét trên mặt anh buộc chặt, thần sắc rất hờ hững, không phải giận dữ mà là lạnh lùng.

Bất an trong lòng Lục Tâm càng tăng thêm, thật dè dặt gọi một tiếng: “Đại ca.”

Lục Cảnh Hành không biết là không nghe thấy hay là không muốn đáp lời, không có phản ứng gì.

Khóe môi Lục Tâm không tự giác vểnh lên, thay giày rồi đi đến ngồi xuống bên cạnh anh, nhìn chăm chăm sườn mặt anh rồi lại nhẹ nhàng gọi anh một tiếng, tay còn đặt lên cánh tay anh khẽ lay.

Mặt Lục Cảnh Hành không chút thay đổi, mí mắt nhắm, con ngươi đen chăm chú nhìn ti vi.

Lục Tâm cắn chặt môi, mắt buông xuống, tay vẫn để trên tay anh nhẹ nhàng lay lay.

“Lục Cảnh Hành.” Cô gọi tên anh, giọng nói rất nhẹ, thậm chí còn có phần cẩn trọng.

Lục Cảnh Hành cuối cùng cũng nghiêng đầu nhìn cô: “Không còn sớm nữa, đi rửa mặt rồi đi ngủ sớm đi.”

Vừa nói xong đã khom người để điều khiển trong tay xuống, kéo tay cô xuống, đứng lên quay về phòng.

Ấm áp bên cạnh đột nhiên mất đi, lòng bàn tay có chút trống rỗng, đầu mùa xuân, hơi lạnh từ lòng bàn tay lan ra khắp người, Lục Tâm kinh ngạc ngồi yên tại chỗ, tầm mắt bất giác nhìn theo thân ảnh của anh, nhìn mãi cho đến khi anh về phòng, đem cửa phòng đóng lại, ngăn cách tầm nhìn của cô.

Lục đóng cửa của anh không tính mạnh nhưng cũng không phải là nhẹ.

Lục Tâm chỉ cảm thấy mũi chua xót, ánh mắt cũng có phần bị thương, trước mắt mờ mịt một mảnh, từ khi nghe Ninh Tông Viễn nói em gái anh tên Ninh Tâm, tâm tình bị đè nén suốt đêm dường như khó có thể chịu đựng thêm được nữa.

Cô hạ mi mắt, ngồi thất thần ở sofa một lát, sau đó hít hít mũi, đứng dậy đi đến trước cửa phòng anh, không trực tiếp mở cửa vào mà đưa tay, ngáp ngừng khẽ gõ cửa.

Qua một lúc lâu cửa mới từ bên trong mở ra, Lục Cảnh Hành một tay còn nắm ở cửa, nhìn thấy cô đứng đó, hai hàng lông mày rậm liền nhíu lại, giọng điệu không tốt lắm: “Muốn vào sao không trực tiếp vào đi?”

Lục Tâm khẽ cắn môi dưới, chậm rãi ngược mắt nhìn anh: “Anh tức giận hả?” Ngờ ngẫm nghĩ vẫn, cả hai người đều biết, cô không phải hoang mang, cô chỉ là không chịu được anh tự nhiên lạnh lùng thế này.

Lời cô nói khiến Lục Cảnh Hành thở mạnh một hơi, mở rộng cửa ra, bàn tay hạ xuống muốn kéo cô vào, nhưng đầu ngón tay vừa chạm đến cô, Lục Tâm liền nghiêng người tránh đi.

Động tác né tránh của cô khiến cho áp lực suốt mấy ngày qua của Lục Cảnh Hành bạo phát, anh tức giận mím môi, giữ lấy cánh tay cô, không nói lời nào kéo cô vào trong, sau đó “Ầm” một tiếng đóng sầm cửa lại, thân thể cao lớn đem cô áp lên ván cửa, giữ trong ngực anh.

Một tay anh chống lên cửa, một tay nắm lấy cằm cô, bắt cô ngẩng mặt nhìn anh.

“Lục Tâm, từ lúc Ninh Tông Viễn xuất hiện, trong mắt em còn có anh không? Suốt ngày nếu không phải ra ngoài cùng Giang Diệc Thành thì cũng là đi cùng với Ninh Tông Viễn. Mỗi ngày đều đến nửa đêm mới về, ngay cả cuối tuần cũng đi với hắn, em có quan tâm tới cảm giác của anh hay không hả?”

Lục Cảnh Hành gần như là gầm ra tiếng, Cánh tay dài của anh không khống chế được bóp chặt cằm cô, làm Lục Tâm đau đến mức lông mày đều nhíu chặt lại: “Anh trước hết buông. ... Buông tay.”

Lục Cảnh Hành không buông, lý trí của anh đều đã bị giận dữ chiếm hết, đôi mắt đen nặng nề nhìn cô: “Lục Tâm, em hãy nói thật cho anh biết, em đối với tên kia rốt cuộc là thái độ gì, em không phải đã yêu hắn rồi đấy chứ, hả?”

“Em ... Em không có.” Lục Tâm theo bản năng phản bác, cằm bị anh bóp sắp nát rồi, cô không phải chưa từng thấy Lục Cảnh Hành tức giận, nhưng chưa từng có vừa giận dữ lại mang theo lạnh lùng như bây giờ, anh có thể giận cô nhưng chưa bao giờ đối xử với cô lạnh lùng như vậy.

“Thật sự không có hay là không dám thừa nhận?” Lục Cảnh Hành nhìn cô chăm chăm, con ngươi đen chứa đầy lửa giận, tay giữ cằm chặt cô, nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của cô nên tay có chút thả lỏng nhưng giọng nói lại càng trầm hơn: “Lục Tâm, em là người thế nào anh quá rõ ràng, đã bao giờ em nhiệt tình đối với một người đàn ông như vậy chưa? Em cho rằng anh không nhận ra, hắn đối với em đặc biệt như thế nào sao? Anh không phải người không biết lý lẽ, nếu em thật sự yêu hắn, được, em muốn đi, anh không ngăn cản em, em yêu ai thì đi theo người đó đi.”

Lục Cảnh Hành nói xong liền buông cô ra, giống như mới vừa rồi anh đột nhiên bóp cằm cô vậy, giờ cũng tự nhiên buông tay, nhưng lực đạo quá mạnh khiến Lục Tâm đứng không vững, cơ thể mỏng manh của cô bị anh đột nhiên buông tay yếu ớt lung lay, tay cô túm được cánh cửa nên đứng vững lại

được, nâng mắt nhìn anh, khề cấn môi dưới nói: “Em không yêu ai hết, em chỉ muốn biết, em rốt cuộc là ai, em rốt cuộc còn người nhà hay không thôi.”

Giọng nói của cô có phần nghẹn ngào nhưng cũng rất bình tĩnh.

Lục Cảnh Hành giật mình nhìn cô, cô cũng nhìn anh, gắt gao cấn môi dưới, trông giống như đứa nhỏ bắt lưc mà cô độc, đột nhiên đâm mạnh vào tim anh, bàn tay vô thức đưa về phía cô, lại bị Lục Tâm nghiêng người tránh đi.

“Lần nào anh cũng vậy, luôn luôn không tin tưởng em, động một chút là lại bày ra vẻ mặt đấy, em ngốc nghếch chậm hiểu thế nào anh không phải không biết, có việc gì anh không thể bình tĩnh nói chuyện với em sao? Hôm nay em thấy rất khó chịu anh có biết không, em tìm được người nhà, nhưng có lẽ bọn họ căn bản là không muốn thấy em, cho tới bây giờ cũng không hề có cái gọi là tìm không thấy.....”

Nói đến đó Lục Tâm đã nghẹn ngào không nói được nữa, không muốn để anh thấy vẻ chật vật của mình, cô đẩy cửa chạy ra ngoài.

Sắc mặt Lục Cảnh Hành căng thẳng: “Lục Tâm!” Rồi đuổi theo, chạy ra ở cửa chính ngăn Lục Tâm lại.

Lục Tâm vừa khóc vừa giãy dụa điên cuồng, cô bị Lục Cảnh Hành ôm chặt không rời, không ngừng nhẹ giọng giải thích bên tai, trấn an cô, nhưng cô nghe không nổi nữa, cũng không tránh ra mà nâng đầu gối lên, ác độc hướng phía dưới thân anh mà đá, Lục Cảnh Hành bị đau đột ngột liền thả lỏng tay, Lục Tâm liền nhân cơ hội đẩy anh ra, mở cửa, chạy thẳng xuống tầng không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Lục Cảnh Hành cố chịu đau ở nơi nào đó đuổi xuống dưới tầng thì đã không còn thấy bóng dáng Lục Tâm đâu.

Cô không cảm điện thoại theo nên anh cũng không có cách nào liên lạc qua điện thoại để tìm người, chỉ có thể lo lắng tìm tới tìm lui xung quanh, trong lòng vừa vội vừa hối hận, lại tìm khắp nơi không thấy cô, chỉ hơi chậm một chút mà giờ cô đã mất tăm mất tích rồi.

Anh biết hôm nay mình lại quá đáng rồi, anh không nên tự mình suy nghĩ xằng bậy rồi nghi ngờ cô, không nên vì nhìn thấy người đàn ông khác đưa cô về mà dồn nén tức giận lại mấy ngày, lại càng không nên bày ra vẻ mặt khó coi với cô, Lục Tâm nói rất đúng, anh đã quá quen với việc cô nhượng bộ, nhận sai, quá quen với việc trước tiên phải tỏ thái độ, chờ cô giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn tới mềm giọng giải thích với anh, anh quá quen như vậy đến nỗi coi đó là chuyện đương nhiên, đến nỗi xem nhẹ cảm nhận của cô.

Anh hẳn là nên ôn hòa nhã nhặn cùng cô nói chuyện, hỏi cho rõ ràng mọi thứ, mà không phải là không đầu không não cáu gắt với cô.

Nhưng hiện tại có xót xa ân hận cũng vô dụng, anh không tìm thấy cô.

“Lục Tâm!” Lục Cảnh Hành hét to, ở mỗi nơi cô có khả năng đến đều gọi thật to tên cô, con người nhanh chóng đảo qua những góc tối, mong có thể tìm được cô, nhưng đi qua đi lại tìm kiếm nhiều giờ liền cũng không nhìn thấy bóng dáng cô đâu.

Quá nửa đêm, một người con gái như cô, trên người không mang tiền cũng không mang điện thoại, Lục Cảnh Hành thật không biết cô có thể chạy đến chỗ nào, hơn nữa bởi vì chuyện với chiếc thẻ nhớ kia mà hiện tại cô không phải tuyệt đối an toàn. Lúc trước ở sân bay, Ninh Tư đã đem thứ kia giao cho cô, bao nhiêu ánh mắt ngăm theo dõi chắc chắn đã nhìn thấy rõ ràng, gần đây đối phương không có động tĩnh gì không có nghĩa là đã từ bỏ, càng có khả năng chính là đợi đến lúc cô chỉ ở một mình mà xuống tay.

Nghĩ như vậy khiến Lục Cảnh Hành càng thêm lo lắng, cũng không để ý mọi người xung quanh nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, một bên gọi to tên cô một bên túm lấy người qua đường hỏi có thấy cô hay không, điện thoại cũng lấy ra gọi cho bạn bè của cô, gọi điện cho Lục Nhiên, hỏi xem cô có đến đó không.

Đều không có! Ngay cả chỗ Lục Nhiên cô cũng không đến.

Lục Cảnh Hành biết lần này Lục Tâm thật sự bị tổn thương rồi, cô không phải người bốc đồng, quen biết nhau nhiều năm như vậy, số lần cô rời nhà trốn đi rất ít. Lần đầu tiên là cô hồi cấp 3 giấu anh thay đổi nguyện vọng thi đại học khiến anh tức giận, hai người đã cãi nhau một trận, cô rời nhà trốn đi. Lần thứ hai là khi anh cố ý không để ý tới cô, cô đã rời nhà trốn đi. Lần thứ ba chính là lần này. Nhưng hai lần trước cô trốn đi có mục đích, vẫn sẽ liên lạc với những người khác, mà không giống như hôm nay, một mình trốn tránh.

Lục Tâm không trốn, chỉ là cô không biết mình muốn đi đâu mà thôi, trong lòng cảm thấy khó chịu, bức thiết muốn tránh đi, đi xuống tầng nhìn thấy xe taxi đỗ ở cửa khu nhà liền mở cửa xe leo lên luôn, cũng không nói nên lời là muốn đi đâu, tùy tiện cho lái xe cứ đi về phía trước, đi đến đâu cũng được.

Lái xe thấy cô khóc, cũng không tiện mở miệng hỏi nhiều, chuyên tâm lái xe, hẳn thấy những cô gái nửa đêm khóc rồi nhà trốn đi thì hơn phân nửa là vì tình, lúc này cứ để cho các cô yên tâm mà khóc là được rồi, chỉ cần không đi tìm cái chết là ổn. Hẳn thấy Lục Tâm cũng không giống người muốn đi tìm cái chết.

Sau khi xe đi được nửa tiếng thì Lục Tâm liền từ từ ngừng khóc, cô không phải người hay khóc, trong lòng có khó chịu thế nào cũng không khóc đến nỗi khàn giọng, chỉ yên lặng khóc một chút mà thôi.

Nước mắt ngừng rơi rồi nhưng trong đầu vẫn trống trơn, nhìn cảnh đêm im lặng bên ngoài, Lục Tâm vẫn không biết mình muốn đi đâu, chỉ mờ mịt nhìn chăm chăm đèn đường vụt qua.

“Tiểu thư, xin hỏi cô muốn đi đâu?” Lái xe thấy cảm xúc của cô dần bình phục, lên tiếng hỏi.

Lục Tâm cũng không biết: “Anh cứ đi đi đã.”

“Được.”

Taxi lại tùy ý chạy thêm nửa tiếng nữa, lái xe nhìn con số hiện lên trên máy đo lộ trình, con số cũng không nhỏ, không chịu nổi lại hỏi: “Tiểu thư, còn muốn tiếp tục đi sao?”

Lục Tâm đưa mắt nhìn ra bên ngoài, cũng không biết đã chạy đến chỗ nào rồi, nhìn trời có vẻ như đã rất muộn, Lục Tâm đã khôi phục bình tĩnh, muộn như vậy cũng không nên phiền lái xe đưa cô lượn vòng quanh nữa, nên bảo lái xe dừng lại.

Lục Tâm theo thói quen định đưa tiền xe, vừa quay đầu lại nhìn chỗ ngồi bên cạnh, ngay lập tức nhớ ra chính mình vì tức giận quá mà bỏ nhà đi, trên người không có xu nào.

Cô thử kiểm tra lại hết túi quần túi áo, không tìm được một đồng nào.

Lái xe thấy Lục Tâm chần chừ, mơ hồ hiểu ra, sắc mặt liền trở lên khó coi: “Không có tiền?”

Lục Tâm hơi xấu hổ: “Bác tài, ngại quá, tôi quên mang theo tiền. Nếu không anh lái xe quay lại chỗ vừa rồi đi, tôi lên lấy tiền trả cho anh.”

“Cô xem tôi là đồ ngốc sao. Lái xe bao lâu đưa cô đến chỗ này, lại mất từng ấy thời gian đưa cô về, nếu cô vẫn không có tiền chẳng phải đêm nay công sức của tôi đi tong sao?”

Giọng điệu của lái xe lúc này tuyệt đối không thể coi là thân thiện, quát lạt Lục Tâm, tự biết mình đuối lý nên không dám phản bác, điện thoại cũng không mang theo, nếu như có đánh nhau cũng không thể gọi người đến cứu được.

“Bác tài, hay anh cho tôi mượn điện thoại gọi được không, tôi nhờ bạn đến đưa tiền?” Lục Tâm nhỏ giọng hỏi.

“Thôi đi, thôi đi. Coi như hôm nay tôi xui xẻo, cô mau xuống xe đi, đừng ngồi trên xe tôi nữa.” Lái xe phiền toái phát tay. Lục Tâm vẫn băn khoăn, hơn nữa xuống xe rồi cô đi đâu nữa cũng là một vấn đề.

“Bác tài, chỉ một phút thôi mà.”

Lục Tâm cẩn thận hỏi, không nghĩ tới vừa nói xong đã bị lái xe quay đầu hét lên: “Không gọi! Tôi bảo cô xuống xe cô không nghe thấy hả? Hôm nay là do số tôi xui quẩy, ai biết cô là gọi người đến trả tiền hay là đến ăn cướp, mau xuống xe!”

“.....” Lục Tâm hoài nghi không biết nếu cô tiếp tục nói lái xe có đại khai sát giới hay không, dù sao hiện tại cô vẫn còn đang ngồi trên xe anh ta.

Cô không phải là lần đầu tiên đi xe, nhưng trước kia đều gặp được lái xe taxi nói chuyện rất tốt, đôi lúc thấy cô không mang đủ tiền còn rất thoải mái lấy thiếu tiền, chưa từng gặp qua người có tính tình nóng nảy như này.

Lục Tâm chặt vật đẩy cửa xuống xe, không có tiền trả tiền xe làm cô có phần xấu hổ, muốn hỏi lái xe cho số điện thoại, ngày khác trả lại anh ta, không nghĩ cô vừa bước chân xuống thì xe taxi đã nhanh chóng chạy đi mất, chỉ còn lại mình Lục Tâm lẻ loi đứng bên đường.

Thời tiết đầu xuân, ban đêm vẫn còn rất lạnh, cô vừa về nhà đã cởi áo khoác ra, vừa rồi giận quá chạy đi cũng chưa kịp mặc vào, chỉ mặc mỗi ít quần áo phong phanh như vậy đứng giữa trời khuya gió lạnh, thật đúng là không phải lạnh bình thường.

Lục Tâm đưa hai tay ôm ngực, bàn tay không ngừng xoa xoa cánh tay đã nổi da gà, mắt nhìn bốn phía, cũng không biết đây là chỗ nào, nhìn chung quanh thấy vẫn còn cửa hàng đang buôn bán, đang muốn đi đến xem có thể mượn điện thoại gọi một cuộc hay không.

Cô vừa nhấc chân bước thì bỗng “Tít...tít...” một tiếng còi bất chợt vang lên ở phía bên trái, một ánh đèn rọi tới, ánh sáng kích thích khiến cho Lục Tâm theo bản năng đưa tay che mắt, quay đầu nhìn về phía chiếc xe, qua ngọn đèn, cô nhìn thấy Giang Diệt Thành.

Giang Diệt Thành hiển nhiên là đã nhìn thấy cô trước rồi mới ấn còi và rọi đèn xe, anh lái xe chạy từ từ đến trước mặt cô, sau đó hạ cửa sổ xuống.

“Lục Tâm?” Giang Diệt Thành gọi cô, giọng nói có phần không chắc chắn.

Lục Tâm biết bộ dạng hiện giờ của mình rất chật vật, mặc quần áo mỏng manh, tóc tai lộn xộn, hai mắt sưng đỏ, lớp trang điểm trên mặt có khi còn bị nước mắt làm cho lem nhem.

Nghĩ như thế khiến cô cảm thấy hơi xấu hổ, vẫn lên tiếng trả lời: “Giang tổng.”

“Nửa đêm rồi sao cô lại một mình ở chỗ này?” Giang Diệc Thành nhíu mày hỏi, không quên chú ý tới hai mắt sưng đỏ của cô.

“Có.... Có chút việc.” Lục Tâm cũng không muốn giải thích, chỉ xấu hổ nhìn anh: “Giang tổng, anh có mang theo tiền mặt không, có thể cho tôi mượn một ít tiền được không?”

Nói xong câu đó, Lục Tâm chỉ cảm thấy da mặt đều nóng bừng, cô không có thói quen vay tiền người khác, nhất là Giang Diệc Thành, hai người dù sao từng có chút không thoải mái. Hơn nữa hôm nay nghe Ninh Tông Viễn nói một ít chuyện giữa Giang Diệc Thành và Ninh Tâm, tuy chưa dám khẳng định cô chính là Ninh Tâm đó, nhưng giờ đối mặt Giang Diệc Thành tâm tình cũng có chút thay đổi.

Tầm mắt Giang Diệc Thành dừng ở hai mắt đang sưng đỏ của cô.

“Cãi nhau với Lục Cảnh Hành nên bỏ nhà trốn đi sao?” Giang Diệc Thành hỏi một câu liền trúng ngay tim đen.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 47

Hắn nói thẳng ra như vậy khiến Lục Tâm vô cùng xấu hổ, cô mím chặt môi, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Giang Diệc Thành hình như khẽ thở dài, đỗ xe lại ven đường, sau đó xuống xe.

“Hiện tại cũng chưa quá trễ, cùng nhau đi dạo nói chuyện giải sầu một lát không?” Giang Diệc Thành đi tới trước mặt cô hỏi.

Lục Tâm cắn cắn môi suy nghĩ, sau đó gật đầu, bỏ qua tình trạng trên người không có đồng nào của mình, cô quả thật sự cần giải sầu, điều chỉnh tâm trạng.

Giang Diệc Thành thấy cô ăn mặc phong phanh bên cỏi áo vest bên ngoài ra khoác lên người cô.

Lục Tâm không quen khoác áo mang theo nhiệt độ cơ thể của người đàn ông khác trên người, liền đưa tay kéo áo xuống, nhưng khi đầu ngón tay vừa chạm tới áo vest, bàn tay Giang Diệc Thành đã cầm lấy tay cô, ngăn cô kéo áo xuống.

“Trời lạnh thế này vẫn nên khoác áo vào, chẳng lẽ còn sợ Lục Cảnh Hành ghen hay sao?” Giang Diệc Thành nhàn nhạt nói, khiến cô không thể kéo áo vest trên vai xuống.

Lục Tâm không phải là sợ Lục Cảnh Hành ghen, lúc này cô cũng không nghĩ tới việc này, chỉ là không quen, có phần then thùng vịn vào góc áo: “Giang tổng, hay là anh cứ mặc đi, nếu khiến anh bị cảm, tôi sẽ áy náy lắm.”

“Nếu em không muốn mặc thì bỏ vào trong xe đi.” Giang Diệc Thành nói, rõ ràng sẽ không khoác áo vào.

Lục Tâm thấy hắn nói như vậy, cũng không nói thêm gì nữa, hướng hồ cô cảm thấy rất lạnh.

Giang Diệc Thành cùng cô tản bộ dọc theo lối đi bộ bên đường.

Tuy chưa tới nửa đêm, nhưng bởi vì thời tiết rất lạnh nên lối đi bộ rất ít người.

“Em ở chung với Lục Cảnh Hành bao lâu rồi?” Yên lặng đi bộ một lát, đột nhiên Giang Diệc Thành lên tiếng đánh tan sự yên tĩnh.

“Thời gian thật sự ở chung thì không lâu lắm, nhưng đã quen biết nhau hai mươi năm.” Lục Tâm tránh nặng tìm trả lời.

“Anh ta luôn đối xử với em như vậy sao?” Giang Diệc Thành nói xong liền nghiêng đầu nâng nhìn cô.

Nếu là trước kia, Lục Tâm cảm thấy cùng Giang Diệc Thành nói về chuyện tình cảm giữa mình với Lục Cảnh Hành có phần không thích hợp, nhưng kể từ khi nói chuyện phiếm cùng Ninh Tông Viễn, hiểu được mối quan hệ giữa Giang Diệc Thành và Ninh Tâm, cho dù cô không xác định được hai người có phải là cùng một người hay không, nhưng trong lòng cũng có chút biến hóa, không bài xích người này như trước nữa, liền nhẹ nhàng đáp: “Anh ấy đối với em rất tốt.”

“Đối với em rất tốt mà khiến em nửa đêm khóc lóc chạy đến đây?” Trong giọng nói của Giang Diệc Thành có một tia gay gắt: “Vừa được vài ngày, không phải trước Tết mới cãi nhau một trận với em sao?”

Lục Tâm không thể nào phản bác lại lời chỉ trích của anh, dù sao cũng không thể thừa nhận lúc đó chẳng qua là do hai người diễn trò nên không trả lời,

vung về thay đổi đề tài: “Giang tổng, tại sao anh lại đi ngang qua chỗ này?”.

“Đi ăn cơm cùng bạn bè .” Giang Diệc Thành qua loa đáp lời, rõ ràng là không muốn nói chuyện.

Lục Tâm cũng không hỏi.

Nhất thời không khí giữa hai người có phần tĩnh lặng.

Giang Diệc Thành nghiêng đầu nhìn gò má an tĩnh của cô, trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi: “Lục Tâm, cô là người ở đâu?”.

Hắn đột nhiên hỏi vấn đề này khiến Lục Tâm kinh ngạc, ngược mặt nhìn anh ta: “Giang tổng, sao đột nhiên anh lại hỏi chuyện này?”

“Không có gì.” Giang Diệc Thành thu hồi tầm mắt, ánh mắt nhìn về nơi xa xôi nào đó trước mặt, giọng nói nhỏ hơn: “Đôi khi em khiến tôi có một loại cảm giác rất quen thuộc, từ lần họp đầu tiên, khi em im lặng ngồi một chỗ tiến hành phiên dịch, thần thái trên khuôn mặt em lúc đó khiến tôi nghĩ đến một người bạn cũ trước kia.”

Khóe môi Lục Tâm giật giật, muốn hỏi có phải là Ninh Tâm hay không, lại cảm thấy không thích hợp, vẫn nên thay đổi đề tài thì hơn, cố gắng lấy giọng thoải mái nhất hỏi anh ta: “Giang tổng không phải vì điều này mà điều tôi đến Tổng bộ làm đây chứ?”

Khóe môi Giang Diệc Thành cũng vẽ lên một độ cong nhẹ nhàng: “Một nửa là như vậy, nhưng chủ yếu là do thực lực của em”

“Cám ơn Giang tổng đã khích lệ.” Lục Tâm cũng cười theo.

Giang Diệc Thành cười cười không đáp lại, nhìn thấy ven đường có quán cà phê còn mở cửa, cúi đầu nhìn cô vì trời lạnh nên gương mặt đỏ ửng, nói: “Vào quán cà phê ngồi một lát đi, uống ly cà phê cho ấm người.”

Lục Tâm gật gù đầu, theo hắn đi vào.

Hai người ngồi trong đó hơn một tiếng, câu được câu không nói chuyện phiếm, khiến tâm trạng uất ức cả buổi tối của Lục Tâm giảm đi không ít, lúc tâm trạng không tốt có người ở bên cạnh nói chuyện dỗi đi lực chú ý, tự nhiên tâm trạng sẽ tốt lên.

Khi tính tiền, Giang Diệc Thành lấy ví tiền ra.

“Trong ví tiền của Giang Diệc Thành còn có hình Tâm Tâm lúc nhỏ.” Lời nói mang theo ý cười của Ninh Tông Viễn đột nhiên vang lên trong đầu.

Lục Tâm bất giác nhìn vào trong ví tiền của Giang Diệc Thành, thấp thoáng nhìn thấy một tấm hình, nhưng vì anh cầm ví tiền trong tay nên cô nhìn không rõ, từ cách ăn mặc có thể nhận ra đó là một cô bé.

“Làm sao vậy?” Thấy Lục Tâm nhìn vào ví tiền của mình, Giang Diệc Thành lên tiếng hỏi.

Lục Tâm có phần xấu hổ, tùy tiện tìm một lý do: “Không có gì. Chỉ là vừa rồi thấy trong ví tiền của anh hình như có hình của một cô bé nên có chút tò mò, Đó là con gái của anh à?”.

“Tôi chưa kết hôn.” Giang Diệc Thành gián tiếp phủ định suy đoán của cô, cũng không đưa ví tiền qua cho cô xem hình chụp, chính là nhàn nhạt nói: “Là một người bạn trước kia.”

“Tình cảm của Giang tổng với người bạn kia thật sâu sắc.” Lục Tâm nhẹ giọng nói.

Khóe môi Giang Diệc Thành khẽ động, nhưng không trả lời mà chỉ thu ví tiền lại, nhìn cô hỏi: “Đã không còn sớm nữa, tôi đưa em về, muốn về nhà hay muốn ở khách sạn ngủ một đêm, hay là đến nhà bạn ở?”

Lục Tâm không nghĩ tới vấn đề này, chỉ là hiện tại cô quả thật không muốn về nhà đối mặt với Lục Cảnh Hành.

Bạn thân của cô chỉ có Thư Hàm, Quý Lâm Lâm cùng Tiểu Lăng, hai người trước đều ở chung khu nhà trọ với cô, Tiểu Lăng lại là con trai nên cũng không ổn, ở khách sạn bên ngoài gần đây mà nói với cô không đủ an toàn, nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn lại Lục Nhiên cũng đang ở Ân Thành kia, không biết hiện tại cô ấy có nhà không nữa.

Lục Tâm nhìn Giang Diệc Thành: “Giang tổng, có thể cho tôi mượn điện thoại một lát được không?”

Giang Diệc Thành duỗi tay đưa điện thoại cho cô.

Lục Tâm gọi điện thoại cho Lục Nhiên.

“Alo...” Điện thoại vừa vang lên hai tiếng, giọng nói mơ mơ màng màng của Lục Nhiên đã qua micro truyền tới, dường như vừa tỉnh ngủ.

“Nhiên Nhiên, là ta. Bây giờ cô đang ở nhà sao, đêm nay ta muốn đến chỗ cô ngủ nhờ một đêm.”

“Đại tẩu?” Con buồn ngủ của Lục Nhiên trong nháy mắt tiêu tán hết: “Trể thế này chị còn đi đâu vậy, đại ca tìm chị đến phát điên rồi kia.”

Lục Nhiên nói xong mới kinh ngạc phát hiện những lời này quá mức quen thuộc, hình như trước đây không lâu mới nói với Lục Tâm, có thể khiến cô trong thời gian ngắn nói ra những lời này nhiều lần như vậy, đây hẳn là lỗi của Lục Cảnh Hành, liền nói: “Quên đi, anh ấy lo lắng thì cứ để cho anh ấy lo lắng, anh ấy không thể hơn nửa đêm rồi còn đến chỗ em tìm người. Hiện tại chị đang ở đâu?”

“Hiện tại ta đang ở bên ngoài, đến chỗ người ngủ một đêm có tiện không?”

“Có cái gì mà không tiện, chị muốn ở bao lâu cũng được. Có cần em đi đón chị không?”

“Không cần, ta lập tức đến.”

“Được, chị đi đường cẩn thận một chút, đến thì điện thoại cho em.”

Lục Tâm cúp điện thoại, không muốn để Giang Diệc Thành đưa cô đi, chỉ muốn mượn hân ít tiền đi taxi, nhưng Giang Diệc Thành đã đi ra khỏi quán cà phê.

“Để tôi đưa em đi.”

Giọng nói không lớn nhưng rất kiên quyết, đây không phải lần đầu tiên Lục Tâm tiếp xúc với Giang Diệc Thành, sự cố chấp của anh không thua kém gì Lục Cảnh Hành, nên cô không từ chối nữa, đi theo phía sau anh ra ngoài.

Xe của Giang Diệc Thành dừng ở khoảng sân rộng trước cửa quán cà phê, gần sát đường lớn, lúc này trên đường đã không còn người, bốn phía yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 48

Lục Tâm yên lặng đi theo Giang Diệc Thành, gió đêm thổi tới có phần lạnh lẽo, cô vô thức kéo cao áo khoác trên người, ngón tay giữ lấy cổ áo, cúi đầu chậm rãi bước từng bước, do dự không biết có nên gọi cho Lục Cảnh Hành báo bình an không, trong lòng tuy có khó chịu, có tức giận nhưng nghĩ đến việc anh có lẽ vẫn đang đi khắp nơi tìm cô, vẫn có chút không nỡ.

Thầm thở dài, bước chân Lục Tâm bắt gặp chậm dần, ngược mắt nhìn Giang Diệc Thành đi phía trước, cô cắn môi chần chờ một lát rồi gọi anh một tiếng: “Giang tổng.”

Giang Diệc Thành nghe tiếng gọi liền quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt anh biến đổi, lớn tiếng hét lên với cô: “Mau tránh ra!” Thân mình đã lao đến chỗ cô.

Lục Tâm hơi nghi hoặc nhìn anh, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, theo bản năng né sang một bên, nhưng vẫn chậm một chút, một tiếng trầm đục vang lên sau gáy, Lục Tâm chưa cảm thấy gì, cũng không kịp phản ứng gì đã bị Giang Diệc Thành nhào tới, một tay ôm đầu cô xoay về trước ngực mình, một tay nhanh chóng siết chặt thắt lưng cô, đem cô hoàn toàn giấu vào trong ngực, ngay tại lúc đang xoay vài vòng, một tiếng kêu truyền đến bên tai, mơ hồ còn có tiếng gậy đánh vào người, nhưng không phải đánh lên người cô.

Lục Tâm vội vàng nhìn Giang Diệc Thành, thấy trên trán anh toát mồ hôi, lông mày nhíu chặt lại, giống như đang cố nén đau đớn. Lục Tâm bị anh ôm vào lòng nên không thấy rõ tình huống bên ngoài, chỉ thấy anh nhíu mày, buông tay đang ôm cô ra chống đất, thân mình khẽ chuyển, chân dài cũng theo đó đá mạnh ra một cái trúng ngay kẻ đang tập kích. Thừa dịp anh xoay người, Lục Tâm liền tranh thủ nhìn qua một lượt, tổng cộng có ba người, trùm khăn kín mặt, một người cầm gậy, một người cầm dao, người còn lại thì cầm một bao tải đen to, xem ra là muốn đánh lên cô ngất xỉu rồi đem đi.

Sự phản kháng của anh khiến trong mắt ba người xẹt qua tia tàn nhẫn, đại khái là muốn đánh nhanh thắng nhanh, ba người cầm vũ khí xông lên, dao nhọn với gậy nhanh chóng đánh về phía hai người. Giang Diệc Thành chỉ kịp ôm Lục Tâm lăn vài vòng, thân thủ dù có nhanh nhẹn đến đâu nhưng sau lưng đã bị thương, còn phải bảo vệ một người, nên chỉ có thể phòng thủ, không thể đánh trả. Phản ứng của anh tuy nhanh, tránh được cây gậy đánh tới nhưng vẫn bị con dao dài từ bên phải đâm vào sau lưng tạo thành một vết thương rất dài, máu tươi nhanh chóng tràn ngập khắp không gian.

Lục Tâm biến sắc, bản năng muốn đẩy anh ra đứng dậy phản kích, nhưng ở thời khắc mấu chốt lý trí đã chiến thắng, đôi giọng thành hoảng hốt kêu cứu, cách đó không xa đã có thể nghe thấy tiếng bước chân chạy lại.

Cô nhớ rõ phía bên phải ngã tư trước mặt có đồn công an, quán cà phê gần đó cũng có bảo vệ.

Tiếng bước chân đến gần khiến ba người bật mặt hoảng sợ, vì muốn tốc chiến tốc thắng nên tên cầm gậy hung ác cầm gậy lên đánh về phía Giang Diệc Thành, liền bị Giang Diệc Thành cố nén đau một cước đá văng ra, đá về phía hai gã đồng lõa, sau đó nhanh chóng lôi kéo Lục Tâm đứng lên, chạy nhanh qua chỗ một cửa hiệu đang mở, Lục Tâm vừa chạy vừa lớn tiếng kêu cứu, khiến mấy người bảo vệ đang chạy tới chú ý đến bên này, mấy người kia cũng không dám nán lại thêm nữa, nhanh chóng lên xe chạy mất.

Lục Tâm cũng không có thời gian đuổi theo, nhìn những người đó vừa chạy đi, vội vàng xoay người đỡ lấy Giang Diệc Thành, một bên đưa tay lấy điện thoại trong túi áo anh gọi cấp cứu, một bên gấp giọng nói: “Giang tổng, anh cố chịu đựng một lát.”

“Anh... Anh không sao.” Giang Diệc Thành gian nan đáp lại cô một tiếng, hơn nửa người đều dựa vào người cô.

Lục Tâm không biết anh bị thương nặng đến mức nào, chỉ biết sắc mặt anh hiện tại tái nhợt, trên trán toát ra một lớp mồ hôi dày, lòng bàn tay cô cũng dính ướt một mảng, dường như mất không ít máu.

Xe cứu thương chưa tới, Lục Tâm cũng không dám trì hoãn, giúp anh ngồi xuống một chỗ, cẩn thận cởi áo phóc của anh ra, áo sơ mi trắng bên trong đã bị máu thấm thành màu hồng, nhìn rất dọa người.

Sắc mặt Lục Tâm nháy mắt trắng bệch, dọc theo vết dao xé áo sơ mi ra, vết chém kia kéo dài từ vai phải đến lưng, chỉ chút nữa là chém trúng động mạch cổ, ở chỗ dao đâm vào máu vẫn đang chảy ra không ngừng.

Ngón tay Lục Tâm nhanh chóng ấn xuống phần ngực gần cạnh sườn anh, sờ thấy động mạch, bốn ngón tay khép lại đè xuống.

Giang Diệc Thành quay đầu nhìn cô, giọng nói trở nên yếu ớt vì mất quá nhiều máu: “Em từng học qua hộ lý?”

“Ồ đại học từng tham gia khóa huấn luyện cấp cứu.” Lục Tâm thấp giọng đáp lại: “Trong ấn tượng là làm như vậy, em cũng không chắc là có được không nữa.”

Cũng may xe cứu thương tới rất nhanh, đem Giang Diệc Thành gần như đã hôn mê đưa vào phòng cấp cứu của bệnh viện.

Phía cổ bên phải của Lục Tâm cũng bị gậy đánh bị thương, cô liền nhân tiện đi chụp X-quang, để cho bác sĩ bôi thuốc, sau đó ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật lo lắng chờ đợi.

Trên tay cô cầm ví của Giang Diệc Thành. Giang Diệc Thành trước khi hôn mê đã đưa nó cho cô, nói luôn cả mật khẩu thẻ tín dụng, để cô trả tiền thuốc men cho dễ, anh còn nhớ rõ việc cô không mang theo tiền.

Lục Tâm nộp tiền viện phí cho Giang Diệc Thành, xử lý xong vết thương của chính mình, phối hợp cùng cảnh sát ghi chép khẩu cung xong cũng đã là nửa giờ sau. Cô ngồi trên ghế dài ngoài phòng phẫu thuật, thần kinh buộc chặt không có cách nào bình tĩnh lại, không biết Giang Diệc Thành ở bên trong thế nào rồi.

Ví tiền trong tay vô thức đưa qua đưa lại, cạnh ví cứng cọ vào lòng bàn tay hơi đau, khiến cô bất giác cúi đầu nhìn chiếc ví màu đen, liền nghĩ tới tấm hình kia.

Vừa rồi vội vàng làm thủ tục nhập viện cho Giang Diệc Thành xong lại đi giải quyết vết thương trên người mình, cô vẫn chưa kịp nhìn kỹ tấm hình đó, mà cũng không nhớ tới.

Lục Tâm nhìn chăm chăm chiếc ví, không tự giác mím môi, do dự một lúc, nhưng vẫn mở ra, đôi mắt dừng lại trên tấm hình được ép plastic trong suốt kia, hình chụp một cô bé khoảng tầm 4, 5 tuổi, đang ôm một con búp bê rất to, im lặng ngồi trên ghế sofa.

Khuôn mặt của cô bé này rất quen, cũng là đáng yêu quen thuộc của cô, Lục Tâm nhớ không ra hình chụp này chụp lúc nào, nhưng người trong tấm hình đó, cô biết rất rõ, cùng với người trong tấm hình mà mấy hôm trước cô hỏi Lục Cảnh Hành giống nhau như đúc.

Ngoại trừ đáng yêu không khác nhau lắm, hiện tại cô cùng với trước đây đã thay đổi rất nhiều, đôi mắt híp một mí giờ đã thành hai mí, khuôn mặt có hai má bánh bao cũng đã dài ra, thành mặt trái xoan, hơn nữa hiện giờ cô không có vẻ mặt rụt rè nhút nhát như lúc trước.

Lục Tâm nhìn không được tấm hình đó lấy ra, người trong hình rõ ràng là Ninh Tâm, nhưng trong đầu cô lại không có trí nhớ thuộc về Ninh Tâm, chỉ có một chút kí ức vụn vặt theo từng đoạn ngắn, từ bức ảnh này cùng với việc xác nhận thân phận Ninh Tâm chậm rãi mà mảnh liệt dung nhập vào đầu, sắp xếp không được, thậm chí còn có phần hỗn loạn, dù sao cũng đã quá lâu rồi, khi ấy tuổi còn nhỏ, trước giờ cũng chưa từng có ý định nhớ lại nên giờ khó có thể xem như chuyện ngày hôm qua mà nhớ lại.

Xa xa, tiếng bước chân trầm ổn lại thoáng mang theo sốt ruột, rối loạn cắt ngang dòng hồi tưởng của Lục Tâm.

Tiết tấu quen thuộc khiến Lục Tâm quay đầu nhìn về phía cầu thang, thấy Lục Cảnh Hành đang vội vàng đi tới.

Lục Cảnh Hành cũng đã nhìn thấy cô, bước chân cũng nhanh hơn.

Lục Tâm thu hồi tầm mắt, ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ im lặng nhìn chăm chăm tấm hình trong tay.

“Lục Tâm.” Lục Cảnh Hành chạy tới gần, vừa ngồi xuống trước mặt Lục Tâm vừa hỏi han: “Em có bị thương không?”

Lục Tâm không trả lời, chỉ hỏi: “Sao anh lại tới đây?” Thái độ có phần lãnh đạm.

Lúc này Lục Cảnh Hành cũng bắt chập sự lạnh lùng của cô, đưa tay cầm lấy tay cô: “Anh nhận được điện thoại của cảnh sát. Có bị thương chỗ nào không?”

Ở dưới nhà tìm không thấy Lục Tâm, anh liền đến sở cảnh sát, nếu có tin của Lục Tâm phải báo cho anh trước tiên.

“Em không sao.”

Thái độ của Lục Tâm vẫn lãnh đạm như cũ, thậm chí mắt cũng không nhìn anh, chỉ chăm chú nhìn tấm hình trong tay.

Lúc này Lục Cảnh Hành mới chú ý đến tấm hình trong tay Lục Tâm, cùng với áo khoác ngoài của nam trên người cô.

Đôi mắt tối sầm lại, Lục Cảnh Hành nắm chặt tay cô, mềm giọng hỏi: “Giang Diệc Thành sao rồi?”

“Vẫn còn đang trong phòng phẫu thuật.” Giọng nói lãnh đạm của Lục Tâm rốt cuộc có dao động: “Anh ấy vì em nên mới bị thương, trên lưng bị chém một nhát, mất quá nhiều máu.”

Lục Cảnh Hành mím môi, bàn tay khẽ xoa tay cô, thấp giọng an ủi: “Hắn sẽ không sao đâu.”

Khóe môi Lục Tâm khẽ động nhưng không đáp, cô cũng hy vọng Giang Diệc Thành không có việc gì.

Lục Cảnh Hành để ý tấm hình cô đang cầm, đưa tay ra cầm lấy, sau đó nhìn cô.

“Ninh Tư còn có một người chị gái, tên là Ninh Tâm, lúc năm tuổi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Lục Tâm nhìn anh, bình tĩnh mở miệng: “Ninh gia và Giang gia là thế gia, hai mươi năm trước còn là hàng xóm. Ninh Tâm ở nhà không được mọi người yêu thương, Giang Diệc Thành lại luôn quan tâm tới cô bé, hay tin cô bé gặp chuyện không may vẫn không chịu tin là cô bé đã chết, mười mấy năm qua luôn âm thầm tìm kiếm cô bé. Hình này là em phát hiện ra trong ví của Giang Diệc Thành.”

Ngón tay cầm tấm hình của Lục Cảnh Hành hơi xiết chặt, khớp ngón tay dần trở nên trắng bệch, anh trầm mặc một lát rồi nhìn cô, giọng nói khàn khàn: “Hắn đã biết rồi sao?”

Lục Tâm biết anh đang hỏi điều gì, Giang Diệc Thành đã biết cô chính là Ninh Tâm trước đây hay chưa.

Cô lắc đầu: “Em không biết. Em cũng vừa mới biết Ninh Tư chính là em gái em. Lần trước, Ninh Tư tới đây có nói qua chuyện cô ấy còn một chị gái, lúc chiều ăn cơm em đã hỏi Ninh Tông Viễn, Ninh Tông Viễn có nói với em chuyện về Ninh Tâm.”

“Vậy sao trước đó không nói với anh?” Lục Cảnh Hành hỏi, giọng nói có phần dè dặt: “Từ lúc Ninh Tư nói cho em biết chuyện cô ấy có chị gái, tại sao chưa lần nào em nói chuyện này với anh?”

Lục Tâm trầm mặc một lát: “Em lo lắng việc này khiến anh bận rộn mà lại chỉ là tốn công vô ích, em không muốn lại nhìn thấy anh thất vọng nữa.”

Ngày trước, bất kể có tin tức gì có thể liên quan đến thân thể của cô, cho dù là rất xa, Lục Cảnh Hành cũng sẽ tự mình đưa cô đi xác nhận, nhưng mỗi lần như vậy cô đều khó nén được thất vọng. Mà cô thất vọng anh cũng không chịu nổi, nhìn anh khó chịu cô lại càng không dễ chịu gì, nên muốn tự mình xác nhận trước.

Lục Cảnh Hành buông mí mắt, cầm lấy tay cô, không nói gì nữa.

Lục Tâm cũng không nói gì thêm, đèn phòng phẫu thuật đã sáng lên, cô theo bản năng rút tay ra, vội vàng đến trước cửa phòng, gấp giọng hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

“Bệnh nhân bị mất máu quá nhiều, vết thương ở vai phải động đến gân cốt, mấy ngày nay phải chú ý đừng làm cho miệng vết thương vỡ ra. Sau lưng với gáy của cậu ấy có dấu vết bị đánh, ngày mai nên đi chụp xem bên trong có bị tụ máu bầm không.” Bác sĩ nhẹ nhàng nói.

Giang Diệc Thành nằm trên giường bệnh khó khăn nhấc đầu nhìn Lục Tâm, suy yếu nói: “Anh không sao đâu, em đừng lo lắng.”

Lục Cảnh Hành trầm mặc nhìn vào mắt Lục Tâm, khẽ mím môi mỉm cười, một tay tự nhiên khoát lên vai cô, khách khí nói lời cảm ơn với Giang Diệc Thành: “Đêm nay may mà có Giang tổng, bằng không không biết sẽ có chuyện gì xảy ra với Lục Tâm nữa.”

Lúc này Giang Diệc Thành mới chú ý tới sự tồn tại của Lục Cảnh Hành, vẻ dịu dàng trên mặt vừa rồi liền biến mất, thay vào đó sự lạnh nhạt miễn cưỡng: “Là chuyện nên làm thôi.”

Thần sắc Lục Cảnh Hành không vì sự lạnh nhạt này của hắn mà thay đổi, chỉ khẽ cong môi lên xem như đáp lại.

Bác sĩ chuyển Giang Diệc Thành về phòng bệnh, Lục Tâm đỡ tay anh, cùng bác sĩ đưa anh về giường bệnh, không biết có phải do đụng đến miệng vết thương không, chỉ thấy Giang Diệc Thành nhũn chặt lông mày, Lục Tâm sốt ruột hỏi: “Làm sao vậy? Có phải đụng vào vết thương rồi không?”

“Anh... Không sao.” Giang Diệc Thành yếu ớt đáp lại, có thể do quá đau đớn nên bàn tay nắm lấy tay Lục Tâm rất chặt.

Lục Tâm đặt hết chú ý vào miệng vết thương của Giang Diệc Thành, cũng không để ý đến việc hai người thân mật như vậy khiến Lục Cảnh Hành chú ý đến cỡ nào. Con người đen trầm của Lục Cảnh Hành ngày càng thêm tối thẫm lại, miết môi, nhìn phía bác sĩ hỏi Giang Diệc Thành cần chú ý những gì.

“Vết thương khá sâu, nửa đêm về sáng có khả năng sẽ phát sốt, tốt nhất nên có người ở bên cạnh chăm sóc.” Bác sĩ dặn dò.

“Được.” Lục Tâm quay đầu đồng ý, lúc này mới phát hiện tay mình bị Giang Diệc Thành nắm chặt, trên mặt có chút xấu hổ, theo bản năng rút lại.

Giang Diệc Thành dường như cũng đã phát hiện ra mình đang nắm tay cô, cúi đầu nói “Thật xin lỗi” sau đó buông tay, nhẹ nhàng khuyên cô: “Anh ở một mình là được rồi, em cũng đã mệt mỏi cả đêm, về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Em không sao, em ở lại đây chăm sóc cho anh.” Lục Tâm đáp nhẹ, nhìn trên mặt anh có một lớp mồ hôi, đứng dậy lấy khăn mặt lại giúp anh lau khô.

Lục Cảnh Hành nghiêng người nhìn cô, nắm khăn mặt, dịu dàng cẩn thận lau sạch mồ hôi cho Giang Diệc Thành, trong lòng đầy hoảng hốt, quen biết nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chỉ có anh phục vụ, chăm sóc cô, chưa từng thấy cô nhẹ nhàng săn sóc anh như vậy bao giờ, cho dù là lau chút mồ hôi cũng đều là anh lấy khăn lau giúp cô.

Giang Diệc Thành làm như không nhìn thấy tầm mắt Lục Cảnh Hành nhìn tới, nhu hòa cười với Lục Tâm: “Làm phiền em rồi.”

Lục Tâm cũng khẽ cong khóe môi: “Nên như vậy mà, nếu không phải do em, anh cũng không thành ra như bây giờ.”

“Vết thương sau gáy em thế nào rồi, có bảo bác sĩ xem qua chưa?” Giang Diệc Thành ôn nhu hỏi.

Lục Tâm còn chưa kịp trả lời, Lục Cảnh Hành đã trầm sắc mặt đi tới, hơi cúi người đưa tay vén tóc cô lên, nhìn thấy sau gáy cô có một vết bầm lớn thì con người đen trầm xuống, tiếng nói cũng trầm hẳn: “Không phải nói không có việc gì sao? Bị thương như vậy cũng không nói với anh một tiếng?” Người đàn ông khác ngược lại biết rất rõ ràng.

Lục Tâm mím môi, đưa tay gạt tay anh xuống.

Thái độ của cô đối với anh và Giang Diệc Thành hoàn toàn trái ngược nhau khiến khuôn mặt Lục Cảnh Hành trầm lạnh xuống, nhưng vẫn dè dặt không phát giận.

Giang Diệc Thành nhìn về phía Lục Cảnh Hành, khóe môi mơ hồ mang theo tia trào phúng: “Lục tiên sinh hơn nửa đêm rồi mà cũng không quan tâm đến sống chết của cô ấy, có bị thương như vậy thì cũng liên quan gì đến anh đâu.”

Lục Cảnh Hành nhíu mày, lạnh lùng nhìn Giang Diệc Thành, tuy biết hẳn là ân nhân cứu mạng của Lục Tâm, anh hẳn là nên cảm kích, nhưng dù thế nào cũng không thể chân thành nói cảm ơn với Giang Diệc Thành được.

“Em không sao.” Vì tránh cho hai người khỏi xung đột, Lục Tâm nhẹ giọng đáp, nhìn Giang Diệc Thành, theo thói quen giải thích cho Lục Cảnh Hành: “Là do em tự mình chạy ra ngoài, không liên quan đến anh ấy.”

Giang Diệc Thành vẫn không thuận theo mà buông tha: “Nếu không phải vì hẳn thì em có chạy đi không?”

Lục Cảnh Hành thản nhiên nhìn anh, quay đầu lại nhìn bác sĩ: “Bác sĩ, các người mổ cho bệnh nhân mà không tiêm thuốc mê à?” Người bị thương nặng như vậy nên tiêm cho một phát ngủ thẳng đến sáng mai luôn.

“.....” Bác sĩ bị Lục Cảnh Hành hỏi một câu không hiểu gì cả.

Lục Tâm sợ hai người càng nói mùi thuốc súng càng dày đặc, liền nhìn Lục Cảnh Hành: “Đại ca, có thể phiền anh xuống dưới lấy ít thuốc được không?”

“Được.” Lục Cảnh Hành gật đầu, tay bắt nờ hướng về phía Lục Tâm, giữ chặt cánh tay cô: “Vết thương trên cổ em nên đi xử lý một chút.”

Giọng điệu mặc dù dịu dàng, nhưng tay thì đã kéo cô lôi ra ngoài.

“Này, anh làm gì vậy, vết thương đó em đã xử lý qua rồi, cũng chụp X-quang kiểm tra rồi.”

Ra đến cửa phòng bệnh, Lục Tâm đưa tay muốn vùng ra nhưng không thể, Lục Cảnh Hành vẫn nắm chặt tay cô như cũ, đi thẳng về trước, thần sắc chưa đổi, chỉ lạnh nhạt nói: “Nếu xử lý tốt, vậy thì cùng anh đi lấy thuốc cho Giang Diệc Thành.”

“Lấy thuốc một người đi là được rồi, em phải quay về xem anh ấy thế nào.”

Lục Cảnh Hành rút cuộc cũng quay đầu nhìn cô: “Đi có một lát, hẳn cũng không chết được, lại còn có bác sĩ ở đó rồi.”

Sắc mặt Lục Tâm lập tức trầm xuống: “Lục Cảnh Hành, anh không phải ở đó châm chọc, nếu không phải có anh ấy thì giờ người nằm đó chính là em, thậm chí, anh hiện tại nhìn thấy là thi thể của em.”

Vừa dứt lời liền thấy cánh tay đau nhói, Lục Cảnh Hành vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên nhìn cô, giọng nói mơ hồ mang theo chút tàn khốc: “Đúng, anh thật sự nên cảm kích hẳn. Nhưng Lục Tâm, nói cho cùng, tình huống lúc đó thế nào, em ngay cả năng lực phản kích cơ bản đều không có? Đối phương chỉ có một cây đao dài, một cái gậy, kết quả thì sao, hai người một bị thương một tàn phế, nếu đối phương dùng súng thì sao đây?”

Phản ứng của Lục Tâm lúc ấy quả thật quá chậm, tiếp nhận huấn luyện của anh, về lý mà nói nếu có người đến gần sẽ phản ứng lại được, hơn nữa còn có thể không hề gì mà tránh được một kích, giống như lúc trước ở Hongkong vậy, có thể vì chính mình tranh thủ cơ hội, lúc sau cũng không để cho Giang Diệc Thành khiến cho lâm vào thế bị động. Đúng là tính cảnh giác của cô khi đó bị giảm xuống, tất cả suy nghĩ đều là Lục Cảnh Hành.

Nhận thức như vậy khiến trong lòng Lục Tâm khó chịu, tay gậy dựa muốn thoát khỏi, ngữ khí cũng không tốt: “Vậy cũng không liên quan gì đến anh!”

Lục Cảnh Hành không để cho cô gãy, trong đầu đầy tức giận, nhưng lại tự ép buộc bản thân tỉnh táo lại.

“Lục Tâm, đừng náo loạn.” Lục Cảnh Hành khác chế mở miệng: “Tối nay là lỗi của anh, anh xin nhận lỗi.”

Lục Tâm chỉ bình tĩnh nhìn, không đáp, nhưng so với sự kích động vừa rồi thì cô đã yên lặng hơn nhiều.

Lục Cảnh Hành cũng không tiếp tục cùng cô đôi co vấn đề đó, đè thấp giọng nói: “Tình huống lúc đó thế nào, khoảng mấy giờ, đối phương có mấy người, có nhìn thấy mặt không, cao tầm nào, tuổi tác ra sao, chạy trốn hướng nào, anh cần biết rõ ràng tỉ mỉ tình huống.”

Nói đến chính sự, dù trong lòng Lục Tâm có tức giận vẫn chưa hết nhưng không theo đó mà hành động theo cảm tính, đem sự việc kể lại một lần.

“Em và Giang Diệc Thành gặp nhau như thế nào?” Nghe cô kể xong, Lục Cảnh Hành đột nhiên hỏi một câu.

Lục Tâm vừa nghe, con tức lại có phần không khống chế được, ngữ khí cũng vì vậy mà không tốt: “Để làm gì, lại nghi ngờ em cấu kết với anh ấy?”

Lục Cảnh Hành nắm cánh tay cô, có phần cáu giận mà xiết nhẹ, sắc mặt lại thản nhiên như cũ: “Lục Tâm, sao em cứ phải chọc tức anh vậy?”

Lục Tâm bĩu môi không đáp lại.

Lục Cảnh Hành liếc mắt nhìn cô một cái, ngữ khí dịu xuống: “Lục Tâm, anh muốn biết toàn bộ chân tướng sự việc. Từ lúc em rời nhà đi đến khi hai người gặp chuyện không may, cho nên, hy vọng em có thể trả lời vấn đề của anh.”

Anh tỏ thái độ giải quyết việc chung, Lục Tâm cũng không chấp nữa, đem chuyện ngẫu nhiên gặp Giang Diệc Thành rồi cùng nhau đi tản bộ uống cafe nói hết ra.

Lục Cảnh Hành nhíu mày nghe cô nói xong, vuốt cằm trầm ngâm mở miệng: “Em một mình đi ra ngoài lâu như vậy vẫn bình an vô sự, tự nhiên đi với hắn vào uống cafe đi ra lại bị phục kích....”

“Anh không phải muốn nói anh ấy tự mình bày ra chứ.” Lục Tâm lạnh giọng cắt ngang.

“Anh không loại trừ khả năng này.” Lục Cảnh Hành nghiêng mắt nhìn cô, giọng nói nghiêm túc: “Hai người ngồi ở quán cafe một giờ, hẳn hoàn toàn có thể nhân lúc đó bỏ trốn.”

Lục Tâm nghe cũng nhíu chặt lông mày: “Chính anh ấy bày ra thì có cần thiết phải khiến bản thân chịu trọng thương như thế không?”

“Không bị thương nặng như vậy làm sao gạt được em, đồ ngốc này!” Lục Cảnh Hành trầm giọng: “Hơn nữa, cũng không bỏ qua việc có thể hắn mượn cơ hội này để thử em.”

“Nhưng tất cả đây đều là suy đoán của anh, do anh có thành kiến với anh ấy.”

“Nếu không phải suy đoán, hẳn hiện tại sẽ không nhân nhả nằm trong bệnh viện thế này đâu!” Lục Cảnh Hành lạnh lùng nói, lại hít sâu một hơi buộc chính mình tỉnh táo lại: “Lục Tâm, anh đối với Giang Diệc Thành có thành kiến. Nhưng căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm của anh, anh đoán hiểm khi có sai lầm. Anh cũng hy vọng hẳn vô tội, nhưng phương hướng điều tra của anh sẽ không thay đổi, anh cần chứng cứ chứng thực, vì sao đúng lúc em chạy ra ngoài, liền đúng lúc có người biết rõ em ở đâu, tại sao có thể đúng giờ như vậy chờ ở đó phục kích em, hơn nữa, vì sao chiếc thẻ nhớ kia của Đỗ Nguyên lại dính dáng đến Đế Tân?”

Mấy ngày trước, Lục Cảnh Hành đã phá được hết mật mã ở chiếc thẻ nhớ kia, bên trong ngoài một ít số liệu ra, thì điều duy nhất có thể xác định đó là có nhắc tới Đế Tân.

Lời Lục Cảnh Hành khiến Lục Tâm không thể phản bác.

“Lục Tâm, từ lúc hắn bị thương vì em, từ lúc em phát hiện em chính là Ninh Tâm, phán đoán của em với Giang Diệc Thành đã có cảm xúc cá nhân rồi.”

Lục Cảnh Hành nói, ý tứ bên trong Lục Tâm có thể hiểu được, nhưng tự nhiên khó mà thông suốt, bởi vậy cô chỉ mím môi không đáp.

Lục Cảnh Hành cũng không ép cô, có một số việc phải đến lúc nào đó mới giải quyết được.

Hai người đi lấy thuốc rồi cùng quay về phòng bệnh, dọc theo đường đi đều không nói chuyện, không khí có phần căng thẳng.

Trở lại phòng bệnh, Giang Diệc Thành vẫn chưa ngủ, chỉ nằm úp sấp trên giường, nhìn thấy Lục Tâm và Lục Cảnh Hành đi vào, muốn thừ ngồi dậy lại đau đến nhúm mày, Lục Tâm chạy nhanh qua giữ anh ta lại: “Đừng lộn xộn. Em đi lấy nước ấm cho anh uống thuốc.”

Giang Diệc Thành gạt đầu, anh mất từ mặt cô xuyên qua bà vai nhìn đến Lục Cảnh Hành đứng phía sau cô, lạnh nhạt mở miệng: “Lục quản lí, cũng không còn sớm nữa, anh mau trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi làm đó.”

“Không sao, cả đêm không ngủ tôi vẫn chịu được.” Lục Cảnh Hành cũng lạnh lùng đáp lời, thấy Lục Tâm rót nước đi tới, liền đi qua lấy cốc nước trong tay cô: “Giang tổng vì cứu Lục Tâm nên mới bị thương, anh bị thương như vậy chắc là bất tiện lắm, chúng tôi ở lại đây cùng anh hẳn là việc nên làm.”

Lấy thuốc trên bàn, dừng lại bên giường Giang Diệc Thành, hơi cúi người, đưa thuốc với nước cho hán, Giang Diệc Thành khó khăn đưa tay đỡ cốc nước, lại bôi vì động đến vết thương trên vai mà đau đến mức mồ hôi chảy ròng ròng.

Lục Tâm ở cạnh nhìn thấy không yên tâm, muốn tới giúp anh cầm cốc nước, bị Lục Cảnh Hành đưa tay ngăn lại.

“Cứ để anh, việc hầu hạ người khác thể này em đã làm bao giờ đâu.”

Lục Cảnh Hành hồ hững nói, tay cầm lấy cốc nước của Giang Diệc Thành, nói với hán: “Giang tổng, vẫn nên để tôi giúp anh thì hơn.”

Nói xong cũng không thêm đề ý đến thái độ của Giang Diệc Thành, cầm cốc giúp hán uống thuốc.

Sắc mặt Giang Diệc Thành rất không tốt, nửa là vì đau, nửa là vì Lục Cảnh Hành, uống thuốc xong liền nghiêm mặt lạnh lùng nói với hai người: “Tôi không sao, hai người về trước đi.”

Lục Tâm làm sao dám về, cô sợ Giang Diệc Thành nửa đêm sẽ sốt cao, vẫn kiên trì ở lại. Lục Cảnh Hành tự nhiên cũng sẽ ở lại cùng.

Trời mờ sáng, Giang Diệc Thành thật sự phát sốt, trán không ngừng đổ mồ hôi, sốt cao đến mức mơ màng. Khi Lục Tâm lấy khăn ướt qua lau trán anh cho hạ nhiệt độ, anh liền vung tay cầm lấy tay Lục Tâm, giữ chặt không cho cô gãy ra, miệng nói lời vô nghĩa, hình như là kêu “Ninh Tâm”, Lục Tâm nghe không rõ liền cúi đầu thấp xuống để nghe rõ hơn, không ngờ tay Giang Diệc Thành đột nhiên đè lấy gáy cô, đem cô áp xuống phía cổ anh, đầu anh nóng lên, cánh môi nóng bỏng muốn hôn Lục Tâm, Lục Tâm nghiêng đầu tránh đi, định đẩy anh ta ra nhưng lại sợ đụng đến vết thương trên vai anh ta.

Vừa lúc Lục Cảnh Hành từ toilet đổi khăn ướt mới đi ra liền nhìn thấy một cảnh như vậy, con người đen trầm xuống, cầm khăn đi tới, bàn tay bất ngờ nhẹ nhàng đè xuống vết thương trên vai khiến Giang Diệc Thành bị đau tỉnh lại trong nháy mắt, sốt cao có chút hồ đồ, mở to hai mắt nhập nhèm nhìn hai người.

“Giang tổng phát sốt rồi.” Lục Cảnh Hành thần nhiên nói, một tay giữ tay Lục Tâm, kéo cô về phía sau, sau đó ngồi xuống chỗ cô vừa ngồi, thay Giang Diệc Thành đổi khăn, miệng còn không quên hỏi: “Còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 50

Giang Diệc Thành bị đau đến mặt mày trắng bệch, hiện tại bản thân đang bị thương như cá nằm trên thớt, để mặc cho Lục Cảnh Hành gây khó dễ.

“Lục quản lí, anh nên chú ý đến vị trí đặt tay của mình một chút, tôi sẽ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.”

Giang Diệc Thành cắn răng trầm giọng đáp, bị Lục Cảnh Hành khê đè vào vết thương khiến trán hán thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Lục Tâm ở một bên nhìn có phần không yên tâm, đang muốn đi tới xem xem hán có sao không thì Lục Cảnh Hành đã quay đầu lại nói với cô: “E là miệng vết thương trên người Giang tổng đã nứt ra rồi, em mau đi mời bác sĩ tới đây xem một chút.”

Sau đó áy náy nhìn Giang Diệc Thành, thấp giọng chậm rãi nói, nghe như thật sự hối lỗi: “Thật ngại quá, Giang tổng, vừa rồi thấy anh sốt cao quá nên nhất thời lo lắng, không đề ý nên đã đụng phải vết thương của anh.”

“Không có gì.” Ba chữ nghe như từ khê rặng rít ra.

Lục Cảnh Hành cười nhạt, quay đầu nhìn Lục Tâm vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, bàn tay vỗ vỗ vai cô: “Còn không mau đi?”

Lục Tâm có chút u oán liếc anh một cái, miệng thì nói rất dễ nghe nhưng vừa rồi rõ ràng là cô ý đồ xuống, không nặng không nhẹ đè một cái, không biết có làm miệng vết thương của Giang Diệc Thành bị nứt ra hay không nữa.

“Đừng dùng ánh mắt u oán như vậy nhìn anh, nếu không anh sẽ hiểu lầm hấn mới là bạn trai của em đấy.” Khi Lục Cảnh Hành đem Lục Tâm không cam lòng đẩy ra khỏi phòng bệnh liền nói nhỏ bên tai cô: “Anh tự biết nặng nhẹ, cũng không muốn hấn yên tâm thoải mái nằm trên giường hai tháng hưởng thụ sự chăm sóc của em đâu.”

Tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân cùng với thân phận thanh mai trúc mã của hấn không chừng đã lưu lại dấu ấn trong lòng Lục Tâm, nếu lại để cô vì ơn nghĩa mà chăm sóc hấn mấy tháng, chỉ sợ đến lúc đó Lục Cảnh Hành hấn phải gọi Giang Diệc Thành một tiếng em rể rồi.

Nghỉ đến thái độ đêm nay Lục Tâm đối với Giang Diệc Thành, đôi mắt u trầm của Lục Cảnh Hành phủ kín một tầng bóng tối, mím môi mỏng không nói gì, để mặc Lục Tâm tự mình đi mời bác sĩ đến đây kiểm tra cho Giang Diệc Thành một lần nữa.

Lục Cảnh Hành dùng lực rất vừa phải, chỉ khiến Giang Diệc Thành đau đớn chứ không làm miệng vết thương bị nứt ra, vết thương trên người hấn không có vấn đề gì lớn, sốt cũng đã hạ lúc rạng sáng, giằng co cả đêm nên hấn có phần kiệt sức, đã ngủ say.

Lục Cảnh Hành về nhà tắm rửa thay quần áo liền đi làm, Lục Nhiên cũng thừa dịp anh về nhà nghỉ ngơi, gọi điện thoại xin nghỉ, rửa mặt chải đầu đi đến bệnh viện thăm Lục Tâm.

Lục Cảnh Hành không muốn để Lục Tâm hết ngày này đến ngày khác chăm sóc Giang Diệc Thành như vậy, nhưng cũng không tiện ngăn cản, dầu sao thì sự thật cũng là Giang Diệc Thành đã cứu Lục Tâm một mạng, lại không có chứng cứ chứng minh đây là kẻ do hấn bày ra, về tình về lý Lục Tâm đều nên chăm sóc cho Giang Diệc Thành đang bị thương, bởi vậy cho dù Lục Cảnh Hành không muốn, cũng chỉ có thể tro mắt nhìn Lục Tâm đi chăm sóc hấn.

Lục Tâm yêu cầu Giang Diệc Thành đặc biệt cho phép mình nghỉ ba ngày ở bệnh viện chăm sóc hấn, gần như là chăm sóc ngày đêm không rời giường.

Lục Cảnh Hành phải đi làm, không có biện pháp cả ngày lẫn đêm đều ở bên cạnh Lục Tâm cùng cô chăm sóc Giang Diệc Thành, ba ngày này khiến Lục Cảnh Hành bị dày vò không ít, vừa nghĩ tới Giang Diệc Thành là thanh mai trúc mã của Lục Tâm, lại ở trước mặt cô liệu mình cứu người, Lục Tâm lại đang một tác cũng không rời ở bên cạnh hấn, còn tự tay dứt com dứt thuốc, Lục Cảnh Hành liền không hề nén được lửa giận dưới đáy lòng, lửa giận này bùng phát khi anh bước vào phòng bệnh của Giang Diệc Thành, thấy Lục Tâm đang bưng canh bát, từng muỗng từng muỗng dứt cho Giang Diệc Thành, còn hấn thì đang nằm úp sấp nằm trên giường thỏa mãn hưởng thụ sự chăm sóc của Lục Tâm, hơn nữa Giang Diệc Thành còn cười trần, tuy hấn cười trần khiến vết thương trên lưng thương dễ bôi thuốc với nhanh hồi phục hơn.

Cũng may Lục Cảnh Hành trước mặt người khác từ trước đến nay luôn là người có thể không hề cảm xúc, anh chỉ bình tĩnh đi qua, giọng lạnh lùng ân cần hỏi thăm: “Giang tổng cũng bị thương tới tay sao, bác sĩ đã kiểm tra chưa, có để lại di chứng gì không?”.

“Anh tới rồi.” Lục Tâm nghe tiếng nói liền ngẩng đầu, ba ngày qua Lục Cảnh Hành thỉnh thoảng lại tới thăm một chút, mấy ngày qua tuy rằng không có cơ hội nói chuyện, nhưng Lục Cảnh Hành ở trước mặt Giang Diệc Thành vẫn khách khí có lễ, lại càng không tỏ ra thái độ ghen tuông, thân nhiên lại hào phóng, khiến cho không khí giường cung bật kiểm buổi tối hôm đó của hai người tiêu tán đi không ít.

Lục Cảnh Hành chỉ hờ hững đáp rồi ngồi xuống bên giường nhìn vết thương trên lưng Giang Diệc Thành, ánh mắt u trầm nhìn vết thương kéo dài từ vai đến hông kia, khuôn mặt lạnh lùng hiện lên ý khiêu khích, lặp lại vấn đề vừa rồi: “Giang tổng, tay anh đã kiểm tra chưa, có để lại di chứng gì không?”.

“Vết thương trên vai Giang tổng có hơi sâu nên cử động tay phải không tiện, tay trái lại phải chống xuống giường nên tạm thời ăn uống không thể tự làm được.” Lục Tâm giải thích, bưng chén canh bởi vì Lục Cảnh Hành đến mà không dứt nữa, dù sao cô cũng biết trước mặt bạn trai mình thân thiết dứt đồ ăn cho một người đàn ông khác là không tốt.

Giang Diệc Thành lại làm như không nhìn thấy sự khó xử của cô, ngược lại giống như khiêu khích, nhẹ giọng nói với Lục Tâm: “Tâm Tâm, cho anh thêm bát nữa đi, canh gà em nấu mùi vị không tệ.”

Khóe môi Lục Tâm miễn cưỡng cong lên “Dạ” một tiếng rồi xoay người sang bình giữ nhiệt múc cho hấn một bát canh.

Lục Cảnh Hành đưa mắt nhìn động tác nhẹ nhàng múc canh của cô, quen biết nhau hai mươi năm, anh không biết thì ra Lục Tâm cũng là một hiền thê lương mẫu, trước kia mỗi lần muốn ăn cơm anh đều phải lôi cô ném vào phòng bếp, khóa cửa ngoài mới có thể ép cô làm cho anh một bữa cơm, nhưng với Giang Diệc Thành thì ngược lại, bị thương một chút, cô lại thật sự vì hấn nấu canh gà, tận tâm chăm sóc.

Trong lòng Lục Cảnh Hành đè nén lửa giận, trước mặt Giang Diệc Thành cũng không tiện nói gì, chỉ im lặng nhìn Lục Tâm dứt canh cho Giang Diệc Thành, Giang Diệc Thành dường như cũng quyết tâm khiêu khích anh, ý mình mang thân phận ân nhân cứu mạng đang bị thương bắt Lục Tâm dứt cho hấn uống hết một bình giữ nhiệt canh gà, ăn xong còn cảm thấy hài lòng thỏa mãn.

Lục Cảnh Hành mang khuôn mặt mỉm cười nhìn hấn uống xong ngụm canh cuối cùng nói: “Giang tổng, canh rất ngon sao?”

“Tay nghề của Tâm Tâm rất tốt, canh gà rất ngon.” Người đàn ông được ăn uống no đủ nên ngay cả khuôn mặt âm trầm cũng trở thành tươi cười toét.

“Cảm ơn Giang tổng quá khen.”

Lục Tâm có phần không tự nhiên nói, vụng trộm liếc nhìn Lục Cảnh Hành một cái, đã thấy Lục Cảnh Hành mỉm cười yếu ớt: “Giang tổng khen thật rồi.”

Sau đó cúi đầu nhìn đồng hồ: “Giang tổng, thời gian cũng không còn sớm nữa, mấy ngày nay Lục Tâm bận rộn chăm sóc anh nên không thể nghỉ ngơi thật tốt được, vết thương trên cổ cô ấy cũng không được tốt, sợ là cơ thể không chịu đựng nổi, anh xem.”

Lục Cảnh Hành đem nói đến mức này thì Giang Diệc Thành cũng không tiện để cho Lục Tâm ở lại chăm sóc hẳn nữa, quay đầu nói với Lục Tâm: “Lục Tâm, đêm nay em về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Lục Cảnh Hành thay mặt Lục Tâm nói “cảm ơn”, sau đó nói: “Giang tổng uống nhiều canh như vậy, sợ là lát nữa sẽ không ngừng muốn đi vệ sinh, anh bị thương như thế cử động không tiện, tôi đã mời một hộ lý đến chăm sóc cho anh.”

Lấy điện thoại ra gọi gọi một cuộc, không lâu sau ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ cửa, hộ lý Lục Cảnh Hành mời đến chăm sóc đã đến.

Giang Diệc Thành quay đầu nhìn ra cửa, sắc mặt trong nháy mắt đen lại.

Lục Tâm nhìn hộ lý vừa đến, lại cúi đầu nhìn cơ thể nhỏ bé của chính mình, có phần lo lắng nhìn hai cánh tay trắng kiện của cô hộ lý kia, lúc giúp Giang Diệc Thành đi vệ sinh có thể khiến cánh tay hẳn trật khớp hay không?

Lục Cảnh Hành lại không để ý tới lo lắng của cô, khách khí giới thiệu hai người với nhau, còn lưu lại một câu: “Lý tiểu thư, đêm nay đành làm phiền cô “chăm sóc” cho Giang tổng.” Sau đó kéo Lục Tâm qua cùng về nhà với anh.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 51

Lục Tâm yên lặng theo Lục Cảnh Hành lên xe, đây là lần đầu tiên bọn họ ở cùng với nhau lâu như vậy kể từ lúc hai người cãi nhau.

Sáng hôm đó, Lục Cảnh Hành đưa cô về nhà thay đồ rửa mặt, nhưng vì phải chăm sóc Giang Diệc Thành phát sốt suốt cả đêm hôm trước nên cô vô cùng mệt mỏi, vừa lên xe liền ngủ một mạch.

Ba ngày qua, Lục Cảnh Hành vừa đi làm vừa đến viện, cơ bản không có thời gian rảnh rỗi, có dư ra một chút thời gian thì cũng có mặt người ngoài như Giang Diệc Thành, không tiện nói chuyện.

Hiện tại rốt cuộc cũng có thời gian ở cạnh nhau nhưng lại đột nhiên không biết phải nói gì.

Lục Cảnh Hành không nói gì, chỉ im lặng đi thẳng lên xe, Lục Tâm cũng đi theo. Dọc đường về hai người không hề nói chuyện với nhau.

Đến lúc về nhà, vì muốn phá vỡ sự im lặng, Lục Tâm khẽ háng giọng, nhẹ nhàng nói: “Buổi chiều em nấu canh gà vẫn còn một ít, anh có muốn uống không?”

Cô không động tới canh gà thì thôi, nhưng vừa nhắc tới đã khiến Lục Cảnh Hành đang cố gắng áp chế cơn ghen tuông bùng nổ.

“Không uống!” Anh lạnh lùng đáp, nghe có vẻ như đang hờn dỗi.

“.....” Lục Tâm cũng nổi nóng: “Không uống thì đồ.”

Cô xoay người đi vào trong bếp, không nói hai lời cầm lấy hộp đựng canh gà đi vào toilet, định đổ tất cả vào bồn cầu, Lục Cảnh Hành đứng bên cạnh đưa tay ra ngăn cản cô, giọng nói khẽ mềm xuống: “Được rồi, anh uống là được chứ gì?”

Lục Tâm vẫn nổi nóng: “Anh không cần bày ra bộ dáng hy sinh như vậy, không ai bắt anh uống.”

“Lục Tâm, anh không muốn vì một tên đàn ông mà suốt ngày cãi nhau với em như thế.” Giọng nói của Lục Cảnh Hành trầm xuống: “Em vì người đàn ông khác nấu canh gà, cho hẳn uống xong mới nhớ ra để lại cho anh, anh thật sự không có tâm trạng để uống.”

Lục Tâm bị anh chọc giận còn chưa nguôi hết: “Anh ấy vì em mà mất rất nhiều máu, em nấu ít canh gà cho anh ấy bồi bổ thì có làm sao?”

Sau đó liền giật lấy hộp canh gà trên tay anh, không chút do dự đổ hết vào bồn cầu. “Cạch.” Đem hộp canh đặt mạnh lên trên bàn, xoay người đi ra ngoài.

Lục Cảnh Hành đưa tay giữ chặt cô lại, anh vẫn còn giữ được bình tĩnh, chăm chú nhìn cô: “Em có thể làm như thế này với điều kiện chuyện này không có liên quan gì đến hẳn.”

“Anh có bằng chứng không?”

Lục Tâm vô thức hồi lại, nhưng cô cũng không có ý gì cả, chỉ thuần túy vì suy đoán đêm hôm đó của anh mà hồi lại thôi, tuy nhiên giọng điệu gay gắt cùng với cuộc cãi vã từ nãy đến giờ, những lời này vào tai Lục Cảnh Hành lại thành khiêu khích, thậm chí là đang bao che cho Giang Diệc Thành, vì Giang Diệc Thành mà cãi lại anh, giọng anh ngay lập tức lạnh đi.

“Nếu bây giờ anh có chứng cứ thì hẳn sẽ không được nhân nhả tự đắc nằm trên giường bệnh chờ em hầu hạ thế này đâu.”

“Thế không phải tất cả đều là suy đoán của anh sao, nếu cuối cùng anh đoán sai thì sao? Thời gian em tiếp xúc với Giang Diệc Thành cũng không phải ngắn, anh ấy không giống loại người đó.....”

“Vậy ý em là anh vu oan hãm hại hẳn?” Lục Cảnh Hành cắt đứt lời cô.

“Em không nói như vậy.”

“Nhưng từ trong lòng em đã nhận định như vậy.”

Lục Tâm theo bản năng cãi lại: “Em không có.”

“Lục Tâm.” Lục Cảnh Hành hít một hơi thật sâu, ép bản thân bình tĩnh lại: “Ngày đó anh đã nói qua, bắt đầu từ lúc hẳn vì em mà bị thương, từ khi em phát hiện ra mình là Ninh Tâm, phán đoán của em với Giang Diệc Thành đã có cảm xúc cá nhân.”

“Cho nên anh muốn em rời khỏi vụ án này?” Lục Tâm hiểu ý anh.

“Đừng.” Lục Cảnh Hành nhìn thẳng vào cô: “Việc đó đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới phán đoán của em, anh hy vọng em có thể chủ động xin rút khỏi vụ án này.”

“Anh thì không phải thế à, anh dám nói phán đoán của anh không mang chút cảm xúc cá nhân nào không?”

“Anh có!” Giọng Lục Cảnh Hành đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Nhưng điểm xuất phát của anh vẫn như cũ là muốn khép tội hẳn, nhưng em thì đang bắt đầu vì hẳn tìm có, ý thức chủ quan của em đã lấn át lý trí rồi.”

“Em sẽ không.” Lục Tâm phản bác: “Em sẽ phụ trách vụ án này, em tra cho rõ ràng, em không muốn vu oan cho người khác. Nếu như Giang Diệc Thành thật sự phạm tội, em cũng sẽ không vì hẳn là Giang Diệc Thành mà nương tay đâu.”

“Lục Tâm, đây không phải ngày đầu tiên anh quen em. Hiện tại em không chịu buông tay, chính là bởi vì hẳn là Giang Diệc Thành. Từ khi em phát hiện ra mình là Ninh Tâm, Giang Diệc Thành đã để lại quá nhiều ấn tượng trong lòng em, em muốn tự tay phụ trách vụ án này, khi xác định hẳn thật sự có liên quan sẽ dùng hết khả năng giúp hẳn, đem tổn thương hạ xuống mức thấp nhất.”

Lục Tâm không phủ nhận việc lên án của Lục Cảnh Hành, chỉ khẽ mím môi không nói lời nào.

Lục Cảnh Hành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mà buống bình của cô, trong đầu đột nhiên cảm thấy trống rỗng, cảm giác vô cùng tức giận lúc trước đã bị cảm xúc không biết tên này thay thế.

Anh hạ mí mắt, giờ tay vỗ vỗ vai cô, giọng nói đã bình tĩnh trở lại: “Lục Tâm, nghe lời anh, tự mình xin rút lui đi.”

“Em không muốn bỏ dở giữa chừng.” Lục Tâm thấp giọng nói.

“Lục Tâm, đừng ép anh phải lạm dụng chức quyền với em.” Lục Cảnh Hành nghiêm khắc nói.

Lục Tâm cắn chặt môi dưới không hé răng, nhưng trên mặt viết ba chữ: không cam lòng.

Lục Cảnh Hành phải hít thật sâu mới đề xuống được sự trống vắng trong lòng, cực lực khắc chế cảm xúc, khiến tiếng nói nhẹ nhàng hơn: “Lục Tâm, em đã chăm sóc Giang Diệc Thành ba ngày rồi, đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, từ mai em hãy giao cho y tá chăm sóc đặc biệt phụ trách đi, em thỉnh thoảng đến thăm hẳn là được rồi.”

Lục Tâm theo thói quen ngược mắt nhìn anh: “Vì sao? Anh ấy vì em nên mới bị thương, không thể tự lo cho mình được, em sẽ chăm sóc cho anh ấy đến khi nào anh ấy tự lo được thì thôi, đó không phải là việc nên làm hay sao?”

“Có khả năng hẳn chính là chủ mưu đằng sau mọi việc.”

“Nhưng không phải anh không có chứng cứ sao? Nếu chứng thực mọi chuyện không phải do anh ấy làm, anh muốn em phải đối mặt với anh ấy thế nào đây?”

“Cuối cùng là em thật sự băn khoăn hay vẫn là muốn mượn cơ hội này cùng hẳn bồi dưỡng tình cảm? Chẳng lẽ em không thấy hẳn đối với em có ý đồ khác, cao to như hẳn, nằm trên giường ba ngày trời còn không thể tự lo cho mình được sao?” Lục Cảnh Hành gần như là hét lên.

Lục Tâm bị anh nói vậy không dám cãi lại, chỉ cắn môi dưới, giọng nói rất nhẹ: “Thật xin lỗi, trước khi anh ấy khỏi hẳn, em có trách nhiệm chăm sóc cho anh ấy. Hơn nữa, em nghĩ, chúng ta đều cần bình tĩnh lại.”

“.....” Giọng nói Lục Cảnh Hành hoàn toàn lạnh lẽo: “Vậy là, em cố ý tiếp tục đến chăm sóc cho hắn đúng không?”

Lục Tâm cắn môi không đáp, nhưng sự im lặng của cô đã thay cho đáp án.

“Lục Tâm, anh nói cho em biết, nếu em cố ý đi chăm sóc tên đàn ông kia, đi rồi thì đừng có quay về nữa” Lời nói độc ác chưa suy nghĩ kỹ đã cứ thế mà tuôn ra.

Lục Tâm nâng mắt nhìn anh, cắn chặt môi dưới: “Đến lúc đó anh cũng đừng cầu xin em trở về!” Sau đó đẩy anh ra quay về phòng, kéo vali dưới gầm giường ra, mở tủ quần áo, lấy toàn bộ quần áo bên trong lõi xuống, nhét hết vào trong vali rồi kéo khoá lại đi ra cửa.

Lục Cảnh Hành chặn tay lên cửa.

“Tránh ra!” Lục Tâm hét lớn.

Lục Cảnh Hành vẫn đứng yên không nhúc nhích, chăm chú nhìn cô.

“Lục Tâm, nếu em thật sự bước ra khỏi cửa thì đừng trở về nữa!” Giọng nói của anh rất lạnh lùng.

Lục Tâm cắn môi, không trả lời, chỉ đem hành lý đẩy về phía trước: “Tránh ra!”

Lục Cảnh Hành nghiêng người tránh ra, Lục Tâm kéo vali đi ra ngoài, mới đi được hai bước đã bị Lục Cảnh Hành kéo lại.

“Giờ đã là lúc nào rồi, mấy ngày trước suýt bị tập kích, một mình em còn muốn đi đâu?”

“Không cần anh quan tâm!” Giọng Lục Tâm lạnh lẽo, vừa thét lên vừa dùng sức gỡ tay anh ra.

Lục Cảnh Hành nhìn cô, môi mím cũng đã mím chặt, cuối cùng không nói tiếng nào liền buông tay, nhưng không để cô một mình rời đi, ngược lại đi theo cô xuống tầng, nhìn cô lên xe, đi theo mãi đến khi thấy cô đến nhà Lục Nhiên.

Lục Nhiên vừa com nước xong, nghe tiếng chuông bèn ra mở cửa, khi nhìn thấy Lục Tâm mang theo hành lý đứng ngoài cửa thì ngẩn người: “Tâm Tâm?”

Lục Tâm ngược mắt nhìn cô, cả đoạn đường cổ nén nước mắt giờ nhìn thấy Lục Nhiên lập tức dâng trào, Lục Nhiên trong nháy mắt rối loạn tay chân, đưa cô vào nhà, bối rối hỏi: “Làm sao vậy? Sao lại khóc?”

Lục Tâm không đáp, chỉ khóc, có phần không khống chế được.

Lục Nhiên kéo cô ngồi xuống, một mặt đưa khăn giấy cho cô lau nước mắt một mặt giúp cô lấy nước uống, miệng không quên hỏi: “Chị cùng đại ca lại có chuyện gì à? Gần đây tần suất hai người cãi nhau hơi nhiều đó.”

Lục Tâm vẫn chỉ khóc, Lục Nhiên luống cuống tay chân ở bên cạnh khuyên nhủ, khuyên không được bèn thừa dịp lên vào bếp vụng trộm gọi cho Lục Cảnh Hành.

“Đại ca, anh lại làm gì Tâm Tâm vậy?” Lục Nhiên nhỏ giọng hỏi.

Lục Cảnh Hành không trả lời mà lại hỏi: “Cô ấy không sao chứ?”

“Chỉ khóc rất đau lòng thôi, em nói này, hai người gần đây rốt cuộc bị làm sao vậy, cũng đã lớn như vậy rồi...”

“Thay anh chăm sóc cô ấy thật tốt.” Lục Cảnh Hành lạnh nhạt cắt ngang lời cô.

Nghe thấy vậy, Lục Nhiên liền tức muốn dậm chân: “Anh cứ như vậy, Tâm Tâm sẽ thật sự mặc kệ anh đó.”

Đầu bên kia liền im lặng.

“Đại ca!” Lục Nhiên thở dài: “Cái vị Giang tổng gì đó hai ngày trước mới cứu Tâm Tâm phải không? Hắn có ý với Tâm Tâm phải không? Tình huống như vậy mà anh còn đưa người vào lòng hắn?”

“Cô ấy nếu đã muốn thì giữ lại có tác dụng gì?” Lục Cảnh Hành cúp máy.

“.....” Dù trong lòng Lục Nhiên nôn nóng nhưng cũng không có biện pháp nào, không thể không cúp điện thoại quay lại phòng khách.

Lục Tâm cũng đã bình tĩnh lại, người có phần chật vật, thấy Lục Nhiên thì hơi xấu hổ, đứng dậy vào toilet rửa mặt rồi mới đi ra.

“Chị dâu, em có thể biết rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì không?”

Lục Nhiên nhìn Lục Tâm, quan tâm trong mắt khiến Lục Tâm không cách nào cự tuyệt, liền nói đơn giản lại việc hai người cãi nhau mấy ngày qua.

“Chị không có gì cả, chỉ là Giang Diệc Thành vì cứu chị nên mới bị thương, chị không muốn làm người vong ân phụ nghĩa.” Kể xong Lục Tâm thấp giọng nói.

“Nhưng nếu thật sự giống như đại ca nói, là do Giang Diệc Thành tự mình bày ra thì sao? Vậy đại ca không phải là bị oan à?”

“Chị không phủ định khả năng này, chị cũng không cố ý gây sự, chị chỉ hy vọng anh ấy có thể bình tĩnh cùng chị nói chuyện, mà không phải luôn ra lệnh cho chị.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

“Là do đại ca quá sợ mất chị thôi mà, tự nhiên lại gặp tình địch lớn như vậy, lại còn có quá khứ tốt đẹp cùng chị như thế nữa, trong lòng anh khẳng định rất rối loạn.” Lục Nhiên kiên định đứng về phía đại ca nhà mình: “Chị nghĩ lại mà xem, bảo bối mà anh ấy bảo vệ, che chở suốt hai mươi năm, sắp thu được vào tay, nửa đường lại đột nhiên nhảy ra một Trình Giảo Kim, chị còn có khả năng làm phản, sao anh ấy có thể bình tĩnh được?”

“Chị đâu có.” Lục Tâm theo bản năng phản bác, tiếng nói nhẹ nhàng vào tai Lục Nhiên đến một chút thuyết phục cũng không có, cô nghiêng đầu nhìn Lục Tâm, hai chân co lại để trên sofa.

Lục Tâm bị nhìn có phần không tự nhiên, hít hít mũi, cúi mắt, giọng nói càng nhỏ hơn: “Chị thừa nhận, mấy ngày qua là chị không để ý tới cảm nhận của anh ấy, có hơi quá đáng, trong lòng... có phần cố ý giận dữ anh ấy. Ngày hôm đó, chị phát hiện ra mình cũng có người nhà, nhưng cũng lại phát hiện ra những người nhà đó căn bản không muốn gặp chị, thậm chí lúc trước, có thể chính họ đã bán chị cho bọn buôn người, loại tâm trạng này... vô cùng khó chịu, lúc ấy rất muốn về nhà, rất muốn tìm Lục Cảnh Hành, rất muốn nói chuyện anh ấy với, nói cái gì cũng được, nhưng chị không ngờ, sau khi chị về, đối mặt với chị lại là một Lục Cảnh Hành lạnh hơn băng. Anh ấy không để ý tới chị, không chịu nghe chị nói một câu, loại cảm giác này...”

Lục Tâm nhin không được cười cười, khoé môi khẽ động, mũi đã hơi cay.

“Sau đó, lúc chị khó chịu nhất lại gặp Giang Diệc Thành, cùng ngày đó chị cũng biết được hắn từng là người duy nhất đối tốt với Ninh Tâm, là người duy nhất qua từng ấy năm vẫn luôn tìm kiếm chị, loại cảm giác này rất kì diệu, tựa như một người cô độc thật lâu phát hiện ra có một người vẫn luôn yên lặng đi theo sau mình, so với người nhà còn giống người nhà hơn, rồi hắn lại vì cứu chị mà bị thương nặng, chị chỉ cảm thấy mình có nghĩa vụ chăm sóc cho hắn. Vấn đề với anh của em còn chưa giải quyết xong, chị không biết nên đối mặt như thế nào nữa, có phần muốn chạy trốn, cho nên... mới háo thành như vậy.”

Lục Nhiên nhíu mày: “Vậy chị đối với Giang Diệc Thành...”

“Chị đối với Giang Diệc Thành đã khác trước kia, nhưng chị khẳng định điều đó không phải là tình yêu, chỉ là nhận thức đột nhiên thay đổi.” Lục Tâm nhìn cô: “Tình cảm của chị đối với Lục Cảnh Hành không hề thay đổi, chỉ là gần đây chị và anh ấy...”

Lục Tâm mím môi, cũng không biết nên hình dung cảm giác gần đây khi ở cạnh Lục Cảnh Hành là thế nào, hai người dường như đang càng lúc càng xa nhau.

“Kỳ thật, đại ca chỉ là có thói quen ra lệnh thôi mà, so với em, chị không phải hiểu anh ấy hơn rất nhiều sao? Chị xem, anh ấy chỉ đối với tên Giang Diệc Thành kia đặc biệt miễn cưỡng, những người khác ví dụ như Tiểu Lăng, anh ấy có khi nào thất lễ không? Anh ấy chính là người trời sinh trực giác quá mạnh nhưng cũng rất chuẩn, nếu như không phải nghĩ thấy mùi nguy hiểm, không thể có chuyện ngay từ đầu anh đã đề phòng Giang Diệc Thành như vậy đâu.”

Lục Tâm thờ dài, tay ôm gối, tựa cằm lên chiếc gối ôm, có phần ủ rũ, cô tất nhiên biết Lục Cảnh Hành chẳng qua chỉ là có thói quen ra lệnh, hơn nữa thái độ gần đây của cô với Giang Diệc Thành, chắc đã khiến anh suy nghĩ nhiều.

Đã sớm chiều ở chung gần hai mươi năm, tính tình của anh thế nào cô đã quá quen thuộc, chẳng qua là trước kia, cô đều đứng lúc nhận sai, thuận theo ý anh, hai người cũng không có mâu thuẫn gì lớn, thật sự vui vẻ.

Hiện tại không biết có phải do ở cùng nhau lâu quá rồi hay không, con người cũng trở nên tham lam, muốn anh thỉnh thoảng mở lòng, nhẹ nhàng dịu dàng nói chuyện với cô, hoặc là, chính buổi tối hôm đó đã để lại vướng mắc lớn trong lòng cô, lớn đến từng này rồi, cô lần đầu tiên khó chịu như đêm đó, tựa như bỗng nhiên bị cả thế giới này bỏ rơi vậy, muốn trở lại trong lòng ngực ấm áp kia, vậy mà anh lại lạnh lùng đẩy cô ra...

Lục Tâm cố gắng nhớ lại từng chút từng chút chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian gần đây, nhớ lại việc mình xử lý chuyện Ninh Tâm, nhớ lại thái độ của Lục Cảnh Hành trong khoảng thời gian kia, nhớ lại buổi tối cãi nhau, lại nhớ lại sự lạnh nhạt hờ hững của mình mấy ngày vừa qua, cô không biết có phải mình đã sai rồi không, Lục Cảnh Hành cho tới bây giờ hầu như không quản cô nhiều, việc gì cũng đều không phản đối, hiện giờ chỉ có những vấn đề liên quan tới Giang Diệc Thành mới biểu hiện sự không bình tĩnh mà trước giờ anh không hề có.

Cô có thể đem sự nóng giận này của anh hiểu thành anh rất để ý đến cô không?

Lục Tâm suy nghĩ hai ngày, không có đáp án, trong lòng cũng dần dần có khuynh hướng là Lục Cảnh Hành rất để ý đến cô.

Hai ngày qua Lục Cảnh Hành không đi tìm cô, cũng không nhắn tin, hai người cũng rất hiếm khi gặp nhau ở công ty.

Hai ngày qua Lục Tâm thật sự bị dày vò. Đến ngày thứ ba, cô bỏ qua thể diện, muốn đi phá bỏ cục diện bế tắc giữa hai người, cho dù anh đã từng ác độc nói cô đi rồi thì đừng về nhà đi chẳng nữa.

Bởi vậy, buổi sáng đi làm, khi không hẹn mà gặp trong thang máy, Lục Tâm đã rất hồi hộp khẽ cất tiếng chào hỏi với Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành bình tĩnh liếc mắt nhìn cô một cái, lạnh nhạt đáp lại một câu “Chào”, sau đó đi vào thang máy.

Lục Tâm cùng anh đi vào, nhìn trộm anh một cái rồi khẽ cắn môi dưới, một lúc sau mới hỏi: “Buổi trưa. ... Có thời gian đi ăn cơm với em không?”

Không biết có phải vì hôm trước vừa cãi nhau hay không, Lục Tâm không dám giống như bình thường không để ý đến mặt mũi mà ôm cánh tay anh làm nũng nữa, chỉ khách khí hỏi anh, có phần ngại ngùng.

“Để hôm khác đi, hôm nay anh có việc.” Tiếng nói lạnh lùng vang lên đồng thời với cửa thang máy đang mở ra, Lục Cảnh Hành đã đi rồi.

Lục Tâm nhìn theo bóng lưng anh, khẽ cắn môi dưới, cuối cùng chỉ có thể nhìn cánh cửa thang máy khép lại mà cúi đầu thờ dài.

Ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa. ... Sau hai ngày, Lục Tâm và Lục Cảnh Hành cứ như vậy mà trải qua, cơ hội hai người gặp nhau không nhiều, Lục Tâm thỉnh thoảng sẽ cố ý tìm hiểu để gặp anh trong công ty, nhưng khi gặp mặt, ngoài một hai câu như “Chào”, “Tan ca rồi” thì không nói gì nữa.

Thái độ của Lục Cảnh Hành từ đầu đến cuối đều lạnh lùng, lẳng lẳng, khách khí lễ độ.

Đối mặt với thái độ như vậy, Lục Tâm muốn làm gì đều không thể, không có cách nào mặt dày mày dạn bám lấy anh như hồi trước.

Ngày thứ tư, Lục Tâm bỏ qua mặt mũi làm cơm trưa cho anh, tự mình mang đi làm, nhưng gặp nhau trong thang máy rồi lại không thể đưa được.

“Lục Cảnh Hành.” Cô khẽ cắn môi dưới gọi tên anh.

“Có việc gì?” Anh nghiêng đầu nhìn cô, thần sắc lạnh nhạt trước sau như một.

“Anh. ... Buổi tối hôm đó anh nói. ...” Lục Tâm chần chừ mở miệng, muốn hỏi anh tối đó nói như vậy có phải là nói thật không.

“Anh không hay nói đùa.” Lục Cảnh Hành lạnh lùng ngắt lời cô, mắt đen nhìn cô chằm chằm, gần từng tiếng rõ ràng: “Đi rồi thì đừng trở về nữa.”

Nụ cười trên mặt Lục Tâm cứng đờ, khoé môi giật giật, miễn cưỡng nói: “Em. . . Em không nói sẽ về. ... Em chỉ là. . . Chỉ là.”

Chỉ là cái gì, Lục Tâm cũng không nói được, yết hầu giống như có cái gì đó chặn lại, nhìn cửa thang máy mở ra, cúi đầu nói một câu “Em qua chỗ tài vụ một lát” rồi liền cúi đầu đi ra ngoài, có phần hỗn loạn, bối rối.

Ngày hôm sau, Lục Tâm cũng không cố ý đi nghiên cứu địa điểm nữa, ngược lại cố tình tránh mặt Lục Cảnh Hành, một ngày không gặp.

Tan tầm, Lục Tâm cùng Lục Nhiên ra ngoài ăn cơm.

Tâm trạng buồn bã mấy ngày nay của Lục Tâm, Lục Nhiên đều nhìn thấy hết, nhưng hỏi cô lại không nói, chỉ nói không có việc gì.

“Tâm Tâm, chị với đại ca thế nào rồi?” Lúc ăn cơm, Lục Nhiên vẫn là không chịu được hỏi.

“Thì là như vậy đó.” Lục Tâm vẫn câu nói kia, một tay ỉu xiu nâng má, nhìn có phần không tập trung.

“Anh ấy không đi tìm chị à?” Lục Nhiên không biết chuyện Lục Tâm chủ động tìm Lục Cảnh Hành, theo bản năng hỏi.

Lục Tâm lắc đầu: “Chắc là đã thấy chị phiền phức rồi. Hôm đó anh ấy nói chị dám đi thì cũng đừng quay về nữa, là nói thật đấy.”

Tay đang lật thực đơn của Lục Nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn Lục Tâm, đó quả thật là phong cách của Lục Cảnh Hành.

Khoé môi Lục Tâm khẽ kéo, miễn cưỡng cười một cái, lấy dĩa yên lặng gấp đồ ăn, nhưng lại chẳng thấy mùi vị gì.

Lục Nhiên đưa tay giữ lấy tay cô lại.

“Tâm Tâm, chị bỏ anh trai em đi, rồi đi tìm bạn trai khác, để anh ấy ở đó mà giận dữ.” Lục Nhiên nói.

Khoé môi Lục Tâm khẽ cong: “Để sau đi.”

Thấy điện thoại trên bàn có cuộc gọi tới, cô đưa tay ấn nghe.

Là Giang Diệc Thành.

Từ lúc Lục Cảnh Hành mời người chăm sóc đặc biệt, cô cũng không cần đến viện chăm sóc hẳn nữa, chỉ chiều chiều tan ca lại ghé qua thăm một lúc, cùng hẳn tán gẫu một hồi, bóng gió hỏi hẳn một ít chuyện của Trữ gia, một ít chuyện của hẳn, cả chuyện về Đế Tân.

Sau khi hẳn bị thương vì cô, quan hệ cấp trên cấp dưới xa cách giữa hai người đã dần trở nên thân mật hơn, giống như bạn bè, Lục Tâm liền danh chính ngôn thuận hỏi những chuyện bạn bè bình thường nên biết, ví dụ như chuyện vận chuyển buôn bán của công ty, chuyện của Giang gia và Đế Tân, cứ như bạn bè thân cận, ung dung mà tìm hiểu, so với lúc trước phải nhờ thám tử mới biết được thì giờ có vẻ mọi việc đã dễ dàng hơn.

Ngày mai Giang Diệc Thành sẽ xuất viện, dù sao cô cũng nên tới.

Tuy Lục Nhiên khuyên Lục Tâm nên tìm bạn trai mới, nhưng nghĩ đến việc có một ngày Lục Tâm thật sự sẽ gả cho người đàn ông khác không phải Lục Cảnh Hành thì trong lòng lại thấy buồn phiền. Không biết làm sao, Lục Nhiên bèn chủ động hẹn gặp Lục Cảnh Hành.

Cô luôn luôn sợ Lục Cảnh Hành, trước đây chưa từng một mình hẹn Lục Cảnh Hành ăn cơm. Nếu có thể ở riêng một chỗ thì nhất định không ở chung với anh, nhưng hiện tại vì chuyện giữa hai người, không thể không hẹn gặp anh.

Lục Cảnh Hành cũng nể mặt em gái, sáng khoái nhận lời, còn đưa cô đến nhà hàng cô thích ăn nhất, người vừa tới, cũng không nhiều lời vô dụng, đi thẳng vào vấn đề: “Nói đi, tìm anh có chuyện gì?”

Lạnh lùng thẳng thắn giải quyết vấn đề không kiêng nể anh em gì.

Lục Nhiên sớm đã hình thành thói quen, cũng không tính toán, chỉ chậm rãi gọi đồ ăn, xong mới nhìn anh: “Đại ca, anh thật sự không tính đón chị dâu về sao?”

Lục Cảnh Hành thần nhiên liếc mắt nhìn cô, đầu ngón tay khẽ gõ miệng chén: “Có gì nói thẳng.”

“Chị dâu cùng với tên Giang Diệc Thành kia ở chung một chỗ.” Mặt không đỏ khí không sưng, nói xong đưa mắt lẳng lặng nhìn anh.

Lục Cảnh Hành khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt rốt cuộc cũng có biến hoá, ngón tay gõ chén cũng dừng lại, mắt đen mờ lớn nhìn cô: “Cái gì?”

Lục Nhiên hết sức bình tĩnh lặp lại một lần nữa, như là sợ anh nghe không hiểu, lại giải thích một lần: “Đơn giản mà nói, chính là vợ anh đã chạy mất rồi đó.”

Lục Cảnh Hành nheo mắt nhìn, mắt đen ánh lên tia sáng khiến tim Lục Nhiên đập nhanh, tự nhiên có phản khản trương.

Cô hạ mắt, cố gắng giữ bình tĩnh rót trà, sau đó làm bộ bình tĩnh uống, cánh tay vẫn không khống chế được mà run lên.

“Lục Nhiên, lá gan của em càng ngày càng lớn rồi. Ngay cả anh mà cũng dám mang ra đùa cợt.”

Lúc sau Lục Cảnh Hành rút cuộc chậm rãi mở miệng khiến Lục Nhiên miệng còn ngậm nước trà sực nữa thì bị sặc.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chương 53

Lục Tâm đứng im tại chỗ, nhìn anh từng bước một đến gần, khóe môi giật giật, muốn lên tiếng chào hỏi nhưng lại nín lưỡi không nói được gì.

“Tại sao cuối tuần còn ra ngoài thế này?” Lục Cảnh Hành đứng trước mặt cô lên tiếng hỏi, giọng nói thật ôn hòa.

Ôn hòa, chủ động như thế khiến Lục Tâm không biết làm thế nào, ngây ngốc nhìn anh, một lúc sau mới ngập ngừng đáp: “Mới bây giờ....”

Lục Cảnh Hành lại giống như không nghe thấy: “Ăn cơm chưa?”

Lục Tâm khẽ lắc đầu, buổi trưa cô đi đón Giang Diệc Thành xuất viện, ngồi một lát liền lấy cớ là có việc bận nên đi trước, loay hoay không có mục đích cả buổi ở nội thành mới về, quả thật còn chưa ăn tối.

Lục Cảnh Hành thấy cô chưa ăn cơm liền nhủ mày, đưa tay qua kéo cô: “Vừa hay anh cũng chưa ăn cơm.”

Lục Tâm đưa mắt bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

“Sao vậy?” Lục Cảnh Hành quay đầu hỏi, thấy cô đang nhìn chăm chăm vào chỗ anh đang nắm bèn thu tay về.

“Đi thôi.” Lục Cảnh Hành nhẹ giọng nói.

“Dạ.” Lục Tâm thấp giọng trả lời, trong giọng nói khó nén được một tia mất mát. Cô yên lặng buông mắt đi bên cạnh anh.

Lục Cảnh Hành đưa cô đến quán ăn gần đó, cầm thực đơn chọn món xong, lúc này mới hỏi cô: “Giang Diệc Thành thế nào rồi?”

“Hôm nay mới xuất viện.”

Lục Tâm vô thức trả lời, trả lời xong lại cảm thấy thế này thật dễ gây hiểu lầm, theo thói quen đưa mắt nhìn Lục Cảnh Hành, lại chỉ thấy anh khẽ khép mắt uống trà, thần sắc thản nhiên, dáng vẻ không quan tâm, những lời giải thích muốn nói lại nuốt trở vào, chỉ hỏi anh: “Tại sao hôm nay anh lại ở đây?”.

“Đi ngang qua.” Lục Cảnh Hành hờ hững đáp lời.

“À.” Giọng nói bất giác mang theo một phần cô đơn, Lục Tâm không nói gì nữa, cầm lấy ấm trà tự rót cho mình một ly, hai tay bung chén trà rồi khép hờ mắt lại, từng ngậm từng ngậm tinh tế thưởng thức.

Lục Cảnh Hành nâng mắt nhìn cô, hơi nước từ chén trà bốc lên dày đặc khiến anh không rõ nhìn sắc mặt cô, chỉ thấy cô khép hờ mắt, hoàn toàn an tĩnh bình thản, mơ hồ còn có phần e lệ, giống như khi anh mới trở về, chuyện gì cũng không dám hỏi nhiều.

“Lục Tâm.” Anh gọi tên cô.

“A?” Cô theo phản xạ nâng mắt nhìn anh.

“Ninh gia..... Em có tính trở về không?” Lục Cảnh Hành hỏi, con ngươi đen nhìn chăm chăm cô, từ khi cô biết rõ thân thế của mình, hai người chưa có thời gian bàn bạc vấn đề này, cũng chưa từng bình tĩnh.

Mí mắt Lục Tâm lại hạ xuống, nhìn chén trà trong tay, cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, thậm chí chưa từng nghĩ tới có nên cho bọn họ biết sự tồn tại của cô hay không, đã qua nhiều năm như vậy, cô.....còn được coi là người nhà Ninh gia không?

Bàn tay cầm muỗng nhỏ vô thức khuấy nước trà trong chén, Lục Tâm nhìn mấy đóa cúc hoa nổi trên mặt chén nước trà xanh biếc, có phần hoảng hốt.

“Lục Tâm.” Lục Cảnh Hành khẽ gọi cô một tiếng.

Lục Tâm ngưng mắt, do dự hỏi: “Em..... Có được coi là người nhà Lục gia như anh không?”

“Tất nhiên.”

“Là.....” Con gái hay con dâu trưởng?

Những lời phía sau Lục Tâm không hỏi ra miệng, chỉ khẽ cong khóe môi: “Cảm ơn.”

Ngón tay lại bắt đầu vô thức khuấy muỗng nhỏ, một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Em đã.....xin Đình lão rời khỏi vụ án này, mấy ngày tới em sẽ đem những manh mối mà em có được sắp xếp lại, khi nào xong sẽ chuyển giao cho anh.”

“Em không cần ép mình rời khỏi. Buổi tối hôm đó anh chỉ là nói lấy mà thôi.” Lục Cảnh Hành nói: “Việc này anh sẽ nói chuyện lại với Đình lão, vẫn do em toàn quyền phụ trách. Thời gian anh ở trong nước không nhiều, tháng 6 tới anh sẽ xuất ngoại, công việc đã thu xếp xong từ năm ngoái, tám tháng này chẳng qua là nghỉ phép.”

Lục Tâm kinh ngạc nhìn anh, cô không biết mấy tháng anh trở về chính là nghỉ phép dài hạn.

Lục Tâm không thể nói rõ cảm giác lúc này là gì, chỉ kinh ngạc nhìn anh, cuối cùng tất cả kinh ngạc cùng khó chịu yên lặng hóa thành thật một câu: “Để cho Đình lão sắp xếp đi, nói không chừng đến lúc cũng đã có kết luận.”

Lục Cảnh Hành gật gật đầu.

Lục Tâm cũng không biết nên nói gì nữa, ngẩng đầu chờ nhân viên phục vụ bung đồ ăn tới, cô không có tâm trạng để ăn.

Cô không thấy nhân viên phục vụ bung đồ ăn tới mà lại bất ngờ thấy Lục Nhiên đi chung với một người đàn ông.

Hai người vừa vặn từ ngoài cửa bước vào, Lục Nhiên đi bên cạnh người đàn ông, khẽ túm lấy góc áo người đàn ông đó, thảnh thơi ngửa đầu nói gì đó, người đàn ông từ đầu đến cuối đều mỉm cười ôn hòa nghe Lục Nhiên nói, không thực sự quan tâm, nhưng cũng không thực sự lạnh nhạt, chính là thản nhiên xa cách.

Lục Tâm nhin không được nhìn chăm chăm người đàn ông đó, dáng dấp rất anh tuấn, ngũ quan nổi bật, khuôn mặt ôn hòa hơn rất nhiều so với Lục Cảnh

Hành, thần sắc dịu dàng như gió xuân, chỉ là khuôn mặt luôn mang theo một phần đạm mạc xa cách, nhưng loại đạm mạc xa cách này khi ở trước mặt Lục Nhiên phẳng phát nhu hòa đi rất nhiều.

Phát hiện như vậy khiến Lục Tâm không tự giác đánh giá hẳn.

Vẫn luôn để ý đến sắc mặt của Lục Tâm nên Lục Cảnh Hành đã nhận ra biến hóa rất nhỏ trên mặt cô, anh quay đầu nhìn lại, cũng thấy được Lục Nhiên cùng Đường Húc Nghiêu đang đi vào.

Lông mày anh nhăn thành một đường, hướng về phía Lục Nhiên gọi một tiếng: “Lục Nhiên!”

Bước chân của Lục Nhiên thoáng dừng lại, theo hướng tiếng gọi nhìn qua, liền thấy sắc mặt của Lục Cảnh Hành lẫn Lục Tâm đều thay đổi.

Đường Húc Nghiêu thấy cơ thể Lục Nhiên cứng ngắc, nghiêng đầu hỏi cô: “Làm sao vậy?”

“Không có gì. Em qua bên kia một lát, anh ở đây chờ em.” Lục Nhiên nhanh chóng bỏ góc áo đang nắm ra, bước qua bên này.

Đường Húc Nghiêu nhủ mảy, có phần không yên lòng nên đi theo cô.

Tầm mắt Lục Cảnh Hành từ người Đường Húc Nghiêu chuyển qua mặt Lục Nhiên: “Bạn trai của em à?”

Câu hỏi của anh khiến Lục Nhiên có phần quẩn bách, sợ bị anh hiểu lầm nên vội vàng giải thích: “Không phải, chỉ là một người bạn mà thôi.”

Đường Húc Nghiêu đứng phía sau Lục Nhiên đã thoải mái đưa tay ra chào hỏi Lục Cảnh Hành: “Xin chào, tôi tên là Đường Húc Nghiêu, là bạn của Lục Nhiên.”

Lục Cảnh Hành cũng đứng lên, đưa tay ra khách khí bắt tay với Đường Húc Nghiêu: “Lục Cảnh Hành.”

“Đường tiên sinh chắc cũng chưa ăn cơm, ngồi xuống cùng nhau ăn đi.” Lục Tâm mỉm cười nói.

Lục Nhiên đã giành trả lời trước: “Không cần đâu, bọn em đã ăn cơm rồi, do dễ quên đồ nên trở về lấy, hai người cứ từ từ ăn, từ từ ăn.”

Nói xong liền kéo Đường Húc Nghiêu rời đi, giả bộ hỏi nhân viên phục vụ một chút, nói khẽ với Đường Húc Nghiêu “Chúng ta đổi nơi khác đi”. Sau lại kéo Đường Húc Nghiêu đi.

Mối quan hệ giữa Lục Nhiên và Đường Húc Nghiêu khiến Lục Tâm cảm thấy khó hiểu, cô chưa từng nghe Lục Nhiên đề cập qua cô ấy có quen biết với người đàn ông nào, buổi tối cũng không thấy cô ấy gọi điện hay nhắn tin gì, đương nhiên cũng không loại trừ khả năng cô ấy về phòng chui vào trong chăn lén lút thực hiện, dạo gần đây cô ấy luôn bận rộn chuyện đi du học, nhìn như vô tâm, không lộ ra một chút dấu vết là đang yêu.

Theo cô thấy, Lục Nhiên đích thực là rất thích người đàn ông gọi là Đường Húc Nghiêu kia, chỉ là người đàn ông đó.

Lục Tâm lại nhìn không được nhủ mảy, cuối cùng vẫn giữ được chút bình tĩnh, hoặc là tình cảm không đủ sâu, hoặc là không có tình cảm, bất luận là ai thì với tính tình của Lục Nhiên như thế chung quy mà nói cũng là không tốt, cô ấy là một người rất tốt, không so đo tính toán gì mà thật lòng đối xử với mọi người, không cần thận liên dễ dàng bị tổn thương.

“Làm sao vậy?” Lục Cảnh Hành thấy Lục Tâm thất thần liền ninh mi hỏi.

Lục Tâm khẽ lắc đầu: “Không có gì.”

Cô không biết nên nói những gì với Lục Cảnh Hành, cũng không muốn nói chuyện của mình, lời nói vừa rồi đã khiến trong lòng cô có phần khó chịu.

Cô muốn hỏi anh, mối quan hệ giữa hai người hiện giờ là thế nào?

Cũng muốn hỏi anh, nếu ngay từ đầu đã biết chỉ có mấy tháng, tại sao lại trêu chọc cô?

Cũng muốn biết, trong mấy tháng này, có phải anh đem cô làm trò tiêu khiển để bót cô đơn hay không?

Càng muốn biết, tại sao anh lại lạnh lùng như vậy, tại sao cô không làm được, cô rõ ràng là do anh dạy dỗ.

Lục Tâm chỉ cảm thấy trong đầu lộn xộn, có rất nhiều điều muốn hỏi, rất nhiều chuyện muốn biết, nhưng lại sợ giống như buổi tối hôm đó, xúc động lẫn áp lý trí, kết quả toàn bộ những lời nói nói ra biến thành lưỡi dao sắc bén đã thương người khác.

Tay cô xoa xoa mi tâm, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại, nhưng lại chi phí công, cô phát hiện ra mình càng muốn bình tĩnh thì ý nghĩ càng loạn, ánh mắt càng chua xót, như có thứ gì đó từ mắt trực trào ra ngoài.

“Lục Tâm? Lục Tâm.” Giọng nói mang theo lo lắng quen thuộc vang lên bên tai, lo lắng gọi tên cô, một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay cô đang đặt trên mi tâm, cảm giác ấm áp từ chỗ chạm nhau truyền đến, Lục Tâm đột nhiên giống như bị phồng vội vàng rút tay ra, lao đảo đứng dậy.

“Thật. Xin lỗi.” Lục Tâm luống cuống nói: “Em. Em còn có chút việc, anh cứ từ từ ăn.”

Lục Tâm nói xong vội vàng chạy đi.

“Lục Tâm!” Lục Cảnh Hành đứng dậy đuổi theo.

Đúng lúc người phục vụ bưng thức ăn lên, vội vàng ngăn cản anh lại: “Xin lỗi Tiên sinh, đồ ăn đã làm xong rồi, ngài còn chưa tính tiền.”

Lục Cảnh Hành vội vàng móc ví ra, rút ra mấy tờ tiền giá trị lớn hơn trăm tệ nhét vào tay người phục vụ.

Vừa định xoay người đi lại bị phục vụ giữ lại: “Chờ một chút đã Tiên sinh, tôi còn chưa thối tiền lại cho ngài mà.”

“Không cần.” Lục Cảnh Hành hất tay một cái định đuổi theo, phục vụ lại bám riết lấy anh: “Tiên sinh, xin hỏi có cần đóng gói lại không?”

“Tôi nói không cần.” Giọng nói trầm thấp đã mang theo một tia tức giận, cũng không để ý có làm bị thương người phục vụ hay không, cánh tay dùng sức giăng ra, Lục Cảnh Hành nhanh chóng đuổi theo.

Bên ngoài đã không nhìn thấy thân ảnh của Lục Tâm.

Lục Cảnh Hành vừa lấy điện thoại ra gọi cho Lục Tâm, vừa chạy nhanh về hướng nhà trọ của Lục Nhiên.

Điện thoại không có người bắt máy, gọi thêm một lần nữa cũng không có ai bắt máy.

Lục Tâm không dám bắt máy, chuông vừa vang lên liền vội vàng tắt máy.

Lục Cảnh Hành vào thang máy, gửi cho cô một tin nhắn: “Lục Tâm, anh tới là để làm hòa với em, lời anh còn chưa nói hết, em nghe điện thoại trước đi.”

Tin nhắn gửi đi nhưng không có hồi âm lại.

Cửa phòng Lục Nhiên vẫn khóa, không biết một mình cô lại chạy đi đâu.

Lục Cảnh Hành không khống chế được đâm một quyền thật mạnh lên cửa, nghĩ đến vừa rồi cô giống như con thỏ bị hoảng sợ, mở to đôi mắt đen trong suốt, lo sợ không biết làm thế nào nhìn anh, dáng vẻ cực kỳ giống khi cô 5 tuổi, trái tim anh liền giống bị búa tạ đập một cái thật mạnh, đau buốt khó tả, không để ý một chút liền biến thành bộ dạng như vậy.

Lục Cảnh Hành ngồi đợi mấy tiếng cũng không thấy người.

Lục Nhiên trở về liền thấy Lục Cảnh Hành đứng ở cửa, vẻ mặt ảo não đau khổ, tâm trạng liền trùng xuống.

“Tâm Tâm đâu?” Lục Nhiên gấp giọng hỏi, luống cuống tay chân lấy điện thoại ra gọi cho Lục Tâm.

“Anh cũng không biết cô ấy đã đi đâu rồi.” Lục Cảnh Hành đáp, giọng nói có phần mệt mỏi.

“Đã biết anh tới cũng không giải quyết được gì mà.” Lục Nhiên tính tình thất vọng nói, ảo não đẩy anh: “Anh mau đi đi, có anh ở đây thì cô ấy lại càng không về.”

“Nếu cô ấy về thì nhớ gọi điện báo cho anh biết.” Lần này Lục Cảnh Hành không dây dưa với Lục Nhiên.

“Đã biết.” Lục Nhiên đẩy anh vào thang máy: “Rốt cuộc không biết anh tới là để làm hòa hay là đến để đã thương người khác.”

Tay nhanh chóng ấn nút thang máy.

Cửa thang máy bên này vừa đóng lại thì cửa thang máy bên cạnh liền mở, Lục Tâm từ bên trong đi ra, giọng nói lên, cúi thấp đầu, ánh mắt không có tiêu cự, nhìn có phần vô thần.

“Tâm Tâm?” Lục Nhiên bất ngờ nhìn cô, chạy nhanh qua: “Chị không sao chứ?”

Lục Tâm mờ mịt lắc đầu, ngoại trừ hai mắt hơi sưng đỏ thì người hoàn toàn không bị gì.

“Đại ca vừa đi xuống.” Lục Nhiên chỉ vào thang máy đang đi xuống.

Lục Tâm đưa mắt nhìn thang máy, không nói gì, chỉ nhìn Lục Tâm: “Sao em đã về rồi? Không phải có hẹn sao?”

Về mặt Lục Nhiên có phần quần bách: “Cũng không phải là có hẹn, chỉ là bạn bè cùng nhau đi ăn một bữa cơm.”

“Hắn là ai vậy? Em có vẻ rất thích hắn.” Lục Tâm hỏi, cùng Lục Nhiên bước vào nhà.

“Một người.Em thăm mền bốn năm.” Lục Nhiên chần chờ một lát rồi nói, bộ dạng thiếu nữ đang yêu: “Trước đây rất thích hắn, đáng tiếc chưa kịp thổ lộ thì hắn đã đi mất, ra đi vô cùng bất ngờ, buổi sáng hôm hắn đi hắn đột nhiên nhắn tin nói cho em biết hắn có việc phải đi, muốn em chiều cổ bản

thân mình thật tốt, sau đó không còn liên lạc gì nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chương 54

“Các người muốn gì?” Lục Tâm hỏi, giọng nói lạnh lùng, từ lúc đối phương mở miệng, cô đã lặng lẽ bỏ dép lê đang đi ra, đi chân trần vào nhà, dưới chân không phát ra tiếng động nào, nhẹ nhàng trở lại ngồi trước laptop, mở laptop lên.

“Đem thứ kia giao ra đây.”

“Thứ đó không ở chỗ tôi...”

“Lục tiểu thư, mọi người đều đã biết cả, bây giờ cô giả ngốc để làm gì?”

Lục Tâm trầm mặc một lát, vừa khẽ di chuyển con chuột ấn vào mục có chứa số liên lạc nội bộ đặc biệt, vừa bất động thanh sắc hỏi: “Các người rốt cuộc là ai, vì sao lại biết thứ đó ở chỗ tôi?”

“Chuyện này cô không cần biết!” Giọng nói đối phương chợt hung ác: “Muốn giữ mạng sống thì chớ nhiều lời.”

Lục Tâm viết dãy số đang hiện trên màn hình điện thoại xuống, kèm theo một hàng chữ: “Đang trò chuyện, xác định vị trí đối phương”, mặt khác phân tán lực chú ý của đối phương: “Làm thế nào để đưa thứ đó cho các anh?”

“Chín giờ sáng mai, cô đi tuyến xe buýt số 832 hướng về nhà ga, đem thứ kia bỏ vào một hộp sữa không rồi mang theo lên xe, sau đó cô xuống xe ở đầu đường Hoàn Thôn, thứ đó cứ để lại trên chỗ cô ngồi là được.”

“Nhưng lỡ nó bị những người khác lấy mất thì làm sao?” Lục Tâm chậm rãi hỏi, một bàn tay chống lên mặt bàn, cúi người về phía trước, tin vừa gửi đi rất nhanh đã có hồi âm: “Đọc tuyến số 531 ở phía bắc đường Tân Hội, trong bán kính 5m, đang sử dụng điện thoại Thần Châu Xing của Shenzhouxing*.”

*“Shenzhouxing” là một trong ba thương hiệu điện thoại di động lớn của Trung Quốc, thương hiệu “Thần Châu Xing” được đưa ra thị trường với sáu dòng sản phẩm.

Shenzhouxing (Easyown) là thương hiệu có vùng phủ sóng rộng lớn nhất của China Mobile, cũng là thương hiệu có số lượng khách hàng lớn nhất trên thị trường truyền thông di động của Trung Quốc. Nguyên tắc “Nhanh chóng và giá cả phải chăng”. “Shenzhouxing” không chỉ giá cả phải chăng, mà còn cung cấp một loạt các dịch vụ cá nhân độc đáo cho người dùng.

Dịch vụ cơ bản: tin nhắn SMS, cuộc gọi nội địa, đường truyền trong nước và chuyển vùng trong nước, hiển thị số người gọi lên màn hình,.....

Giải trí kinh doanh: nhạc chuông, MMS, truy cập Internet GPRS, câu lạc bộ âm nhạc,...

Dịch vụ thông tin: tin tức điện thoại di động, bảo mật di động, đường dây nóng 12580, hộp thư 139,....

Dịch vụ: các cuộc gọi nhắc nhở, thư ký điện thoại di động, dịch vụ định vị, điện thoại di động, sổ gia đình....

Lục Tâm nhanh chóng xoay người lại ra khỏi phòng. Lục Nhiên vừa gọi điện cho Lục Cảnh Hành xong, nhìn thấy cô đi ra, theo thói quen định gọi cô lại, miệng vừa mở ra, Lục Tâm đã ngay lập tức làm động tác im lặng, bước nhanh tới lấy bút trên bàn trà, viết nhanh xuống một hàng chữ “Chỉ có việc ra ngoài, nói với anh của em, cục công an.”

Cô viết vừa nhanh vừa ngắn gọn, còn phải để ý đến giọng nói uy hiếp âm trầm ở đầu dây bên kia: “Cái này không cần Lục tiểu thư lo lắng, chỉ muốn khuyên Lục tiểu thư đừng đùa giỡn với chúng tôi, nếu thứ đồ kia bị đánh tráo hoặc thứ bên trong đã bị động vào, Lục tiểu thư cũng đừng trách chúng tôi không khách khí.”

Nói xong liền ngắt điện thoại, Lục Tâm vội vàng kêu một tiếng: “Đội đã.”

Vừa đứng dậy đi giày, vừa gấp gấp nói: “Thời gian các anh hẹn đang là giờ cao điểm, trên xe buýt có rất nhiều người, tôi không thể cam đoan thứ kia sẽ không bị lấy nhầm đâu.”

“Không cần cô quản, chỉ cần nghe theo là được.” Đối phương “cạch” một tiếng cúp điện thoại.

Lục Tâm đã mở cửa đi ra, nghe di động kêu “Tút tut”, cô khẽ mím môi, vừa cúi đầu bấm số điện thoại vừa bước nhanh về phía thang máy, lúc đang định bấm nút thì cửa thang máy đã lại mở.

“Lục Tâm?” Giọng nữ mang theo chút nghi hoặc đứng lúc vang lên, giọng nói quen thuộc khiến Lục Tâm ngẩng đầu lên, tầm mắt xuyên qua đôi tình nhân vừa đi ra, dừng lại trên người Giang Chi Khê đang ở trong thang máy, có phần bất ngờ.

“Giang tổng? Sao cô lại ở đây?” Cô ngạc nhiên nói, người cũng đã đi vào trong, không ngờ tới ở đây lại có thể gặp được Giang Chi Khê.

“Tôi có phòng ở trên tầng, ngẫu nhiên lại gặp nhau rồi.” Giang Chi Khê lạnh nhạt đáp, hơi nâng mắt nhìn con số ở thang máy đang lên dần. “Thang máy đang đi lên.”

“A?” Lục Tâm lúc này mới hoàn hồn, nhưng cửa thang máy đã khép lại, cô nhanh chóng ấn lên mấy cái nút đi xuống.

“Khuya thế này sao còn đi ra ngoài?” Giang Chi Khê nghiêng đầu nhìn cô.

“Vâng, bạn tôi mời đi ăn cơm.” Lục Tâm cười đáp, không ngờ Giang Chi Khê cũng có phòng ở chỗ này, cô đã ở đây một tuần, vậy mà bây giờ mới gặp lần đầu tiên, có mấy lần hai người cùng tan tầm, lại chưa từng gặp nhau, cô nghĩ chắc Giang Chi Khê không hay ở đây.

“Tĩnh” Con số trên thang máy hiện lên, thang máy dừng lại ở tầng 4, Lục Nhiên ở tầng 3, thang máy đi lên trên một tầng.

Lục Tâm nhìn thang máy dừng lại, quay đầu áy náy cười với Giang Chi Khê: “Giang tổng, tôi đi trước đây, ngại quá.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Giang Chi Khê cong khóe môi cười cười, không nói gì, cô ở trên tầng cao nhất, lại mua thêm một căn hộ ở tầng gần đó, thỉnh thoảng cũng sẽ tới ở mấy hôm, bình thường hơn nửa thời gian đều ở trong nhà.

Thang máy ngừng lại ở tầng 25, Giang Chi Khê vừa đi ra ngoài vừa cúi đầu tìm chìa khoá, tìm một lúc lâu cũng không thấy, lúc này mới nhớ ra chìa khoá chắc là vẫn ở trong xe, lập tức xoay người xuống lầu.

Lục Tâm ở tầng 4 đợi thang máy đi xuống, vừa vào trong liền gọi điện cho Lục Cảnh Hành, định đem chuyện vừa rồi có người gọi đến nói cho anh biết, dù sao anh cũng dày dặn kinh nghiệm hơn cô rất nhiều, xử lý mọi chuyện sẽ an toàn ổn thỏa hơn, lúc này cần phải nhìn vào tình hình thực tế một chút, nghe ý kiến của Lục Cảnh Hành.

Trong thang máy không có tín hiệu nên điện thoại không gọi đi được.

Lục Tâm đi xuống tầng, khi ra khỏi thang máy thì di động mới có tín hiệu lại, cô vừa gọi điện thoại Lục Cảnh Hành vừa bước nhanh xuống ga-ra để xe dưới tầng hầm.

Điện thoại báo đường dây bận, chắc là Lục Nhiên thấy tờ giấy nên gọi cho anh, hoặc là anh đang gọi lại cho cô.

Lục Tâm cúp điện thoại trước rồi nhanh chóng bước về phía xe của mình, xe cô để sâu trong ga-ra, phải đi qua ba chiếc xe nữa mới đến.

Ga-ra của những tiểu khu thế này bình thường không có bảo vệ, cả ga-ra to như vậy chỉ có vài ba bóng đèn vàng u ám, lại sắp nửa đêm nên trong ga-ra cũng im ắng không có người, không khí rét lạnh âm trầm có phần khác thường.

Lục Tâm đang đi nhanh về phía xe mình bất giác bước chậm lại, nương theo ánh đèn cảnh giác đưa mắt nhìn xung quanh xong mới chậm rãi đi về phía xe của mình, nhưng khi đầu ngón tay vừa chạm vào cửa xe thì trong nháy mắt lại phát hiện không khí đặc biệt kì lạ, gần như là theo bản năng, cô nghiêng nhìn về phía đầu xe, chân trái nhanh chóng nâng lên hung hăng quét về phía đầu xe – nơi có một bóng người đang chui ra, đá trúng tay đang cầm súng của hắn, bàn tay cũng theo đó chống lên thân xe, mượn lực nhảy lên, tụt vào đó để né sang xe khác, lại không ngờ xe bên cạnh cũng có một người nữa, ngay lúc cơ thể cô rơi xuống đất, huyệt súng lục đã đề lên gáy cô.

Lục Tâm hoàn toàn theo phản xạ vung tay phản kháng, đá hết sức về phía sau rồi lăn một vòng qua thân xe để tránh viên đạn bắn trúng mình, nhưng cũng vì thế mà khiến cô đang ở sau chiếc xe che chắn lăn ra ngoài mặt đường, mất đi chỗ ẩn nấp duy nhất.

Nhưng ngay lập tức Lục Tâm cũng nhanh chóng di chuyển về phía sau cột xi măng bên cạnh, hoàn toàn bất chấp tay cùng lưng vừa bị va đập đau nhói, khoảng thời gian này với cô mà nói chính là mạng sống.

Cho dù động tác của cô nhanh đến thế nào thì cũng không thể nhanh hơn hai viên đạn đồng thời bắn ra, tuy tránh được một viên nhưng một viên còn lại cũng sượt qua đuôi của cô, toé ra những tia lửa nhỏ khi chạm đất.

Cùng lúc đó một tiếng hét “A!” chói tai vang lên phá vỡ sự yên lặng trong ga-ra, Lục Tâm theo bản năng ngẩng đầu lên thì thấy Giang Chi Khê đứng cách đó vài bước sọt tới mức che miệng hét to, khoé mắt cô nhanh chóng nhìn về phía hai tên bị mất mạng đang cầm súng, một tên đang giờ súng ngắm bắn Giang Chi Khê, cô liền nhanh chóng ném chiếc túi trong tay về phía huyệt súng đen ngòm, dùng hết sức lực hét lên với Giang Chi Khê: “Đi mau!”

Chiếc túi Lục Tâm ném ra khiến viên đạn bị lệch, Giang Chi Khê cũng đã phục hồi lại tinh thần, lao đảo chạy ra ngoài, điều đó khiến cho Lục Tâm mất đi cơ hội chạy trốn cuối cùng, một viên đạn khác được tên còn lại nhanh chóng bắn ra, thẳng tắp ghim vào ngực trái của cô.

Lục Tâm khẽ rên một tiếng, đưa tay ôm lấy ngực rồi kéo chân bị thương lăn vài vòng, đem cơ thể nấp sau cột xi măng phía dưới chiếc xe bên cạnh, tránh được hai viên đạn khác liên tiếp bay đến.

Hệ thống cảnh báo kịch liệt kêu vang.

Giữa tiếng còi âm ỉ, Lục Tâm dường như nghe thấy một người bình tĩnh nói: “Cô ta chắc là không chống đỡ được lâu đâu, đi.”

Một người khác lại như muốn đến gần xác nhận xem cô đã chết chưa nhưng đã bị đồng bọn lôi kéo rút lui.

Toàn bộ cơ thể Lục Tâm gần như nằm trên mặt đất, ý thức theo sự đau đớn trên ngực và chân từ từ phiêu tán, khi cô sắp hôn mê thì di động cầm trong tay khẽ rung lên đã kéo một phần thần trí của cô lại.

Cô gian nan giơ tay lên, khi nhìn thấy cái tên quen thuộc hiện lên trên màn hình di động thì đột nhiên mũi đau xót, nước mắt ào ào chảy xuống, không biết là do anh hay do đau đớn.

Cô dường như phải dùng hết sức mới có thể đưa được điện thoại lên tai, ấn nghe.

“Lục Tâm.” Giọng nói đầy lo lắng của Lục Cảnh Hành từ đầu bên kia truyền tới, mang theo tiếng gió, cùng tiếng bước chân.

“Đại. Đại ca. Xe. Ga-ra. Cứu. Cứu em.” Lục Tâm khó khăn gọi anh một tiếng, mỗi một chữ đều giống như dùng hết tất cả sức lực.

“Tâm Tâm? Tâm Tâm? Em sao vậy?” Giọng nói trầm ổn vì sự yếu ớt của cô mà lập tức trở nên căng thẳng, trong lòng Lục Cảnh Hành vô cùng lo lắng, ngay cả bước chân cũng bất giác hỗn loạn.

“Em. . Em.” Lục Tâm đang định trả lời nhưng lại phát hiện ra mỗi một chữ cô nói ra như gọt xương rút gân cô vậy, vô cùng đau đớn gian nan, cô mơ hồ nhìn thấy đèn huỳnh quang ở cửa ga-ra sáng lên, bóng người hỗn loạn, tiếng bước chân ngày càng đến gần nhưng cô lại không nhìn rõ gì cả, chỉ nhớ rõ bản thân yếu ớt mà khó khăn nói từng tiếng đứt quãng với đầu bên kia điện thoại: “Thật. Thật xin lỗi, em không phải. . . Cố ý chống đối anh.”

“Là lỗi của anh. Em đừng nói gì cả, anh sẽ tới rất nhanh, đừng lộn xộn.” Tiếng nói xua nay trầm ổn đã mang theo một tia lo lắng.

“Em. . . Em nghĩ ngay cả anh. . . Anh cũng không.” Không cần em.

Vài tiếng cuối cùng cũng theo di động đang chậm rãi trượt xuống biến mất trên môi, sức lực cạn kiệt rất nhanh khiến tay cô không cầm nổi nữa điện thoại.

Cô dựa vào chút ý thức còn sót lại muốn nhìn rõ người đang chạy nhanh tới, thế nhưng tầm mắt mơ hồ chỉ nhìn thấy một bóng trắng cao lớn, thân ảnh đó đang bước nhanh tới, cái gì cũng không thấy rõ, mãi cho đến khi bàn tay bị một bàn tay đang run run khác nắm lấy, cảm giác quen thuộc khiến mí mắt đang khép lại của cô động đậy, cố gắng mở to mắt ra để nhìn cho rõ, nhưng cuối cùng chỉ có thể cười: “Đại. Đại ca.”

P/s: đoạn “Độc tuyến số 531 ở phía bắc đường Tân Hội, trong bán kính 5m, đang sử dụng điện thoại Thần Châu Xing của Shenzhouxing*.” mình cũng không rõ lắm nên mình cảm thấy dịch không được ổn lắm.

Nguyên văn tiếng Trung của nó là: “新会路北沿线 531 号, 方圆五米范围内, 新购买的神州行惠民卡.”

Ai biết thì giúp mình với nha. Cảm ơn nhiều nhiều ạ.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Chiếc Canyen màu đen dùng tốc độ nhanh nhất lao tới bệnh viện gần đó.

Lái xe là bảo vệ của khu nhà, tạm thời bị Lục Cảnh Hành trưng dụng làm lái xe.

Đọc đường đi, hai tay Lục Cảnh Hành gắt gao ôm chặt Lục Tâm, năm phút đi xe lại dài như cả thế kỷ.

Trên người Lục Tâm không ngừng chảy máu, thấm ướt đầm cả quần áo, ngay cả quần áo của anh cũng dần dần bị thấm ướt, cho dù anh có dùng cách nào giúp cô cầm máu thì tốc độ chảy máu cũng không có xu hướng chậm lại. Anh có thể cảm giác được sinh mệnh của Lục Tâm trong lòng anh đang từng chút mất đi, bất luận là mạch đập hay nhiệt độ cơ thể đều đang yếu dần.

Hai tay anh ôm cô không kim được run rẩy, muốn dùng sức ôm chặt cô nhưng lại sợ khiến vết thương của cô nặng thêm, cho dù là vết thương ngoài da hay viên đạn bên ngực trái, máu tươi đều không ngừng chảy, có thể khiến cô chết vì mất máu bất cứ lúc nào.

Anh cúi đầu, hai má khê áp vào hai má đang lạnh như băng của cô, khi cảm giác được hơi thở suy yếu từ cô liền nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

“Lục Tâm, gần tới bệnh viện rồi, em cố gắng chịu đựng một chút nhé...” Giọng nói trầm thấp run run, cô chỉ nghe thấy có giọng nói cứ luôn thì thầm nhẹ nhàng bên tai mình.

“Vâng... Vâng...” Tiếng trả lời yếu ớt qua đôi môi trắng bệch bật ra, âm thanh rất nhẹ, giống như còn nghẹn trong họng nên có phần không rõ nhưng Lục Cảnh Hành lại nghe thấy rất rõ ràng, anh nắm chặt lấy tay cô: “Ngoan, đừng nói nữa, giữ sức...”

Lục Tâm khê cong khỏe môi, dùng sức cầm lại tay anh, không nghe những lời anh vừa nói, vết thương ở ngực không ngừng chảy máu khiến cô lo lắng, cô không biết viên đạn kia có bắn trúng vị trí nguy hiểm trí mạng hay không, không biết cứ mất máu như thế này, phẫu thuật rồi còn có thể mở mắt ra được nữa không.

Cô thấp giọng dặn dò: “Nếu... Nếu em không qua được, anh...”

“Đừng nói bậy.” Lục Cảnh Hành ngay lập tức ngắt lời cô, bàn tay nắm lấy tay cô có phần không khống chế được, giọng nói trầm thấp phảng phất mang theo một tia run rẩy: “Em sẽ không có việc gì.”

“Chỉ là sợ... Lỡ như...”

“Không có lẽ như!” Lục Cảnh Hành thô lỗ ngắt lời cô, không cho cô có cơ hội nhấn nhá gì nữa, anh nắm chặt tay cô, hai má dán lên má cô: “Lục Tâm, cho dù thế nào cũng nhất định phải sống sót, biết không, phải sống thật tốt. Em không thể bỏ lại anh, không được không cần anh...”

Giọng nam khàn khàn mang theo chút nghẹn ngào, Lục Tâm nghe không rõ cũng không xác định được vừa rồi có phải đã nghe thấy tiếng nghẹn ngào không, mơ hồ nhận thấy trên mặt mình có gì thứ đó ướt, nóng ẩm, cô cố hết sức mở to mắt ra để nhìn anh cho rõ; Lục Cảnh Hành nắm lấy tay cô, mười ngón giao nhau đưa tới xoa lên áp vào má anh, anh cúi đầu khê hôn lên đôi môi trắng bệch không một tia huyết sắc của cô, khàn giọng nói: “Nhất định phải còn sống.”

Sau đó ngẩng đầu nhìn bên ngoài, đã đến cổng bệnh viện rồi, xe vừa dừng lại là Lục Cảnh Hành lập tức đẩy cửa xe bế Lục Tâm ra ngoài, bước nhanh tới phòng cấp cứu, đem Lục Tâm đặt lên giường bệnh, một bên phụ đẩy về phía phòng phẫu thuật, một bên nói rõ bệnh trạng của Lục Tâm và tình huống cho bác sĩ nghe: “Trước tiên hãy chuẩn bị tốt túi máu, cô ấy mất quá nhiều máu, cơ chế đông máu lại có vấn đề, cần rất nhiều máu để truyền bất cứ khi nào. Ngực bị đạn bắn trúng, viên đạn có khả năng tổn thương đến tim và phổi, đùi cũng có vết thương.”

“Được.” Bác sĩ phẫu thuật đáp, vừa hỗ trợ đưa giường bệnh về phòng phẫu thuật vừa phân phó công việc cho hộ lý, y tá.

“Tôi muốn vào phòng phẫu thuật.” Lục Cảnh Hành đột nhiên nói.

“Nhưng trên quy định...”

“Vừa rồi chắc Giang tiên sinh cũng đã nói qua với ông, tuy tôi không phải xuất thân chuyên nghiệp nhưng về phương diện y học cũng có hiểu biết nhất định, nhất là cô ấy đang trong tình trạng như bây giờ, tôi đã làm nghiên cứu chuyên môn và đã từng có thao tác thực tế rồi, tình trạng cơ thể cùng với nhóm máu của cô ấy tôi là người rõ nhất, khi cần tôi có thể hỗ trợ, sẽ tiết kiệm được một ít thời gian.” Lục Cảnh Hành bình tĩnh giải thích: “Việc ký đơn phẫu thuật cứ để Lục Nhiên ký đi.”

Bác sĩ suy nghĩ trong chốc lát, quay đầu nói với y tá: “Dẫn anh ấy đi tiêu độc và thay quần áo.”

—

Khi Lục Nhiên và Giang Chỉ Khê tới nơi thì vừa lúc nhìn thấy Lục Cảnh Hành đang đi vào phòng phẫu thuật.

Lục Nhiên không biết tình trạng của Lục Tâm thế nào, rõ ràng lúc nãy ra khỏi cửa vẫn còn nguyên vẹn hoàn hảo, vừa xuống tầng hầm vài phút lại trở thành cả người toàn máu.

Lục Cảnh Hành đã vào trong, cô muốn hỏi cũng không có ai để hỏi, chỉ có thể ở bên ngoài phòng lo lắng chờ đợi.

Giang Chỉ Khê cũng cùng Lục Nhiên ngồi ngoài ghé dài đợi, nhưng vẫn chưa bình tĩnh lại được, trong đầu đều là hình ảnh ở ga-ra lúc nãy, Lục Tâm chập vạt lẫn trên mặt đất, viên đạn suýt qua đùi cô ấy, cô hét lên chói tai, họng súng đen chuyển hướng sang cô, Lục Tâm liền ném túi trên tay về hướng kẻ bịt mặt, cô nhận cơ hội đó mà chạy thoát.....

Cho dù đã hơn mười phút trôi qua nhưng hai chân Giang Chỉ Khê vẫn nhũn ra, không biết Lục Tâm ở bên trong thế nào rồi.

Giang Chỉ Khê và Lục Nhiên ở bên ngoài nhìn y tá vội vàng đi ra lại vội vàng đi vào, từng túi từng túi máu mới được đưa vào bên trong.

Giang Chỉ Khê nhớ Lục Cảnh Hành từng nói, Lục Tâm có vấn đề về đông máu, tuy rằng đối với y học cô không có nhiều hiểu biết lắm, nhưng cũng biết loại bệnh này nghiêm trọng thế nào, nhất là Lục Tâm lại đang bị thương nặng như vậy.

Giang Chỉ Khê đã lớn thế này nhưng ngoại trừ việc nhìn thấy loại bệnh đó trên ti vi, thì cũng chỉ mới thấy loại bệnh này xuất hiện ở người nhà Ninh gia, đó là Ninh Tư với Ninh Tâm đã mất tích hai mươi năm trước, Ninh Tâm.....

Giang Chi Khê khẽ nhủ mày, đối với cái tên này có phần xa lạ, không biết tại sao lại đột nhiên nghĩ đến.....

Trước kia hai nhà là hàng xóm, Giang Chi Khê cũng có chút ấn tượng với Ninh Tâm, ấn tượng lớn nhất là khi đó cô ấy rất thích đi theo sau Giang Diệc Thành, rụt rè gọi “anh Diệc Thành, anh Diệc Thành”, dáng dấp của Giang Diệc Thành thời niên thiếu đẹp thì có đẹp, nhưng tính cách lại hơi quái gở, rất hợp với Ninh Tâm, đi đâu cũng thích mang cô ấy theo. Bởi vậy, sau khi Ninh Tâm cùng người nhà ra ngoài rồi không về nữa, hắn giống như bị điên vậy, bàn tay nhỏ nắm lấy quần áo cha mẹ Ninh Tâm, khàn giọng gào thét với bọn họ, bọn họ đã giấu Ninh Tâm đi đâu, vì sao không đưa cô ấy trở về.

Tất cả mọi người đều nói với hắn, cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, còn chuyện ngoài ý muốn là chuyện gì thì không ai nói, chỉ nói không tìm được cô ấy.

Lúc đó thủ tục di dân của Ninh gia đã làm xong, chờ đến thời hạn là chuyển đi, nhiều năm qua có tìm thấy hay không thì Giang Chi Khê cũng không rõ lắm, chỉ biết sau khi lớn lên, Giang Diệc Thành vẫn luôn đi tìm khắp Trung Quốc.

“Chi Khê?” Hồi tưởng trong đầu bị một tiếng gọi quen thuộc phá vỡ, Giang Chi Khê theo bản năng ngẩng đầu thấy Giang Diệc Thành đang bước nhanh tới.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 56

Giang Diệc Thành vội vàng hỏi thăm khiến Lục Nhiên bất giác ngẩng đầu lên nhìn hắn, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Giang Diệc Thành – tên đàn ông đã khiến cho Lục Cảnh Hành liên tiếp mất không chế cái nhau với Lục Tâm.

Ánh mắt đánh giá của Lục Nhiên buộc Giang Diệc Thành phải chú ý quay đầu lại nhìn sang hướng cô, nhưng chỉ nhìn một cái rồi lục chú ý lại trở lại trên người Giang Chi Khê, truy hỏi tình trạng của Lục Tâm.

“Em không biết.” Giang Chi Khê lắc đầu, bản thân cũng có phần mệt mỏi, vì chính mình cũng vì Lục Cảnh Hành vừa rồi hoảng sợ mất không chế.

“Hình như ngực cô ấy trúng đạn, cả người đều là máu, nghe nói cơ chế đông máu của cô ấy có vấn đề.” Giang Chi Khê cúi đầu nói, cả người chậm rãi dựa vào thành ghế.

Sắc mặt Giang Diệc Thành khẽ biến, mím chặt môi không gì, chỉ ngồi xuống bên cạnh Giang Chi Khê.

Lục Nhiên bất động thanh sắc thu hết phản ứng của hắn vào mắt, thấy hắn thật sự đang lo lắng cho Lục Tâm.

Cô không chào hỏi Giang Diệc Thành hay Giang Chi Khê, dọc đường cũng không nói chuyện với Giang Chi Khê dù chỉ một câu, một phần vì không quen, một phần khác có thể vì mối quan hệ giữa Lục Cảnh Hành và Lục Tâm, trong tiềm thức của cô có một loại bài xích không tên đối với hai người này, bọn họ không chào hỏi cô, cô cũng sẽ không chủ động chào hỏi họ, chỉ cúi đầu nhìn đồng hồ, nhìn thời gian từng phút từng phút trôi qua, bên trong phòng phẫu thuật ngoại trừ ngọn đèn trắng cùng vẻ mặt vội vã qua lại của y tá thì không hề có động tĩnh gì, cho đến tận lúc chân trời phía đông hừng sáng lên thì bên trong vẫn tĩnh lặng như cũ.

Lục Nhiên không biết tình trạng của Lục Tâm bây giờ ra sao, cũng không dám tưởng tượng nếu cô ấy không qua khỏi thì sẽ thế nào, nếu chuyện đó thật sự xảy ra, có phải Lục Cảnh Hành sẽ phát điên?

Bọn họ còn không chịu nổi kết cục kia, huống chi là Lục Cảnh Hành sớm chiều ở chung dạy dỗ Lục Tâm từ nhỏ.

Lục Nhiên khẽ ngẩng đầu, thấy bên ngoài trời đã sáng choang, hơi động dậy hai chân đã tê cứng, nghiêng đầu nhìn Giang Diệc Thành cùng Giang Chi Khê cũng đã ở đây suốt một đêm.

“Tôi đi mua một ít đồ ăn, hai người có muốn ăn gì không?” Lục Nhiên hỏi, tuy bụng không đói nhưng loại chờ đợi vô vọng này cùng sự lo lắng hoảng sợ khiến cô không chịu đựng nổi, ngay cả người nói chuyện cũng không có. Hôm qua do đêm đã khuya, cộng thêm sợ Lục Trình Hải nghe tin Lục Tâm bị thương không chịu nổi, nên không dám nói với ông, sau khi mọi chuyện ổn định hơn mới báo cho Lục Trọng Khiêm cùng Lục Trọng Tuyên biết, hai người đều ở thành phố B, từ đó lái xe đến đây ít nhất cũng phải mất 3 tiếng nên bây giờ người còn chưa tới, một mình cô ở đây chờ cả một đêm, rất cần đi ra ngoài hít thở không khí, bình ổn một chút tâm trạng lo lắng, thuận tiện gọi điện hỏi xem hai người kia đi đến đâu rồi.

Đối với sự khách khí của Lục Nhiên, Giang Diệc Thành cũng lễ độ trả lời: “Chúng tôi không cần, cảm ơn cô.”

Lục Nhiên cũng không nói gì, đứng dậy đi xuống lầu.

Giang Chi Khê nhìn bóng lưng Lục Nhiên dần dần biến mất ở cầu thang, đôi mắt đang khép hờ chậm rãi mở, đầu vẫn dựa vào vách tường, yên lặng một lát mới nói: “Anh, anh có cảm thấy Lục Tâm rất giống với Ninh Tâm trước đây không?”

Giang Diệc Thành chợt nhìn phía Giang Chi Khê: “Vì sao lại nói như vậy?”

“Cảm giác.” Giang Chi Khê cũng nghiêng đầu nhìn hắn: “Trước kia em từng nghe Lục Cảnh Hành nói qua, Lục Tâm không phải là em gái ruột của hắn, 5 tuổi mới được hắn đưa về Lục gia, sau đó vẫn luôn ở tại Lục gia. Khi Ninh Tâm xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng là năm cô ấy 5 tuổi, hai người ngoại trừ tên họ khác nhau ra, năm nay đều vừa 25 tuổi, nhóm máu đều là B, hơn nữa đều có vấn đề về đông máu, tính cách cũng có phần giống nhau, nhiều sự trùng hợp như vậy..... Anh không cảm thấy quá trùng hợp sao?”

Môi mông khẽ mím, Giang Diệc Thành nhớ đến chuyện lần đó khi Lục Tâm đụng vào hắn máu mũi liền không ngừng chảy ra, nhìn Giang Chi Khê: “Chuyện có vấn đề về đông máu.....Chắc chắn chứ?”.

Giang Chi Khê gật đầu: “Nếu không có chuyện này, Lục Cảnh Hành sẽ không khăn trương như vậy.”

“Hon nữa.....” Giang Chi Khê tiếp tục nói: “Năm cô ấy 15 tuổi em đã quen biết cô ấy, lúc đó cô ấy cùng với Ninh Tâm trước đây rất giống nhau, nhưng khi đó em lại không nghĩ tới vấn đề này, tới hôm qua không biết thế nào lại đột nhiên nghĩ tới Ninh Tâm.....”

Nói xong không nhịn được cười cười, cô không quá quen thuộc Ninh Tâm, chỉ ít năm đó Giang Chi Khê cũng đã hơn 10 tuổi, đối một bé gái 5 tuổi không có ấn tượng quá lớn, huống chi đó còn là một bé gái nhút nhát luôn len lén trốn ở góc phòng.

Giang Diệc Thành im lặng, không phải hắn chưa từng hoài nghi, nhất là lúc tới gần cô ấy sẽ sinh ra một cảm giác quen thuộc khó hiểu, khiến người ta muốn tiếp cận thêm nhiều lần nữa, hắn cũng từng nghĩ tới chuyện Lục Tâm có phải là Ninh Tâm hay không, nhưng chưa từng suy nghĩ kỹ đến chuyện này, có lẽ hơn 10 năm điều tra không có kết quả đã khiến trong lòng hắn sớm có nhận định cô ấy đã chết rồi, nên bỏ qua một tia suy nghĩ kia, không truy đến cùng.

Nay nghe Giang Chi Khê phân tích như vậy, càng thấy Lục Tâm trùng hợp với Ninh Tâm.

Giang Diệc Thành đưa mắt nhìn về phía chiếc áo khoác đang vắt trên thành ghế.

Trước khi Lục Cảnh Hành vào phòng phẫu thuật đã cởi chiếc áo khoác dính đầy máu ra, nhờ y tá đưa cho Lục Nhiên, khi Lục Nhiên nhận thì đem áo khoác lên thành ghế.

Hai chân mày của Giang Diệc Thành hơi nhíu lại, vừa lấy điện thoại ra gọi cho Ninh Tông Viễn còn ở Ân Thành, bảo hắn lập tức đến bệnh viện một chuyến, vừa đi đến phòng có y tá đang truyền nước biển cho bệnh nhân xin ít bông, lau lấy một ít máu trên áo khoác của Lục Cảnh Hành.

Lúc Lục Nhiên mua đồ này nọ xong trở về thì Giang Diệc Thành đã đem tiêu bản máu của Lục Tâm đến phòng làm xét nghiệm, đợi Ninh Tông Viễn đến liền lập tức làm xét nghiệm ADN.

Khi cô quay lại chỗ đợi trước phòng phẫu thuật thì đã thấy Lục Trọng Khiêm cùng Lục Trọng Tuyên đến rồi.

Lục Trọng Tuyên tính tình nóng vội, vừa đến cũng mặc kệ có quen biết Giang Diệc Thành, Giang Chi Khê hay không, liền gấp giọng hỏi: “Chị dâu tôi thế nào rồi? Đã ra chưa?”.

Giang Chi Khê theo giọng nói ngẩng đầu lên nhìn hắn, tuy hai chữ “Chị dâu” khiến trong lòng cô khó chịu một chút nhưng vẫn lắc đầu trả lời: “Vẫn còn đang trong phòng phẫu thuật.”

Lục Trọng Tuyên đập đập trán: “Đã phẫu thuật mấy tiếng rồi, còn chưa xong nữa, thật sự là sốt ruột chết người mà.”

Lục Trọng Khiêm có phần chừng chặc hơn, trước tiên quan tâm đến Lục Cảnh Hành: “Đại ca đâu, tại sao không thấy người đâu cả?”.

“Tôi hôm qua đại ca cũng vào phòng phẫu thuật rồi, vẫn chưa thấy ra, từ khi xảy ra chuyện em vẫn chưa nói được một câu nào với anh ấy cả, cũng không biết hiện tại anh ấy thế nào rồi.” Lục Nhiên cũng sốt ruột, nhưng chỉ có thể đợi bên ngoài phòng phẫu thuật.

“Tôi hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lục Trọng Khiêm vừa định tìm hiểu xem tình hình tối hôm qua thế nào nhưng khước mắt đã thoáng nhìn thấy cửa phòng phẫu thuật được mở ra từ bên trong liền vội vai Lục Nhiên: “Ra rồi.”

Người đi ra ngoài chính xác là Lục Cảnh Hành, mang khẩu trang, đội mũ và mặc quần áo vô trùng, Lục Nhiên vừa liếc mắt là nhận ra anh, nôn nóng hỏi: “Đại ca, chị dâu thế nào rồi?”

Lục Cảnh Hành đưa tay tháo khẩu trang xuống, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi, trên trán ướt đẫm mồ hôi, quần áo dính rất nhiều máu.

“Tạm thời cô ấy không có việc gì.” Giọng nói trầm khàn khiến thần kinh đang căng thẳng của mọi người nhất thời thả lỏng.

Lục Trọng Khiêm nhìn gương mặt mệt mỏi của anh hỏi: “Đại ca, anh không sao chứ?”.

Lục Cảnh Hành lắc lắc đầu, kéo một cánh cửa khác của phòng phẫu thuật ra, nghiêng người nhìn y tá đẩy giường bệnh ra, khom lưng giúp đẩy giường bệnh, không để ý đến Giang Diệc Thành cùng Giang Chi Khê đang ngồi bên ngoài.

Trên thực tế, ngoại trừ Lục Tâm đang yếu ớt nằm trên giường bệnh, trong mắt Lục Cảnh Hành đã không chứa những người khác, vài giờ căng thẳng ở phòng phẫu thuật đã khiến cho hai cánh tay của anh khẽ run.

Viên đạn nằm sát vị trí của tim, còn thiếu nửa tấc* (2cm) sẽ ghim thẳng vào tim, nhưng việc này không nguy hiểm bằng việc cô chảy máu không ngừng, trong quá trình phẫu thuật bởi vì mất quá nhiều máu mà bị sốc, loại tâm trạng bất lực tuyệt vọng này, cả đời này Lục Cảnh Hành cũng không dám trải qua thêm một lần nào nữa.

*Tấc: theo các nguồn khác nhau thì 1 tấc quy ra cm cũng khác nhau, vd:

- Theo bài “Hệ đo lường cổ Việt Nam” của Wiki thì 1 tấc = 4cm hoặc ở một số nơi có thể là 4.7 cm

- Theo Vforum.vn thì 1 tấc = 10cm

Nhưng vì đề cao sự nguy hiểm của vị trí viên đạn nên mình lấy 1 tấc = 4cm theo Wiki => nửa tấc = 2cm

Tuy Lục Tâm đã vượt qua cơn nguy hiểm nhưng vẫn còn rất yếu, hai mươi bốn giờ tới cũng là giai đoạn nguy hiểm, chỉ khi nào yên ổn vượt qua hai mươi bốn giờ dài đằng đẳng này, đợi cô tỉnh lại, trong lòng anh mới được thả lỏng.

Lục Tâm được đưa vào phòng bệnh tốt nhất.

Sau khi thu xếp ổn thoả cho Lục Tâm xong, Lục Cảnh Hành mới để ý đến Giang Diệc Thành cùng Giang Chi Khê đang đi tới.

“Không nguy hiểm đến tính mạng chứ?” Giang Diệc Thành hỏi, ánh mắt từ Lục Tâm đang nằm trên giường chuyển đến trên người Lục Cảnh Hành, cho dù bình thường ân oán giữa Giang Diệc Thành và Lục Cảnh Hành như thế nào đi chăng nữa, khi đối mặt với vấn đề sinh tử của Lục Tâm, trước tiên vẫn nên quan tâm đến tình trạng của cô ấy.

Lục Cảnh Hành cũng không làm khó hắn, rất khách khí trả lời: “Cô ấy không có việc gì, cảm ơn Giang tổng đã quan tâm.”

“Ừ...” Giang Diệc Thành đáp, Lục Tâm không tỉnh lại, hắn cũng không có tư cách gì ở trong này, thấy tình trạng của Lục Tâm đã ổn định hơn, nhìn một lát liền đi trước.

Lục Nhiên thấy sắc mặt Lục Cảnh Hành mệt mỏi, trên quần áo cũng còn dính máu, cả người nhếch nhác, khuyên anh về nhà tắm rửa trước đi.

Nhưng Lục Cảnh Hành không hề rời đi nửa bước, Lục Nhiên chỉ có thể về nhà lấy quần áo sạch đến đây cho anh tắm rửa thay quần áo khác.

Lục Trọng Tuyên lo lắng nhìn Lục Tâm nằm trên giường bệnh, Lục Cảnh Hành không nói rõ tình trạng hiện tại của Lục Tâm, trong lòng nôn nóng, nghĩ khí cũng gấp gáp: “Đại ca, cuối cùng tình trạng của chị dâu thế nào rồi, đã thoát khỏi nguy hiểm chưa?”

Đôi mắt Lục Cảnh Hành bởi vì chuyện này mà tối lại: “Chưa.”

Nghiêng đầu nhìn qua Lục Trọng Khiêm: “Trọng Khiêm, chú thay anh đến đồn công an ở vùng núi Bạch một chuyến, tìm hiểu tiến độ điều tra vụ án một chút, hiện tại anh không thể đi được.”

“Chị dâu rốt cuộc đã đắc tội với người nào, một cô gái tốt như vậy, tại sao lại bị tập kích?” Lục Trọng Tuyên cau mày hỏi, trong mắt vô cùng lo lắng, nghĩ thế nào cũng không thông, một cô gái bình thường tại sao lại gặp chuyện như vậy.

Lục Cảnh Hành không có cách nào để giải thích cho hắn hiểu, thân phận thật sự mà Lục Tâm phải che giấu so với anh còn kĩ hơn, có một số việc cho dù là người nhà cũng không thể dễ dàng tiết lộ, bởi vậy chỉ khuyên Lục Trọng Tuyên về nghỉ ngơi trước, chuyện của Lục Tâm trước hết không cần kinh động đến những người khác trong nhà.

Lục Trọng Tuyên hiểu rõ tính tình của Lục Cảnh Hành, người hiện tại nên nghỉ ngơi là anh, nhưng một ngày Lục Tâm chưa thoát khỏi nguy hiểm, chỉ sợ anh một ngày cũng không rời đi nửa bước, bởi vậy không nói gì nữa, đi ra ngoài mua cho anh ít đồ ăn hộp, ngồi thêm một lát rồi mới trở về.

Phòng bệnh lập tức trở nên im lặng.

Lục Cảnh Hành quay đầu nhìn phía nằm trên giường bệnh, cho dù đã trải qua một đêm vẫn không thể thích ứng với một Lục Tâm im lặng không chút tức giận như vậy.

Lục Cảnh Hành ngồi xuống trước giường của cô, kéo tay phải của cô qua, bàn tay nắm lấy tay cô, mười ngón giao nhau, kéo đến bên môi, nhẹ nhàng hôn xuống.

“Lục Tâm, nhất định phải qua khỏi, nhất định phải tỉnh lại, biết không?” Giọng nói trầm thấp từ cổ họng nghẹn ra, anh chỉ có thể thấp giọng rì rầm, cố gắng cùng cô vượt qua hai mươi tiếng đồng hồ gian nan này.

Cả ngày lẫn đêm, anh cứ nắm chặt bàn tay cô như vậy, không nhúc nhích ngồi trước giường, đem những chuyện từ khi hai người quen biết tới này, không biết cô có nghe được hay không, từng chuyện từng chuyện nói cho cô nghe.

Lục Nhiên từ nhà mang quần áo sạch đến đây, thấy Lục Cảnh Hành đã ngồi ở đây một ngày một đêm, xót xa trong lòng, nhưng cũng không có cách

nào, ngoại trừ cầu nguyện, chỉ có thể chờ đợi.

Cũng may lúc nửa đêm về sáng ngày hôm sau, rốt cục Lục Tâm cũng tỉnh lại.

Có lẽ trong lúc đang ngủ say, Lục Tâm nghe thấy Lục Cảnh Hành thấp giọng rì rầm nên câu đầu tiên sau khi cô tỉnh lại là “Em không sao”, ánh mắt đặt trên khuôn mặt tiêu tụy của anh, tuy giọng rất nhỏ nhưng Lục Cảnh Hành lại nghe rất rõ ràng, cẩn thận xiết chặt tay cô, nhưng không làm cô đau, bàn tay vuốt ve gương mặt tái nhợt của cô, nâng cằm của cô lên, cúi đầu nhẹ nhàng tỉnh té hôn lên đôi môi trắng bệch.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Giọng nói trầm thấp như bị cái gì đó nghẹn trong cổ họng, động tác hôn cô giống hôn một bảo bối vô giá, cẩn thận lại vạn phần thương tiếc.

Lục Nhiên đứng bên cạnh nhìn đột nhiên mới có phần cay cay, không tiếng động đi ra ngoài tránh quấy rầy hai người.

Lục Tâm vừa mới tỉnh nên cơ thể vẫn còn hư nhược, tỉnh một lát rồi lại ngủ, ngủ thẳng đến buổi chiều mới hồi phục lại một chút, chỉ miệng vết thương ở ngực, sau khi hết thuốc tê bắt đầu đau, cô từ bé đã sợ đau, cho dù khi 5 tuổi cả người chui trong bụi gai, lại từ giữa sườn núi lăn xuống, cũng chưa từng đau như vậy, đau tê tâm liệt phế, hoàn toàn không thể động đậy.

Lục Cảnh Hành biết nỗi đau đớn của cô, lại không có cách nào thay cô gánh sự đau đớn này, cô không tỉnh lại thì sợ cô vĩnh viễn không tỉnh lại, nhưng khi cô tỉnh lại rồi thì lại mong cô có thể ngủ nhiều chút, ít nhất khi ngủ say hoặc hôn mê, sẽ không đau đớn như vậy.

Hơn nửa thời gian cô tỉnh táo, bàn tay ấm áp của anh đều nhẹ nhàng phủ lên mắt cô, giống như khi còn bé dỗ cô đi ngủ, giọng nói khàn khàn ở bên tai cô dịu dàng an ủi cô.

Ngày thứ ba, cô đã từ từ thích ứng với đau đớn trên thân thể, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, Giang Diệc Thành bắt ngờ đến thăm cô.

Thấy Giang Diệc Thành đến, Lục Tâm mới chợt nhớ tới buổi tối hôm gặp chuyện không may đó có nhận được điện thoại, chuyện có người gọi điện thoại tới còn chưa kịp nói với Lục Cảnh Hành đã xảy ra chuyện, không biết là một hay hai nhóm người gây nên.

Lục Tâm cũng không tiện nói chuyện này với Giang Diệc Thành, cùng Giang Diệc Thành khách sáo một lát trên mặt liền lộ ra vẻ mệt mỏi.

Giang Diệc Thành cũng không quấy rầy cô nữa, khuyên cô trước hết nghỉ ngơi cho tốt đi đã, có chuyện gì thì để sau hẵng nói, thuận đường đi lấy kết quả đối chiếu ADN giữa Lục Tâm với Ninh Tông Viễn hai ngày trước.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chương 57

Lục Tâm ở bệnh viện hơn một tháng.

Sau phẫu thuật cơ thể của cô hồi phục rất tốt, không phát sinh chuyện gì xấu hay chảy máu, cũng không có di chứng gì, ngoại trừ vài ngày đầu đau đến không ngủ được, toàn bộ cơ thể hồi phục so với tưởng tượng còn tốt hơn nhiều lần, tốc độ khép lại của miệng vết thương khiến các bác sĩ ở đây kinh ngạc.

Từ lúc cô gặp chuyện không may tới nay, mỗi ngày Lục Cảnh Hành đều tự mình lo liệu việc ăn uống ngày ba bữa của cô. Thịnh thoảng chuyên gia dinh dưỡng và bác sĩ dựa theo tình trạng cơ thể cô mà điều chỉnh các loại chất dinh dưỡng và thức ăn, anh phụ trách nấu nướng.

Suốt nửa tháng đầu, anh xin nghỉ dài hạn, một tắc cũng không rời ở bên giường chăm sóc cho cô. Mỗi ngày ba bữa đều căn cứ vào danh sách những món ăn chuyên gia dinh dưỡng đưa ra để chuẩn bị.

Sau đó phải về đi làm, anh liền thuê một phòng nhỏ ở cổng bệnh viện, hàng ngày đều chuẩn bị ba bữa sáng, trưa và tối mang tới giao lại cho Trình Uyên Ninh.

Thức ăn mỗi ngày và dinh dưỡng đều nghiêm khắc theo đúng yêu cầu của chuyên gia dinh dưỡng, vì vậy tuy Lục Tâm bị thương, nhưng do được nuôi quá kĩ nên người đã béo lên một chút.

Lục Tâm cả ngày không làm gì, vừa xuống giường một chút đã bị trùng mắt phải trở về, nằm trên giường đến nhàm chán, chỉ biết soi gương tự nhìn mình, mỗi ngày trong gương nhìn thấy mặt đang dần đầy đặn, đoán chừng đến lúc xuất viện cả người cô có thể béo lên một vòng lớn.

Cho dù là người không chú ý đến vẻ ngoài nhưng Lục Tâm cũng không cách nào chấp nhận được chuyện mình béo lên nhiều như vậy, cô có ý định trao đổi với Lục Cảnh Hành về vấn đề thức ăn, có thể đừng cô nuôi như nuôi heo được không.

Tuy Lục Cảnh Hành việc gì cũng chiều theo ý cô, duy chỉ có việc này là một phần cũng không chịu nhượng bộ, mỗi bữa nên ăn cái gì, ăn bao nhiêu, còn

lại một miếng cũng bắt cô phải ăn cho hết, không thì sẽ cứ nhìn cô chăm chăm đến khi cô ăn sạch mới thôi.

Không chỉ Lục Cảnh Hành có yêu cầu nghiêm khắc trong vấn đề ăn uống với cô mà ngay cả đến người luôn yêu chiều cô như Lục Trình Hải và Trình Uyển Ninh cũng đứng về phía Lục Cảnh Hành. Bởi vậy, cho dù ban ngày Lục Cảnh Hành đi làm, Trình Uyển Ninh cùng Lục Trình Hải cũng thay phiên nhau giám sát cô ăn.

Sau khi cô hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, Lục Cảnh Hành mới thông báo cho Lục Trình Hải, Trình Uyển Ninh biết tin tức. Hai người vừa nhận được tin liền vội vàng chạy tới, thấy Lục Tâm suy yếu nằm trên giường bệnh, đầu tiên là mừng cho Lục Cảnh Hành một trận, sau đó thì luôn bên cạnh chăm sóc Lục Tâm.

Người nhà họ Lục đối với cô như thế khiến Lục Tâm gần như quên mất chuyện mình là người Trữ gia, từ lúc nằm viện tới nay, nếu không phải là Lục Cảnh Hành luôn ở bên cạnh không rời thì cũng là Lục Trình Hải, Trình Uyển Ninh, Lục Nhiên hoặc là Lục Trọng Tuyên thay nhau chăm sóc cô, tình cảm gia đình ấm áp khiến cô sớm quên những chuyện phiền muộn trước kia.

Lục Cảnh Hành cũng không có ý nhắc lại, đêm hôm đó, cô khóc thật thương tâm nói với anh, có thể cô bị chính người nhà của mình vứt bỏ, nên trong tiềm thức anh đã hy vọng Lục Tâm và Ninh gia không có bất cứ liên quan gì đến nhau.

Anh cũng biết rõ thái độ của Ninh gia đối với cô, lúc trước anh cùng cô đưa Ninh Tư về Trữ gia, thái độ của hai vợ chồng họ đối với Lục Tâm vừa nhìn đã biết, cho dù không nhận ra người đứng trước mắt chính là con gái của mình, thì đối xử với một người khách như thế cũng là thất lễ.

Lục Cảnh Hành không muốn Lục Tâm lại trở về một gia đình như vậy, giống như trước đây, cô như người ngoài nhìn bọn họ một nhà năm người hoà thuận vui vẻ. Cho dù thân phận thật sự của Lục Tâm được làm sáng tỏ thì hai mươi năm xa cách thiếu tình thân, Lục Tâm có trở về cũng không thể tha thứ được cho gia đình đó.

Một khi đã như vậy, chi bằng khiến Lục Tâm nghĩ cái gì cũng không có, bởi vậy, Lục Cảnh Hành không chủ động đề cập đến chuyện đó với cô. Nhưng nếu Lục Tâm muốn quay về, anh vẫn sẽ tôn trọng quyết định của cô.

Hung thủ vụ án bị Lục Cảnh Hành cùng Lục Trọng Khiêm phối hợp điều tra, sau khi lọc qua một lượt liên giăng lưới bắt gọn, qua thẩm vấn xác minh, xác thực là do thể lực không đủ đứng sau Đỗ Nguyên gây nên, nhưng lại không cùng một nhóm người với những người gọi điện thoại đến uy hiếp hôm trước.

Vụ án của Đỗ Nguyên liên quan đến nhiều người, bối cảnh cũng rất thâm sâu, rắc rối khó gỡ vì Đỗ Nguyên là một kẻ rất giỏi.

Tuy cùng chung một thuyền, nhưng lại kiềm chế lẫn nhau để tự bảo vệ mình, có phúc cùng hưởng có họa tự chịu, bình thường luôn thận trọng chu toàn, lại bất động thanh sắc giữ lại một đường lui cho mình, dùng một thứ ghi lại danh sách tất cả những người liên quan đến vụ này, cũng âm thầm đem chứng cớ phạm tội lưu lại một phần trong thẻ nhớ kia.

Đỗ Nguyên vì Lục Tâm mà thất thủ bị bắt, ai lấy đầu bo bo giữ mình, nay Đỗ Nguyên đã lật thuyền chịu khổ tất nhiên sẽ không để cho những người khác sống dễ chịu, chiếc thẻ nhớ kia lưu giữ quá nhiều thứ, vì để tự bảo vệ mình nên bao nhiêu người đều nhìn chăm chăm vào chiếc thẻ nhớ kia, hết người này đến người khác đến vì chiếc thẻ nhớ, nhưng không phải do cùng một người chỉ đạo.

Nếu Đỗ Nguyên đã giấu những thông tin quan trọng trong thẻ nhớ này thì vì để phòng ngừa bất trắc, đương nhiên hẳn sẽ không viết rõ ràng danh sách đồng phạm, phần lớn là mấy thứ vớ vẩn nhìn như không liên quan như một đoạn ghi âm ngắn hoặc văn bản, bằng không Lục Cảnh Hành cũng không cần mất nhiều thời gian đến vậy để tìm ra manh mối trong đó, khiến hung thủ rơi vào bẫy.

Hồi đầu năm, từ khi Ninh Tư đưa thứ đó nhét vào tay Lục Tâm, từ khi đó Lục Cảnh Hành đã giữ thứ đó rồi, ở nơi như vậy mà đem thứ đó giao cho Lục Tâm, rõ ràng là muốn đẩy Lục Tâm vào chỗ nguy hiểm, không biết Ninh Tư là vô tình hay cố ý.

Sau đó, trong quá trình điều tra, Lục Cảnh Hành cũng vô tình tiết lộ ra tin tức thứ đó đang ở chỗ anh nên từ trước tới nay Lục Tâm đều tương đối an toàn, ngoại trừ buổi tối hôm hai người cãi nhau, Lục Tâm bất ngờ bị tập kích, vì vậy, Lục Cảnh Hành nghi ngờ Giang Diệc Thành đầu tiên.

Trong thời gian này, cũng chỉ có Giang Diệc Thành là có động cơ để làm vậy, sau khi thẩm vấn, quả thật đã chứng minh Giang Diệc Thành không thoát khỏi việc có liên quan, cho dù là điện thoại uy hiếp lúc nửa đêm hay bất ngờ gặp chuyện không may, từ những chứng cứ mà trước mắt Lục Cảnh Hành có được mà nói, hơn phân nửa là do người của Giang Diệc Thành gây ra, mục đích của bọn họ chính là cái thẻ nhớ kia, bất luận thế nào cũng sẽ không làm hại đến sự an toàn của Lục Tâm.

Chuyện này Lục Cảnh Hành vẫn chưa nói với Lục Tâm, anh cần nhiều chứng cứ chính xác hơn nữa, manh mối từ thẻ nhớ kia tạm thời không thể cung cấp nhiều bằng chứng cho anh được.

Nhưng nhờ vào những manh mối đã được phân tích trước đó, hơn một tháng qua, cảnh sát đã tìm hiểu nguồn gốc, gần như là thâm nhập vào hết tất cả các thẻ lực đen tối còn sót lại quét sạch một lượt, chỉ còn lại mình Đế Tân không rõ sáng tối.

Lục Cảnh Hành đã từng bí mật thẩm vấn Đỗ Nguyên cùng những kẻ khác, Đỗ Nguyên có thể khai ra mọi người, nhưng đến vấn đề về Đế Tân lại đột nhiên nói năng thận trọng, mà trước đây Lục Tâm vụng trộm cài virus vào máy tính của Giang Diệc Thành cũng không lấy được thông tin gì hữu dụng.

Hơn một tháng qua, rất nhiều công ty bị bại lộ, Đế Tân vẫn sóng yên biển lặng như cũ, Giang Diệc Thành cũng vẫn thường xuyên dành thời gian đến thăm Lục Tâm.

Từ khi Lục Tâm bị thương nằm viện, Giang Diệc Thành đặc biệt cho phép Lục Tâm nghỉ hai tháng không lương nhưng vẫn giữ nguyên chức vụ. Trong

khi đó, thỉnh thoảng lại đến thăm Lục Tâm, hỏi han ân cần, cũng không biết có phải vì lần trước hắn bị thương Lục Tâm đã chăm sóc hắn không, một tháng này, thái độ của hắn với cô, ấm áp hơn rất nhiều, lo lắng hiện lên trong mắt hắn khiến Lục Tâm có phần khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Giang Diệc Thành đối tốt với Lục Tâm không chỉ khiến Lục Tâm cảm thấy không được tự nhiên mà ngay cả Lục Trình Hải, Trình Uyển Ninh cũng thấy ngứa mắt.

Nhất là Lục Trình Hải, dù sao cũng là người đã sống gần trăm năm, ý đồ bất chính của Giang Diệc Thành không thể nào qua mắt ông được.

Thông suốt mọi chuyện lại khiến Lục Trình Hải cảm thấy bất an hơn, Ninh Tư vừa mới đi, lại có một Giang Diệc Thành đến, hơn hẳn tiểu nha đầu Ninh Tư không có đẳng cấp kia.

Mấy ngày qua, thấy Giang Diệc Thành ba ngày thì đã vào viện thăm mất hai ngày, ông lão nhà họ Lục vô cùng lo lắng, cũng không tiện tìm Lục Tâm trao đổi, sợ cô nghĩ nhiều, đành phải đi tìm Lục Cảnh Hành.

Ngày Lục Tâm xuất viện, thừa dịp cả nhà đều đang vây quanh Lục Tâm, Lục Trình Hải liền gọi Lục Cảnh Hành vào thư phòng, đi thẳng vào vấn đề: “Tên tiểu tử họ Giang kia đến đây không ít lần, cũng rất hợp với nha đầu Tâm Tâm, hai đứa yêu nhau kiểu gì vậy?”

“Cháu cũng thật sự không yên tâm về Giang Diệc Thành.” Lục Cảnh Hành cũng không giấu ông: “Hắn đã biết Lục Tâm từ trước lúc cô ấy năm tuổi.”

Đôi mắt Lục Trình Hải như đông lại: “Tâm Tâm đã tìm được người nhà nó rồi sao? Người ở đâu? Đã nhận thân chưa? Hôn sự của hai đứa còn phải cùng cha mẹ ruột của nó bàn bạc, xem ý bọn họ thế nào.”

“Còn chưa nhận nhau, chuyện này phải hỏi xem ý Lục Tâm muốn thế nào, cháu cũng chưa nói chuyện với cô ấy.” Lục Cảnh Hành đáp: “Về phần hôn sự, cháu không hy vọng sẽ nói với cha mẹ cô ấy, sợ đến lúc đó sẽ gặp trở ngại.”

Quan hệ giữa Giang gia và Trữ gia, dù là quan hệ cá nhân hay làm ăn đều rất chặt chẽ, Giang Diệc Thành lại rất để ý tới Lục Tâm, sợ là đến lúc đó Ninh gia sẽ biến cô thành công cụ duy trì mối quan hệ giữa hai nhà.

Anh mới gặp mặt hai vợ chồng Ninh Vinh Tuấn, Ngô Văn Nhã một lần, không biết tính cách của họ thế nào, có thể anh không đúng, nhưng làm thế để đề phòng bất trắc, dù sao mối quan hệ giữa hai nhà Giang Ninh quá mức vi diệu, mà Ninh gia quả thật lại muốn có rể hiền như Giang Diệc Thành, Ninh Tư thì không trông cậy được gì, chỉ còn lại Lục Tâm là có nhiều phần thắng.

“Người ta dù sao cũng là cha mẹ ruột của nó, chuyện này nên hỏi ý Lục Tâm thế nào, lúc trở về cháu hỏi nó xem.” Lục Trình Hải là một người rất cẩn thận, tuy Lục Tâm lớn lên ở nhà họ Lục, nhưng nói thế nào cũng phải hỏi qua Lục Tâm, tôn trọng ý muốn của cô.

“Ta thật sự rất muốn gặp cha mẹ của Lục Tâm, xem thử đó là người như thế nào, thất lạc con gái nhiều năm như vậy mà cũng không cần tìm.” Lục Trình Hải trầm ngâm nói.

“Chuyện này có lẽ hơi khó, năm đó bọn họ đã di dân sang Singapore.”

Lục Trình Hải tuổi tác đã cao, chắc chắn không thích hợp đi máy bay đường dài, đi đường mệt nhọc khiến ông không chịu nổi.

Lục Trình Hải cũng không cố chấp nữa, chỉ dặn dò Lục Cảnh Hành: “Tóm lại, chuyện của cháu với Tâm Tâm đừng để xảy ra những việc như vậy nữa, nên sớm quyết định đi cho an tâm, tuổi của hai đứa cũng không còn nhỏ nữa, có con đi là vừa rồi.”

Lục Cảnh Hành hiểu ý của Lục Trình Hải, quả thật tuổi anh cũng không còn nhỏ nữa, Lục Tâm cũng đã hơn 25, vụ Đế Tân cũng đang dần chuyển sang tay anh, cũng nên có con rồi.

Nhưng Lục Tâm bị thương nặng vừa khỏi, dù hồi phục nhanh đến đâu cuối cùng vẫn là cơ thể bị thương, vẫn cần tiếp tục điều dưỡng một thời gian nữa, Lục Cảnh Hành sợ lúc cô có thai sẽ chịu không nổi, vì vậy cũng không dám nóng vội, ngược lại muốn kết hôn trước.

Mấy ngày đầu năm, lúc Ninh Tư ở Lục gia, ông nội đã lấy lịch hoàng đạo ra tìm ngày giờ tốt thực ra chỉ là làm ra vẻ vậy thôi, muốn dọa tiểu nha đầu Ninh Tư kia bỏ chạy mà thôi; ngày cũng không định ra được, nửa năm rồi cũng không thấy ngày lành tháng tốt đâu cả, người già đều muốn có sự hưng thịnh may mắn, nhất là ngày sinh cụ thể của Lục Tâm còn chưa biết, sợ bất tự hai người không hợp, nay tìm được người nhà của Lục Tâm rồi, Lục Trình Hải cũng nói lại chuyện này, thúc giục Lục Cảnh Hành nghĩ cách hỏi thăm rõ ràng sinh nhật của Lục Tâm.

Trước đây do không biết rõ Lục Tâm sinh ngày nào nên sinh nhật hàng năm của cô đều lấy ngày cô gặp Lục Cảnh Hành để tổ chức.

Hiện tại nếu đã biết người nhà của cô, muốn lấy ngày sinh của cô chắc không phải việc gì khó.

Từ thư phòng của Lục Trình Hải trở về, Lục Cảnh Hành hỏi Lục Tâm có nghĩ đến chuyện nhận người nhà không.

Lục Tâm không ngờ Lục Cảnh Hành lại đột nhiên hỏi vấn đề này, không biết tại sao đối với việc này cô có chút bài xích, cũng liền lắc đầu: “Trước tiên không cần nhận đâu, đã qua nhiều năm như vậy rồi.” Lần trước đến Ninh gia khiến cô có cảm giác không tốt lắm, trong lòng cô mơ hồ thấy không thích gia đình kia.

Lục Cảnh Hành cũng tôn trọng quyết định của cô, nhẹ đưa tay xoa mặt cô: “Em thích là được rồi, anh chỉ sợ đến lúc nào đó em sẽ tiếc nuối.”

Lục Tâm cười: “Cũng không hẳn như vậy đâu, cứ qua một khoảng thời gian đã rồi nói, dù sau cũng không trốn thoát được.”

Lục Tâm thừa nhận cô đúng là có phần muốn trốn tránh, lúc trước cô chấp muốn biết mình có phải là người Ninh gia không nhưng chưa từng nghĩ đến việc sẽ trở về cái gia đình xa lạ ấy, chỉ là muốn biết rốt cuộc mình là ai, nay đã hiểu rõ, ngược lại, cũng dần dần tự hỏi, hiện tại cô ở Lục gia sống rất tốt, mà Ninh gia không có cô cũng sống rất tốt.

Tuy trong lòng suy tính như vậy, nhưng Lục Tâm lại không ngờ rằng sẽ không hẹn mà gặp vợ chồng Ninh Vịnh Tuấn, Ngô Văn Nhã.

Cô xuất viện trùng với ngày cuối tuần, sau khi nghỉ ngơi ba ngày liền đi làm lại. Cơ thể về cơ bản đã không còn vấn đề gì, cô ở nhà mãi cũng buồn không chịu được, bèn chấm dứt thời gian nghỉ phép quay lại làm việc.

Ninh Tông Viễn vì muốn thành lập chi nhánh cho công ty, đã bắt đầu tiến vào giai đoạn trang hoàng, lắp đặt thiết bị, Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã đã nhiều năm không về nước, cũng nhân cơ hội này quay về gặp gỡ bạn bè cũ, trừ Ninh Tông Trạch ở lại tổng công ty ra, Ninh Tư cũng theo về.

Ngày ngày làm việc đầu tuần, cả nhà cùng với hai cha con Giang Diệc Thành đến tham quan Đế Tân, đi thăm văn phòng của Giang Diệc Thành.

Họ đến khi Lục Tâm đang bận bịu làm việc, đoàn người đi vào cô cũng không ngẩng đầu lên nhìn, còn thật sự chăm chú nhìn màn hình máy tính, ngược lại là Ninh Tư thấy cô đầu tiên, cất tiếng giòn giã chào hỏi cô.

“Tâm Tâm.” Gọi thân thiết, vừa nói đã chạy tới, cười nói: “Hoá ra chị thật sự làm việc trong công ty của Giang đại ca à, lúc trước nghe nói các người làm cùng công ty, Lục đại ca có phải cũng làm ở đây không?” Vừa nói vừa nhìn xung quanh.

“Hắn ở dưới lầu.” Giang Diệc Thành khẽ cười thay cô giải thích.

Ngô Văn Nhã, Ninh Vịnh Tuấn thấy Ninh Tư nhiệt tình với Lục Tâm như vậy cũng nhìn qua, thấy cô quen mắt nhưng trong nhất thời không nhớ ra là đã gặp Lục Tâm ở đâu, Ngô Văn Nhã cau mày hỏi: “Cô đây là.....? Ninh Tư, từ khi nào thì con có nhiều bạn bè như vậy?”

Khoé môi Lục Tâm khẽ cong, cô đứng lên, trước khi Giang Diệc Thành giới thiệu đã cất tiếng chào hỏi: “Ông Trữ, bà Trữ, đã lâu không gặp.”

“Mẹ, lần trước mất cá chân của con bị thương, là Tâm Tâm và Lục đại ca đã đưa con về nhà đó, mẹ quên rồi à?” Ninh Tư quay đầu giải thích với Ngô Văn Nhã.

Ánh mắt Giang Diệc Thành mang theo tia dò xét nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Lục Tâm, rồi nhìn đến khuôn mặt bừng tỉnh đại ngộ của Ngô Văn Nhã, nhìn bà ta cười chào hỏi Lục Tâm: “Lục tiểu thư, ngại quá, cô xem tôi đó, tuổi lớn rồi nên trí nhớ cũng không được tốt.”

Lục Tâm khách khí cười đáp lại: “Không sao đâu ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 59

Giang Diệc Thành trầm ngâm cũng chen lời vào, khoé môi hơi mang ý cười: “Ninh Tư, em rất có duyên với Tâm Tâm nhỉ?”

“Đó là đương nhiên.” Ninh Tư cười giòn giã đáp, quay đầu nói nhanh với Ngô Văn Nhã: “Mẹ, con xuống dưới lầu một lát, các người cứ từ từ trò chuyện.”

Ngô Văn Nhã bắt đầu dĩ cười: “Con đó..... Là con gái nên rụt rè một chút, nếu không đàn ông tốt sẽ bị con dọa chạy hết đấy.”

Ninh Tư le lưỡi: “Biết rồi ạ.” Người đã nhanh như chớp chạy đi mất.

Lục Tâm bất động thanh sắc nhìn Ngô Văn Nhã, thấy trong mắt bà toàn là nuông chiều, đột nhiên cảm thấy có chút mỉa mai, đây có thể coi là mẹ cô công khai dung túng cho em gái cô cầu dẫn người đàn ông của cô không?

Ánh mắt Giang Diệc Thành vẫn đặt trên mặt Lục Tâm, thấy cô khẽ hạ đôi mắt, liền khẽ mím môi nhìn về phía Ngô Văn Nhã: “Chú dì Ninh, nghe Tông Viễn nói lần này hai người trở về là để tìm Ninh Tâm, thế nào rồi, có tin tức gì chưa ạ?”

Ngón tay đang buông xuống của Lục Tâm khẽ động, kiềm chế không ngẩng đầu lên nhìn về phía mấy người, chỉ nghe Ngô Văn Nhã nói: “Chúng ta không.....”

Hai chữ cuối bị Ninh Tông Viễn nhanh chóng cắt đứt: “Vừa mới trở về.”

Hành động giấu đầu hở đuôi này khiến Lục Tâm nhìn không được ngược mắt lên, trên môi trước sau vẫn là nụ cười nhàn nhạt, im lặng không nói tiếng nào.

Ánh mắt Ninh Tông Viễn nhìn qua phía cô, trong đôi mắt ngoại sự quen thuộc của mấy ngày trước, mơ hồ còn chứa chút thương tiếc muốn nói lại thôi, tuy không rõ ràng nhưng vẫn có thể nhận ra.

Lục Tâm không rõ loại ánh mắt này từ đâu mà có, cũng không có thời gian đi tìm hiểu, cửa thang máy vừa mở, giọng nói du dương mềm mại gọi “Lục đại ca, Lục đại ca” của Ninh Tư đã vang vọng khắp hành lang, xuyên qua cửa kính trong suốt, Lục Tâm nhìn thấy Lục Cảnh Hành đang cất bước đi về hướng bên này, chầm mảy hơi nhần lại, khóe môi cũng hơi mím lại, mặt không chút thay đổi, trong chốc lát liền đi tới trước mắt.

Thấy trong phòng còn có những người khác, Lục Cảnh Hành vẫn khách khí lên tiếng chào hỏi: “Ninh tiên sinh, Ninh phu nhân.”

Ninh Vịnh Tuấn Ngô Văn Nhã nhận ra Lục Cảnh Hành, cùng cười lên tiếng chào hỏi: “Thì ra Lục tiên sinh cũng làm ở Đế Tân à.”

“Lục tiên sinh là giám đốc kinh doanh của Đế Tân ở khu vực Trung Quốc.” Giang Diệc Thành giải thích.

Ninh Vịnh Tuấn cười nói: “Tuổi trẻ đầy hứa hẹn”.

Lục Cảnh Hành cũng liền khách khí nói “Cảm ơn”, rồi quay đầu nhìn Lục Tâm, đôi mắt sắc bén dịu dàng lại: “Lục Tâm, ngày hôm qua nhờ cô tìm giúp tôi báo cáo điều tra hàng năm của thị trường tàu thuyền Tây Ban Nha, cô đã tìm được chưa?”

Lục Tâm sững sốt một chút, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, từ trên bàn rút ra hai tập tài liệu: “Vâng, đã tìm được rồi, nhưng toàn bộ đều là tiếng Tây Ban Nha.”

Lục Cảnh Hành đưa tay nhận lấy: “Lát nữa trong cuộc họp, cô có thể thay tôi giải thích những số liệu quan trọng không?”

“Được ạ.”

Cúi đầu gấp laptop lại, Lục Tâm áy náy cười cười nhìn mọi người: “Ngại quá, tôi đi họp rồi, các người cứ từ từ trò chuyện.”

Lục Cảnh Hành đưa tay ra kéo tay cô qua, cũng áy náy cười cười nhìn mọi người, dẫn Lục Tâm rời đi.

Đi vào thang máy, cửa thang máy vừa khép lại, Lục Cảnh Hành đã xoay người, ngón tay khẽ đặt dưới cằm của cô, nâng mặt cô lên, con ngươi đen đảo một vòng trên mặt cô: “Không sao chứ?”

Lục Tâm bất giác nở nụ cười: “Em không sao, anh không cần lo lắng, vừa rồi cảm ơn anh.”

Cảm ơn anh đã đem cô rời khỏi văn phòng, dưới hoàn cảnh đã biết rõ mình là người Ninh gia, đối mặt với người Ninh gia như vậy cảm giác quả thật không dễ chịu lắm.

Khuôn mặt căng thẳng của Lục Cảnh Hành cũng thả lỏng xuống, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô: “Không có việc gì là tốt rồi.”

Lục Cảnh Hành dẫn cô trở về văn phòng của mình, đem tài liệu mở ra, không hề có báo cáo điều tra gì cả, chỉ là một cái có để danh chính ngôn thuận dẫn cô đi mà thôi, Lục Tâm chán ngán ngồi trong phòng họp hai tiếng, lúc quay về thì đoàn người Ninh gia đã sớm rời đi, chỉ còn lại Giang Diệc Thành trong văn phòng.

Cô vừa quay về Giang Diệc Thành liền kêu cô vào văn phòng, khi cô vào lại chỉ nhìn cô chằm chằm mà không nói lời nào, giống như đang đánh giá vậy.

Lục Tâm bị hần nhìn có phần không được tự nhiên, lên tiếng đánh vỡ sự im lặng: “Giang tổng, gọi tôi có chuyện gì sao?”

“Lục Tâm.” Giang Diệc Thành rốt cục cũng mở miệng: “Buổi chiều anh cùng ba mẹ Tông Viễn đi ăn cơm, em cũng đi chung đi.”

Lục Tâm sững sốt nhìn hần: “Giang tổng, chuyện này không ổn lắm đâu, em cũng không quá thân quen với bọn họ.”

“Chẳng lẽ em.....” Không muốn cùng người nhà của mình ăn cùng nhau cơm?

Phần còn lại của câu nói chưa ra khỏi miệng, Giang Diệc Thành đã thay đổi cách nói: “Nghe Ninh Tư nói, lần trước cô ấy xui xẻo gặp chuyện được em

cùng Lục Cảnh Hành giúp đỡ, lại chiều đãi cô ấy nhiều ngày như vậy, chủ di Ninh nói muốn mời hai người ăn bữa cơm, bày tỏ lòng biết ơn.”

Lục Tâm cười cười, có phần áy náy: “Đề khi khác đi, chiều hôm nay em với Lục Cảnh Hành không rảnh.”

Giang Diệc Thành nhìn cô một hồi lâu, trầm ngâm mở miệng: “Lục Tâm, anh nghe nói em là con gái nuôi của Lục gia?”.

Lục Tâm gật gù đầu: “Đúng vậy.”

Nếu đã cùng Lục Cảnh Hành công khai quan hệ, thì sẽ không còn tồn tại quan hệ huyết thống.

“Vậy cha mẹ ruột của em.”

“Chưa từng nghĩ tới.” Lục Tâm cắt ngang lời hắn đang nói: “Lục gia đối với em rất tốt.”

“Bọn họ mất rồi sao?” Trong lời nói mơ hồ mang theo một tia dò hỏi.

Lục Tâm lắc đầu: “Không biết.”

“Em không đi tìm họ sao?”

Lục Tâm vẫn lắc đầu như cũ: “Đối với trước đây, em hoàn toàn không nhớ gì cả, không thể nào tìm được, bọn họ có thể tìm cũng còn chưa tìm được, huống chi là em.”

Chân mày Giang Diệc Thành cau lại: “Hoàn toàn không nhớ gì cả?”.

Lục Tâm gật đầu.

Mí mắt Giang Diệc Thành buông xuống, trầm mặc một lát, vẫy vẫy tay: “Em ra ngoài trước đi.”

Lục Tâm y lời Giang Diệc Thành đi ra ngoài, khi tan tầm thì đi chung với Lục Cảnh Hành.

Từ sau khi cô xuất viện trở về, trong khoảng thời gian điều dưỡng thân thể, Lục Tâm vẫn luôn bị bắt phải chặt chẽ ăn cơm uống thuốc theo sự phân chia của chuyên gia dinh dưỡng cùng bác sĩ, cho dù tay nghề của Lục Cảnh Hành có tốt hơn nữa nhưng ăn hai tháng liền đã khiến cô ngán đến tận cổ, sau khi tan tầm liền làm nũng đòi Lục Cảnh Hành dẫn cô đi ăn đồ ăn tiệm, cô thật sự cần đổi khẩu vị.

Lục Cảnh Hành không lay chuyển được cô, thấy cơ thể cô cũng đã khỏi hẳn, liền phá lệ khai ân, dẫn cô đi nơi được xưng là có thức ăn ngon nhất Ân Thành – Đào Nhiên Cư ăn cơm, lại không ngờ rằng ở chỗ này lại gặp được người của Ninh gia cùng Giang gia.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 60

Giang gia mời tiệc ở đây để chiều đãi cả nhà Ninh gia, quen biết nhiều năm nên lần này hai nhà cùng nhau đi ăn cơm, Giang Diệc Thành, Giang Chi Khê, cha mẹ của Giang Diệc Thành cùng vợ chồng Ninh gia, Ninh Tông Viễn, Ninh Tư đều đến, đoàn người vừa nói vừa cười đi vào bên trong, đúng lúc Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm vừa mới đi vào.

“Cảnh Hành.” Giang Viễn Quân – cha của Giang Diệc Thành là người đầu tiên nhận ra Lục Cảnh Hành, cười sang sảng lên tiếng gọi.

Dù sao Lục Cảnh Hành cũng là người trước đây Giang Viễn Quân tự mình tuyển dụng, cho dù hiện tại ông ta đã rút lui khỏi công ty nhưng ấn tượng của ông ta đối với Lục Cảnh Hành vẫn vô cùng sâu sắc.

Một tiếng gọi này của ông ta nháy mắt đã khiến mọi người chú ý đến hai người đứng bên này.

Vợ chồng Ninh gia cũng nhận ra Lục Cảnh Hành, vui vẻ chào hỏi.

Tính tình Ninh Tư vốn hoạt bát, thoáng cái đã chạy đến trước mặt hai người bắt chuyện: “Lục đại ca, Tâm Tâm, hai người cũng đến đây ăn cơm à, vừa đúng lúc, mọi người cùng nhau ăn đi.”

“Đúng vậy, vừa khéo mọi người cũng chưa ăn, cùng nhau ăn đi.” Giang Viễn Quân phụ họa theo.

Ninh Vĩnh Tuấn cùng Ngô Văn Nhã cũng nhiệt tình hưởng ứng, nhìn không giống đang nói lời khách sáo.

Lục Cảnh Hành lo lắng Lục Tâm không chịu nổi tình huống như vậy, liền mỉm cười từ chối: “Cám ơn Giang tổng, Ninh tiên sinh cùng Ninh phu nhân.”

Lời còn chưa nói xong, bàn tay Lục Tâm trong lòng bàn tay anh khẽ động, ngón tay nhẹ nhàng nhéo vào lòng bàn tay anh một cái, vì thế lời của Lục Cảnh Hành liền chuyển thành: “Vậy thì xin phép quấy rầy.”

Lục Tâm cũng mỉm cười nói cảm ơn, tất cả mọi người đều quen biết nhau, nhất là Giang Viễn Quân và vợ chồng Ninh gia rất vừa ý Lục Cảnh Hành. Trước đây, khi Lục Tâm làm việc dưới trướng của Giang Viễn Quân, Giang Viễn Quân cũng rất vừa ý cô, thấy hai người đồng ý cùng nhau ăn cơm, trong lòng tràn đầy vui vẻ, mời hai người ngồi vào ghế.

Ngồi xuống rồi Lục Tâm lại giống như trước kia sắm vai nhân vật quần chúng làm nền. Bất luận là tính cách hay diện mạo, Lục Tâm luôn thuộc hàng không xuất chúng, yên lặng khiến người ta không chú ý tới, không giống như Lục Cảnh Hành, tướng mạo khí độ xuất chúng, cho dù trầm mặc không nói vẫn có thể trở thành tiêu điểm của mọi người, lại càng không giống như Ninh Tư hay Giang Chi Khê, có cha mẹ bên cạnh, cho dù nhất thời không được nói đến, thì vẫn sẽ có người vờ như vô tình đem chủ đề câu chuyện trở lại trên người con gái mình.

Nếu đã là hai nhà Giang Ninh tụ hội, trò chuyện một lát tất nhiên sẽ không tránh khỏi chuyện nhắc đến hôn sự của con gái.

Mấy người Giang Diệc Thành, Giang Chi Khê, Ninh Tông Viễn, Ninh Tông Trạch đều đã sớm đến tuổi kết hôn nhưng giờ vẫn còn độc thân, ngay cả Ninh Tư ít tuổi nhất cũng đã đến tuổi nói chuyện cưới gả nhưng một đám đều không có động tĩnh gì khiến trong lòng những người làm cha mẹ như họ vô cùng lo lắng, lúc trò chuyện liền không nhịn được quở trách từng người một.

Tính tình Ninh Tư nóng nảy, vừa bị quở trách liền nhanh chóng làm nũng phản bác lại: “Ai nha, gấp gáp làm cái gì, cũng không phải không ai thèm lấy.”

Ngô Văn Nhã không khách khí “Hừ” một tiếng, giọng nói tràn đầy sùng nịch: “Mẹ đúng là đang lo lắng không ai thèm lấy con đấy, tính tình đã ngang ngược lại còn điệu ngoa, ai mà dám lấy con.”

Giang phu nhân mỉm cười nói tiếp: “Theo tôi thấy tính tình này của Tư Tư rất đáng yêu vui vẻ, có thể cưới được cô con dâu như vậy là phúc tu từ kiếp trước.”

Nói xong liền quay đầu nhìn Giang Diệc Thành: “Diệc Thành à, dù sao hai đứa các con một đứa chưa gả, một đứa chưa lập gia đình, lại là bạn thanh mai trúc mã, rõ ràng hai đứa.”

“Dừng!” Ninh Tư nhanh chóng cắt ngang lời của Giang phu nhân: “Bác gái, người đừng điểm loạn uyên ương, cháu chỉ đem Giang đại ca như là anh trai mà thôi.”

Giang Diệc Thành cũng không nhanh không chậm mở miệng: “Mẹ, mẹ đừng hao tâm tổn trí gán ghép nữa, khi nào thì con với Ninh Tư trở thành bạn thanh mai trúc mã vậy, khi nhà em ấy chuyển ra nước ngoài em ấy còn đang bọc tã.”

“Không phải lúc học trung học con đã ở nhà chú Ninh ba năm mới trở về sao?” Giang phu nhân phản bác.

“Mẹ, nếu nói là thanh mai trúc mã thì là Ninh Tâm mới đúng, lúc đó Ninh Tư cùng lắm chỉ là một đứa trẻ được anh giúp một tay thay tã lót mà thôi.”

Giang Chi Khê giống như tùy ý mở miệng, lời vừa nói ra khiến không khí đang náo nhiệt trong nháy mắt trầm xuống.

Lục Cảnh Hành theo thói quen đưa mắt nhìn Lục Tâm, cảm thấy bàn tay cô đang đặt trên đùi.

Lục Tâm vẫn luôn im lặng ăn cơm, cảm giác ám áp khiến cô không tự chủ trở tay lại nắm chặt lấy tay anh, khi nghe hai chữ “Ninh Tâm” cũng không lộ ra quá nhiều bất ngờ hay khiếp sợ, vẫn cúi thấp đầu im lặng đang ăn cơm như cũ, ngay cả Giang Diệc Thành, Giang Chi Khê, Ninh Tông Viễn ngồi đối diện cũng chưa từng nhìn đến.

Sự trầm mặc nhanh chóng bị tiếng trách cứ của Giang phu nhân với Giang Chi Khê phá vỡ: “Chi Khê, con cũng thật là, sao lại nhắc đến chuyện này, chuyện này đã qua bao nhiêu năm rồi.”

Ngô Văn Nhã cũng âm thầm thở dài, nhìn Giang phu nhân: “Chị cũng đừng trách Chi Khê, đã qua nhiều năm như vậy, em cũng đã sớm thông suốt rồi. Là do đứa bé Ninh Tâm kia không có phúc khí, nếu năm đó không xảy ra việc gì, nói không chừng bây giờ chúng ta đã sớm trở thành thông gia rồi.”

“Đúng vậy, hôn ước giữa Diệc Thành cùng Ninh Tâm đều đã quyết định xong, ai ngờ đâu.”

“Được rồi, chuyện này đã qua bao nhiêu năm rồi, cái gì qua rồi thì cho nó qua đi, hiện tại có mặt Cảnh Hành cùng Lục tiểu thư ở đây, còn nói nữa sẽ khiến họ chê cười.” Giang Viễn Quân lên tiếng cắt ngang lời cảm khái của Giang phu nhân, dù sao vẫn có người ngoài, vừa nói vừa giơ ly rượu lên hướng Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm khách sáo nói xin lỗi.

Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm cũng khách sáo đáp lại, thoáng cái đã bỏ qua đề tài này, trái lại Ninh Tư rất tò mò nên quay đầu hỏi Ngô Văn Nhã: “Mẹ, Ninh Tâm có phải là người chị gái kia của con hay không? Không phải nói năm tuổi không thể sao, tại sao khi đó lại có hôn ước?”

“Bằng không tại sao lại gọi là hôn ước?” Giang phu nhân cười nói: “Còn không phải là do khi đó nhìn hai đứa nó hợp nhau, lại muốn thân càng thêm thân

nên liền trêu ghẹo đính ước.”

“Vậy tại sao chị gái của cháu lại lạc mất?”.

“Tur Tur.” Ninh Vĩnh Tuấn nhìn cô, ngăn cô tiếp tục không biết lớn nhỏ trước mặt người ngoài.

Ninh Tur không cam lòng dừng lại, Giang Diệc Thành luôn không lên tiếng lại nhẹ giọng giải đáp cho cô: “Lúc cả nhà em đi du lịch nước ngoài, chị gái của em đã bị lạc mất.”

“Vì sao lại không đi tìm?” Ninh Tur vô thức hỏi: “Chị ấy nhỏ như vậy hẳn là không thể đi quá xa được.”

Lục Tâm cũng theo vô thức đưa mắt nhìn Ninh Vĩnh Tuấn cùng Ngô Văn Nhã, Lục Cảnh Hành theo thói quen nắm chặt tay cô, con người đen nhìn về phía Ninh Vĩnh Tuấn, giống như tùy ý góp lời: “Lúc ấy có đến đồn cảnh sát báo án không? Đã báo án rồi thì nếu có người tìm ra cô ấy, nói không chừng có thể nhờ cảnh sát tìm hai người.”

Ninh Vĩnh Tuấn nhìn qua hướng anh: “Nó mất rồi.”

Lục Tâm nắm chặt chiếc đĩa ăn trong tay, theo bản năng nhìn ông hỏi: “Không phải nói chị bị thất lạc thôi sao? Tại sao còn nói đã mất rồi?”.

“Cảnh sát đã xác nhận chưa? Ngay lúc đó đã báo án rồi?” Lục Cảnh Hành hỏi tiếp.

“Đó là đương nhiên, nếu không phải tin tức do cảnh sát xác nhận, tại sao chúng tôi lại nói con gái mình như thế?” Người trả lời là Ninh Vĩnh Tuấn.

Khóe môi Lục Cảnh Hành khẽ cong lên một độ cong thật nhỏ, không nói gì nữa.

Ninh Tông Viễn luôn bất động thanh sắc nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Lục Tâm, có phần dăm chiêu, nhưng không nói gì.

Giang phu nhân lại một lần đem chủ đề câu chuyện bắt đầu lại, dù sao Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm cũng là người ngoài, cũng không tiện ở trước mặt người ngoài nói về một người đã mất, ngoại trừ tiểu đoạn nói về Ninh Tâm kia, bữa cơm này coi như cũng vui vẻ.

Cơm nước xong sau Lục Cảnh Hành cùng Lục Tâm ra về.

“Anh đã cho người đi điều tra hồ sơ báo án người mất tích của cảnh sát, nhưng không tìm được bất kỳ thứ gì có liên quan đến Ninh Tâm.” Lúc lên xe, Lục Cảnh Hành đột nhiên nói: “Có thể căn bản Ninh gia không hề đi báo án, hoặc do cảnh sát trước đây sơ sót không ghi vào hồ sơ, nhưng khả năng thứ hai rất nhỏ.”

“Tất nhiên, cũng có thể giống như Ninh Vĩnh Tuấn nói, cảnh sát đã xác nhận đã chết nên hồ sơ bị hủy bỏ. Tuy 5 năm đầu lúc em mới về, ông nội cũng có nhờ người hỗ trợ tìm kiếm, nhưng điều kiện lúc đó có hạn, chỉ có thể tìm ở một vài thành phố dọc theo tuyến đường sắt mà thôi.” Cuối cùng, Lục Cảnh Hành lại bổ sung một câu.

Lục Tâm nhìn anh: “Kỳ thật, báo án hay không báo án không quan trọng, em luôn cảm thấy là bọn họ cố ý vứt bỏ em. Khi còn bé em hẳn là rất sợ người lạ, theo cha mẹ đến một nơi xa lạ, em hẳn phải là không dám rời khỏi bọn họ một khắc mới đúng chứ, không có khả năng em tự mình đi ra ngoài. Hơn nữa, gần đây em hay nằm mơ thấy những ký ức vụn vặt lúc 5 tuổi, hình như cha mẹ để em một mình ngồi trên ghế dài trong phòng chờ (tàu, xe) đợi bọn họ, em hình như ở chỗ đó đợi rất lâu..... Không biết đây có phải là sự thật đã xảy ra hay chỉ là nằm mơ, 5 tuổi hẳn là đã có trí nhớ rồi, tại sao em lại không nhớ rõ nhỉ?”.

Hơn nữa, nếu như bị vứt bỏ ở một nơi xa lạ, cùng cảm giác sợ hãi khi chờ đợi sẽ khiến nó khắc sâu vào trí nhớ chứ, thế nhưng trí nhớ của cô dường như từ khi ngồi lên tàu hỏa thì bắt đầu hỗn loạn, sau đó thì mất luôn, những chuyện sau khi cô gặp được Lục Cảnh Hành cô đều nhớ rõ ràng, trái lại lại không nhớ rõ đoạn trước khi lên tàu hỏa; có thể do trước kia không để ý đến chuyện hồi còn bé, cũng chưa bao giờ nằm mơ thấy chuyện trước kia ở Lục gia, ngược lại, gần đây sau khi biết thân phận thật sự của bản thân, mới mới mơ mộng lung tung như vậy.

Trước đây Lục Tâm chưa từng đề cập qua với anh cảnh tượng trong mơ, mọi chuyện có thật sự giống như trong mơ hay không thì chỉ có vợ chồng Ninh gia biết rõ, nhưng bất luận là thật giả, Lục Cảnh Hành cảm thấy quên đi đối với Lục Tâm mà nói là chuyện tốt.

Bàn tay của anh duỗi ra, vòng qua gáy cô ôm trọn bờ vai cô vào lòng, bàn tay thuận thế vuốt ve gò má cô: “Chỉ là nằm mơ thôi mà, trước đây em chưa từng nằm mơ lung tung như vậy, nhất định do gần đây suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Lục Tâm nhin không được cười cười, nghiêng đầu nhìn anh: “Lục Cảnh Hành, nếu em không nhận người nhà, về sau anh có ý vào em không có nhà mẹ đẻ mà khi đẻ em hay không?”.

Vừa hỏi xong đã bị Lục Cảnh Hành nhéo một cái lên má.

“Nếu em thật sự có nhà mẹ đẻ thì anh sẽ cả ngày lo lắng bọn họ không tốt với em.” Lục Cảnh Hành nói, cánh tay hơi dùng lực, kéo vai cô dựa sát vào lòng mình: “Em khẳng định không muốn nhận người nhà à? Không khó chịu sao?”.

“Hôm nay em đã quan sát bọn họ cả tối, em thấy thật ra có em hay không thì bọn họ cũng không ảnh hưởng gì, thậm chí nếu không có em, cả nhà bọn họ có thể càng vui vẻ hơn, cho dù bây giờ em gọi bọn họ một tiếng ba mẹ, về mặt tình cảm cũng không thể đột ngột kéo gần lại được, nhìn thế nào em cũng đều giống người ngoài. Hơn nữa, anh cũng thấy rồi đấy, bọn họ chưa từng nhìn thẳng vào em, không phải nói cha mẹ con cái có thiên tính máu mủ

ruột thịt sao, nhưng trên người bọn họ hoàn toàn không thể hiện điều đó, bọn họ sùng ái Ninh Tư bao nhiêu, người sáng suốt đều nhìn ra được, em không muốn chính mình chịu ảm ức. Mặt khác, không phải Ninh Tâm có hôn ước với Giang Diệc Thành sao, nếu thật sự trở về, em sợ bọn họ sẽ ý vào thân phận cha mẹ là của em ép em lấy Giang Diệc Thành, vừa vặn có thể đem anh trở thành chồng cho con gái bảo bối của bọn họ.”

Lục Tâm nói xong ngẩng đầu nhìn anh: “Thay vì đến lúc đó bế tắc khiến mọi người khó chịu, chỉ bằng cứ như bây giờ, để cho bọn họ nghĩ là Ninh Tâm đã chết rồi. Như vậy không tốt sao?”

Lục Cảnh Hành nghiêng đầu nhìn cô, đưa tay nghịch nghịch những lọn tóc đang rũ xuống của cô: “Em vui là được rồi, anh cùng ông nội cũng hy vọng em có thể ở lại Lục gia, xem Lục gia là gia đình duy nhất.”

Lục Tâm gật gật đầu, mũi không khỏi có chút cay cay, cô dứt khoát kéo cằm của anh xuống, ngửa đầu chủ động hôn lên môi anh.

Môi cô vừa dán lên Lục Cảnh Hành đã lập tức đảo khách thành chủ, đỡ lấy gáy của cô ép chặt môi xuống khiến nụ hôn càng sâu hơn, mãi đến khi cô không thở nổi nữa mới buông cô ra, môi vẫn đặt trên môi cô: “Lục Tâm, đây là kết quả lạc quan nhất. Hôm nay, Giang Chỉ Khê sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới Ninh Tâm, còn có ánh mắt của Giang Diệc Thành và Ninh Tông Viễn, lúc ấy đều nhìn về phía em, như muốn nhìn ra thứ gì đó. Tuy Ninh Vịnh Tuấn nói Ninh Tâm đã chết, nhưng Giang Diệc Thành luôn đi tìm em, chứng minh hắn vẫn luôn duy trì thái độ hoài nghi đối với lời nói năm đó của Ninh Vịnh Tuấn, thậm chí là tất cả mọi người. Nếu hắn nghi ngờ em, có rất nhiều cơ hội để chứng minh thân phận thật sự của em, lần trước em bị chảy máu mũi, hoặc lần em bị thương mới thấy, hắn đều có thể lấy máu của em đi xét nghiệm ADN, hơn nữa khi em bị thương, Ninh Tông Viễn vẫn còn ở Ân Thành.”

Lời nói của Lục Cảnh Hành đã nhắc nhở Lục Tâm, khăn tay lần trước thấm máu mũi đã vứt nhưng lại vứt trong thùng rác ở văn phòng của Giang Diệc Thành, sau đó thái độ của Giang Diệc Thành đối với cô cũng không thay đổi quá mức rõ ràng, lần đó hẳn vì cô mà bị thương nhưng khi nhắc tới Ninh Tâm cũng là thái độ lạnh lùng thản nhiên không muốn nói nhiều, ngược lại sau khi cô bị thương, hơn hai tháng qua, ánh mắt của Giang Diệc Thành nhìn cô luôn luôn có chút không đúng, nguyên lai tưởng rằng thái độ của hắn đối với cô thay đổi là do mấy ngày hắn vì cô mà bị thương cô đã chăm sóc cho hắn.....

“Buổi tối hôm em bị thương, áo khoác của anh có dính máu của em, lúc đó tương đối lộn xộn, trước khi anh vào phòng phẫu thuật liền vội vàng cởi áo ra đưa cho Nhiên Nhiên, sau lại anh có hỏi qua Nhiên Nhiên, nó nói lúc xuống lầu mua đồ ăn đã đặt áo khoác trên thành ghế, lúc đó Giang Diệc Thành cùng Giang Chỉ Khê đều có mặt.” Lục Cảnh Hành nói: “Đoạn thời gian trước anh có đến bệnh viện xem kết quả giám định, buổi sáng ngày thứ hai sau khi em phẫu thuật có tiến hành một giám định ADN không tên và cũng không ghi lại kết quả giám định vào trong danh sách. Cho nên, không loại trừ khả năng Giang Diệc Thành đã biết thân phận thật sự của em.”

“Em nghĩ hắn đã biết rồi.” Lục Tâm trầm ngâm nói, bằng không hôm nay hắn sẽ không vô duyên vô cớ hỏi cô những chuyện kia, lại càng không vô cớ đưa vợ chồng Ninh gia đến văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

“Trước tiên cứ bình tĩnh quan sát xem sao đã.” Lục Cảnh Hành nhỏ giọng nói, khoé mắt thoáng thấy người Giang gia cùng Ninh gia đang nói cười đi ra cửa Đào Nhiên Cư, bàn tay khẽ đặt lên vai cô, đẩy cô về lại chỗ ngồi.

Hành động của anh khiến Lục Tâm quay đầu nhìn lại, thấy người hai nhà đi ra thì khách khí cong môi cười cười.

Cơm nước xong là bọn họ ra ngoài trước, hai nhà Giang Ninh muốn trò chuyện với nhau nhiều, nên cứ chậm như rùa, cô cùng Lục Cảnh Hành đã đi trước một bước.

Giang Diệc Thành cũng nhìn thấy cô, khi thấy tay Lục Cảnh Hành vô cùng thân thiết đặt trên vai cô, đôi mắt vốn bình tĩnh thoáng hiện lên chút dao động, nhưng vẫn khách khí cười cười với cô coi như đáp lại.

Lục Cảnh Hành thấy những người khác cũng nhìn sang, liền khách sáo chào hỏi, sau đó lái xe cùng Lục Tâm rời đi.

Giang Diệc Thành đứng tại chỗ, con ngươi đen nhìn chằm chằm vào chiếc xe Canyerne đen đang đi xa dần.

Ngô Văn Nhã cũng nhìn theo tầm mắt của hắn, trầm ngâm nói: “Lục Cảnh Hành với Lục Tâm không phải anh em sao, tại sao hai người đó lại ở chung với nhau?”

Giang Diệc Thành thu hồi tầm mắt, quan sát bà ta một lượt: “Di Ninh, chẳng lẽ lúc đi nhìn Lục Tâm, không hề có cảm giác gì kỳ lạ gì sao?”

“Cảm giác kỳ lạ?” Ngô Văn Nhã nhướn mày: “Cô gái đó nhìn rất dịu dàng ít nói, dĩ nhiên tiếp xúc với cô ấy nhiều, nhưng hắn sẽ khiến người ta rất thích.”

“Chẳng lẽ đi không có cảm giác rất gần gũi, thân thiết sao?” Giang Diệc Thành nhướn mày, nhìn bà ta ám chỉ: “Di Ninh, nếu Tâm Tâm còn sống hẳn cũng

đã lớn thế này. Vừa khéo, cô ấy cũng tên Tâm Tâm.”

“Mấy đứa hôm nay bị sao vậy?” Ngô Văn Nhã có phần mất tự nhiên cười cười: “Thế nào mà một đứa hai đứa đều đột nhiên nhắc tới Ninh Tâm?”

“Di Ninh, chẳng lẽ di thật sự cho rằng Ninh Tâm đã chết rồi?” Giang Diệc Thành hỏi, giọng nói có chút hung hăng.

“Năm đó cảnh sát đã tự mình xác nhận, làm sao có thể nhầm lẫn được.” Ninh Vịnh Tuấn tiếp lời, giọng nói có phần bất mãn vì nhiều lần nhắc tới Ninh Tâm.

“Chú Ninh...” Giang Diệc Thành cười cười: “Mọi người đều là người một nhà, người quang minh chính đại không làm việc khuất tất, năm đó có đi báo án hay không, trong lòng chú biết rõ nhất.”

Thái độ của Giang Diệc Thành khiến sắc mặt Giang Viễn Quân sa sầm lại: “Diệc Thành, con nói chuyện với trưởng bối như vậy sao? Mỗi lần nhắc tới Ninh Tâm là con lại như bị đâm phải đuôi vậy, khi con bé mất nó mới bao nhiêu tuổi, con mới bao nhiêu, đừng nói với ta lúc ấy con đã hiểu cái gì là yêu.”

“Trước kia không biết, nhưng hiện tại đã biết.” Giang Diệc Thành đưa mắt nhìn Ninh Vịnh Tuấn cùng Ngô Văn Nhã: “Nếu không phải hai người tìm cách vứt bỏ cô ấy, cô ấy đã sớm thành vợ của con rồi.”

Lời nói của hắn khiến Ninh Tư thấy khó chịu, mặt nhăn mày nhu nói: “Giang đại ca, anh đang nói cái gì vậy, chị của em đã chết hai mươi năm trước rồi, chẳng lẽ anh vẫn còn yêu một cô bé năm tuổi hay sao? Anh đùa hơi quá rồi đó.”

“Cô ấy không chết!” Giang Diệc Thành đột nhiên nói.

Tiếng nói vừa dứt mọi người đều nhìn về phía hắn, Ninh Tông Viễn không lên tiếng từ nãy đến giờ chợt đẩy hắn một cái, có phần giấu đầu hở đuôi, nhìn mọi người cười cười: “Hôm nay Diệc Thành uống say rồi nên nói chuyện linh tinh, cũng không còn sớm, đi về trước đi.”

Ngô Văn Nhã lại không dễ dàng bỏ qua như vậy, kích động bước lên cầm cổ tay hắn: “Tông Viễn, không phải con cũng biết được điều gì đấy chứ? Diệc Thành nói đúng, Tâm Tâm vẫn còn sống đúng không, hiện giờ con bé đang ở đâu?”

Ninh Tông Viễn khó xử: “Mẹ, con thật sự đã gặp con bé, bây giờ con bé đang sống rất tốt, trước khi biết được ý muốn của nó, con thấy không cần mạo muội đến quấy rầy cuộc sống của nó, dù sao.....”

Như có điều ám chỉ nhìn về phía khuôn mặt bình tĩnh của Ninh Vịnh Tuấn, Ninh Vịnh Tuấn đã xoay người lên xe.

“Đi về.” Giọng nói như phát ra từ cổ họng, ngữ khí không tốt lắm.

Giang Diệc Thành đẩy Ninh Tông Viễn đang đứng cạnh hắn ra, đưa tay nói lỏng cà vạt, nhìn Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã: “Lục Tâm chính là Ninh Tâm, là người vừa rồi cùng các người ăn cơm lại bị các người hoàn toàn quên mất đấy.”

Tay đang mở cửa xe của Ninh Vịnh Tuấn chợt dừng lại, lập tức quay đầu nhìn hắn.

Ngô Văn Nhã cũng che miệng không thể tin nổi nhìn hắn, trong đôi mắt vì kích động mà thấp thoáng có nước mắt.

Cái miệng nhỏ nhắn của Ninh Tư còn vô thức há to, quá mức khiếp sợ, khiến cô gần như quên mất phải khép miệng lại.

“Cô ấy... Cô ấy.....” Muốn hỏi tại sao cô ấy lại là chị của cô, nhưng hồi lâu vẫn không nói lên lời.

Giang phu nhân trực tiếp lên tiếng trách cứ: “Diệc Thành, con có chứng cứ không, không có thì đừng có ở đây nói hươu nói vượn.”

Giang Diệc Thành nghiêng đầu nhìn bà: “Mẹ, mẹ đã thấy con nói hươu nói vượn bao giờ chưa?”

“Mẹ, tất cả những điều anh nói đều là sự thật. Con và anh Tông Viễn có thể làm chứng.” Người mở miệng là Giang Chỉ Khê, giọng nói bình tĩnh, người cũng bình tĩnh.

“Chú Ninh, di Ninh, mặc kệ trước đây hai người vì lo sợ điều gì mà vứt bỏ cô ấy không đi tìm, cháu hy vọng chú di có thể chủ động nhận lại Ninh Tâm, đối xử với cô ấy giống như đối xử với Ninh Tư.”

Giang Diệc Thành nhìn chằm chằm Ninh Vịnh Tuấn cùng Ngô Văn Nhã, gần từng tiếng nói hết, mắt đen từ đầu tới cuối đều nhìn thẳng vào mắt hai người.

“Tôi không.....”

“Chú Ninh...” Giang Diệc Thành lạnh lùng cắt ngang lời ông ta: “Cháu nói thật cho chú biết, thân phận của Lục Cảnh Hành và Lục Tâm tuyệt đối không đơn giản đâu. Ngay cả việc Lục Tâm vô tình giúp cảnh sát bắt được Đỗ Nguyên mà nói, cũng rất khả nghi, cháu đã thử cô ấy vài lần, tuy không lộ ra sơ hở gì nhưng không loại trừ khả năng cô ấy chính là người của cảnh sát. Lục Cảnh Hành càng không cần phải nói, hắn đã cứu Ninh Tư. Như lời Ninh Tư miêu tả, một nhân viên văn phòng bình thường không thể có thân thủ như thế được, huống hồ, Lục Tâm là do một tay hắn nuôi lớn, nếu Lục Tâm là cảnh sát nằm vùng, Lục Cảnh Hành không thể trong sạch.”

“Các người đang nói cái gì vậy?” Ninh Tư không hiểu cho nên nói chen vào: “Lúc đó Lục đại ca cứu con chẳng qua là do tình thế cấp bách ép buộc, nếu

anh ấy thật sự có thân thủ tốt thì sẽ không bị thương, còn Tâm Tâm nữa, cô ấy không thể nào, cô ấy còn gầy hơn con nữa...”

Lời còn chưa nói xong đã bị ánh mắt của Giang Diệc Thành quét tới ngăn lại.

“Lục Tâm là người trọng tình cảm, biện pháp tốt nhất chính là giữ cô ấy bên cạnh, trở thành người nhà dù sao cũng an toàn hơn.” Giang Diệc Thành tiếp tục nói: “Huống hồ, nói thế nào đi chăng nữa, cô chú cũng vẫn là cha mẹ ruột của cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chương 62

Ngày hôm sau, Lục Tâm vừa đi làm liền gặp lại Ngô Văn Nhã và Ninh Vịnh Tuấn.

Cô cùng Lục Cảnh Hành đến công ty, lúc đang đợi thang máy thì gặp vợ chồng nhà họ Ninh.

Thoáng thấy trong ánh mắt Ngô Văn Nhã vụt qua chút cảm xúc kích động phức tạp, đôi mắt gần như tham lam nhìn cô, ánh mắt như lửa đỏ hùng hực nhìn không chút che đậy khiến Lục Cảnh Hành bất giác giữ chặt bờ vai nhỏ bé của cô, bất động thanh sắc kéo cô dựa sát vào người mình, đưa mắt nhìn phía hai người kia, khoé môi khách khí giương lên: “Ninh tiên sinh, Ninh phu nhân.”

Ngô Văn Nhã cũng khẽ cười với anh: “Lục tiên sinh.”

Ánh mắt dừng ở trên người Lục Tâm đứng bên cạnh anh: “Tâm Tâm.”, giọng nói mơ hồ có chút nghẹn ngào thoát ra khỏi bờ môi.

Nụ cười trên mặt Lục Tâm cứng lại, nhưng vẫn khách khí chào hỏi bà ta: “Ninh phu nhân.”

Ninh Vịnh Tuấn cũng nhìn cô, đưa mắt đánh giá cô từ đầu đến chân một lượt, khoé môi mấp máy, như muốn nói gì đó, cuối cùng lại hoá thành một câu đã nói rất nhiều lần: “Lục tiểu thư.”

Lục Tâm cong môi cười cười coi như đáp lại, thấy cửa thang máy mở ra liền cùng Lục Cảnh Hành một trước một sau đi vào trong, Ninh Vịnh Tuấn, Ngô Văn Nhã cũng đi vào cùng, ấn số lên tầng cao nhất, sau đó quay đầu nhìn Lục Tâm, giọng nói khách sáo trước đây được thay bằng vẻ dịu dàng hơn, thậm chí có phần nhiệt tình: “Tâm... Tâm Tâm, ngại quá, ta có thể gọi cháu như vậy không?”

Lục Tâm cứng đờ người, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

“Nghe nói từ nhỏ cháu đã ở Lục gia, những năm qua sống thế nào?” Ngô Văn Nhã do dự hỏi.

“Sống rất tốt ạ. Họ coi cháu giống như người thân của mình vậy.” Lục Tâm đáp.

Ngô Văn Nhã gật gù gật đầu, mí mắt buông xuống: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Lục Tâm cười cười, không nói nữa, chỉ im lặng đứng bên cạnh Lục Cảnh Hành.

Thang máy dừng lại ở tầng làm việc của anh, đột nhiên Lục Cảnh Hành giữ chặt vai cô, đưa cô cùng ra khỏi thang máy.

“Sao vậy?” Lục Tâm khó hiểu nhìn anh.

“Hôm nay vợ chồng họ rất kỳ lạ.” Lục Cảnh Hành nói, ôm vai cô đi vào văn phòng.

“Bọn họ... hẳn là đã biết rồi.” Lục Tâm ngập ngừng nói, ánh mắt của Ngô Văn Nhã nhìn cô lúc này hoàn toàn khác với trước kia, trước kia là ánh mắt nhìn một người xa lạ, còn vừa rồi là một ánh mắt rất quen thuộc, kiểu muốn nói lại thôi, giống như một người mẹ, trái với Ngô Văn Nhã cảm tính, Ninh Vịnh Tuấn lý trí hơn nhiều.

“Lục Tâm...” Đóng cửa văn phòng lại, Lục Cảnh Hành đi đến trước mặt cô: “Nếu bọn họ chủ động nhận em, em sẽ trở về sao?”

“Em...” Nhất thời Lục Tâm cũng không biết nên trả lời thế nào, cô chưa từng nghĩ tới khả năng này. Cho dù hôm qua nói với anh, quyết định không nhận cha mẹ, nhưng về mặt tình cảm, cô vẫn hy vọng có một gia đình của chính mình, có cha mẹ ruột thịt.

“Lục Tâm, dù là ai cũng đều muốn có một gia đình với cha mẹ cùng người thân ruột thịt cả, anh cũng vậy. Nếu anh rơi vào tình huống giống em hiện giờ, có lẽ anh càng muốn nhận lại bố mẹ anh hơn em, nhưng thái độ của Ninh gia với em lúc trước ra sao chúng ta đều thấy được, anh không xác định được sau khi bọn họ biết em là con gái họ thì thái độ có thật sự thay đổi hay không, có thật sự cảm thấy hổ thẹn với em mà bù đắp lại không, chuyện đó hiện giờ chúng ta còn chưa biết được, cho nên anh mong em trước tiên cứ yên lặng quan sát, không cần vội vã quay về.” Lục Cảnh Hành nhìn cô, chậm rãi rõ ràng nói từng chữ một.

Lục Tâm nhìn anh cười: “Em hiểu mà.”

Lục Cảnh Hành cũng cười, duỗi tay ra ôm lấy lưng cô, kéo cô vào trong lòng, bàn tay luồn vào mái tóc cô khẽ xoa nhẹ.

“Lục Tâm, anh không muốn em lại bị thương tổn, tuy rằng chân tướng quan trọng, nhưng có đôi khi, không biết gì lại tốt hơn.”

Giọng nói nhu hoà trầm thấp từ đỉnh đầu truyền đến, khiến Lục Tâm cảm thấy ấm áp trong lòng, hình như từ sau khi cô bị thương, Lục Cảnh Hành đã thay đổi rất nhiều, trước kia anh sẽ không bao giờ nói ra những lời tâm tình buồn nôn như vậy, bây giờ lại nói rất nhiều.

“Cảnh Hành, bản báo cáo ngày hôm qua” Một giọng nói đột ngột vang lên phá vỡ sự yên lặng trong phòng, giọng nói vừa cất lên thì cửa văn phòng cũng bị đẩy ra, một tay Giang Chi Khê cầm bút một tay cầm báo cáo đứng ở cửa, thấy hai người đang ôm nhau trong phòng thì ngăn người ra.

Khi Lục Tâm nghe thấy có tiếng nói đã theo bản năng lùi lại, rời khỏi sự ôm ấp của Lục Cảnh Hành, thấy Giang Chi Khê thì có chút xấu hổ, cúi đầu nói với Lục Cảnh Hành: “Em về văn phòng trước.” Rồi lập tức xoay người ra ngoài.

Giang Chi Khê nhìn cô nghiêng người rời đi, đôi mắt khẽ nheo lại nhưng không nói gì, từ sau khi Lục Tâm vô tình cứu cô một mạng, cảm giác và thái độ của cô với Lục Tâm bắt đầu trở nên thật khó nói.

“Có vấn đề gì sao?” Lục Cảnh Hành đã khôi phục lại sự lạnh lùng vốn có, xoay người về bàn làm việc, lạnh nhạt hỏi.

“Có chút vấn đề nhỏ.” Giang Chi Khê cầm bản báo cáo đưa tới, đem vấn đề trên đó nói với anh, bàn bạc mất khoảng nửa tiếng.

Giang Chi Khê vừa thu dọn báo cáo lại, vừa do dự nhìn anh: “Cảnh Hành, anh có biết thân phận... của Lục Tâm?”

“Anh biết.” Lục Cảnh Hành nâng mắt nhìn cô, cũng không giấu diếm.

Giang Chi Khê cười cười, cúi đầu sắp xếp lại báo cáo: “Vậy hẳn anh cũng đã biết, anh trai em đã tìm Ninh Tâm mười mấy năm nay.”

Nói xong ngẩng đầu nhìn anh: “Từ nhỏ đến giờ, thứ mà anh trai em coi trọng, anh ấy chưa từng chủ động từ bỏ bao giờ.”

Khoé môi Lục Cảnh Hành khẽ cong, thật lòng nói lời cảm tạ: “Cảm ơn.”

Giang Chi Khê cũng cười, không nói thêm gì nữa, sắp xếp xong liền đi ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng, Lục Cảnh Hành lập tức mở điện thoại di động lên, trên màn hình là hai cuộc gọi nhỡ nhưng cùng một dãy số.

Lục Cảnh Hành đứng dậy đi ra khoá cửa văn phòng lại, ấn số gọi lại.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 63

Lục Tâm trở lại văn phòng làm việc thì gặp vợ chồng nhà họ Ninh. Hai người bọn họ tới đây tìm Giang Diệc Thành, gặp lại Ngô Văn Nhã cũng lại không tránh khỏi ân cần hỏi han cô một phen giống như vừa rồi ở trong thang máy, đôi mắt tràn đầy kích động, muốn nói lại thôi, Lục Tâm cũng khách khí đáp lời.

“Tâm Tâm, buổi trưa có thể cùng chúng tôi ăn một bữa cơm không?” Chào hỏi xong, Ngô Văn Nhã chần chừ hỏi.

Lục Tâm khó xử nhíu mày: “Cháu đã có hẹn với người khác rồi.”

Đôi mắt Ngô Văn Nhã thoáng qua tia âm đạm: “Thế còn buổi chiều, buổi chiều có thể cùng nhau ăn cơm không?”

Đột nhiên Lục Tâm có chút không đành lòng nên lưỡng lự gật gật đầu.

Buổi chiều khi đi ăn cơm Lục Cảnh Hành cũng đi cùng, anh không yên tâm để cô ở một mình với vợ chồng Ninh gia.

Ngồi xuống xong, Ngô Văn Nhã hoàn toàn khác với thường ngày, hết sức nhiệt tình với Lục Tâm, luôn tay gấp thức ăn cho cô, thỉnh thoảng còn hỏi cô ăn có ngon miệng không, những năm qua sống thế nào, cũng thật cẩn thận thăm dò ấn tượng của cô đối với cha mẹ.

“Cháu không nhớ rõ bọn họ.” Lục Tâm hờ hững đáp lời, không có oán giận, chỉ đơn giản là trần thuật lại sự thật, giọng điệu bình tĩnh khiến bàn tay đang gấp thức ăn của Ngô Văn Nhã thoáng ngừng lại, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Ninh Vịnh Tuấn cũng dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô.

“Tại sao lại hoàn toàn không nhớ rõ, không phải lúc đó cháu đã 5 tuổi rồi sao?” Ngô Văn Nhã hỏi: “Chẳng lẽ cháu không có một chút ấn tượng nào về người thân của mình?”.

“Năm tuổi thật ra vẫn còn rất nhỏ mà, cho dù bây giờ cháu có đứng trước mặt họ, họ cũng chưa chắc đã nhận ra cháu.” Vẫn là giọng nói thân nhiên như cũ.

Mí mắt Ngô Văn Nhã buông xuống, trầm mặc một lát, khóe môi nở một nụ cười xấu hổ: “Tâm Tâm, cháu có oán hận cha mẹ cháu không?”.

Lục Tâm ngược mắt nhìn bà ta: “Bọn họ đã làm chuyện gì khiến cháu oán hận sao, cháu không nhớ rõ.”

“Cháu có oán hận họ chuyện họ không tìm cháu về không?” Người hỏi là Ninh Vịnh Tuấn, đôi mắt nhìn thẳng vào cô.

“Nếu như không tìm được, không oán hận. Nếu như không muốn tìm, cũng không có gì phải oán hận, hai mươi năm qua cháu sống rất tốt.” Giọng nói vẫn thân nhiên như cũ, giống như Lục Tâm đang nói chuyện của người khác.

Ngô Văn Nhã trầm mặc, một hồi lâu sau mới buồn bã nói: “Nếu như do cảnh sát nói sai, nghĩ nhầm rằng cháu đã chết rồi, mới không có người đi tìm cháu, ngay cả cháu đứng trước mặt cũng không dám nghĩ.....”

Lục Tâm nhìn bà ta, mí mắt không lên tiếng.

Ninh Vịnh Tuấn thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn cô một lát, từ trong ví tiền lấy ra một tấm hình khổ nhỏ, đầu ngón tay đẩy tấm hình về phía cô: “Đây là hình Ninh Tâm hồi nhỏ.”

Lục Tâm buông mắt nhìn xuống, cô đã từng nhìn thấy tấm hình này, ở trong ví tiền của Giang Diệc Thành.

“Tâm Tâm.....” Ngô Văn Nhã nhìn cô, muốn nói lại thôi: “Cháu..... Còn hình hồi bé hay không? Lúc 5 – 6 tuổi ấy.”

“Ninh phu nhân hoài nghi Tâm Tâm chính là Ninh Tâm?” Lục Cảnh Hành từ đầu luôn không lên tiếng đột nhiên nói chen vào, lạnh nhạt hỏi một câu.

Anh nói trắng ra như vậy khiến nước mắt Ngô Văn Nhã rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Ngô Văn Nhã vừa thấy cô hốc mắt đã đỏ, nhưng cố kiềm chế để không rơi nước mắt.

Lục Trình Hải vẫy tay với hai người, gọi hai người qua ngồi.

Lục Tâm và Lục Cảnh Hành nghe lời ngồi xuống.

“Tâm Tâm.” Ngô Văn Nhã có phần áy náy nhìn cô: “Con đã về rồi, sắc mặt của con có vẻ không tốt, có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

Lục Tâm nhẹ nhàng lắc đầu, khi nhìn bà ta thì miệng khẽ cười: “Tôi không sao, sao hai người lại tới đây?”

“Mẹ và cha con.....” Biết mình nói sai, Ngô Văn Nhã cười xấu hổ: “Chúng ta nghe nói lúc trước là Lục lão tiên sinh cứu con, rồi lại nhận con làm nuôi con, nên đặc biệt đến đây cảm ơn Lục lão tiên sinh, nhân tiện gặp con.”

Vừa nói vừa xoay người sang bên cạnh lấy hai hộp quà mang theo đưa cho Lục Tâm: “Đây là tổ yến và nhân sâm loại tốt nhất, mẹ nhờ người đưa tới, nghe nói lần trước con bị thương, nên ăn nhiều đồ bổ dưỡng để bồi dưỡng thân thể.”

Lục Tâm đưa mắt nhìn hai hộp trong tay, khóe môi giật giật, nâng mắt nhìn Ngô Văn Nhã rồi lại cười: “Cảm ơn”.

Lục Tâm tỏ ra khách khí như thế khiến khuôn mặt hiền hòa của Ngô Văn Nhã hiện thêm vẻ cô đơn, trong người càng thêm bứt rứt không tự nhiên, Lục Trình Hải thấy vậy có phần không nổi, liền mềm mỏng nói với Lục Tâm: “Lục Tâm, Ninh tiên sinh cùng Ninh phu nhân đường xá xa xôi tới đây gặp cháu, thật không dễ dàng gì, cháu cũng nên nghe bọn họ nói chuyện một chút. Ông nội biết mấy năm nay cháu rất khổ sở, nhưng dù sao chuyện năm đó cũng không phải bọn họ muốn vậy, cháu đừng khó khăn quá....”

“Ông nội.” Lục Cảnh Hành không nhanh không chậm ngắt lời ông, anh không cần nghĩ cũng biết vợ chồng Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã vẫn chưa nói lý do đến giờ vẫn không đi tìm Lục Tâm cho Lục Trình Hải nghe, giờ lại làm ra vẻ tha thiết thành khẩn như vậy, Lục Trình Hải hiểu được làm cha mẹ vất vả ra sao nên không tránh khỏi nói giúp cho vợ chồng họ.

Lục Cảnh Hành ngắt lời khiến Lục Trình Hải có phần không vui nhìn về phía anh, Lục Cảnh Hành lại chỉ khách khí nhìn Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã: “Ninh tiên sinh, Ninh phu nhân, bất kể thế nào vẫn rất cảm ơn hai người đã sinh ra Lục Tâm, để tôi có cơ hội gặp được cô ấy. Giờ chúng tôi sắp kết hôn rồi, hai người là cha mẹ ruột của cô ấy, nên hai người có quyền được biết.”

“Kết hôn?” Ninh Vịnh Tuấn cao giọng, đôi mắt nhìn phía Lục Tâm.

“Đúng vậy, chúng tôi đã đăng ký kết hôn, bây giờ đang chuẩn bị tổ chức lễ cưới.” Ngón tay Lục Cảnh Hành vô thức vuốt ve chiếc nhẫn kim cương ở ngón áp út, nhìn Ninh Vịnh Tuấn: “Dù thế nào đi nữa, hai người cũng là cha mẹ ruột của Tâm Tâm, có thể tạm thời trong lòng cô ấy vẫn chưa chấp nhận được chuyện này, nhưng chúng tôi vẫn hy vọng, đến lúc đó hai người có thể bỏ chút thời gian tham gia lễ cưới.”

“Tại sao... lại đột nhiên kết hôn?” Ngô Văn Nhã kinh ngạc nhìn Lục Tâm.

“Sao lại là đột nhiên?” Lục Trình Hải cười haha tiếp lời: “Hai đứa trẻ này đã quen biết nhau hai mươi năm rồi, từ nhỏ tình cảm đã rất tốt, hiện tại trai khôn lấy vợ, gái lớn gả chồng, tuổi Tâm Tâm cũng không nhỏ nữa, lễ cưới này nên có từ lâu rồi mới phải.”

“Quả thật là...” Ngô Văn Nhã gượng cười: “Tâm Tâm có thể gả cho Lục tiên sinh là chuyện tốt, có người yêu thương nó chúng tôi cũng yên tâm.”

Về mặt lại mang theo chút cô đơn, Lục Trình Hải cho rằng bà ta vì đột ngột nghe thấy chuyện con gái mình lấy chồng nên chưa tiếp nhận được, lo lắng con gái lấy chồng rồi sẽ càng không muốn nhận mình, liền khuyên: “Đứa trẻ Tâm Tâm này từ bé đã thông minh, lanh lợi, hai mươi năm qua vẫn tưởng rằng mình không có cha mẹ, hiện giờ hai người đột nhiên xuất hiện, trong lòng nó nhất thời chưa thể tiếp nhận được, qua một thời gian sẽ ổn thôi, phải không, Tâm Tâm?”

Nói xong đã ngừng đầu nhìn Lục Tâm, nháy mắt ra hiệu, muốn cô nói vài câu an ủi.

Lục Tâm khẽ cắn môi dưới, lưỡng lự nhìn Ngô Văn Nhã: “Thực ra tôi... Tôi không có lý do gì vì chuyện năm đó mà trách cứ hai người, chỉ là tôi đã sống cuộc sống không có người nhà hai mươi năm qua rồi, nay các người bất ngờ xuất hiện, sẽ có chút không thích ứng được, bà... Hai người đừng để ý.”

“Tâm Tâm, ý của con là con đã tha thứ cho chúng ta phải không?” Ngô Văn Nhã cẩn thận hỏi, giọng nói có phần nghẹn ngào.

Lục Tâm thấy ánh mắt tha thiết của bà ta, sau khi lưỡng lự thì khẽ gật đầu: “Đúng.”

“Vậy... Con có đồng ý... Gọi chúng ta một tiếng ba mẹ không?” Ngô Văn Nhã phân vân hỏi.

Lục Cảnh Hành mím môi, đưa mắt nhìn Lục Tâm, bất động thanh sắc nắm chặt lấy bàn tay cô.

Lục Tâm buông mắt, không để ý tới lực ở lòng bàn tay kia, do dự lưỡng lự, cuối cùng vẫn ngừng lên gọi Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã một tiếng: “Ba, mẹ.”

Nước mắt Ngô Văn Nhã lập tức rơi xuống, Ninh Vịnh Tuấn đau lòng nhìn bà ta, Lục Trình Hải nhẹ nhàng thở ra, vui mừng khi thấy Lục Tâm một nhà đoàn viên.

Riêng sắc mặt Lục Cảnh Hành lại trở nên lạnh lùng.

Đến giờ ăn cơm, Lục Cảnh Hành kéo Lục Tâm về phòng, vừa vào trong đã khóa cửa lại, tiếng đóng với khóa cửa có phần mạnh, cùng với việc cổ tay bị xiết chặt, Lục Tâm có thể thấy được tuy bề ngoài anh vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng anh đang rất tức giận.

Anh đẩy cô vào trong phòng, sau đó thả tay ra, giọng nói ẩn chứa sự giận dữ mà trách mắng: “Lục Tâm, rốt cuộc em đang làm cái gì vậy hả? Đó là ba mẹ em, ba mẹ ruột, không phải là một người giúp ắt bính đình qua đường nào đó, em cứ mù quáng lao vào làm gì hả?”

Lục Tâm xoa xoa cổ tay bị đau, giọng nói hơi tràm: “Em muốn điều tra cho rõ.”

“Em muốn điều tra cho rõ sao? Đến lúc đó nếu thật sự chứng minh được là do bọn họ làm thì em sẽ làm gì? Đại nghĩa diệt thân sao?” Giọng nói của Lục Cảnh Hành vẫn lạnh lẽo như trước: “Lục Tâm, em có biết vì sao trước đây anh kiên quyết không cho em tham gia vụ này không? Đầu tiên là do thể chất của em không tốt, điều thứ hai quan trọng hơn đó là em quá trọng tình cảm. Người khác đối với em hơi tốt một chút em liền hận không thể móc tim móc phổi ra đối tốt lại với người đó, huống hồ người khác này lại chính là ba mẹ ruột của em.”

Lục Tâm có chút bất mãn với việc lên án của Lục Cảnh Hành: “Em chưa bao giờ vì tình cảm cá nhân mà làm hỏng việc.” Việc đó cô làm rất tốt, Đình lão cũng vô cùng tán thưởng.

Lục Cảnh Hành tất nhiên cũng biết cô ở phương diện này làm rất tốt.

“Anh nói trọng tình cảm, không phải là nói em không xuống tay được, mà là sau khi xuống tay xong rồi em sẽ không có cách nào tha thứ cho bản thân

mình. Em sẽ không dễ dàng thoát ra khỏi tâm trạng đó được, em biết không? Ninh Vịnh Tuấn, Ngô Văn Nhã không phải người khác, bọn họ là cha mẹ ruột của em, cha mẹ ruột của em đó, chẳng lẽ em còn không rõ sao? Hiện tại, em có thể xuống tay với bọn họ vì em không ở chung với họ nhiều nên đối với họ chưa có nhiều cảm tình, nhưng một tháng hai tháng, hay thậm chí nửa năm một năm sau thì sao, khi đó em còn có thể thờ ơ được không?” Lục Cảnh Hành thấp giọng nói nhưng vẫn không thể nhẹ nhàng được, hai tay giữ chặt bả vai cô, con người đen gầy gao nhìn vào hai mắt cô: “Lục Tâm, anh tìm đủ mọi cách giấu diếm em, trăm phương nghìn kế không để em nhận bọn họ là vì cái gì, chính là vì anh không muốn cho em dính vào chuyện này, không muốn thấy sau khi em bồi đắp tình cảm với bọn họ, lại phải nhìn thấy cảnh họ chịu tù tội.”

“Nhưng anh cũng đã nói, hiện giờ bọn họ tiếp cận em cũng có thể là có mục đích riêng, có lẽ họ cũng không phải thật lòng muốn nhận em.”

“Chuyện như vậy em có thấy dễ chịu không?” Lục Cảnh Hành trầm giọng ngắt lời cô: “Lục Tâm, bất kể bọn họ là thật lòng với em hay là có mục đích riêng, chân tướng bị vạch trần rồi em sẽ không còn thấy dễ chịu nữa, em cần gì phải tham gia đến cùng? Đợi thêm một thời gian nữa, nếu bọn họ vô tội, cũng thật lòng với em, lúc đó nhận người thân không tốt sao?”

“Nhưng nếu bọn họ thật sự phạm tội thì sao?” Lục Tâm nhẹ giọng hỏi, ngược mắt nhìn anh: “Đại ca, em biết anh tốt với em, anh lo lắng em sẽ bị tổn thương, nhưng em không thể yếu ớt như thế mãi được, thật đấy.”

Như đang trấn an anh, lòng bàn tay Lục Tâm đặt lên cánh tay anh, ngửa đầu nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Đại ca, em không phải muốn làm cái chuyện đại nghĩa diệt thân gì đó, em chỉ là không quên được cả một phòng trẻ con trước đây, cùng với ánh mắt họ nhìn em. Anh có từng thắc mắc tại sao lúc đó em có thể thuận lợi trốn đi được, đó là vì lúc em chạy trốn thì họ cũng chạy theo, như bầy ong vỡ tổ, liều chết chạy ra ngoài cửa, khi bị bắt lại, cũng cả đám liều mạng ôm lấy chân những kẻ đó, cho dù họ bị đánh thế nào cũng không buông tay, không để những kẻ đó đuổi theo, có thể nói là họ đã tạm thời cản chân những kẻ đó lại. Không tự mình trải qua thì vĩnh viễn không thể biết được cảm giác sợ hãi đó đâu. Em không cứu được họ, nhưng em muốn đòi lại công bằng cho họ. Hơn nữa, dù em có mạnh mẽ thế nào thì em vẫn có chút khao khát tình cảm của cha mẹ ruột, dù sao đó cũng là thứ mà hơn hai mươi năm qua em chưa từng có được, giờ đây họ đang ở gần trong gang tấc, là thật tâm muốn bù đắp cho em hay có mục đích riêng, em đều muốn biết, bằng không em sẽ tiếc nuối cả đời vì vấn đề rồi rắm này mất.”

Lục Cảnh Hành vẫn nhíu mày như cũ: “Anh chỉ sợ đến lúc đó chân tướng sự việc sẽ khiến em đau lòng.”

Lục Tâm cười cười, chủ động lại gần dựa vào ngực anh: “Ít nhất so với việc cả đời đều phải suy đoán thì tốt hơn một chút. Nếu không biết bọn họ là cha mẹ ruột của em thì em có thể yên tâm thoải mái, nhưng hiện tại đã biết, chung quy cũng không có biện pháp làm bộ như không biết.”

Nói xong ngửa đầu nhìn anh: “Em thật sự không sao mà, anh coi khi đó anh bảy năm liền không liên lạc với em, cũng không gặp mặt, em không phải vẫn tốt sao, vị trí của anh trong lòng em dù nói thế nào cũng quan trọng hơn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Chương 65

Sự trấn an, vỗ về dịu dàng của cô khiến Lục Cảnh Hành nghe rất dễ chịu, lồng mày đang nhíu dưới ánh mắt nhu hòa của cô cuối cùng cũng giãn ra, bàn tay bắt đầu dãn ra vô vô đầu cô: “Một ngày nào đó em sẽ bị anh chiều đến hư mất thôi.”

“Sẽ không đâu.” Lục Tâm ôm thắt lưng anh, ngẩng mặt nhìn anh: “Em sẽ không nỡ để anh lại phải lo lắng cho em. Chuyện bị thương lần trước đã dọa anh sợ chết đi được rồi đúng không?”

Lục Cảnh Hành chỉ nhìn cô, đưa tay néo chóp mũi cô, không nói thêm gì, hai tay ôm trọn cô vào trong lòng: “Đừng bao giờ để có lần thứ hai. Lục Tâm, chuyện gì anh cũng có thể chiều theo ý em, nhưng điều kiện tiên quyết là, em phải bảo vệ tốt bản thân mình. Đừng lấy tính mạng mình ra làm trò đùa, anh sẽ không chịu đựng nổi.”

“Vâng.” Giọng nói rầu rĩ từ trong lòng truyền đến, Lục Tâm không nói thêm gì, chỉ ôm chặt lấy anh, tuy cô không biết khi tính mạng mình gặp nguy hiểm, Lục Cảnh Hành đã hoảng sợ tuyệt vọng thế nào, nhưng khi tỉnh lại, thấy anh tiêu tụy như vậy cũng đã nói lên tất cả, dù thế nào đi nữa cô cũng không dám khiến cho bản thân bị thương lần nữa.

Lục Tâm biết thể chất của mình không được tốt lắm, võ thuật hộ thân cũng không học được nhiều, sau khi xuất viện, mỗi ngày đều vô cùng nghiêm túc cùng Lục Cảnh Hành chạy bộ rèn luyện thể lực, thường xuyên luyện tập, như Lục Cảnh Hành đã nói, ít nhất cũng phải có đủ năng lực tự bảo vệ mình.

Vì Lục Cảnh Hành không còn kiên quyết ngăn cản cô nhận người thân nữa, nên Lục Tâm liền chấp nhận Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã. Việc cô chủ động nhận cha mẹ khiến Ngô Văn Nhã vô cùng xúc động, cố ý ở lại thành phố B thêm hai ngày, Lục Tâm cũng hết lòng cùng bọn họ đi mua sắm khắp nơi, tuy không thể xem là quá thân mật, một tiếng “Ba mẹ” gọi vẫn còn chút ngượng ngùng, so với trước kia thì đã thân thiết hơn rất nhiều.

Khi về đến Ân Thành, Ngô Văn Nhã đã chính thức giới thiệu Lục Tâm với những người còn lại trong Ninh gia. Ninh Tông Viễn đã ôm chầm lấy cô: “Tâm Tâm, chào mừng em về nhà.”

Ninh Tư có phần không tiếp nhận được việc này, tuy cô không có thái độ thù địch với Lục Tâm nhưng cũng không thể tỏ ra thân thiết, nhiệt tình được,

càng không nói gì đến chuyện muốn cô cam tâm tình nguyện gọi một tiếng “chị”.

Giang Diệc Thành cũng đã ở đây, tuy không nói gì nhưng trên mặt lại có phần thoải mái, thở phào nhẹ nhõm, đưa tay về phía cô, nhìn cô mỉm cười: “Hoan nghênh em trở về.”

Lục Tâm cũng đưa tay ra nắm lấy tay hắn, khách khí cười đáp: “Cảm ơn.”

Khi bắt tay thì vô tình ngón áp út của cô chạm vào lòng bàn tay hắn, cảm giác lạnh lẽo cứng rắn khiến Giang Diệc Thành bất giác nhìn xuống tay cô, khi thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô thì chợt giật mình, đưa mắt nhìn cô.

Lục Tâm mỉm cười rút tay về.

Giang Diệc Thành đưa ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Ninh Vịnh Tuấn.

“Hai đứa nó đã kết hôn rồi.” Thừa dịp quay về phòng làm việc, Ninh Vịnh Tuấn thấp giọng giải thích lý do.

“Không thể nào!” Giang Diệc Thành trầm giọng phản bác: “Cô ấy không thể nào đã lấy chồng được, năm ngoái bọn họ còn cùng nhau đi phát bánh kẹo cưới, không phải còn rất tốt sao.”

“Đây là do chính miệng hai người bọn họ xác nhận, nghe nói năm ngày trước còn xin nghỉ phép để về nhà làm giấy đăng ký kết hôn.” Ninh Vịnh Tuấn nhẹ giọng khuyên nhủ: “Diệc Thành, ta nghĩ hay là cháu quên nó đi, nha đầu kia cũng không có gì xuất sắc, cần gì phải nhớ nhưng nó mãi không quên....”

“Chú thì biết cái gì.” Giang Diệc Thành đột nhiên quát lên: “Chú Ninh, tôi nói cho chú biết, tôi không cần biết các người dùng thủ đoạn gì, tôi nhất định phải lấy được Lục Tâm. Nếu không phải do ngày xưa các người làm chuyện có lỗi với cô ấy thì hiện tại cô ấy đã là của tôi rồi, đây là các người thiếu nợ tôi.”

“Cháu hà tất phải....” Ninh Vịnh Tuấn cau mày: “Phụ nữ trên thế giới này nhiều như vậy, với điều kiện của cháu muốn kiểu phụ nữ nào mà không có.”

“Điều kiện của tôi.....” Giang Diệc Thành cười cười, nhưng ý cười lại không đến được nơi đáy mắt: “Tôi bây giờ còn có điều kiện gì để nói, chẳng qua chỉ là đang kéo dài hơi tàn mà thôi, từ lúc cô ấy vô tình tự tay đưa Đỗ Nguyên vào tù, mọi chuyện đã trở nên rối loạn, Đế Tân khó có thể tự lo cho mình. Trước đây, chúng ta tốn bao nhiêu công sức mới có thể bùng nổ được phía cảnh sát, chỉ còn một bước cuối cùng nữa, đi qua cửa kiểm tra an ninh kia là an toàn, không còn lo lắng gì nữa. Kết quả lại để cho cô ấy làm xáo trộn hết cả, thế nhớ kia lại rơi vào tay cô ấy. Xảy ra chuyện không may chỉ là vấn đề sớm hay muộn, chính các người đã đẩy tôi vào con đường này, tôi bảo vệ cho cả nhà họ Ninh các người, đem cô ấy ra đền bù cho tôi thì có gì là sai chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 66

Lời của Giang Diệc Thành khiến Ninh Vịnh Tuấn không thể phản bác lại, chỉ có thể thờ dài, không nói gì nữa, ra khỏi văn phòng làm việc của hắn.

Lục Tâm đang ngồi, khi thấy ông ta đi ngang qua vẫn nhu thuận gọi một tiếng “Ba”, Ninh Vịnh Tuấn cũng liền cười nhu hòa một cái với cô, cũng không nhiều lời.

Ông ta không giống Ngô Văn Nhã, dễ tình cảm lộ ra bên ngoài, vừa thấy Lục Tâm liền nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Thái độ của Ninh Vịnh Tuấn đối với Lục Tâm cũng không quá thân thiết, chỉ cần dùng hai chữ huyết thống là có thể giải rõ ràng được mối quan hệ giữa bọn họ.

Nhưng dù sao cô cũng đã thừa nhận Ninh gia này, chỉ có thể học cách để bản thân dung nhập vào trong nhà này.

Sau hơn một tháng, Lục Tâm theo người nhà Ninh gia đến Singapore một chuyến, nhưng ở vài ngày liền trở về, ngoại trừ Ninh Tư không còn cách nào tiếp nhận một chị gái đột nhiên nhảy ra như cô thì Ninh Tông Viễn đối với cô rất tốt, như để bù lại hai mươi năm thiếu thốn tình thân của cô, hết sức che chở cô, Ninh Tông Trạch và Ninh Tư thì ngược lại, tuy đã đón nhận cô như một thành viên trong gia đình, nhưng dù sao họ cũng đã không gặp hai mươi năm, lại sớm cho rằng cô đã chết, chung quy vẫn không có biện pháp thân thiết với cô, đối với cô vô cùng khách khí lễ độ.

Ngô Văn Nhã cũng hết lòng đối tốt với cô, cả ngày ân cần hỏi han, khiến Ninh Tư luôn được nuông chiều bao lâu nay khó chịu, động một chút là hờn dỗi ra mặt, hôm nay lúc ăn cơm, bởi vì Ngô Văn Nhã gấp cho Lục Tâm nhiều hơn cô ta hai khối thịt mà hung hăng ném văng chiếc đũa.

“Không ăn nữa.” Đẩy ghế ra thật mạnh, Ninh Tư đứng lên, quyết miệng trở về phòng, không ăn một hạt cơm trong bát.

Tính khí hay giận của Ninh Tư khiến không khí hài hòa ban đầu thoáng chốc trở nên gượng gạo.

Ninh Vịnh Tuấn mặt nghiêm: “Đã bao nhiêu tuổi rồi, còn giận dỗi như trẻ con nữa, con nhìn chị con mà xem.”

Một lời quở trách này của ông ta nháy mắt khiến Ninh Tư oán khí đầy bụng: “Đúng vậy, con chỉ biết giận dỗi như trẻ con, cái gì con cũng kém xa chị ta, chị ta dung mạo xinh đẹp, tâm địa lại tốt, biết hiếu kính với hai người, vậy hai người cứ coi như chỉ có một đứa con gái là chị ta là được rồi, còn quân con làm cái gì?”.

Ra sức rống xong Ninh Tư xoay người bước đi.

Giọng Ninh Vịnh Tuấn trầm xuống: “Đứng lại.”

Nước mắt ẩm ướt của Ninh Tư trong nháy mắt liền chảy xuống, trước kia, khi Lục Tâm chưa quay về, Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã đối với cô rất tốt, bất luận cô có náo loạn âm ỉ ra sao cũng không bao giờ nặng lời với cô, nhưng hơn một tháng nay, Ninh Vịnh Tuấn giống như thay đổi hoàn toàn, tính tình trở nên rất xấu.

Không khí trên mâm cơm vì hai người mà nhanh chóng trở nên gượng gạo, Lục Tâm cũng có chút xấu hổ, nhìn Ninh Vịnh Tuấn mềm giọng khuyên nhủ: “Ba, Tư Tư chỉ là.....”

“Chị không cần ở đây giả mù sa mưa.” Ninh Tư lập tức lên tiếng cắt ngang lời Lục Tâm, đem toàn bộ ẩm ướt trút lên người Lục Tâm: “Nếu chị không trở về, tất cả sẽ không thay đổi. Chị cái gì cũng có vì sao còn trở về tranh giành với tôi? Lục gia xem chị như con gái ruột, Lục Cảnh Hành cũng phụng chị trong lòng bàn tay, hoàn toàn không để ý tới những người khác, chuyện tốt gì chị cũng đã chiếm hết rồi, vì sao chị còn trở về tranh giành với tôi? Chị có biết tôi từng hy vọng người lạc đường năm đó là tôi không, như vậy người gặp được anh ấy trước chính là tôi.....”

“Hò đồ!” Ninh Vịnh Tuấn vừa quát vừa giơ tay lên, Lục Tâm ngồi gần Ninh Tư nhất nên liền đưa tay chụp lấy cổ tay ông ta trước khi ông ta tát xuống.

Cái tát của Ninh Vịnh Tuấn cũng vì thế mà không thể thực hiện được, Ninh Tư cắn chặt môi dưới, oán hận trừng mắt nhìn ông ta một cái, khò khò chạy ra ngoài.

“Đề con ra ngoài xem thế nào.” Ninh Tông Viễn đứng lên, nhìn Lục Tâm: “Nó từ nhỏ đã bị chiều đến hư rồi, em đừng để trong lòng.”

Lục Tâm nhìn hần nặn ra một nụ cười: “Em biết, anh mau đi xem xem Tư Tư thế nào rồi, cô ấy đang trong cơn nóng giận sợ là sẽ làm ra chuyện không có lý trí.”

Ninh Tông Viễn gật đầu, đuổi theo Ninh Tư.

Ninh Tông Trạch từ đầu đến cuối chỉ cúi đầu ăn cơm, vẻ mặt không tốt lắm.

Tuy Ninh Vịnh Tuấn đã bỏ tay xuống, nhưng nét mặt vẫn sa sầm.

Ngô Văn Nhã cười cười hoà giải, khuyên Lục Tâm đừng để trong lòng.

Lục Tâm cũng cười cười, khẽ gật đầu, nhưng ăn cũng không còn thấy ngon nữa, không biết có phải do gần nhất áp lực công việc lớn quá hay không, hơn một tuần lễ gần đây khẩu vị ăn uống của cô không tốt lắm, đụng tới thức ăn nhiều dầu mỡ là cảm thấy buồn nôn, tùy tiện ăn một chút rồi buông bát đĩa xuống, lên lầu nghỉ ngơi.

Ninh gia đại khái vì chiều theo ý cô nên từ sau khi cô nhận thân không bao lâu liền tạm thời ở đây, nơi này là sản nghiệp của Giang gia.

Hiện tại Ninh gia ở tạm trong biệt thự do Giang gia đứng tên, chi nhánh của công ty đặt trong nước sắp đi vào hoạt động, Ninh Tông Viễn phải ở dài hạn ở đây để quản lý, bình thường Ninh Tư cũng thích về nước đi chơi, nay Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã đều ở đây, đương nhiên Ninh Tư cũng có mặt, riêng Ninh Tông Trạch mặc dù vẫn ở Singapore như trước, nhưng ngày công ty khai trương chi nhánh, cũng bớt chút thời gian trở về nước, vì vậy cả nhà mới có cơ hội tụ họp cùng nhau.

Lục Tâm cũng vì thế mà tới ở vài ngày, vốn dĩ Lục Cảnh Hành không hề đồng ý chuyện này, nhưng do không lay chuyển được cô, nên đành miễn cưỡng đồng ý, nhưng anh có điều kiện đó là một tuần không được phép ở quá ba ngày, Lục Tâm tất nhiên cũng vui vẻ đồng ý, mặc dù nơi này trên danh nghĩa là nhà của cô, nhưng suy cho cùng cũng không phải là ngôi nhà cô lớn lên từ nhỏ, thế nào đi nữa cũng kém xa nhà của Lục Cảnh Hành, nhưng nếu không đến ở, sẽ không có biện pháp tiếp tục điều tra.

Mấy ngày tới đây ở, Lục Tâm chuyên tâm sắm vai con gái hiếu thảo, bất cứ lúc nào cũng có thể dành thời gian nói chuyện, đi dạo phố với Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã, lần nào nói chuyện cũng chỉ là những chuyện khi cô còn bé, ngoài ra không nói thêm bất cứ chuyện gì.

Ninh Vịnh Tuấn nói không nhiều, thái độ với cô cũng không thân thiết lắm, cũng không nói gì nhiều về những chuyện khi cô còn bé, Ngô Văn Nhã cũng không muốn nói nhiều về đề tài này, ngược lại bà ta vô cùng hứng thú với cuộc sống 20 năm qua của cô.

Suốt 20 năm qua của Lục Tâm, nếu không phải theo Lục Cảnh Hành học này học kia, thì chính là tiếp nhận sự huấn luyện bí mật của Đinh Lão, không có gì hay để nói, do đó đều tùy tiện trả lời cho có lệ, hai bên đều không thể thám thính ra tin tức hữu dụng gì từ miệng đối phương.

Sau khi Lục Tâm lên lầu liền trở về phòng, gọi điện cho Lục Cảnh Hành nhưng lại thấy buồn ngủ rũ rượi, lại có phần lo lắng cho Ninh Tư đang tức giận chạy ra ngoài, không phải là áy náy đau lòng, chỉ là lo lắng mà thôi. Lục Tâm thấy mình không hẳn phải cảm thấy áy náy với Ninh Tư, cho dù cô chỉ đơn thuần muốn trở về cái nhà này, thì cô cũng nên được hưởng quyền lợi mà cô vốn được hưởng, không tồn tại bất kỳ điều gì xâm phạm, tước đoạt đi quyền được hưởng hạnh phúc gia đình của người khác.

Chỉ là Ninh Tư không nghĩ như vậy, Ninh Tông Trạch cũng không nghĩ như vậy.

Khi đang nằm ngủ mơ màng trên ghế sofa, thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Lục Tâm, cô có ở trong phòng không?” Là giọng của Ninh Tông Trạch.

Từ sau khi cô quay về tới nay, Ninh Tông Trạch luôn luôn coi cô như không khí, đây là lần đầu tiên hắn chủ động đến tìm cô.

Lục Tâm đứng dậy mở cửa, muốn gọi một tiếng “Nhị ca”, nhưng lại không gọi ra tiếng, liền đạm nhạt hỏi hắn: “Có chuyện gì không?”.

“Lục Tâm.” Ninh Tông Trạch đứng ở cửa, sắc mặt bình tĩnh: “Có thể nói chuyện không?”.

Lục Tâm gật đầu, nghiêng người để hắn đi vào phòng.

Ninh Tông Trạch giơ tay lên ngăn cô lại: “Không cần, đứng đây nói chuyện là được rồi.”

Lục Tâm cũng nghe theo hắn, im lặng nhìn hắn, lặng lẽ đợi hắn nói tiếp.

Ninh Tông Trạch cũng không phải là người ưa đông dài, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Lục Tâm, cô cũng thấy rồi đấy, từ sau khi cô quay về, nhà chúng ta trở nên thực.....vi diệu. Đương nhiên, không phải tôi muốn nói cô không nên trở về, mà hy vọng cô có thể để ý tới cảm nhận của Ninh Tư một chút, dù sao nó mới là con gái chân chính của Ninh gia, nó có quyền được hưởng hết thảy mọi thứ.”

Cô ấy mới là con gái chân chính của Ninh gia? Lục Tâm bất giác nhú mày, ánh mắt nghi vấn nhìn về phía hắn: “Tôi không phải sao?”.

“Thế nào? Bọn họ không dám nói cho cô biết sao?” Ninh Tông Trạch câu nhếch môi, Lục Tâm không nhìn ra nụ cười này của hắn là trào phúng hay là có ý gì khác, nhưng chưa kịp đợi hắn mở miệng, giọng nói bén nhọn của Ngô Văn Nhã đã đột ngột chen vào: “Tông Trạch, con ở đó nói hươu nói vượn cái gì vậy hả?”

Ánh mắt lãnh đạm của Ninh Tông Trạch dừng trên người Ngô Văn Nhã, ánh mắt nghiêm nghị 20 năm qua chưa từng xuất hiện khiến bà ta có phần lạnh sống lưng, bà ta nghĩ hắn sẽ nói cái gì đó, nhưng không ngờ Ninh Tông Trạch chỉ thản nhiên thu hồi ánh mắt, quay qua nhìn Lục Tâm.

“Được rồi, tôi đã nói xong, hy vọng cô có thể ghi tạc trong lòng, đừng mưu toan cướp đoạt tất cả những thứ thuộc về Tư Tư.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Lục Tâm cảm thấy trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, cũng có chút lạnh sống lưng, kinh ngạc nhìn Ngô Văn Nhã, muốn hỏi bà ta, chuyện Ninh Tông Trạch nói rốt cuộc là chuyện gì, Ngô Văn Nhã đã giành mở miệng trước: “Tâm Tâm, con đừng nghe Nhị ca con nói hươu nói vượn, nó từ nhỏ đã có tính cảm tốt với Tư Tư, không chịu nổi cảnh Tư Tư phải chịu ảm ức.”

“Con thật sự là con gái của hai người sao?” Lục Tâm hỏi, giọng nói mơ hồ có một tia không xác định.

“Nói ngốc cái gì vậy, con không phải là con gái của chúng ta thì có thể là con gái của ai được chứ? Tầm hình chụp cả nhà khi con còn nhỏ kia không lẽ còn giả được sao?” Trả lời chính là Ninh Vĩnh Tuấn vừa mới lên lầu, giọng nói nặng nề, cảm xúc vẫn chưa khôi phục lại như cũ.

Lục Tâm biết ông ta đang nói tới tầm hình nào, dưới đáy đáy rương sách của Ninh gia có một ít hình chụp khi cô còn bé, có hình mấy anh em cùng nhau chụp, có hình gia đình, cũng có hình chụp cá nhân, tuy không nhiều lắm, nhưng Lục Tâm có thể xác định được đó là cô.

“Thật xin lỗi.” Lục Tâm thấp giọng nói.

Ngô Văn Nhã vỗ vai của cô, ôn nhu an ủi: “Từ bé Nhị ca con đã không đứng đắn rồi, con đừng để những lời của nó trong lòng.”

Vừa được Ninh Tông Viễn đưa về, Ninh Tư vừa lên lầu liền nhìn thấy một màn này, lại chu cái miệng nhỏ nhắn lên, hừ một tiếng rồi đẩy Ninh Tông Viễn ra, bước thật nhanh về phòng, đóng cửa thật mạnh lại.

“Đưa con này.....” Ngô Văn Nhã bất đắc dĩ lắc đầu.

Lục Tâm cũng không tiện nói gì, tuy bây giờ Ninh gia đối đãi với cô không tệ, nhưng cô vẫn kiếm cớ để về bên nhà Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành vừa trở về, thấy mặt mày cô có phần ủ rũ ủ rũ, liền dang cánh tay ra ôm cô vào lòng, cúi đầu nhìn cô: “Làm sao vậy?”

Lục Tâm lắc đầu, có vài phần lăm lăm tựa đầu vào ngực anh không nói lời nào.

Lục Cảnh Hành dứt khoát cúi người xuống, bế bổng cô lên, đi đến ngồi xuống ghế sofa, để cô tùy ý tựa trong ngực mình, cúi đầu nhìn khuôn mặt đoan trang của cô: “Có phải ở Ninh gia bị ức hiếp không?”.

“Không phải.” Lục Tâm lắc đầu, đem chuyện lúc ăn cơm buổi chiều nói sơ qua một lượt, nhất là khi Ninh Tông Trạch đi tìm cô, câu nói có ý tứ không rõ kia, cùng với lời phủ nhận giấu đầu hở đuôi của Ngô Văn Nhã, đừng để xảy ra chuyện cầu huyết là cô không phải người Ninh gia.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều.” Lục Cảnh Hành ôn nhu trấn an cô: “Nói không chừng là do Ninh Tông Trạch hiểu lầm chuyện gì đó.”

Lục Tâm gật đầu một cái, rồi ngửa đầu nhìn anh: “Khoảng thời gian vừa qua, em đã nói chuyện không ít với ba mẹ em, nhưng bọn họ cơ bản không đề cập tới chuyện năm đó, muốn tìm được chứng cứ cũng không dễ. Hiện tại, chỉ có thể tìm xem có thể tìm thấy Trương Tịnh năm đó không, cô ấy đoán chừng là người duy nhất năm đó.....”

Nói được một nửa liền ngừng lại, Lục Tâm nắm lấy cổ tay anh: “Đúng rồi, anh có thể giúp em một tay tìm hình chụp năm đó của Trương Tịnh và Tiểu Vĩnh không?”

Lục Cảnh Hành nâng mắt nhìn cô, rất nhanh hiểu được ý cô: “Anh sẽ giúp một tay tìm xem thế nào.”

Đứng dậy gọi điện thoại, ngày hôm sau liền có người mang hình của Tiểu Vĩnh cùng Trương Tịnh tới.

“Em phải cẩn thận một chút.” Lục Cảnh Hành dặn dò: “Nhất là phải đề phòng Giang Diệc Thành, hắn hình như đang tiến hành di dời tài sản.”

Lục Tâm nhũn mảy, Lục Cảnh Hành cũng không tiện giải thích nhiều với cô, từ khi cô trúng đạn bị thương, vụ án của Đế Tân toàn bộ đã giao cho Lục Cảnh Hành tiếp nhận, cô tin tưởng năng lực của anh, vì vậy cũng không hỏi nhiều.

Lục Cảnh Hành cũng không tiếp tục đề tài không có lời giải này nữa, ôm cô đi đến bàn ăn: “Ăn cơm trước đã, từ sáng tới giờ em đã bận rộn vì chuyện này rồi.”

Bữa sáng là món cháo hải sản và trứng chiên do chính tay Lục Cảnh Hành nấu, đều là những món gần đây Lục Tâm thích ăn, nhưng không ngờ vừa ăn hai miếng đã bị mùi vị đó làm cho buồn nôn.

Lục Tâm bắt đầu đưa tay ôm ngực, trừng mắt nhìn bát cháo hải sản đang bay mùi thơm trước mặt, bởi vì vừa buồn nôn nên sắc mặt có phần tái nhợt.

Lục Cảnh Hành thấy sự khác thường của cô liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Thấy sắc mặt cô có phần tái nhợt, liền đặt tay lên trán cô kiểm tra nhiệt độ.

“Em ăn không nổi.” Lục Tâm chu môi, nắm tay thành quyền nắm nhẹ vào ngực: “Gần đây khẩu vị không được tốt lắm.”

“Ai bảo em cả ngày đều ăn đồ ăn ngon. Một bữa không có liền không ăn nổi.” Lục Cảnh Hành cau mày, đi lấy cho cô ít thuốc kích thích tiêu hoá.

“Cũng không phải do em tiêu hóa kém, chỉ là gần nhất không ăn được đồ ăn có nhiều dầu mỡ.” Lục Tâm nói xong liền đứng lên, tìm xem trong bếp còn có gì ăn được không, nhưng chỉ có cháo trắng.

Buổi chiều sau khi tan tầm, Lục Tâm trở về Ninh gia, vì chuyện tối hôm qua nên khuôn mặt Ninh Tư vẫn âm u như cũ, Ninh Tông Trạch cũng vẫn dửng dưng không nóng không lạnh, coi như sự không liên quan đến mình, Lục Tâm cũng không chủ động đi lấy lòng hay trêu chọc hai người đó, im lặng ăn cơm, sau đó im lặng cùng Ngô Văn Nhã và Ninh Vịnh Tuấn xem TV.

Xem TV được một lúc thì Lục Cảnh Hành gọi điện tới, khi Lục Tâm mở túi xách tìm điện thoại thì làm như “bất cẩn” đánh rơi hình của Tiểu Vĩnh và Trương Tịnh ra ghế sofa.

Ngô Văn Nhã nhìn thấy, vừa nhắc cô lần sau cẩn thận hơn vừa giúp cô nhặt lên, khi nhìn thấy người trên tấm hình thì giọng nói đột nhiên ngừng lại, đôi mắt nhìn thẳng Lục Tâm.

“Làm sao con có được những tấm hình này?”

Lục Tâm đang nghe điện thoại, nghe vậy liền nhìn qua, nói hai câu với Lục Cảnh Hành rồi cúp máy, đi tới cầm lấy tấm hình.

“Mẹ, mẹ cũng biết cô ấy sao?” Lục Tâm ngước mắt nhìn bà ta.

Ngô Văn Nhã mím môi, lắc đầu: “Không biết.”

Ninh Vịnh Tuấn thấy thần sắc Ngô Văn Nhã khác thường, cũng nghiêng đầu nhìn qua, xem xong sắc mặt liền trầm xuống, đưa mắt nhìn cô: “Con giữ những hình này để làm gì?”

“Không để làm gì cả.” Lục Tâm khó hiểu lắc đầu: “Năm đó, sau khi bị lạc hai người không phải con bị bắt cóc sao, chính hai người này đã bắt cóc con. Bọn họ là manh mối duy nhất để con tìm được hai người, cho nên con đã nhờ một người bạn làm ở Cục Công an điều tra giúp, vô tình tìm được hai tấm hình này, muốn đến quê nhà của bọn họ tìm một chút, hình vẫn luôn ở trong túi xách, quên không lấy ra.”

“Người đã chết rồi, con còn giữ hình lại làm gì.” Ninh Vịnh Tuấn tức giận nói, đưa tay qua giật lấy tấm hình trong tay cô, ngón tay dùng sức một chút, tấm hình liền bị xé thành hai mảnh.

Lục Tâm nhìn trộm thần sắc của Ninh Vịnh Tuấn, ngập ngừng hỏi: “Ba, ba làm thế nào mà biết bọn họ đã chết?”

“Không phải năm đó cảnh sát từ trên người hắn mới tìm được thi thể của con, khiến mọi người đều nhầm lẫn sao?”

Vẫn là giọng nói giận dữ như cũ, nghe có vẻ có gì không đúng.

Lục Tâm cũng không tiếp tục truy cứu nữa, gật đầu giống như đã hiểu rõ, cầm tấm hình Trương Tịnh đưa lên: “Con nghe người bạn kia nói, người phụ nữ này vẫn còn sống, hình như sống tại một thị trấn nhỏ vùng duyên hải phía nam, nghe nói đã tỉnh lại sau gần 20 năm hôn mê, con muốn đi tìm bà ta.”

Ninh Vịnh Tuấn nhìn cô: “Nghe ai nói? Con đã trở về nhà mình rồi, còn đi tìm bà ta làm cái gì?”

“Năm đó, khi con ta bị bắt, có một tiểu muội rất quan tâm đến con, là em ấy giúp con trốn đi, con muốn biết em ấy còn sống hay không.” Lục Tâm đưa mắt nhìn ông ta, trong đôi mắt mờ hồ ngẩn lẹ: “Ba, nếu không phải có em ấy giúp đỡ, đời này con cũng không có cơ hội đứng ở đây, con thật sự rất muốn biết em ấy còn sống hay không.”

Ninh Vịnh Tuấn nhìn tấm hình cô nắm trong tay: “Bà ta ở chỗ nào? Con làm sao biết đó không phải là cái bẫy? Một người đã mất tích hai mươi....”

Lời còn chưa nói ra đã nuốt trở vào, Lục Tâm cũng làm như không nghe thấy, chỉ thấp giọng nói ra một cái địa chỉ, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Cho dù là bẫy, chỉ cần có một tia hy vọng, con cũng sẽ không bỏ qua. Hơn nữa....”

Lục Tâm ngược mắt nhìn ông ta: “Con với bà ta không thù không oán, tại sao bà ta phải đặt bẫy với con?”

“Lúc trước con cũng không thù không oán với người khác, nhưng không phải thiếu chút nữa đã đánh mất cái mạng nhỏ sao?”

Đây là sự thật, Lục Tâm không phản bác được, cúi đầu xuống, nhưng vẫn quật cường nói: “Ba, thật xin lỗi, con biết hai người lo lắng cho con, nhưng nếu không đi tìm con thật sự không cam lòng. Đây là manh mối duy nhất để con có thể tìm được em ấy.”

“Aiz, con thật là....” Ngô Văn Nhã thờ dãi, không biết nên khuyên gì cho phải nên dứt khoát không khuyên gì cả, ngồi ở phòng khách cùng Ninh Vịnh Tuấn một lát rồi trở về phòng.

Lục Tâm cũng ngồi một lát rồi về phòng, ở đây cả đêm.

Ngày hôm sau, cô ngủ đến khi mặt trời lên cao mới dậy, khi cô dậy thì Ninh Tông Viễn và Ninh Tông Trạch đều đã đi làm, Ninh Tư vẫn giận dữ như cũ, im lặng ôm gối tựa ngồi trên sofa, khi thấy Lục Tâm xuống lầu cũng không chào hỏi.

Lục Tâm cũng không để bụng, cô chào hỏi Ngô Văn Nhã rồi bắt đầu ăn sáng, xem TV với Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã một lúc mà cô ngập liên tục, dứt khoát quay đầu lại hỏi Ngô Văn Nhã: “Mẹ, trong phòng của hai người có sách gì hay không? Con muốn tìm hai quyển để đọc.”

Phòng ngủ trong biệt thự của Giang gia rất lớn, kết hợp phòng ngủ với thư phòng làm một, bên ngoài là thư phòng, bên trong là phòng ngủ.

Bình thường Ngô Văn Nhã không thích đọc sách, nên cũng không biết trong thư phòng có sách gì: “Con muốn đọc gì thì tự mình lên đó tìm đi.”

“Dạ.” Lục Tâm gật đầu, xoay người bước lên lầu.

Đột nhiên Ninh Vịnh Tuấn cũng đứng lên đi theo: “Để ta cùng lên tìm với con, giá sách rất lộn xộn.”

Bước chân của Lục Tâm thoáng dừng lại, sau đó bất động thanh sắc thủ tiêu, quay đầu cười với Ninh Vịnh Tuấn: “Cám ơn ba.”

Chờ Ninh Vịnh Tuấn đi tới, cùng ông ta đi lên lầu.

“Muốn tìm sách gì thì tự mình tìm đi.” Vừa trở về phòng, Ninh Vịnh Tuấn liền nói, sau đó đi vào phòng ngủ.

Lục Tâm nhìn về phía phòng ngủ, thấy Ninh Vịnh Tuấn ở bên trong, cũng không tiện đi vào, liền tùy tiện chọn hai quyển sách rồi trở về phòng, buổi chiều cùng nhau ăn cơm tối rồi mới về chỗ Lục Cảnh Hành.

“Thế nào?” Lục Tâm vừa vào nhà, Lục Cảnh Hành liền thấp giọng hỏi.

“Có cảm giác rất kỳ quái.” Lục Tâm thấp giọng nói, mở laptop lên: “Tối hôm qua, em làm bộ như vô tình đánh rơi mấy tấm hình để bọn họ nhìn thấy được hình của Tiểu Vinh và Trương Tịnh, phản ứng của bọn họ có phần kỳ lạ, ngồi một lát ở phòng khách rồi trở về phòng.”

Vừa nói vừa mở một đoạn video lên, từ khi cô bắt đầu vào Ninh gia ở, cô đã âm thầm lắp máy quay lên trong phòng của Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã, tuy không quang minh chính đại, nhưng đây là biện pháp nhanh nhất có thể tìm được dấu vết.

Thời gian qua Ngô Văn Nhã và Ninh Vịnh Tuấn không nói chuyện với nhau nhiều lắm, sau khi trở về phòng mỗi người đều tự nghỉ ngơi, bởi vậy đoạn thời gian sau này, Lục Tâm không còn mỗi ngày đều xem băng ghi hình nữa, tối hôm qua cũng không có xem.

Lục Tâm dứt khoát kéo băng ghi hình đến thời gian tối hôm qua, lúc Ngô Văn Nhã và Ninh Vịnh Tuấn vừa về phòng, trong quá trình kéo bất ngờ nhìn thấy Ninh Tông Trạch, Ninh Tông Trạch bước vào, Lục Tâm liền nhìn xuống thanh thời gian, thời gian vừa vặn là khuya ngày trước nữa, hai tiếng sau khi Ninh Tông Trạch nói ra những lời mang hàm ý không rõ trước cửa phòng cô.

Tay cầm chuột của Lục Tâm bắt giác ngừng lại.

Lục Cảnh Hành cầm lấy con chuột, muốn kéo qua đoạn này.

“Chờ một chút.” Lục Tâm ngăn tay anh lại: “Em muốn xem.”

Lục Cảnh Hành thờ dài, vòng tay qua ôm lấy vai cô, cùng cô xem đoạn băng ghi hình.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Trên màn hình là Ninh Tông Trạch, hắn không còn mang vẻ cà lơ phơ như mọi ngày nữa, từ lúc vào phòng, khuôn mặt đã mang vẻ nghiêm túc, đi thẳng vào vấn đề: “Mẹ, con không hiểu tại sao mẹ nhất định phải đưa bằng được cái đứa con gái kia về nhà, mẹ muốn nhận con gái ruột của mình về cũng không sao, nhưng hy vọng mẹ đừng quên, nơi này là Ninh gia, Ninh Tư mới là đại tiểu thư chân chính của cái nhà này.”

Sắc mặt Ngô Văn Nhã hơi biến: “Rất cuộc con đang nói bậy bạ cái gì đó?”

“Mẹ, có một số việc con không nói, không có nghĩa là con không biết. Ninh Tâm là con gái của mẹ với ai thì trong lòng mẹ biết rõ nhất, cha đã không để bụng thì chúng con cũng không nhiều lời về việc này, nhưng con không hy vọng gia đình này vì một người ngoài mà cãi nhau khiến không khí gia đình ngột ngạt, càng không muốn Tư Tư vì vậy mà phải chịu áp lực, Ninh Tâm không xứng!”

“Con nghe được chuyện này ở đâu?” Mặt Ngô Văn Nhã tái nhợt, giọng nói cũng trầm xuống.

“Khi mẹ với ba cãi nhau, con đã nghe thấy.” Giọng nói của Ninh Tông Trạch vẫn trầm lãnh như cũ, thậm chí hơi mang theo sự trào phúng: “Mẹ yên tâm đi, con chưa nói chuyện này cho bất kì một ai, mẹ trong lòng của đại ca và Tư Tư vẫn là người mẹ hiền lành, tốt đẹp như cũ. Nhưng con thật sự không có cách nào chấp nhận một đứa em gái như vậy, sự tồn tại của cô ta nhắc nhở con rằng, người mẹ mà con yêu thương nhất từng lăn lộn trên giường của người đàn ông khác như thế nào. Nếu có thể, con tình nguyện cả đời cũng không biết đến bí mật này, ít nhất con cũng có thể giống như trước đây, yêu thương nuông chiều đứa em gái này.”

Vừa nói xong, Ninh Tông Trạch đã xoay người bỏ đi, trong phòng trở lại yên lặng như ban đầu, chỉ còn lại một mình Ngô Văn Nhã với khuôn mặt tái nhợt, vô lực ngồi xuống sofa, một mảnh tĩnh mịch.

Trong phòng cô bây giờ cũng như vậy.

Sắc mặt Lục Tâm so với Ngô Văn Nhã trên màn hình thì không thể nói ai hơn ai kém, lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi, sống lưng cũng có cảm giác lạnh lẽo. Có một số người, vừa sinh ra đã không được chào đón, không liên quan đến việc người đó là người thế nào, giống như cô, từ lúc vừa sinh ra, thân phận của cô đã định sẵn là sẽ bị người đời khinh bỉ, phỉ nhổ.

Được Ninh Tông Trạch nhắc nhở, Lục Tâm loáng thoáng nhớ lại một chút, hình như từ nhỏ Ninh Tông Trạch đã không thích, cũng không hề thân thiết với cô, sau khi biết chân tướng sự việc thì lại càng không thể, nhưng một khi đã như vậy, tại sao năm đó Ngô Văn Nhã còn muốn sinh cô ra?

“Lục Tâm?” Giọng nói khàn khàn cất lên, Lục Cảnh Hành đưa tay gạt gao ôm vào trong lòng, bàn tay đặt lên gò má cô, đem đầu cô dựa sát vào trong lòng mình: “Bắt đầu từ lúc em năm tuổi, từ lúc em rời khỏi Ninh gia, những chuyện đó đã không có quan hệ gì với em nữa. Em chính là Lục Tâm, một Lục Tâm chỉ thuộc về anh, chuyện khác đều không quan trọng, hiểu chưa?”

Vừa nói vừa đưa tay định tắt video đi, nhưng Lục Tâm lại lạnh lùng ngăn anh lại.

“Đừng tắt, em không sao.”

Lục Cảnh Hành lo lắng đưa mắt nhìn khuôn mặt cô vẫn trắng bệch như cũ: “Những chuyện phía sau anh tự mình điều tra là được rồi, vụ án này em đã giúp anh rất nhiều, dừng lại ở đây đi, được không?”

“Em thật sự không sao mà.” Lục Tâm nhìn anh cười: “Mỗi lần anh lo lắng cho em, em đều nghĩ đến 7 năm kia.”

Cô vừa nhắc tới chuyện 7 năm liền khiến Lục Cảnh Hành không có biện pháp, bảy năm đó có thật sự dui mài cô đến kiên cường không gì khuất phục nổi không?

“Mỗi lần anh lo lắng cho em, em lại lấy chuyện bảy năm đó ra ép anh.” Lục Cảnh Hành bắt đầu dĩ quây sang néo néo mặt cô, tuy có chút nghiêng răng, nhưng lại không nở néo mạnh: “Anh thật sự không nên bỏ mặc em suốt 7 năm, anh muốn bồi thường cho em đoạn thời gian đó.”

“Hiện giờ em không phải có ý trách anh.” Lục Tâm cười: “Dù sao công việc như vậy cũng có đôi khi thân bất do kỷ, hơn nữa anh cũng đã giải thích với em. Em nhắc nhở anh, chỉ là muốn nói cho anh biết, anh thật sự đã đào tạo em rất tốt, em không yếu ớt như anh nghĩ đâu, cũng không thể chuyện gì cũng ỷ lại vào anh được. Hơn nữa, đã biết đến đó rồi, thì không còn chuyện gì là không thể biết nữa. Tình cảm của em với bọn họ vốn dĩ đã không sâu đậm gì. Lần này em quay về chủ yếu là muốn điều tra rõ ràng vụ này mà thôi, em biết rõ nên làm thế nào, cho nên, anh thật sự không cần lo lắng cho em đâu.”

Nói nhiều như vậy khiến Lục Cảnh Hành yên tâm không ít, cúi đầu cọ cọ lên má cô, sau đó nhấp chuột, tiếp tục theo dõi.

Sau khi Ninh Tông Trạch rời đi, phòng ngủ yên lặng nhiều giờ thì Ninh Vĩnh Tuấn đi vào. Ninh Vĩnh Tuấn và Ngô Văn Nhã nói chuyện với nhau không nhiều, Ngô Văn Nhã cũng không đem chuyện Ninh Tông Trạch tới tìm bà ta ra nói với Ninh Vĩnh Tuấn.

Bình an vô sự qua một đêm, Lục Tâm trực tiếp kéo qua đoạn đó, kéo tới đoạn tối hôm qua, bắt đầu từ lúc Ngô Văn Nhã và Ninh Vĩnh Tuấn trở về phòng.

Tối hôm qua, do cô “vô ý” đánh rơi mấy tấm hình đó nên Ninh Vĩnh Tuấn và Ngô Văn Nhã về phòng sớm hơn bình thường, sau khi đóng cửa phòng, sắc mặt Ninh Vĩnh Tuấn liền trầm xuống: “Nha đầu kia tại sao lại có hình của đôi tiện nhân đó chứ, chẳng lẽ Trương Tịnh thật sự còn sống?”

“Theo cách nói của con bé, không chừng người thật sự ở chỗ đó...” Về mặt Ngô Văn Nhã ẩn chứa lo lắng: “Trốn tránh 20 năm, chuyện nên tới cũng đã tới, quả nhiên là báo ứng....”

“Bà thì biết cái gì. Lòng dạ đàn bà.” Ninh Vĩnh Tuấn lớn tiếng trách cứ, cắt ngang lời cảm thán của bà ta.

“Tôi lòng dạ đàn bà???” Ngô Văn Nhã cũng lập tức trầm mặt, tuy đã gắng hết sức, nhưng giọng nói vẫn có chút ghen ngạo: “Nếu không phải trước đây ông nhất định muốn làm loại chuyện thương thiên hại lý như vậy, chúng ta sẽ phải lo lắng sợ hãi suốt hơn 20 năm sao?”

“Nếu không làm như vậy, bà có thể được hưởng cuộc sống của một thiếu phụ nhân hơn 20 năm không?”

“Ông nghĩ tôi muốn sao? Nếu không phải vì muốn Tông Viễn, Tông Trạch có cuộc sống tốt hơn, tôi có thể cam tâm tình nguyện sống cuộc sống luôn pháp phòng lo sợ như thế này sao?” Ngô Văn Nhã gào lên: “Giờ thì tốt rồi, nếu thật sự tìm được à họ Trương kia, tất cả mọi chuyện coi như xong...”

“Còn không phải do đứa con gái tốt mà bà đã sinh ra.” Ninh Vĩnh Tuấn cũng hét lên một tiếng: “Lúc trước tôi đã nói, nha đầu đó không thể giữ lại, để cho nó đi nhận cha đẻ của nó đi, muốn bán hay thế nào thì cũng tùy hãn, chuyện mà đời này Ninh Vĩnh Tuấn tôi cảm thấy nhục nhã nhất chính là đã bị một tên bụi đời cầm súng, lại còn phải nuôi con gái giúp hãn!”

“Ông nghĩ tôi muốn như vậy chắc? Hồi đó là ai đem tôi đưa lên giường tên họ Tiểu đó, Ninh Vĩnh Tuấn, tôi nói cho ông biết, việc lăng nhục nhất đời này của tôi chính là bị người đàn ông của mình biến mình thành công cụ lấy lòng thằng đàn ông khác, chuyện của Ninh Tâm, ai cũng có thể chỉ trích, trách mắng tôi, chỉ có ông là người duy nhất không có tư cách đó. Cả đời này tôi hối hận nhất hai chuyện, một là đã gả cho ông, hai là đã sinh ra nó. Ông đừng nghĩ tôi chịu đựng ông nhiều năm qua là vì tôi sợ ông, mà tôi chỉ không nở để mấy đứa nhỏ chịu khổ mà thôi. Dù sao hiện tại bọn chúng cũng đã khôn lớn hết rồi, nếu ông thực sự chộc giận tôi, cùng lắm thì chúng ta ngọc nát đá tan.”

Ngô Văn Nhã giống như mắc bệnh tâm thần rống lên, khí chất tao nhã quý phái đã sớm không còn nữa, còn lại chỉ thấy hai hàng nước mắt chảy dài.

Ninh Vĩnh Tuấn thấy bà ta gào thét mà phiền lòng, cũng không kích động bà ta nữa, tiến lại gần ôm lấy bà ta, nhẹ giọng an ủi: “Được rồi, được rồi, chuyện năm đó là tôi không tốt, tôi không ngờ tên họ Tiểu kia lại thủ tính đến vậy, lúc ấy tôi cũng đã say đến bất tỉnh nhân sự, chuyện này tôi cũng không dễ chịu gì hơn bà. Nhiều năm qua, tôi cũng không vì thế mà ghét bỏ bà, càng không ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.”

“Ông dám sao? Ông còn mặt mũi làm vậy sao?” Ngô Văn Nhã vẫn chưa nguôi giận, lạnh lùng nhìn ông ta.

Ánh mắt chất vấn như thế khiến Ninh Vĩnh Tuấn có phần bối rối dời tầm mắt đi, ho nhẹ một tiếng rồi chuyển sang chuyện khác: “Năm đó tôi đã bảo bà bỏ nó đi, bằng không hiện tại cũng không...”

“Tôi làm rồi đó chứ có phải không?” Cảm xúc của Ngô Văn Nhã lại bắt đầu không khống chế được: “Nhưng nó lại như miếng da trâu bám vào bụng tôi, bỏ cũng không bỏ được, thời đó lại không giống như bây giờ... Mỗi lần nhìn thấy nó, lại nhắc tôi nhớ đến ngày ấy ông đã đem tôi trở thành công cụ giao dịch như thế nào, tên họ Tiểu kia đã làm gì tôi, thật vất vả mới thanh tịnh được 20 năm, không ngờ nó lại quay về, còn phải suốt ngày đóng vai mẹ hiền, nhìn Tư Tư suốt ngày cáu kỉnh, ông nghĩ tôi vui làm sao?”

Gào thét đến đó liền không gào thêm được nữa, còn lại chỉ có tiếng khóc nức nở.

Ninh Vĩnh Tuấn vỗ nhẹ lưng bà ta an ủi: “Được rồi, được rồi, đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, Giang Diệc Thành đã vất vả suy nghĩ nhưng cũng không có biện pháp, chờ sự việc giải quyết xong xuôi đã, máu chó hiện tại là à họ Trương kia...”

Hai người bàn bạc xem phải làm thế nào để đến địa phương heo hút đó tìm thấy người trước tiên.

Lục Tâm cũng đã không nghe lọt chữ nào nữa, trong tai chỉ toàn những tiếng “ong ong”, đột nhiên cô cảm thấy, nếu sớm giao lại chuyện này cho Lục Cảnh Hành thì tốt biết bao, không phải cô yếu ớt, mong manh như Lục Cảnh Hành đã nghĩ mà là cô không đủ kiên cường như cô đã nghĩ. Quả nhiên,

đến khi sự thật bị phơi bày, lại khiến cho người ta khó có thể chịu đựng nổi.

Do đó, lúc ấy cô bị ném lại trong phòng chờ lâu như thế, chờ đợi mòn mỏi đến thế, cũng không phải đang nằm mơ?

Cánh tay run rẩy duỗi về phía chiếc túi xách đặt trên bàn, trong đó có hình của Tiểu Vĩnh.

Lục Cảnh Hành ngăn tay cô lại, thân thiết nắm chặt tay cô, giữ tay cô trong lòng bàn tay mình, tay kia thì vỗ nhẹ khuôn mặt cô, tiếng nói hiện vẻ lo lắng không yên: “Tâm Tâm? Tâm Tâm?”

Về mặt Lục Tâm vô cùng mờ mịt, cô muốn chính mình trước tiên phải tỉnh táo lại, nhưng lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Lục Cảnh Hành cúi đầu hôn lên đôi môi lạnh lẽo của cô, siết chặt lấy eo cô, dùng giọng nói trầm khàn mà bá đạo chen ngang vào suy nghĩ của cô: “Lục Tâm, vừa rồi anh đã nói, từ lúc em năm tuổi, em chỉ là Lục Tâm, không phải Ninh Tâm, cũng không phải là ai khác. Bất kể ai sinh ra em cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là... Lục Tâm em đã đến với thế giới này, vừa này em đã đồng ý với anh, em không sao cả, đúng không?”

Lục Tâm ngẩng đầu lên, vẫn mang theo vẻ ngỡ ngàng, không có ý thức, ngược mắt nhìn anh. Lục Cảnh Hành đưa tay vỗ về khuôn mặt cô, nhẹ nhàng xoa hai má cô, khẽ gọi tên cô.

“Em... Em thật sự không sao.” Giọng nói khàn khàn cất lên, Lục Tâm dựa đầu vào ngực anh: “Em... Em cần yên tĩnh một chút, em đi ngủ trước.”

“Được.” Lục Cảnh Hành ôm cô lên giường, để cô yên ổn ngủ một giấc.

Sự thật tàn khốc dường như cũng không ảnh hưởng nhiều đến giấc ngủ của Lục Tâm, cô nằm trên giường một lát đã mơ mơ màng màng ngủ mất, gần đây cô rất ham ngủ.

Hồ hạp đều đặn của cô khiến Lục Cảnh Hành an tâm hơn rất nhiều, anh xem lại đoạn video kia, toàn bộ từ đầu tới cuối.

Buổi chiều, Lục Tâm tỉnh lại đã thấy tinh thần tốt hơn nhiều, ít nhất có thể suy nghĩ rõ ràng cùng anh tiếp tục bàn luận đề tài này. “Với tính cách của Ninh Vịnh Tuấn, khẳng định hẳn sẽ cho người đi điều tra, nếu như không tìm được người thì chắc chắn hẳn sẽ phát giác ra có vấn đề. Hôm nay em vốn định nhân cơ hội vào phòng họ lấy camera quay nén đi, nhưng Ninh Vịnh Tuấn đề phòng em rất kỹ, em không thể lấy nó đi được.”

“Chuyện bên kia tạm thời không phải là vấn đề quá lớn, chỉ là em nghe nói thôi, không phải là tin chính xác.” Lục Cảnh Hành trấn an cô: “Việc quan trọng bây giờ là phải tìm được người phụ nữ tên Trương Tịnh kia, bà ta chính là người trong cuộc năm đó, bà ta có thể làm chứng. Lúc em ngủ, anh đã xem lại hết đoạn băng ghi hình, hai vợ chồng Ninh Vịnh Tuấn suốt 20 năm qua vẫn liên tục tìm kiếm bà ta. Mấy năm trước, hình như Giang Diệc Thành cũng có đi tìm, nhưng hiện tại lại không có động tĩnh gì, hơn nữa, vợ chồng Ninh Vịnh Tuấn giống như Giang Diệc Thành bảo gì nghe nấy. Theo như tin tức em ghi nhận được thì chuyện này rõ ràng có vấn đề, anh nghi ngờ, chính Giang Diệc Thành đã giấu người đi.”

Nghi ngờ của Lục Cảnh Hành chỉ một tuần sau đã được chứng thực.

Vì Lục Tâm vô ý đã để lộ hành tung của Trương Tịnh khiến Ninh Vịnh Tuấn có phản rối loạn trận tuyến nên đã tìm Giang Diệc Thành bàn bạc, Lục Cảnh Hành điều tra từ đầu mối Giang Diệc Thành này, phát hiện ra, Giang Diệc Thành đã tự mình đi một chuyến từ Ân Thành tới một thôn làng nhỏ trên núi.

Sau khi Giang Diệc Thành trở về, Lục Cảnh Hành liền đích thân đi đến đó, vừa tới nơi thì đã gặp được Trương Tịnh mất tích 20 năm nay ở đó.

Lục Cảnh Hành dẫn người quay về.

Trương Tịnh mất tích cũng khiến cho Giang Diệc Thành lòng dạ rối bời. Tuy nhiên, Giang Diệc Thành là một người thông minh, từ việc Lục Tâm vô tình nhắc tới Tiểu Vĩnh và Trương Tịnh, rồi hai vợ chồng Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã đến tìm hắn để hắn tự mình đi xác nhận sự an nguy của Trương Tịnh, lại đến việc Trương Tịnh mất tích. Mọi thứ đều quá mức hợp tình hợp lý, cần thận suy nghĩ lại, để ý một chút liền có thể dễ dàng nhận ra mối liên hệ trong đó.

Lục Tâm và Lục Cảnh Hành liên thủ với nhau giăng bẫy Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã.

Vừa thông suốt mọi chuyện, Giang Diệc Thành lập tức phát cáu, sau đó lập tức lái xe tới Ninh gia.

“Ở nhà có ai không?” Vừa vào cửa, Giang Diệc Thành đã trầm giọng hỏi.

“Đều đi làm cả rồi, chỉ có ta và chú Ninh ở nhà thôi, có chuyện gì vậy?” Ngô Văn Nhã ra mở cửa, nhíu mày hỏi, hiếm khi thấy Giang Diệc Thành có bộ dáng nghiêm trọng như vậy.

“Trương Tịnh mất tích rồi.” Giang Diệc Thành thấp giọng nói, sau đó bước nhanh lên lầu, tự ý đi vào phòng ngủ của Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã, vừa vào phòng thì đồng hồ ở cổ tay liền phát ra âm thanh chói tai, báo hiệu bên trong phòng từng bị thay đổi, có người đã cài đặt camera theo dõi.

Sắc mặt Giang Diệc Thành ngay lập tức sa sầm, đôi mắt nhạy bén quét khắp phòng, đưa tay di chuyển đồng hồ quanh phòng, cuối cùng tìm được một cái camera rất nhỏ nằm cạnh rèm cửa.

Giang Diệc Thành đạp chân lên khung cửa sổ, duỗi tay lấy camera xuống.

Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã vừa vào phòng liền thấy được cảnh này, sắc mặt đều biến đổi.

“Trong phòng này đã bị người khác lắp đặt camera theo dõi rồi.” Giang Diệc Thành bình tĩnh nói, vẫn đưa đồng hồ xoay quanh phòng một lượt nữa, khẳng định không có gì khác thường mới thoáng yên tâm, mắt lạnh nhìn hai người kia, lập lại đề tài vừa rồi: “Không tìm thấy Trương Tịnh.”

Ngô Văn Nhã có phần không hiểu: “Không phải bà ta đã mất tích 20 năm rồi sao?”

“Năm năm trước tôi đã tìm được bà ta rồi.” Giang Diệc Thành lạnh nhạt đáp.

“Cậu.” Ninh Vịnh Tuấn vung tay, nắm đấm thiếu chút nữa đã giáng xuống mặt Giang Diệc Thành, nhưng giữa chừng bị Giang Diệc Thành ngăn chặn.

“Chú Ninh, không phải tôi muốn phòng chú, nhưng nhìn thủ đoạn năm đó của chú với Ninh Tâm, tôi không thể không đề phòng được. Ngay cả con gái ruột của mình chú còn có thể bán được, thì những người khác có là cái thá gì. Tôi chẳng qua chỉ muốn nắm chút lợi thế trong tay mà thôi.”

Ninh Vịnh Tuấn trầm giọng hét: “Cô ta không phải con gái của tôi, là tiện chủng của gã đàn ông khác thì tôi giữ lại nó làm gì?”

“Không thể nào!” Ba chữ như đinh đóng cột: “Tôi đã lấy máu của cô ấy và Ninh Tông Viễn làm xét nghiệm đối chiếu ADN.”

“Không thể nào!” Ninh Vịnh Tuấn cũng là ba chữ, rõ ràng không tin.

Giang Diệc Thành cũng không có thời gian diong dài với ông ta: “Nghe cho kỹ, hiện tại tôi không phải đến để thảo luận với chú về thân phận của Ninh Tâm. Tôi nói rồi, cho dù cô ấy là con ai đi chăng nữa, tôi vẫn muốn cô ấy! Tôi nghi ngờ Trương Tịnh bị Lục Tâm và Lục Cảnh Hành bắt đi, chỉ cần bọn họ giao người cho cảnh sát thì các người chết chắc rồi. Tôi cũng không duy trì Đế Tân nổi nữa rồi, cảnh sát đã bắt đầu tiến hành điều tra, tôi muốn dẫn Ninh Tâm đi! Bất kể các người dùng cách gì, sáng sớm ngày mai tôi muốn thấy cô ấy bình yên vô sự được đưa đến chỗ tôi.”

Đột nhiên từ ngoài cửa có một âm thanh rất nhỏ vang lên, giống như tiếng hô hấp, lại tựa như tiếng thở gấp của động vật vậy.

Giang Diệc Thành rung mình, bước nhanh tới mở cửa, ngoài cửa không thấy có người, chỉ có chú chó Bắc Kinh mà Ninh Tư nuôi đang thè lưỡi ngồi ở cửa, mở to mắt nhìn hân.

Giang Diệc Thành lo lắng mở hết các cửa phòng ra, Ngô Văn Nhã cũng đi xuống lầu kiểm tra một lượt.

“Cửa vẫn khóa, không có ai đến cả.” Ngô Văn Nhã nói.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương 68

“Được rồi.” Giang Diệc Thành lạnh nhạt đáp: “Một người ở ngoài cánh giới an toàn.”

“Được.”

Ninh Tư cúp điện thoại, thu lại nụ cười, tay nắm chặt điện thoại, do dự rất lâu mới bắt đầu run run ấn số gọi cho Lục Tâm, lại ngay khi vừa có tiếng “Tút.” đầu tiên đã vội vàng cúp máy.

Nhịp tim của Ninh Tư hiếm khi nào đập nhanh như lúc này, cho dù là khi đối mặt với Lục Cảnh Hành cũng chưa bao giờ như vậy. Không phải vì cô vừa mới hoảng sợ chạy trốn nên mới vậy mà bởi vì. Cô không muốn nói cho Lục Tâm biết.

Chỉ cần Lục Tâm biến mất, chỉ cần Lục Tâm biến mất.

Ninh Tư có thể liệt kê ra hàng trăm cái tốt khi mà Lục Tâm biến mất, việc lớn nhất chính là mọi người trong nhà sẽ lại coi cô như báu vật mà cung chiêu, và Lục Cảnh Hành.cũng sẽ là của cô. Nếu cô và Lục Tâm đứng là chị em ruột thì ít nhất trên người cô cũng có phần nào đó có thể thu hút anh, miễn là Lục Tâm mất đi, cô sẽ có thể nhận cơ hội đó tiếp cận anh. ...

Ninh Tư chỉ cảm thấy ngực trái ngày càng co thắt dữ dội, tim đập càng lúc càng nhanh, cảm giác đó gần như đã nhấn chìm cô.

Cô quá chuyên tâm suy nghĩ đến nỗi khi điện thoại di động trong lòng bàn tay bất chợt vang lên, Ninh Tư đã bị giật mình, thất thanh kêu “A” một tiếng, điện thoại di động liền rơi xuống sàn xe.

Tài xế khó hiểu quay đầu nhìn cô: “Tiểu thư, cô sao vậy?”

“Không. Không có gì.” Giọng nói có phần yếu ớt, Ninh Tư khom lưng nhặt điện thoại lên, nhìn thấy trên màn hình hiện tên Lục Tâm, tuy vẫn do dự,

nhưng vẫn ẩn nghe.

“Tur Tur, có chuyện gì vậy?” Lục Tâm vừa mới rồi không để ý điện thoại, này vừa nhìn thấy có một cuộc gọi nhờ của Ninh Tư liền gọi lại.

“Không có việc gì đâu.” Ninh Tư cố gắng khiến cho giọng nói của mình thật bình tĩnh, lại không giống với bình thường: “Vừa rồi không cẩn thận ăn nhầm thôi.”

Tuy cô ta đã gắng hết sức làm tâm trạng bình tĩnh trở lại nhưng Lục Tâm vẫn nghe ra một chút khác thường, nhú mày hỏi: “Cô không sao đấy chứ?”

“Hả?” Ninh Tư sững sốt: “Không... Không sao.”

Sau đó liền thay đổi đề tài: “Đúng rồi, tối nay chị về nhà ăn cơm chứ?”

“Ừ, tối nay không có việc gì, về nhà một lát.” Hơn nửa tháng trước, khi cô từ đoạn đối thoại kia biết được thân thể của mình, mặc dù về tình cảm mà nói, tuy có phần khó mà tiếp nhận được nhưng cũng may là cô vẫn còn có thể kiềm chế được, vì tránh rút dây động rừng nên nửa tháng qua cô vẫn làm bộ như mình không biết gì, vẫn thường xuyên về ăn cơm như lúc trước, thỉnh thoảng cũng có ở lại một hai ngày.

Hôm nay, Trương Tịnh đã bị Lục Cảnh Hành bí mật đưa đi, nhưng tạm thời có lẽ sẽ chưa thể xét hỏi được điều gì. Sống cuộc sống sợ hãi, trốn tránh suốt 20 năm khiến thần trí của Trương Tịnh có phần mơ hồ. Mấy năm nay, được Giang Diệc Thành đặc biệt chăm sóc nên giờ dù có chết bà ta cũng khẳng khái nói không biết Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã. Hiện giờ, cách nhanh nhất là khiến Ninh Vịnh Tuấn, Ngô Văn Nhã và Trương Tịnh gặp mặt một lần, chắc sẽ tìm ra manh mối chứng minh ba người có quen biết rồi chụp ảnh lại. Nhưng quan trọng nhất là, trước khi có kết quả thì cô phải giữ chân được Ninh Vịnh Tuấn và Ngô Văn Nhã.

Ninh Tâm nghe thấy Lục Tâm bảo sẽ về thì theo bản năng nói: “Hay là chị...”

Vừa nói thì đã lại ngừng lại.

Lục Tâm nghe vậy thì khó hiểu: “Hả?”

“Không có gì...” Giọng nói nhỏ dần: “Tối nay tôi không về nhà ăn cơm, chị thay tôi nói với ba mẹ một tiếng.”

Lục Tâm lại cho là vừa rồi cô ta áp úng như vậy là bởi vì không vui khi thấy mình về nhà.

“Ninh Tư, thật ra cô hoàn toàn không cần chú ý đến sự tồn tại của tôi đâu, tôi đã có gia đình rồi, không có khả năng tiếp tục ở lại Ninh gia....”

“Tôi hiểu, là tự tôi nghĩ không thông.” Ninh Tư cắt ngang lời cô: “Chị chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Sau khi cúp điện thoại, cô ta nhìn chằm chằm cảnh vật xẹt qua bên ngoài cửa xe đến mê mẩn một hồi mới run rẩy gọi điện cho Lục Cảnh Hành.

“Lục.... Anh rě, tối nay có thể ăn với em một bữa cơm không?”

Lục Cảnh Hành nhú mày: “Chuyện gì?”

“Anh đừng hiểu lầm, không phải em muốn quần lầy anh đâu. Em... Em chỉ là có chút việc muốn nói với anh thôi.”

“Có chuyện gì không nói qua điện thoại được sao?”

“Nói qua điện thoại không tiện lắm.”

“Vậy để hôm khác đi, hôm khác tôi và Lục Tâm mời cô ăn cơm.”

“Không được.” Ninh Tư vô thức cự tuyệt, giọng nói có chút nôn nóng, rồi sau đó lại làm cho giọng mình ổn định lại: “Anh rě, là chuyện năm đó chị em bị ba mẹ em bán đi, em không muốn để chị ấy biết.”

Giọng Lục Cảnh Hành trầm xuống: “Cô biết chuyện gì?”

“Có một người phụ nữ tên Trương Tịnh.... Năm đó đã có giao dịch mua bán với ba mẹ em, em có bằng chứng.”

Lục Cảnh Hành trầm mặc một lúc rồi sau đó hỏi: “Mấy giờ?”

“Tám giờ ba mươi, Đào Nhiên Cư.”

Tám giờ ba mươi phút tối, Lục Cảnh Hành đứng giờ đi đến nơi hẹn, Ninh Tư đã ở đó một lúc lâu rồi, cô đã đặt trước một phòng nhỏ, đang uống rượu một mình. Cô uống đã có phần say nhưng vẫn nhận ra có người đến. Nhìn thấy Lục Cảnh Hành thì khúc khích cười rồi đứng lên: “Anh đã đến rồi.”

Sau đó cô lão đảo đứng dậy kéo ghế cho anh.

Lục Cảnh Hành đưa tay ngăn cô ta lại, cau mày nói: “Rất cuộc ô làm sao vậy? Nếu hôm nay không tiện thì có thể để hôm khác, tôi gọi người tới đón cô

về.”

Vừa nói xong đã lấy điện thoại ra định gọi, nhưng lại bị Ninh Tư bỏ nhào tới gạt đi: “Không cần, em không say, em đúng là có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh. Anh rê, làm sao bây giờ, em thật sự rất thích anh...”

Nói xong thì đột nhiên bật khóc, cơ thể mềm mại yếu đuối tựa lên cánh tay Lục Cảnh Hành.

Lục Cảnh Hành nhú mày càng chặt, giữ vai đẩy cô ta trở lại ghế ngồi.

Ninh Tư vươn tay ra kéo tay anh lại, khóc như trẻ con: “Anh rê, ăn với em một bữa cơm trước đi, chỉ ăn một bữa cơm thôi có được không? Em nói với anh chính là bán đứng ba mẹ em, tố cáo họ với anh. Anh nói xem, có phải em rất xấu xa không? Bọn họ thương yêu em như vậy, nhưng em lại đối xử với họ như thế. Nhưng nếu không làm thế, em lại không biết thế nào mới có thể khiến cho chị ta rời đi, không quay về gia đình này nữa. Em thật sự không thích chị ta, cũng không muốn nhìn thấy chị ta. Tại sao chị ta lại có thể có được anh, em rất hy vọng anh có thể mang chị ta đi xa thật xa khỏi nơi này, không bao giờ muốn gặp lại nhau nữa, nhưng...nhưng mà em thật sự...thật sự rất thích anh, làm sao bây giờ.....”

Lời nói vụng về bị rượu làm cho đứt đoạn, nói năng lộn xộn, không đầu không đuôi khiến hai bên lông mày của Lục Cảnh Hành gần như chạm vào nhau, anh ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi cô: “Tư Tư, cô nói cô biết chuyện năm đó ba mẹ cô làm gì với chị gái cô, cô có bằng chứng, vậy bằng chứng đâu?”

“Em... Hiện tại em không thể đưa cho anh được. Anh rê, chúng ta ăn cơm trước, cơm nước xong rồi em sẽ đưa cho anh được không?” Ninh Tư nâng ly rượu lên hỏi, ánh mắt đầy sương mù, cũng không biết có phải thật sự say đến hồ đồ rồi không.

Lục Cảnh Hành thờ dài, nhặt điện thoại và ví cô làm rơi lên: “Tôi gọi anh cô đến đây đón cô nhé. Hôm nay, cho dù cô thật sự đưa thứ gì hay nói cái gì cho tôi biết thì lương tâm cô cũng không dễ chịu.”

Gọi điện cho Ninh Tông Viễn, nói cho hắn biết Ninh Tư uống say, bảo hắn đến đây đón người.

Ninh Tông Viễn nếu đến nơi phải mất khoảng một tiếng. Ninh Tư uống say như vậy, Lục Cảnh Hành cũng không thể để cô một mình ở đâu, tuy cô ta có chút gian xảo, điêu ngoa nhưng dù sao cũng là em gái của Lục Tâm. Việc điều tra vụ án của Giang Diệc Thành cô ta cũng coi như góp chút công sức, Lục Cảnh Hành không thể mặc kệ không quan tâm, nên ở lại bên cạnh trông chừng.

Ninh Tư vẫn còn khóc, lại vẫn uống rượu: “Anh rê, anh nói xem, nếu như lúc trước không có chị của em, anh có thể thích em không?” “Không.” Lục Cảnh Hành lạnh nhạt đáp: “Không có Lục Tâm, căn bản tôi sẽ không gặp cô.”

Ninh Tư lại khóc, nằm bò lên bàn khóc to, mãi lâu sau mới nghẹn ngào hỏi: “Vậy nói giả dụ, giả dụ, về sau chị ta không còn trên đời này nữa, anh có thể để ý tới em không? Em và chị đều cùng một mẹ sinh ra, anh có thể vì vậy mà coi trọng em không?”

“Đừng nói nhảm nữa.” Giọng nói của Lục Cảnh Hành đã có phần mất kiên nhẫn: “Ngoài Lục Tâm ra, ai tôi cũng không cần.”

“Anh yêu chị ta đến vậy sao? Chị ta có cái gì tốt chứ, vì sao anh cứ không phải chị ta thì không thể chứ?”

“Cô ấy đúng là không có ưu điểm gì đặc biệt, nhưng lại hết lần này tới lần khác chỉ một mình cô ấy lọt vào mắt tôi, chỉ riêng điểm này là đủ rồi.” Giọng Lục Cảnh Hành vẫn lạnh nhạt thản nhiên như cũ, nhìn cô ta mắt say lơ đãng, mơ hồ thì chìa tay rót hộ chén trà, đưa cho cô ta: “Uống chút nước cho tỉnh rượu đi.”

Chén trà vừa mới để xuống thì điện thoại của anh lại vang lên, là Lục Tâm gọi tới, Lục Cảnh Hành đưa tay cầm lấy, ấn vào nút nhận cuộc gọi, vừa mới nói một câu “Lục Tâm...”, bỗng dừng bàn tay cầm di động bị Ninh Tư nhào tới giật lấy vứt xuống đất.

Cô ta ghé vào trên người anh nôn mửa nhưng không nôn ra gì cả, Lục Cảnh Hành sa sầm sắc mặt, một tay đẩy cô ta ngồi xuống, xoay người nhặt điện thoại lên thì thấy cuộc gọi đến đã ngắt rồi.

Lục Cảnh Hành gọi lại nhưng đầu bên kia Lục Tâm đã tắt máy.

Chân mày Lục Cảnh Hành nhíu chặt lại, trong lòng không hiểu sao cảm thấy bất an, vừa rồi khi kết nối cuộc gọi, anh nói trước một câu như vậy, sau đó chưa kịp nghe thấy tiếng nói chuyện của Lục Tâm thì đã bị Ninh Tư phá rối.

Anh biết Lục Tâm hôm nay quay về Ninh gia ăn cơm tối, chỉ là về nhà ăn cơm tối....

Nhưng nghĩ thế nào cũng không thể dẹp yên được lo lắng trong lòng anh, anh thử gọi lại cho cô lần nữa, nhưng đầu bên kia vẫn tắt máy. Chuyện này không bình thường chút nào, cho dù ban nãy thật sự Lục Tâm nghe được tiếng Ninh Tư nôn mửa lại còn có cả tiếng rên rỉ đau đớn, cho dù cô thật sự phát sinh nghi ngờ, hiểu lầm anh thì với tính tình của cô cũng sẽ không nhanh chóng tắt điện thoại đi như vậy.

“Anh rê, tối nay có thể ăn với em một bữa cơm không?”

“Có một người phụ nữ tên Trương Tịnh Năm đó đã có giao dịch mua bán với ba mẹ em, em có bằng chứng.”

“Vậy nói giả dụ, giả dụ, về sau chị ta không còn trên đời này nữa, anh có thể để ý tới em không? Em và chị đều cùng một mẹ sinh ra, anh có thể vì vậy mà coi trọng em không?”

Trên đời này không tồn tại Lục Tâm nữa. . . . Sóng lưng Lục Cảnh Hành chợt phát lạnh, bất ngờ quay người, duỗi cánh tay ra, ngón tay cong lại, siết chặt cổ họng của cô ta, xách cô ta lên: “Các người đã làm gì Lục Tâm rồi? Cô cố tình làm vướng chân tôi có phải không?”

Tiếng nói dồn dập khiến cho Ninh Tư đang say rượu tỉnh hơn phân nửa, vẻ mặt đau đớn nhìn anh: “Không. . . Không còn kịp nữa rồi.”

Sắc mặt Lục Cảnh Hành trở nên lạnh lẽo, buông lỏng tay, Ninh Tư liền xụi lơ trên mặt đất.

Lục Cảnh Hành khom lưng giữ chặt cổ tay cô ta: “Đi theo tôi!”

Sau đó, anh kéo cô ta bước nhanh tới xe của mình.

Ninh Tư thất tha thất thểu theo phía sau anh, mãi cho đến khi bị anh nhét lên xe mới lẩm bẩm nói: “Từ đây chạy xe đến nhà em cũng phải mất ít nhất một tiếng, nếu như vừa rồi điện thoại gọi tới là chị ta gọi điện cầu cứu anh thì khi anh đến nơi sẽ không thể tìm được chị ta đâu, bọn họ đã biết tất cả mọi chuyện rồi, camera theo dõi. . . . Cả việc Trương Tịnh mất tích bọn họ cũng đều biết, cũng đã lập sẵn âm mưu rồi. Tối nay anh trai em đã bị điều đi chi nhánh xử lý công việc, không ai có thể cứu được chị ta.”

Vừa lẩm bẩm nói xong thì cô ta lại bắt đầu khóc lóc.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Ra Người Ở Nơi Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.